

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 07070

SHTARKER FUN TOYT

Guy de Maupassant

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

זיואי דע-מאָפּאָסאָז

שמאָרקער פון טויט

יודיש: ש. ראָקאווער.

מיט אַ קורצער באַראַקמער־סטיק און בילד פון אויטאָר.

פּאָליג, ייִדיש

געגרינדעט דורך יעקב ליבסקי.

פארקויף גענו. "צענטראַל" ווארשע, נאוואליפסי 7.

DRUK. SIKORA I MYLNER WARSZAWA. NOWOLIPKIE.

דער לירישעסטער פון בעלעמרי-
 האטען, דער אינמיטסטער פון קינסמלער, דער
 דיכטער אין פראָזע, דער מייסטער פון זאָך,
 דער שטימונגספולער מאַן מיט'ן טיפען אויג,
 וואוּ דע-מאָפּאָסאָן איז געבוירען געוואָרען
 אין יאָר 1850 אין אַ שטילער פּראָנאָוויזשער
 פּאַטריע, זיין יוגענד איז רוהיג און שטיל
 אָנגעלאָשען, ווי עס לויפט-אָב אַ קלאָרער
 פּרילינג אָהן דונער און בליצען, אָבער אין
 דערדאָזיגער ליבער יוגענד איז שוין געלע-
 גען דער שורש פון שפעטערדיגע גרויסע
 וועהען, וואָרום מאָפּאָסאָן האָט נישט גע-
 קאָנט שאַפען אַ קאלטער אָרער אַ ווייטער
 פון לעבען, ווי אנדערע קינסמלער, מאָפּאָ-
 סאָן איז צוגעגאָנגען צום לעבען, ווי מען
 געהט-צו צו אַ טונקעלען ברוינס, און זיך
 איינגעקוקט מיט ברייט-אָפענע אויגען
 און טיף, וואָס האָט ער געוואָלט זעהן? ער
 האָט בלוזן געוואָלט זעהן די מענשליכע
 נשמה, אַרויסכאַפען זי פון גערודער, פון
 לעבענס-מישמאַש אַ הייסע, אַ באַפּלענדיגע

און גענויער אַ קיק בָּן אויף איר, זעהן איר ליכט און שאַמען, איר רייך און
 העסליכקייט.

מאָפּאָסאָן האָט עס גלענצענדיג דערגרייכט, אָבער ער האָט זיך בעצאָלט דער-
 פאַר. פאַר'ן אַרײַנקוקען טיפער אין לעבען, פאַר'ן וועלען זעהן אַ מענשליכע נשמה
 בעצאָלט מען, אפנים, מיערער, ווי פאַר דער שענסטער פאַרשטעלונג, זיינע גרויסע
 אויגען זענען אָנגעגאַסען געוואָרען מיט אומעט, און דערנאָך, אז ער איז גייסטיג-
 קראַנק געוואָרען, פלעגט ער אָפט ליב האָבען צו זאָגען דיראָזיגע פּראָזע: „מיר דאַכט
 זיך, אַז מענשען געהען מיט'ן קאָפּ אַראָב און מיט די פיס אַרויף“.

כמעט איבער אַלע ווערק זיינע שוועבט אַ צאָרטער און אַ מידער אומעט, ווי
 דער דינער נעבעל איבער די בלויע הימלען אין זומערדיגע אָווענדען, צי ער מאַלמ
 די פרוי, וואָס איז אים שטענדיג צום ליבסטען, צי ער מאַלמ אַ סענאַמאָר, צי אַ
 שויער אָדער נאָר אַ קאָליקע אָדער אפילו אַ קאָמישע האַנדלונג-איבער אַלץ און אַלע-
 מען שוועבט אַ ווייכער און אַ מידער אומעט פון אַ קלונגען העכסט-בעגאַבטען מענשען,
 וואָס האָט געזעהן דאָס לעבען און בעזונדערס-די מענשליכע נשמה, מיער האָט אים
 געקאָסט דיראָזיגע נשמה, אָבער דאָך איז שווער צו זאָגען, צי ער האָט זי געהאַסט.
 פערקערט, גיכער האָט ער זי ליב געהאַט, וואָרום ער האָט קיינמאַל נישט געשפּאַרט
 זיין טאַלענט, צו ווייזען די שענע ווייטען אירע.

מאָפּאָסאָן האָט אַלץ ליב געהאַט צו צייכענען, אַלץ, די פּערשידענסטע מענ-
 שצן און פּערשידענסטע סיטואַציעס, אָבער שמאַרקער ווי אומעמוס איז ער אין דעם
 געביט פון ליבע, מעגליך, אז אָט דאָס ווינקעלע האָט אים אויסגעוויזען עסוואָס הע-
 דער ווי אַלע אנדערע און, מעגליך, אפשר אויך, אַז דאָ האָט זיך זיין סאַלענט צו-
 זאַמענעטראָפען מיט גלויבען, אפשר איז עס דאָס איינציגע געביט, פאַר וועלכען ער
 האָט נאָך געהאַט גלויבען און דעריבער געווען דאָ אַזוי שמאַרק, אַז ער האָט נאָך
 געהיים קיין גלויבען נישט אין דער וועלט-ליבעראַמור.

זיבער מאַפּאָסאַן בלייבט מאַפּאָסאַן אין אַלע זיינע ווערק, אפילו אין די קלענע-
באָע און טוואַכסטע, דאָס הייסט שטיקער פריש לעבען קוקען פון זיי אַרויס, זיי
זענען דורכגעפּעדומט, דורכגעוועבט מיט הייסען מענשליכען בלוט און נערווען און
בעהויבט מיט אַ קלוגען און פיינעם אומעט. און דאָס איז די סבה, וואָס ער ווערט
עד-היום אַזוי גערן איבערזעצט און נאָכאַמאָל איבערזעצט אין אַלע שפּראַכען און איז
יעדען בעדאַכטען לעזער פון אַ פרעמדען פּאָלק אַזוי טייער און נאָנט, ווי אַזאַייגע-
נער שרייבער, ווי אַזאַייגענער קינסטלער.

מאַפּאָסאַן איז אפּשר דער איינציגער, וואָס איז היימיש און אייגען ביי יעדען
פּאָלק, ער איז פאַר אַלע לענדער און פעלקער. אין אַ פרעמדער טיר בע-
דאַרף ער נישט אָנקלאַפּען, די טיר איז פאַר אים שמענדיג אָפּען און ער ווערט
אַריינגענומען, ווי דער בעסטער אינמיטטער גאַסט, מיט וועלכען עס ווערט לייכ-
טער אויפ'ן האַרצען.

נאַטירליך, מאַפּאָסאַן האָט אַלע געזעהן, ווי אַ פּראַנצויז, אַלע אויפגעפאַסט, ווי
אַ פּראַנצויז, אָבער אין זיין שילדערן אַ מענשליכע נשמה איז ער דערגאַנגען ביז יע-
נע גרעניצען, וואו עס ענדיגט זיך דאָס ספּעציפיש-פּראַנצויזישע און עס הויבט זיך
אָן דאָס אַלמענשליכע, נישטאַ מער קיין פּראַנצויז, נאָר מענטש איז דאָ, מענטש און
זיינע ליידען.

דאָס ליכט איז געפאלען אין דער ברייטער אַטעליע דורך
אַנאָפּענער ראָם אין באַלקען. עס האָט זיך בעקומען אַ גרויסער,
גלאַנציגער און בלויער פיר-עק, אַ מין ליכטיגע עמענונג אין
דער אונענדליכער בלויער ווייטקייט, איבער וועלכער עס האָבען
זיך געשווינד אַדורכגעטראָגען פויגעל.

איז מען אָבער קוים אַריינגעטראָטען אין דעמדאָזיגען הוי-
כען, שטרענגען, פּערהאַנגענעם זימער, איז דער גלאַנץ פון הי-
מעל שוואַכער, ווייכער געוואָרען. פּערשטאַרבען אין די געוועבען,
זיך פּערלאָרען אין די פּאַרטיערען און קוים בעלויכטען די טוג-
קעלע ווינקלען, וואו בלויז גאָלדענע ראַמען פון בילדער האָבען
געשימערט, ווי פייערלעך. אויף אַלץ איז געלעגען רוה און
שלאָף—יענע בעזונדערע רוה, וואָס דרינגט-אַריין אין וואוינונג
פון אַ קינסטלער, וואו עס האָט זיך נישט וועניג געמיהט די נשמה
פון אַ מענשען. אין דידאָזיגע ווענט, וואו דער געדאַנק לעבט,
וירקט און ווערט אָבערשוואַכט אין גרויס אָנשטרענגונג, זעהט
אַלץ אויס מיד, אָהן כח. נאָך דידאָזיגע אויסברוכען פון לעבען
ווערט אַלץ אָבערשטאַרבען. און אַלץ רוהט-אַב: דאָס מעבעל, די
געוועבען, די נישט-פּערענדיגטע בילדער אויף די לייווענטען,
אויף וועלכע עס זענען געמאַלט מענשען מיט מאַכט און גלאַנץ.

פונקט ווי די גאַנצע אויסשטאַטונג אין דעם קינסטלערס וואוינונג
וואָלט זיך בעטייליגט און זיינע אַנשטרענגונגען און זיינע וועהען,
אין זיין טעגליך-בענייטען קאַמף.

עס האָט געשמעקט מיט פאַרבען, מיט טערפענטין און
מיט טאַבאַק, און דערמיט זענען געווען אָנגעזאַפט די טעפליכען
און די ווייכע שטולען. און דורכגעריסען פלעגט ווערען די שווע-
רע שטילקייט דורך די קורצע און האַסטיגע אויסגעשרייען פון די
שוואַלבען, וואָס פלעגען פאַרבייפליהען פאַרביי דער אָפּענער ראַם,
און פון דעם ווייטען אונאויספּהערליכען גערויש פון פאַריו, וואָס
מען האָט קוים געקאָנט הערען איבער די דעכער. אַלץ איז
געווען אונבעוועגליך, און בלויז אַ בלוי וואָלקענדעל רויך פלעגט
זיך יעדעס מאָל אויפהויבען צום באַלקען. ווען אַליווע בערטען,
וואָס איז געלענען אויפ'ן דיוואַן, פלעגט זיך פּערציהען מיט'ן
פאַפּיראַס, וואָס האָט זיך שוואַך גערויכערט צווישען די ליפּען.

אויסגעשטעלט די אויגען צום ווייטען הימעל, האָט ער גע-
זוכט אַ טעמע פאַר אַ נייעם בילד. צו וואָס טרעט מען צו? ער
האַט נאָך אַליין נישט געוואוסט. ער האָט בכלל נישט געהערט
צום טיפּ פון ענטשלאָסענע און אויף זיך פּערטרויע קינסטלער.
זיין שטענדיג אונרוהיגע און אונבעשטימטע בעגייסטערונג האָט
זיך נאָכאַנאנד געקווענקעלט צווישען די פּערשידענסטע פאַרמען
פון קונסט. רייך, בערימט, נאָך די אַלע טריאומפען און אויס-
צייכלונגען, האָט ער איצט, בשעת זיין לעבען האָט זיך דערנען-
טערט צום סוף, באמת נישט געקאָנט זאָגען, צו וואָס ער האָט
געשטרעבט. אַנאָנהענגער פון טראַדיציעס, האָט ער, ווי אַ סך
אַנדערע, געשאַפּען אויפ'ן לייווענט גרויסע היסטאָרישע געשעהע-
נישען און בעקומען אַ פרעמיע אין רוים; דערנאָך האָט ער זיך
עטוואָס מאַדערניירט און אָנגעהויבען מאַלען היינטיגע מענשען,
אַבער דערביי האָט ער נישט פּערלאָרען דעם קלאַסישען נוסח
פון צייכענען. ער האָט געהאַט אַ פיינעם שכל, איז געווען היציג
און פּער'עקשנ'ט נאָכגעזאַנגען נאָך זיין טרוים, וואָס האָט זיך
עפּטער געביטען; ער איז געווען פּערליבט אין דער קונסט, וואָס
ער האָט אויסגעצייכענט גוט דורכגעלערנט, האָט דערגרייכט אַ

וואונדערבארע מייסטערליכקייט אין דער טעכניק און ענטוויקעלט אין זיך די העכסטע עלאסטישקייט פון טאלענט, די עלאסטיש-קייט, וואָס איז אים טיילווייז געקומען פון נישט זיין זיכער אין זיך און פון די פערשידענע פראָבעס, וואָס ער האָט געמאַכט אין פערשידענע ריכטונגען. עס קאָן אויך זיין, אַז דער ערפאלג וואָס זיינע פיינע, איידעלע און קאַרעקטע ווערק האָבען פלוצלונג געהאַט אין די העכערע קרייזען, האָט געווירקט אויף זיינע נאַטירליכע פעהיג-קייטען און האָט אים געשטערט צו ווערען דאָס, וואָס ער וואָלט געקאָנט ווערען ביי אַנדערע בעדינגונגען. באַלד נאָך די ערשטע טריאומפען האָט זיך אים, הגם אונבעוואוסטזיניג, פערוואָלט גע-פעלען ווערען און דאָס האָט אונבעמערקט געווירקט אויף זיין אויפפירונג, און זיינע איבערצייגונגען האָבען פערלאָרען זייער שאַרפֿקייט. אָט דער ווילען געפעלען צו ווערען האָט זיך בעווי-זען אין אים אין אַלערליי פאַרמען און אַסך מיטגעוואָלפען דעם וואַקס פון זיין רום.

די ראַפּינירטע מאַנירען, זיינע אַלע געווענהייטען, די אוי-טערגעווענליכע השגחה איבער זיך, די אַלטע רעפוטאַציע פון אַ שטאַרקען און אַרירעוודיגען מאַן, פון אַ געשיקטען פעכטער און אַרייטער—אָט די אַלע קלייניגקייטען האָבען צוגעגעבען אַ בעזונ-דער רייך זיין רום. נאָך קלעאַפּאַט רע, זיין ערשט בילד, וואָס איז געשיקט געוואָרען אויף אַנאָיטשטעלונג, האָט זיך פאַ-ריז אין אים באַלד איינגעליבט, געמאַכט אים פאַר אַנאָיטגענעם, אַרומגערינגעלט אים מיט כבוד, און ער איז געוואָרען איינער פון יענע גלענצענדיגע וועלטליכע קינסטלער, וואָס מען זעהט זיי פאַרען אין בולאָנער וואַלד, וואָס די אַריסטאָקראַטישע הייזער ווילען זיי אָבנעמען איינס ביים צווייטען און די קונסטאַקאַדעמיע נעמט זיי אַריין אין דער צאָל פון אירע מיטגלידער. נישט-געקוקט אויף זייער יונגקייט, אין דערדאָזיגער אַקאַדעמיע איז ער אַריינגע-טראַטען, ווי אַזיגער, ביי דעם אַלגעמיינעם בייפאל פון גאַנץ פאַריז.

אזוי האָט אים דער מול געצערטעלט און געהיט, און דער-פירט צו דער שוועל פון דער עלטער

אונטער דער ווירקונג פון שענעם טאָג, וואָס האָט אויבען געלויכטען, האָט ער געזוכט אַ פּאָעטישע טעמע. עטוואָס בערוישט פון פּאָפּיראַס און פּונ'ם פּרישטיג, האָט ער געטרוימט, קוקענדיג אין הימעל אַריין, און אין דער ריינער בלויקייט זענען אים פאַרבייגעגאַנגען קאַנטורען פון בילדער: פיינע פרויען אין אַ פאַרקאַלע אָדער אין גאַס, פערליבטע ביים ברעג פון אַנ'אָזערע, פערשידענע גראַציעזע פּאַנטאַזיעס, וואָס האָבען געווייליגט זיין שכל. אָט די אונבעשטענדיגע בילדער, אָט די אונבעשטימטע און אונבעוועגליכע פאַרביגע האַלוצינאַציעס האָבען געביטען איינע די צווייטע און זיך געצייכענט אויפ'ן פּאַן פון הימעל, און די שוואַלבען, וואָס האָבען נאָהאַנאַנד דורכגעשניטען די ראַם, ווי פּיילען פון אַ בויגען, האָבען אַזוי ווי געוואָלט זיי אָבמעקען, וויילעווייז זיי פּונאַנדערגעשניטען מיט די ליניעס פון זייער פּלי-הען, פּונקט ווי מיט שטריכען פון אַ פּען.

ער האָט גאָרנישט געקאַנט געפּינען. די אַלע געצייכענטע געשטאַלטען זענען געווען ענליך צו די, וואָס ער האָט שוין פריער געטאָלט, די אַלע נייע פרויען האָבען אויסגעזעהן, ווי טעכטער אָדער שוועסטער פון יענע, וואָס דער קאַפּריז פון זיין קינסטלערישער פּאַנטאַזיע האָט זיי נאָך אַמאָל געבראַכט אויף דער וועלט. און איינזעהענדיג, אַז דאָס איז בלויז אַנ'איבערזיכט איבער זיינע פּריערדיגע אַרבייטען, אַז ער איז שוין נישט בפּח צו טרוימען אויף אַנ'אַנדער שטייגער און אויסגעפּינען נייעס, האָט ער דערפיהלט אַ שרעק—דערווייל נאָך גאַנץ טונקעל, נישט-געקוקט דערויף, וואָס אַזאַ מין שפּירונג איז אים דאָס לעצטע יאָר נישט-זעלטען בעפּאַלען—אַז זיין נשמה איז שוין וויסט, אַז די טעמען, וואָס זענען פאַר אים בעשטימט געווען, זענען שוין אויסגעשעפט געוואָרען, אַז זיין בעגייסטערונג האָט פּערלאָרען איר פאַרב.

ער האָט זיך לאַנגזאַם אויפגעוויבען, אַ קוק צו טאָן אין זיינע קאַרטאָנען, צי געפּינט זיך נישט צווישען די נישט-פּערענ-דיגטע און אַוועקגעוואָרפענע פּראַיעקטען עפּיס אַזוינס, וואָס זאָל קאָנען דערוועקען אין אים אַ גליקליכען געדאַנק.

און, רויכערענדיג, האָט ער אַריינגעקוקט אין עסקיווען, פראַגמענטען און צייכונגען, וואָס זענען געלעגען געהאלטען אין אַגרויסען אַלטמאָדישען שאַנק. אָבער באַלד איז אים דערעסען געוואָרען דאָס זוכעניש, וואָס האָט נאָך פערשטאַרקט אין אים די שווערע שפּירונג. ער האָט אַ וואָרף געטאָן דעם פאַפּיראַס, גענומען אויספּיפּען אַ מאָדיש ליִדעל, דערנאָך זיך איינגעבויגען און אַרויסגעשלעפט פון אונטערן טיש גימנאַסטישע געוויכטען.

אין די ספּאָרטקרייזלעך האָט מען אים געהאַלטען פאַר אַ גבור, אין די אַריסטאָקראַטישע אויפנאַמצימערן—פאַר אַ שענעם מאַן. אָבער איצט איז שוין געלעגען אויף אים די עלטער און ער איז עטוואָס שווערער געוואָרען. נישט-געקוקט אויף דער הוי-כער וואוקס, אויף די ברייטע אַקסלען און אויף דער היבשער ברוסט, האָט זיך דאָך געלאָזט זעהן דער אויסגעצויגענער בויך, ווי ביי אַנאַלטען קעמפּער, כאָטש ער האָט טעגליך געפּעכט און רעגולער געריטען. זיין קאָפּ איז נאָך געווען וואונדערליך שען, גישט וועניגער, ווי אין די יונגע יאָרען, אָבער אנדערש שען. די קורצע, גרויע, שוין גאָר ווייסע האָר, וואָס זענען אָבער נישט געוואָרען שיטערער, האָבען בעזונדערס בעשאַטענט דעם קוק פון זיינע שוואַרצע אויגען אינטער די גרויע ברעמען. די פעסטע וואַנסען, די וואַנסען פון אַנאַלטען סאָלדאַט, זענען נאָך כמעט אינגאַנצען טונקעל געבליבען און האָבען צוגעגעבען זיין געזיכט דעם אויסדרוק פון זעלטענער ענערגיע און קראַפט.

ער האָט זיך אויסגעגלייכט, צונויפגערוקט די פּיאַטעס, דורכגעמאַכט מיט די טשוהונענע באַלען די אַלע בעשטימטע איבונ-גען און מיט אַ צופּרידענעם בליק בעטראַכט די רוהיגע און פעס-טע בעוועגונגען פון זיין מוסקולירטער האַנט.

נאָר פּלוצלונג האָט זיך אין דער טיפעניש פון שפּיגעל, וואו עס האָט זיך געזעהן די גאַנצע אַטעליע, פּונאַנדערעגעפענט אַ פּאַרטיער און עס האָט זיך בעוויזען אַ קאָפּ פון אַ פּרוי, בלויז נאָר אַ קאָפּ, מיט אויגען, אויסגעשטעלט אויף אים.

הינטער אים האָט זיך דערהערט אַ קול:

— אין דערהיים?

—דאָ, האָט ער געענטפערט און זיך אָבעקערט. דערנאָך
האָט ער אַ וואָרף געטאָן די געוויכטען אויפ'ן טעפּיך און צוגע-
לאָפּען צום טיר מיט עטוואָס אַ געמאַכטער לייכטקייט.
אַריינגעגאַנגען אַ פּרוי אין העלע קליידער. אַז זיי האָבען
זיך געדריקט די הענט, האָט זי געזאָגט:
—איר מאַכט איבונגען?

—יאָ, האָט ער געענטפערט—איך האָב ערשט געוואַלט
רעכט אָנהויבען, זענט איר געקומען.
זי האָט זיך צולאַכט.

—איינער דינערס צימערל איז געווען לעדיג, אָבער אַזוי
ווי איך ווייס, אַז אין די שעה'ן זענט איר אַליין, בין איך
אַריין אָהן אַ מעלדונג.

ער האָט אַ קוק געטאָן אויף איר.
—צום טייוועל, ווי איר זענט שען, וויפיל גלאַנץ!
—איך בין אין אַ נייעם קלייד. עס געפעלט אייך?
—אויסגעצייכענט. וואָס פאַר אַ האַרמאַניע פון טאָן און לי-
ניע! יאָ, מען קאָן זאָגען, אַז אין אונזער צייט פיהלט מען שאַ-
סירונגען.

ער איז געגאַנגען אַרום איר, געטאַפט די מאַטעריע,
פּערענדערט מיט די שפיצען פינגער די לאַגע פון די פאַלדען,
זוי אַ מענש, וואָס איז בעקאַנט מיט טוואַלעטען נישט ערגער פון
אַדאַמעשניידער. און באמת, דאָס גאַנצע לעבען האָט זיין קינסט-
לערישער געדאַנק און זיינע אַטלעטישע מוסקולען געאַרבייט דע-
רויף, ווי אַזוי איבערצוגעבען מיט דער הילף פון צאַרטען פענ-
זעל די פּערענדערליכקייט פון פיינע מאַדעס, אויפדעקען די
פרויענגראַציע, וואָס איז פּערשלאַסען און בעהאַלטען אונטער סאַ-
מעט און זיידענס אָדער אונטער'ן שניי פון שפיצען.

ער האָט געענדיגט זיין בעטראַכטען מיט די ווערטער:
—זעהר געלונגען, דאָס קליידט אייך.
זי האָט אים געלאָזט קוקען אויף זיך און הנאה האָבען און
אַליין זיך געפרייט פון דער אייגענער שענקייט און פון דעם,
וואָס דיאָזיגע שענקייט מאַכט אויף אים אַ ווירקונג.

שוין נישט גאָר יונג, איז זי אָבער דאָך געווען נאָך שען. נישט גאָר הויך, עטוואָס דיק, גאָר פּריש, מיט יענעם בעזונדער נלאַנק, וואָס גיט צו דעם פּערציגער יגען קערפּער אַנאַראָמאַט פון ריימקייט, איז זי געווען ענליך צו אַרויז, וואָס לאָזט זיך אַלץ ברייטער און ברייטער פונאַנדער, ביז יענעם מאָמענט, בשעת אַ צופיל-פונאַנדערגעבליהטע, צופאַלט זי זיך, צולעצט, אין אַוואָסער שעה צייט.

זי איז געווען אַ בלאַנדין און בעזעסען די רירעוודיגע יונ-גע בעוועגליכקייט פון פאַריזערינס, וואָס עלטערן זיך נישט און וואָס בעהאַלטען אין זיך אַ וואונדערליכע לעבענסקראַפט, אַ מאַסע אַבווער-עקשנות, וואָס קאָנען אַ צוואַנציג יאָר שיינען מיט זייער אונבעוויגטער פייערליכער שענקייט, זאָרגענדיג הויפטוועכליך ווע-גען קערפּער און גוט אָבטהיטענדיג דאָס געזונט.

זי האָט אויפגעהויבען דעם וואַזאַל און געזאָגט:

— וואָס? מען וויל מיך שוין גאָרנישט אַ קיש טאָן?

— איך האָב גאָר-וואָס גערויכערט, — האָט ער געזאָגט.

זי האָט געמאַכט אַ מינע: — פּי! — און דערנאָך, אויסציהענ-דיג צו אים די ליפען: — נאָך ערגער.

זייערע ליפען האָבען זיך בעגעגענט.

ער האָט צוגענומען ביי אַיר דאָס שירמל און אַראָבגעצויג-גען איר דעם פּרילינגזשאַקעט מיט פלינקע און זיכערע בע-וועגונגען פון אַ מענשען, וואָס איז געווענט צו די דאָזיגע אינ-טימע פליכטען. אַז זי האָט זיך אַנידערגעזעצט אויפ'ן דיוואַן, האָט ער וואָרים געפרעגט:

— אייער מאַן איז געזונט?

— פּאַלקאָם. ביי דער מינוט מוז, ער אודאי האַלטען זיין יעדע אין פּאַלאַטע.

— יאָ? אייך וואָס פאַר אַ טעמע?

— אַהן שום צווייפעל, ווי אַלעמאַל, וועגען ריבען אָדער וועגען ריבענאָייל.

איר מאַן, גראַף הילערוואַ, אַ דעפּוטאַט פון ערער קרייז,

האָט זיך אויסגעקליבען פאַר זיין ספעציאַליטעט פּערשידע-
נע לאַנדווירטשאַפטליכע פּראָגען.

בעמערקענדיג פּלוצלונג אין ווינקעל אַנ'אַנגעהויבענע צייכ-
נונג, איז זי איבערגעגאַנגען אין דער צווייטער זייט פון אַטעליע
און אַוואָרף געטאָן אַ פּראָגע:
—וואָס איז עס אַזוינס?

—נאָר-וואָס אַנגעהויבען אַ פּאַסטעלמאַלעריי. דאָס בילד פון
דער פירשטין דע-פּאַנטעוו.

—ווייסט איר-האָט זי ערנסט געזאָגט-אויב איר וועט
ווידער נעמען מאַלען פּרויענפּאַרטרעטען, וועל איך פּערמאַלען
אייער אַטעליע. איך ווייס זעהר גוט, צו וואָס דאָס פירט.
—אָ-האָט ער געענטפּערט-אַנעס פּאַרטרעט ווערט צוויי
מאָל נישט געמאַלט.

—איך מיין אַזוי.

זי האָט אַנגעהויבען בעטראַכטען די פּאַסטעלמאַלעריי מיט
דעם אויסדרוק פון אַ פּרוי, וואָס פּערשטעהט קונסט: דאָ האָט זי
זיך אָפּגערוקט, דאָ צוגעגאַנגען נענטער, געקוקט דורך אַנ'אויס-
געבויענער האַנט, אָפּגעזוכט אַנ'אַרט, פון וואַנען מען זאָל קאָ-
נען זעהן דעם עסקיו אין אַ בעקוועמען ליכט און, צולעצט, אויס-
געדריקט איר צופרידענקייט.

—זעהר גוט. פּאַסטעלמאַלעריי גיט זיך אייך איין אויס-

געצייכענט.

דאָס האָט אים הנאה געטאָן און ער האָט אַרויסגעמור-

מעלט:

—איר מיינט אַזוי?

—אָ. דאָס איז אַנ'איידעלע קונסט, וואָס פּאַדערט אַ סך
עלעגאַנץ. בעלי-מלאכות פון מאַלערייקונסט טויגען נישט דערצו...
פאַר אַמשך פון צוועלף יאָר האָט זי זיך געסטאַרעט צו
פּערשטאַרקען אין אים די נייגונג צו ראַפּינירטער קונסט, און
זיך געראַנגעלט מיט דער שטרעבונג צו רעאַלער פּשטות, וואָס
האָט זיך גענומען אַרויסווייזען אין אים; זי האָט געצויגען זיין
אויפּמערקזאַמקייט אין דער עלעגאַנטער וועלט און צערטליך

געשטויסען אים צו דער עטוואָס מאַנירליכער און געקניסטעלטער גראַציע.

זי האָט געפרעגט :

—וואָס שטעלט מיט זיך פאַר די דאָזיגע פירשטין?
ער האָט איר געמוט געבען טויזענדער פערשידענע דע-
טאַלען, יענע גאַרנישטדיגע קלייניגקייטען, אויף וועלכע עס וואַרמט
זיך אַרויף די אויפערדיגע און פערדעכטיגע נייגיריגקייט פון אַ
אַ פרוי, אָנהויבענדיג מיט'ן טואַלעט און ענדיגענדיג מיט די גייס-
טיגע אייגענשאַפטען.

און פלוצלונג האָט זי אַ וואָרף געטאָן אַ פראַגע :

—זי קאָקעטירט מיט אייך?

ער האָט זיך צולאַכט און געשוואָרען, אַז נישט.
האָט זי געלעגט די הענט אויף דעם קינסטלערס אַקסלען
און זיך שטאַרק אַריינגעקוקט אין אים. אין רעכטען אויספּרעגען
האַבען זיך גערעסערט אירע שוואַרצאַפּלען אין דער אויגענבלוי-
קייט, וואָס איז געווען בעזוייט מיט קלייניטשקע שוואַרצע פינ-
טעלעך, קוים צו מערקען, פונקט ווי מיט די קלענסטע שפּריצע-
לעך טינט.

—קאָקעטירט זי נישט מיט אייך, איר זאָגט דעם אמת?

—אַ, דעם ריינסטען אמת.

—איבעריגענס, בין איך רוהיג,—האָט זי דערלעגט—איר
וועט שוין קיינעם נישט ליבען מער, אויסער מיר. קיין אַנדערע
פרויען וועלען שוין נישט זיין. שוין צו-שפעט, מיין אַרימער
פריינד.

ער האָט דערשפּירט יענעם לייכטען אונאַנגענעמען ציטער,
וואָס קומט שטענדיג אין האַרצען פון עלטערע מענשען, בשעת
מען רעדט מיט זיי פון זייערע יאָרען, און ער האָט דורכגע-
לאָזט דורך די ליפּען :

—היינט, מאָרגען, ווי געכטען, איז נישטאָ און וועט קיינ-
מאָל קיינער נישט זיין אין מיין לעבען, אויסער אייך, אַנע.
דעמאָלט האָט זי אים גענומען פאַר'ן האַנט און, אומ-
קערנדיג זיך צום דיוואַן, האָט זי אים אַוועקגעזעצט געבען זיך.

—פון וואָס האָט איר איצט גערעכט?

—איך זוך אַטעמע פאַר אַ בילד.

—נו, און וואָס?

—איך ווייס נישט, איך זוך נאָך אַלץ.

—וואָס האָט איר געטאָן פאַר דער לעצטער צייט?

ער האָט איר דערצעלט וועגען אַלע בעזוכער, וואָס זענען געווען ביי אים, וועגען אַלע מיטגאַנגער און אָווענדער, אויף וועל-כע ער איז אַליין געווען און וועגען אַלע שמועסער און רכילות'ן, וואָס ער האָט געהערט. ביידע האָבען זיי זיך אינטערעסירט מיט די אַלטעגליכע קלייניגקייטען פון דער אַריסטאָקראַטישער וועלט. קליינישטשע קריגערייען, בעוואוסטע אָדער פאַרגעשטעלטע ראַמאַ-גען, אַרומשפאַצירענדיגע מיינונגען, וואָס ווערען טויענדער מאל איבערגע'חזר'ט און טויענדער מאל געהערט וועגען איין-און-די-זעלבע מענטשען, וועגען איין-און-דיוועלבע פאַסירונגען, איין-און-דיוועלבע אידעען—האָבען אַריינגעצויגען און אָבגעטונקט זיי-ערע נשמות אין דעם רוישיגען און שנעלען שטראָם, וואָס הייסט פאַריווער לעבען. זיי האָבען געקאָנט אַלץ און אַלעמען—ער אַלס מאָדערנער קינסטלער, פאַר וועלכען עס זענען געווען אַפען אַלע טירען, זי אַלס עלעגאַנטע פרוי פון אַ קאָנסערוואַטיווען דעפוטאַט; ביידע זענען געווען זעהר געשיקט אינ'ם ספּאָרט פון דער סיי-נער פראַנצויזישער פלוידעריי, וואָס איז באַנאַל און העפליך-גאַ-ליג, וואָס איז אינהאַלטסלאָז-שאַרפּזיניג און איידעל-וואולגאַר און וואָס דער עולם איז שטענדיג מקנא די-יעניגע, וועלכע בעזיצען די אַזויגע שפראַך פון ראַפּינירטער רכילות.

—ווען קומט איר צו אונז אויף מיטאַג?—האָט זי פלוצלונג

אַ פּרעג געטאָן.

—ווען איר ווילט בעשטימט אַ טאָג.

—נו, זאָל זיין פרייטאָג. ביי מיר וועט זיין די הערצאָגין

דע-מאַרטעמען, קאַרבעלי און מיוואַדיע. מיר וועלען פּיערן מיין

טאַכטערס צוריקקער. זי קומט היינט אין אָווענד. אָבער זאָגט

קיינעם נישט. דאָס איז אַסוד.

—יָא, יָא, איך וועל זיכער זיין. איך בין ענטציקט, ווייס

אַנעט קומט צוריק. איך האָב זי דאָך נישט געזעהן דריי יאָר.
—ווירקליך, גאַנצע דריי יאָר!

דערצויגען אין פאַריו, ביי די עלטערן, האָט זיך שפּעטער
צו אַנעט שטאַרק צוגעבונדען איר באַבע, פרוי פאַראַדען, וואָס
האָט, כמעט שוין אַ בלינדע, געוואוינט אַ קיילעכדיג יאָר אין דעם
איידעם גוט, אינים שלאָס דע-ראַנסיער, אין ער. מיט יעדען יאָר
האָט זיך די אַלטע געסטאַרעט אַלץ לענגער צו פּערהאַלטען ביי
זיך דאָס קינד, און אזוי ווי די הילעראַ'ס האָבען כמעט פּער-
בראַכט אַ האַלב לעבען אין דעמדאָזיגען אָרט צוליב פּערשידענע
אינטערעסען—וואַהל און לאַנדווירטשאַפּטליכע—האָט מען סוף-כל-
סוף אָנגעהויבען זעלטען פירען דאָס מיידעלע אין פאַריו, און
דאָס אויף אַ קורצער צייט, בפרט נאָך, אַז איר אַליין איז געווען
מער געפּעלען דאָס פּרייע בעוועגליכע דאָרפּסלעבען, ווי דאָס זי-
צען אין סאַט צווישען פיר ווענט.

די לעצטע דריי יאָר האָט זי זיך גאַרנישט בעוויזען אין
פאַריו, מחמת די גרעפּין האָט זי געוואָלט האַלטען ווייטער פון
דערדאָזיגער שטאָט; זי האָט נישט געוואָלט, אין דער טאָכטער
זאָלען זיך דערוועקען נייע געשמאַקען פּריער פון יענעם סאָג,
בעת איר וועט זיין בעשטימט אַרויסצוטרעטען אין דער געזעל-
שאַפּט. פרוי הילעראַ האָט איר געגעבען אין דאָרף אַריין צוויי
לערערינס מיט גוטע דיפּלאָמען, און עפּטער, ווי פּריער, פּלעגט
זי פאַרען געוואָר-ווערען די מוטער און די טאָכטער. צו דעם
אַלעס האָט אַנעט געמוזט זיין געבען איר אַלטער באַבען.

פּריער פּלעגט אַליווע בערטען יערליך פּערברענגען אין
ראַנסיער אַנדערטהאַלבען אָדער צוויי מאָנאַטען. אָבער אין די
לעצטע דריי יאָר האָבען אים רעוואַמאַטישע וועטאָגען געצוואונגען
אַרויסצופאַרען אין די ווייטע היילבעדער, און דיראָזיגע נסיעות
האָבען אזוי פּערשאַרמט זיין ליבע צו פאַריו, אַז ווען ער האָט
זיך איינמאָל אומגעקערט אַהין, האָט ער זיך שוין נישט געקאָנט
בעשליסען צו פּערלאָזען דיראָזיגע שטאָט.

דאָס יונגע מיידעל האָ זיך, אייגענטליך, בעדאַרמט צו-
ריקקערן אין הערבסט, אָבער ב איר סאַטער איז פּלוצלונג אויס-

געוואַקסען אַ פּלאַן חתונה צו מאַכען זי, און ער האָט אַרויסגע-
רופען די טאַכטער, זי זאָל זיך טרעפּען מיט יענעם, וועמען ער
האַט איר בעשטימט פאַר אַ חתן, מיט'ן מאַרקו דע-פּאַראַנדאַל.
איבעריגענס, דערדאָזיגער פּלאַן איז געהאַלטען געוואָרען בסוד
און בלויז איין אַליוויע בערטען האָט געוואוסט פון דעם סוד
דורך דער פּרוי דע-הילערואַ.

ער האָט געזאָגט:

— אייער מאַן האַלט זיך ענטגילטיג פאַר דעמדאָזיגען אויסוואַל?

— יאָ, און איך האַלט אים אויך פאַר זעהר געלונגען.

זיי האָבען אָנגעהויבען ריידען פון אַנדערע זאַכען.

זי האָט זיך אומגעקערט צו מאַלעריי און זיך געסטאַרעט
איבערצוצייגען אים, ער זאָל מאַלען קריסטוס'ן. ער האָט זיך
אָפּגעזאָגט, איינגעפינענדיג, אַז אַזויגע בילדער זענען שוין אַזוי
אויך צופיל פאַראַן אויף דער וועלט. זיין פּריינדין האָט זיך
ברייטער אַנידערגעזעצט אויפ'ן דיוואַן. אין אַ פיין שיכלע האָט
זיך געלאָזט זעהן דער פּוס, וואָס האָט אונטער דעם דורכזיכטי-
גען זאַק אויסגעוויזען פּמעט נאַקעט, און אַליוויע בערטען האָט
אויסגעשריען:

— אָט וואָס מען דאַרף מאַלען, אָט איז לעבען: אַ פּרויען-

פּוס, וואָס קוקט-אַרויס פון אַ ברעג קלייד! אַהער קאָן מען אַלץ
אַריינלעגען—וואָרהייט, בעגער, פּאַעזיע. עס איז נישטאָ קיין גראַ-
ציעזערס, שענערס פון אַ פּרויענפיסעל, און וויפיל איז דערין
פאַראַן געהיימעס: די קאָנטורען פון דעם גאַנצען פּוס, וואָס
זענען פּערבאַרגען און לאָזען זיך משער-זיין אונטער דידאָזי-
גע געוועבען!

ער האָט זיך געזעצט אויף דער פּאָדלאָגע, ווי אַ טערק,
און, כאַפּענדיג דאָס שיכלעל, האָט ער עס אַראָפּגעצויגען. דער
פּוס, פּריי פון זיין פעלענעם שיידעל, האָט זיך בעוועגט, ווי אַ
קליין שטימפּעריש חיה'לע, וואָס האָט זיך פּלוצלונג דערשפּירט
אויף דער פּרייהייט. בערטען האָט איבערגע'חור'ט:

— דאָס איז איידעל, פיין און מאַטעריעל, מער מאַטעריעל,

ווי די האַנט. בעווייזט מיר אייער האַנט, אַנע!

אויף דער האַנט איז געווען אַ לאַנגע האַנטשו ביזן עלען-
 בויען. ער האָט גענומען די האַנטשו פאַר'ן אויבערשטען ברעג,
 אויסגעקערט זי און פלינק אַרָאָפּגעצויגען פון דער האַנט, ווי
 מען ציהט-אַרָאָב די הויט פון אַ שלאַנג. אַ בלאַסע פולע קיילעכני-
 גע האַנט האָט זיך געוויזען פאַר די אויגען מיט אַזאַ שנעל-
 קייט, אַז עס איז געקומען אַ געדאַנק וועגען אַ דרייסטער פּאָלקאַ-
 מענער נאַקעטקייט.

זי האָט אויסגעצויגען די האַנט. אויף די ווייסע פינגער
 האָבען געלאַנגט רינגעלעך, די לאַנגע פּערשאַרפטע נעגעל האָ-
 בען אויסגעוויזען ווי ליבעקראַלען, אויסגעוואַקסען אויף די שפי-
 צען פון קליינישקע פרויענלאַפּקעלעך.
 אַליוויע בערטען האָט צערטליך אָנגערירט די האַנט, גע-
 קוויקט זיך מיט איר. ער האָט געהאַלטען די פינגער און גע-
 וויילט זיך מיט זיי, ווי מיט לעבעדיגע שפּילצייג און, צולעצט,
 געזאָגט:

— סאַראַ וואוילע זאַך דאָס איז! סאַראַ וואוילע זאַך
 אָט דאָס קליינע פיינע הענטעל, וואָס איז קלוג און געשיקט,
 וואָס שאַפט פּערשידענע זאַכען—ביכער, שפּיצען, הייזער, פיראַ-
 מידען, לאַקאַמאַטיווען, טשאַסטקעלעך און לאַסקעס. דאָס לעצטע
 איז די סאַמע בעסטע פון אירע אַרבייטען.

ער האָט אַרָאָפּגענומען איין רינגעלע נאָכ'ן צווייטען, און
 אַז עס איז אַרָאָפּגעפאַלען דאָס חתונה-רינגעלע, האָט ער געזאָגט
 מיט אַ שמייכעל:

— אָט איז אַ געזעץ. לאַמיר אים אָפּגעבען כבוד!
 — וואָס פאַר אַ נאַרישקייטען!—האָט זי געזאָגט, עטוואָס בע-
 ליידריגט פון זיין טאָן.

אין אים איז שטענדיג געווען די נייגונג צו לייכטען חווק,
 אָט די פּראַנציוזישע טבע, צוצומישען איראַניע צו די סאַמע
 ערנסטע געפיהלען, און נישט זעלטען האָט ער איר פּערשאַפט
 שמערצען דערמיט, וואָס ער האָט נישט געקאָנט כאַפען די איי-
 זעלע גרעניצען, צו וועלכע פרויען זענען אַזוי פיהלפאַר; ער

האָט נישט געקאָנט, ווי פֿר אַליין פלעגט זיך אויסדריקען, אונ-
טערשיידען די גרעניצען פֿון הייליגע ווינקעלעך. בעזונדערס פלעגט
זי זיין ביין, ווען ער פלעגט אַריינפאַלען אין אַ לייכטזיניגען טאָן
און זאָגען וועגען זייערע דויערהאַפטע בעציהונגען, אָז דאָס איז
אַ גרויסאַרטיגער ליבעמוסטער אין צוועלפטען יאָרהונדערט. נאָך
אַ שטילשווייגען האָט זי געפרעגט :

— איר וועט זיין אונזער בעגלייטער, מיינער און אַנעטס.
ביים עפענען די אויסשטעלונג ?
— מיט גרויס פֿערגעניגען.

זי האָט אים טונאַנדערגעטרעט וועגען זי בעסטע בילדער
פֿון דער קומענדיגער אויסשטעלונג, וואָס האָט בעדאַרפט געע-
פענט ווערען אין אַ צוויי וואָכען אַרום.

אַבער פונקט ווי זי וואָלט זיך דערמאָנט, אָז זי דאַרף נאָך
צוגען געהן, האָט זי פֿלוצלונג אויסגעשריען :

— דאָך גיט מיר מיין שוך. איך געה אַוועק.
אַ פֿערטראַכטער האָט ער געשפּילט מיט איר לייכטען שי-
כעלע, זרעהענדיג עס אין די הענט.

ער האָט זיך אָנגעבויגט, אַ קוש געטאָן דעם פֿוס, וואָס איז
געווען אַרויסגעשטעקט פֿון אונטערן קלייד און געהאַנגען אי-
בערן טעפּיד, עטוואָס דערטרירען, ווי פֿערגליווערט. דערנאָך
האַט ער איר אָנגעטאָן דאָס שיכעלע. פֿרוי הילערואַ האָט זיך
אויסגעהויבען, צוגעגאַנגען צום טיש, וואו פֿערשידענע פּאַפּירען,
פֿונאַנדערגעוואָרפענע ברייף, נאָר-וואָס בעקומענע און אַלטע, האָ-
בען זיך צוזאַמען געוואָלגערט מיט דעם קינסטלערס טינטער,
וואו דער טינט איז שוין לאַנג געווען אויסגעטריקענט. מיט ני-
גיר האָט זי בעטראַכט די דאָזיגע בלעטלעך, גערירט זיי, אונטער-
געהויבען זיי, צו זעהן, וואָס ליגט אונטער זיי.

ער האָט געזאָגט, צוגעהענדיג צו איר :
— איר מאַכט אַ צומישעניש אין מיין אונאַרדנונג.
זי האָט נישט געענטפערט, נאָר געפרעגט :
— ווער וויל ביי אייך קויפען אייערע, פֿרויען, וואָס באַ-

דען זיך זי

— עפּיס אַנאַמעריקאַנער, מיט וועלכען איך בין נישט בע-

קאַנט.

— און די „גאַסענזינגערין“ האָט איר שוין פּערקויפּט?

— יאָ. צענטויווענד.

— איר האָט גוט געטאַן. דאָס איז אַ ליב זאַכעלע און נישט

מער. אַדיע, מיין טייערער.

זי האָט אים אָנגעשטעלט די באַק, און ער האָט זי אָנגע-

רייט מיט ארוהיגען קוש. דערנאָך איז זי פּערשוואַנדען הינ-

טערן פּאַרטיער, זאָגענדיג אין דער-שטיל:

— אַלואַ, פּרייטאַג, אַכט אַ זייגער.

אַז זי איז אַוועקגעגאַנגען, האָט ער פון דאָסניי פּעררוי-

כערט אַ פּאַפּיראַס און דערנאָך ווידער גענומען אומגען אויף-און-

אַב מיט קליינע טרייט איבער דער אַטעליע. פאַר אים האָט זיך

מונאָדערעגוויקעלט דער גאַנצער עבר פון זייערע בעציהונגען.

אין זכרון זענען געקומען פּערשידענע קלייניגקייטען, דאָכט זיך,

שוין לאַנג פּערגעסענע. אַריינגעטאַן אין דידאָזיגע ערינערונגען,

האָט ער זיך געסטאַרעט אויפצושטעלען זיי מיט אַסדר, ווי זיי

זענען פּאַרגעקומען אין לעבען.

געשעהן איז עס אין יענער עפּאָכע, ווען ער האָט זיך

אַזוי ווי אַשטערען אויפגעהויבען איבער דער אַריסטאָקראַטישער

וועלט פון פאַריו, ווען די קינסטלער זענען געווען שטאַרק דער-

וואַרימט פּונם פּובליקום און זיי האָבען פּערבויט אַ גאַנץ פּער-

טעל מיט גרויסאַרטיגע איינצעלפּאַלאַצען, דערגרייכט דורך עטלי-

כע שמירען מיטן פינעל.

געקומען פון רוים אין 1864 יאָר, האָט בערטען עטליכע

יאָר צייט קיין שום ערפּאָלג נישט געהאַט און קיינער האָט אים

נישט געקאַנט. נאָר אין 1868 יאָר, נאָכדעם, ווי ער האָט אַרויס-

געשטעלט זיין קלעאַפּאַטרע, איז ער מיט אמאָל, אין אַ וואַסערע

עטליכע טעג צייט, דערהויבען געוואָרען ביזן הימעל דורך דער

קריטיק און דעם פּובליקום. אין 1874 יאָר האָט דער פּאַרטערע

פון דער פּירשטין דע-סאַליע געצוואונגען די העלערע קרייזען צו

אַנערקענען אַליווען פאַר דעם בעסטען פּאַרטערעטיט פון זיין

ציט, פון דעמדאָזיגען מאַמענט אָן ווערט ער דער בעליבסטער
מאַלער פון דער פּאַריזערין און פּאַריזעריןס, דער סאַמע גע-
שיקסטער און שאַרפּווינגסטער אויסטייטשער פון זייער גראַציע,
מאַנירען און נאַטור. עטליכע מאָנאַטען האָבען אַלע גלענצענדע
פּאַריזער דאַמען קאָנקורירט צווישען זיך: יעדע האָט געוואָלט
האַבען דעם כבוד צו זיין דורך אים געמאַלט. אָבער ער איז גע-
ווען וועניג צוגענגליך און געלאָזט זיך טייער בעצאָלען.

ער איז געווען אין מאָדע, און פאַר אים זענען געווען
אַפען אַלע אַריסטאָקראַטישע הייזער, און אָט האָט אים איינמאַל
ביי דער הערצאָגין דע-מאַרטעמען פּעראַינטערעסירט אַינגע פּרוי
אין טיפען טרויער. זי איז אַוועקגעגאַנגען אַקוראַט אין דעם מאָ-
מענט, ווען ער איז געקומען. ער האָט זיך געטראַפּען מיט איר
אין סיר און זיך אַזוי איבערראַשט, פונקט ער וואָלט דערועהן
אַפּאַטאַסטיש וועזען, פול גראַציע און פיינקייט.

ער האָט געפּרעגט וועגען איר און זיך דערוואוסט, אַז זי
הייסט גרעמין דע-הילערואַ, אַז זי איז די פּרוי פון אַנאָרמאַנדי-
שען אַדעלמאַן, וואָס איז אַגראַנאָם און דעפּוטאַט, אַז זי האָט
געטראָגען טרויער נאָכ'ן סאַטער פון איר מאַן און אַז זי איז
זעהר קלוג און ווערט געליבט און געשעצט.

אונטער'ן פּרישען איינדרוק פון איר געשטאַלט, וואָס האָט
אים, דעם קינסטלער, ענטציקט, האָט ער געזאָגט:

— אַך! אָט פון וועמען איך וואָלט געצייכענט אַפּאַרטעט!
דידאָזיגע ווערטער זענען אויף מאָרגען איבערגעגעבען גע-
וואָרען דער יונגער פּרוי, און אין דעמועלבען אַווענד האָט ער
בעקומען אַ בלוי בריוועלע, וואָס האָט אַרויסגעגעבען אַקוים-שפי-
רענדיגען אַרמאַט; מיט אַ גלייכען און דינעם פּתב, וואָס האָט
זיך עטוואָס אויפגעהויבען פון לינקס צו רעכטס, איז געווען גע-
שריבען:

ג. ה.

„די הערצאָגין דע-מאַרטעמען, וואָס האָט מיך נאָר-
וואָס בעזוכט, פּערוזכערט, אַז איר זענט גרייט צו שאַ-
פען פון מיין נישט-ווערטיגען פנים איינעם פון אייערע

שעדעוורען. איך וואָלט זעהר גערן פּאָזירט פאַר אייך, ווען איך וואָלט זיין זיכער, אָז אייערע ווערטער זענען נישט בלויז אַ פּראָזע, אָז איר געפינט ווירקליך אין מיר עפּיס אַזוינס, וואָס פּערדינט געמאָלט און אידעאָלאָזירט צו ווע-רען פון אייער פינעל.

נעמט-אָן, גנעדיגער הער, די פּערויכערונג אין מיין פּולשטענדיגער אַכטונג.

אַנע דע-הילעראַ.

אין זיין ענטפּער האָט ער זיך נאָכגעפּרעגט, ווען וועט אים זיין דערלויבט פּאַרזושטעלען זיך דער גרעפּין, נאָר ער איז פשוט אינגעלאַדען געוואָרען צום פּרישטיג אין דעם נאָנטסטען מאָנטאָג.

הילערוואַ האָט געוואוינט אין מאַלערבסקווער, אין דעם ערשטען שטאָק פון אַ גרויסען הויז, וואָס האָט זיך אויסגעציי-כענט מיט אַ מאָדערנער אַרכיטעקטור. דורכגעהענדיג אַ גרויס גאַסט-צימער, בעצויגען מיט בלויזען זיידענס אין הילצערנע באַגעטען, וואָס האָבען געפינקעלט מיט ווייס און גאָלד, איז דער קינסטלער אַריינגעפירט געוואָרען אין אַ צימער, וואָס האָט דערמאָנט אַ בו-דואַר מיט קאָקעטישע העלע אויסנייאונגען פון פּערגאַנגענע יאָר-הונדערט. דיראָזיגע אויסנייאונגען אין וואַטאָסטיל, מיט זייערע צאַרטע שאַטירונגען, מיט זייערע גראַציעזע צייכנונגען זענען גע-ווען, דאָכט זיך, פּערקלערט, בעשאַפּען און אויסגעפירט דורך מייסטער, וואָס זענען געווען פּערוונקען אין ליבע-חלומות.

אַז ער האָט נאָך נישט בעוויזען צו זעצען זיך, איז אַריין די גרעפּין. זי איז געגאַנגען אַזוי לייכט, אַז ער האָט נישט גע-הערט אירע טריט אין דעם שכנישען צימער און ער איז געווען פּערוואונדערט מיט איר אַריינגעקומען. זי האָט אים פּריינדליך אויסגעצויגען די האַנט.

— איז עס וואָר, אַז איר וואָלט געוואָלט מאַלען מיין פאַר-

טרעט?

— איך וואָלט געווען זעהר גליקליך, מיין הערין.
איר שוואַרץ שמאַל קלייד, וואָס האָט זי געמאַכט זעהר

דין און יונג, האָט איר גלייכצייטיג צוגעגעבען עפּיס א שטרענג-קייט; איבעריגענס, דערדאָזיגער שטרענגקייט האָט סותר-געווען דאָס שמייכלענדיגע פּנימל, אינגאַנצען פּערגאַסען מיט שיין פּון העלע האָר. עס איז אַריין דער גראַף און געפירט פאַר'ן הענ-טעל די קליינע זעקסיעריגע טאַכטער.

פרוי דע-הילערוואַ האָט פאַרגעשטעלט:

— מיין מאַן.

דאָס איז געווען אַ מענש פּון קליינער וואוקס, מיט צו-קנייטשטע באַקען, עטוואָס בלוי פּון ראַזירען די באַרד. ער איז געווען ענליך צו אַ גלח אָדער צו אַנאַקטיאָר. זיי-גע לאַנגע האָר זענען געווען פּערוואַרפּען אַהינטער. געהאַלטען האָט ער זיך זעהר העפּליך. ביים מויל זענען אים געלעגען צוויי האַלבקיילעכדיגע קנייטשען, וואָס האַבען זיך אַראַפּגעלאָזט פּון די באַקען צו דער גאַמבע—דאָכט זיך, אַז זיי זענען אים געקומען פּון דער געווענהייט עפענטליך צו ריידען.

ער האָט בעדאַנקט דעם קינסטלער מיט יענער לאַנגער מאַט רייד, וואָס האָט געלאָזט שפּירען דעם געווענטען אַראַטאָר. ער האָט זיך שוין לאַנג געקליבען צו בעשטעלען זיין פּרויס פּאַרטרעט, און געוויס וואָלט ער זיך צו קיין אַנדערן נישט גע-ווענדט, ווי נאָר צום הער אַליוויע בערטען, ווען ער וואָלט נישט מורא-געהאַט פאַר אַנאַבזאָג, ווייל ער ווייס, אַז צום הער אַליוויע בערטען קאָן מען זיך איצט נישט דערשלאָגען.

נאָך די פּיל העפּליכקייטען, וואָס זענען אַרויסגעזאָגט גע-וואָרען דורך די ביידע צדדים, האָט מען זיך בעשטימט, אַז מאַרגען זאָל דער גראַף ברענגען זיין פּרוי אין דעם קינסטלערס אַטעליע. דער גראַף האָט נאָר געפּרעגט, צי איז נישט גלייכער איבערצעוואַרטען, ביז וואָנען עס וועט זיך ענדיגען די טרויער-צייט און זיין פּרוי וועט אויסטאָן די טרויערקליידער. נאָר דער קינסטלער האָט געענטפּערט, אַז ער וואָלט וועלען איבערגעבען זיין ערשטען איינדרוק און כאַפען יענעם מערקווירדיגען קאַנ-טראַסט פּון די שטרענגע שוואַרצע קליידער און דעם רירעוודי-גען קעפעל אינ'ם ליכט פּון גאַלדענע האָר.

אויף מאָרגען איז זי געקומען אין אַטעליע מיט'ן מאַן און ביי די ווייטערדיגע סעאַנסען—מיט דער טאָכטער; די טאָכטער האָט מען אַוועקגעזעצט פאַר אַטיש, פערלעגט מיט ביכער און בילדער.

אַליוויע בערטען האָט זיך, ווי אַלעמאַל, געהאַלטען אָנגע-צויגען. פאַר וועלטליכע פרויען האָט ער זיך עטוואָס געשעמט, ווייל ער האָט זיי נישט געקאָנט. ער האָט געהאַלטען, אַז זיי זענען כּיטער און קליינליך, פאַלש און געפערליך, אָהן שום אינהאַלט און לעס-טיג. ביי פרויען פון דער האַלבער וועלט האָט ער געהאַט גרויס ערפאַלג, אַדאָנק זיין רום, זיין שאַרפּוין, זיין שענעם אַטלעטי-שען בוי, זיין טונקעלען ענערגישען געזיכט. דידאָזיגע פרויען זענען אים בעסער געפעלען געווען; אים איז געווען געפעלען די פרייהייט אין פערקער און אין שמועס מיט זיי, און ער איז געווענט געווען צו די לייכטע, אָנגענעמע און פּרעהיליכע זיטען פון די טעאַטערקוליסען, וואָס ער האָט ליב געהאַט צו בעזוכען. אין דער אַריסטאָקראַטישער וועלט האָט ער געזוכט רום און נישט ליב. אין דער אַריסטאָקראַטישער וועלט האָט ער געשפּירט דעם הענוג פון פּערערונג, אויסגעהערט שבחים און בעקומען בעשטע-לונגען. דאָרט האָט ער זיך געהאַלטען מיט שענע דאַמען אָנגע-צויגען. זיי האָבען אים פּערשאַטען מיט קאָמפּלימענטען, אָבער ער האָט קיינמאַל מיט זיי נישט ראָמאַנסירט. אין זייער געגענט-וואָרט האָט ער זיך קיינמאַל נישט דערלויבט קיין גליטשיגע וויצלעך אָדער פּיקאַנטע רמוים. ער האָט זיי געהאַלטען פאַר גראַבאָקעפיגע. יעדעס מאָל, ווען איינע פון זיי פלעגט קומען צו אים פּאַזירען, פלעגט ער, נישט-געקוקט אויפ'ן אַוואַנס, וואָס זי פלעגט געבען, פיהלען אַ נישט-גלייכקייט פון ראַסען, וואָס דער-לאָזט נישט אַרטיסטען צונויפּצוגייען זיך מיט וועלטליכע לייט, הגם זיי בעגעגענען זיך אָפט. הינטער דעם שלייער און דעם אויסדרוק פון התלהבות, וואָס איז שטענדיג עטוואָס געקוינטעלט ביי פרויען, פלעגט ער שפּירען דאָס טיף-ליגענדיגע און פּער-באַרגענע בעוואוסטזיין פון אַוועזען, וואָס האַלט זיך פאַר דעם העכסטען אין דער נאַטור. דאָס פלעגט אים צווינגען צו האַלטען

זיך מיט זיי עטוואָס העכער, כמעט מיט גאווה, און ער פלעגט דערשפירען אין זיך דעם שטאַלץ פון אַ מענשען, וואָס האָט בלויז אַ דאַנק זיין טאַלענט דערגרייכט צו אַזאַ שטאַנד, וואָס אַנדערע קומען צו אים דורך דער אַבשטאַמונג. גלייכצייטיג פלעגט ער אויך פערבאַרגען אין זיך די גאווה פון אַנ'אויפגעקומענעם, וועלכער איז געשמייכלט דערפון, וואָס פירשטין און פירשטינס בעציהען זיך צו אים, ווי צו אַ גלייכען. וועגען אים פלעגט מען ריידען מיט פערוואונדערונג: „ער איז גרויסאַרטיג דערצויגען!“ אָט דאָס וואונדערן זיך פלעגט איהם הנאה טאָן און אין דערזעלבער צייט פערדריסען, מחמת דאָס פלעגט אים דערמאָנען אָן די נרעניצען, וואָס טיילען אים אָב פון דער אַריסטאָקראַטישער וועלט.

די געמאַכטע שווערע ערנסטקייט פון קינסטלער האָט עט-וואָס געשטערט דער פרוי דע-הילערוואַ. זי האָט נישט געוואוסט, פון וואָס מען הויבט אָן צו ריידען מיט דעמדאָזיגען קאַלטען מאַן, וואָס דער עולם האָט געהאַלטען פאַר זעהר אַ קלוגען. איינאַרדנענדיג איר קליין טאַכטערל, האָט זי זיך געזעצט פאַר די ערשטע צייכנונגען פון איר פאַרטרעט און זי האָט זיך געסטאַרעט צוצוגעבען איר געזיכט אַזאַ אויסדרוק, וואָס דער קינסטלער האָט געוואָלט.

אין מיטען פון פערטען סעאַנס האָט ער פלוצלונג אויפ-געהערט צו צייכענען און געזאָגט:

— וואָס זעהט אייך אויס אין לעבען אַממערסטען קאַמיש ?

זי האָט קיין ענטפער נישט געהאַט.

— איך ווייס טאַקי נישט! פאַרוואָס פרעגט איר עס ?

— איך דאַרף האַבען, אַז אין אייערע אויגען זאָל אויפ-

לייכטען אַ פרייד. ביז איצט האָב איך עס אין זיי נישט געזעהן.

— טאָ לאַמיר ריידען. איך האָב זעהר ליב אַ לייכטען

שמועס.

— ביי אייך איז דער כאַראַקטער אַ פּרעהליכער ?

— זעהר.

— נו, לאַמיר שמועסען.

אָט דאָס „לאַמיר שמועסען“ האָט ער געזאָגט מיט זעהר

אַנערנסטען טאָן. דערנאָך, אָו ער האָט ווידער אָנגעהויבען ציי-
לענען, האָט ער פערפירט אַ שמועס פון פערשידענע זאַכען און
זיך געסטאַרעט אָנצוטאַפען אַזאַ טעמע, וואָס זאָל זיי בייידען זיין
גלייך אינטערעסאַנט. פון אָנהויב האָט מען גערעדט פון אַלגע-
מיינע בעקאַנטע און דערנאָך וועגען זיך, וואָס איז שטענדיג אַמ-
מערסטען אָנגענעם און אינטערעסאַנט.

אַו זיי האָבען זיך אויף מאַרגען צוזאַמענגעטראַפען, האָבען
זיי זיך שוין פרייער געשפירט צווישען זיך, און אָו בערטען
האָט געזעהן, אָו ער געפעלט און ווערט אינטערעסאַנט, האָט ער
געגעבען פרייהייט זיינע ערינערונגען און גענומען דערציעלען
עפיוואָדען פון קינסטלערס לעבען און, ווי זיין שטייגער איז, צו-
געגעבען זיי אַנאייגענאַרטיגע פאַנטאַסטישע שאַטירונג.

געווענט צו דעם מאַנירליכען שאַרפּוין פון סאַלאַנליטעראַ-
טען, איז זי געווען פּערוואַנדערט פון דערדאָזיגער, עטוואָס
תּמימות־דיגער, בעגייסטערונג, פון דערדאָזיגער מאַניר אָנצורופען
זאַכען פשוט און אָפען, בעלייכטענדיג אַלץ מיט אַ לייכטער אי-
ראַניע, און זי האָט אים געענטפערט אין דעמזעלבען טאָן מיט
פיינער און דרייסטער גראַציע.

אין אַ וואָך צייט האָט זי אים בעזיגט מיט איר פּרעהלי-
קייט, מיט איר פּראַסטקייט און אָפענהערציגקייט. ער האָט גאָר
פּערגעסען אָן זיינע מיינונגען וועגען וועלטליכע פּרויען און איז
איצט גרייט געווען צו בעשטעטיגען, אָו נאָר זיי זענען פּעהיג
צוצוּציהען און פּער־פּשוּפּען. שטעהענדיג פאַר זיין לייווענט, ביי
דער אַרבייט, האָט ער זיך דאָ אָבגערוקט פאַראויס, דאָ צוריק,
און מיט זיינע בעוועגונגען האָט ער דערמאָנט אָן אַ מענשען,
וואָס ראַנגעלט זיך, און דערביי האָט ער זיך פריי איבערגעגעבען
דעם שטראַם פון זיינע אינטימע געדאַנקען, פונקט ווי ער וואָלט
שוין זיין לאַנג בעקאַנט מיט דערדאָזיגער שענער, העלער און
שוואַרצער פּרוי, וואָס האָט אויסגעזעהן ווי צוזאַמענגעוועבט פון
זון און פינסטערניש, וואָס איז געזעסען פאַר אים, געלאַכט פון
דעם, וואָס ער האָט געזאָגט, געעטפערט אים פּרעהליך און מיט

אַזאָ צולעבטקייט, אַז זי האָט וויילעווייז פּערלאָרען די בעשטימ-
טע פּאַזע.

דאָ פּלעגט ער זיך דערווייטערן פון איר און פּערזשמו-
רען דאָס אויג—ער זאָל קאָנען בעסער כאַפּען דעם מאָדעל אינ-
נאַנצען, דאָ פּלעגט ער צוגעהן גאָר נאָנט, צו בעמערקען די סאָ-
מע קלענסטע שאַטירונגען, די סאַמע פאַרביילויפּענדיגסטע אויס-
דריקען פון איר געזיכט, און איבערגעבען דאָס, וואָס איז אין
יעדען פּרויענגעזיכט פאַראַן איבער די אַלע געזעהענע שטריכען,
יענע אידעאָלע שענקייט, יענער חן פון עײַס אַזוינס, וואָס לאָזט
זיך נישט מערקען, יענער בעזונדערער אינטימער און דערשרעק-
ליכער רייך, וואָס איז פאַראַן ביי יעדער פּרוי און וואָס רופט-
צרויט ליבע צו איר דוקא ביי דעם איינעם און נישט ביי קיין
אַנדערן.

אין איינעם פון דידאָזיגע סעאַנסען איז דער גרעפינס טעל-
טערל צוגעגאַנגען צום לייווענט און געפּרעגט מיט שטאַרקען קינ-
דערשען ערנסט:

—זאָג, דאָס איז די מאַמע?

ער האָט זי גענומען אויף די הענט און געקושט און גע-
ווען שטאַרק צופּרידען פון דער נאַאיווער אַנערקענונג, אַז זיין
פאַרטרעט איז ענליך.

אַ צווייט מאָל האָט זי אויסגעוויזען זעהר פּערטראַכט און
פּלוצלונג אַ זאָג געטאָן מיט אַ דין טרויעריג שטימעלע:

—מאַמע, מיר איז לאַנגווייליג.

דער קינסטלער איז געווען אַזוי גערירט פון דער בעמערקונג,
אַז ער האָט אויף מאָרגען געבראַכט אַ גאַנצע קראָם מיט צאַצקעס.
די קליינע אַנעט, פּערוואַנדערט, צופּרידען און, ווי אַלע-
מאָל, קלוג, האָט זעהר פינקטליך צולעגט די צאַצקעס אין אַנ-
אַרדנונג, אַז מען זאָל באלד קאָנען אָנגעפּינען אַ יעדע פון זיי,
ווען מען וועט עס דאַרפּען. נאָך דידאָזיגע מתנות האָט זי ליב
בעקומען דעם קינסטלער, ווי קינדער האַבען ליב—מיט יענער
היה'שער און צערטליכער ליבשאַפט, וואָס מאַכט זיי אַזוי שען
און היל'עוודיג.

פרוי דע-הילערוואַ איז אַרײַן אין געשמאַק פון די סעאַנ-
סען. צוליב דעם טרויער האָט זי געהאַט אַסך פרייע צײַט אין
דעמדאָויגען ווינטער. נישט געווען קײן וועלטליכע פּערגעניגענס,
און דער גאַנצער אינטערעס אירער האָט זיך קאַנצענטרירט אין
דער אַטעליע.

איר פּאָטער, זעהר אַרײַכער און אַ גאַסטפריינדליכער פּאָ-
רײזער קאַמערסאַנט, איז געשטאַרבען מיט עטליכע יאָר צוריק;
די מוטער, וואָס האָט שטענדיג געקערענט, איז זעקס מאָנאַטען
אין יאָר געלעגען אין בעט. אויף אַזאַ אופן איז זי שוין אין
דער יוגענד געווען אַנאָיסגעצײכענטע בעל-הבית'טע, געקאַנט
אויפנעמען געסט, שמײכלען, אונטערהאַלטען אַ שמועס, אונטער-
שיידען מענטשען. זי האָט געוואוסט, וואָס מען דאַרף זאָגען יע-
דען בעזונדער, און אַדאַנק איר דורכדרינגליכען און בויגזאַמען
כאַראַקטער, איז זי געשווינד פּראַקטיש געוואָרען. אַז דער גראַף
דע-הילערוואַ איז איר פּאַרגעשטעלט געוואָרען אַלס חתן, האָט זי
באַלד אָבגעשאַצט יענע נוצען, וואָס דערדאָזיגער שידוך האָט איר
געזאַלט ברענגען, און זי איז מרוצה-געוואָרען אָהן שום ווידער-
שטאַנד. ווי אַ קלוג מיידעל, האָט זי זעהר גוט פּערשטאַנען, אַז
אַלץ קריגט מען נישט און אַז אין יעדען פּאַל פון לעבען דאַרף
מען זיך גוט בעדאַכטען און אויסרעכענען.

אַז זי איז אַרויסגעטראָטען אין דער העכערער געזעלשאַפט,
וואו זי האָט געהאַט גרויס ערפּאָלג צוליב איר שענקייט און פּײ-
נעם שכל, איז זי שטענדיג געווען אַרומגערינגעלט פון מאַנסלייט,
וואָס האָבען איר געוואָלט געפּעלען ווערען, אָבער איר געמיט
איז קײן אײן מאָל נישט געשטערט געוואָרען, און דאָס האַרץ
אירס האָט זיך אויסגעצײכענט אויך מיט אַזאַ שכל, ווי איר קאַפּ.
זי האָט, איבעריגענס, קאַקעטירט, אָבער איר קאַקעטעריע,
אַדריסטע און אַ פּאַרוזיכטיגע צוזאַמען, איז נישט געגאַנגען צו-
ווייט. קאַממלימענטען פּלעגען איר געפּעלען און די פּערלאַנגען,
וואָס זי פּלעגט דערוועקען, זענען איר געווען אָנגענעם, אויב זי
האַט נאָר געקאַנט מאַכען אַנאָשטעל, אַז זי בעמערקט זיי נישט,
און, פּערברענגענדיג אַנאָוענד אין גאַסטן מ'ר, אין אַ געדיכטער

לופט פון מאַנסבילשער ענטציקונג און פערערונג, פלעגט זי רן- היג איינשלאָפּען, ווי אַ פרוי, וואָס האָט ערליך אויסגעפילט איר בערוף אויף דער ערד.

אַזאָ לעבען האָט זיך געצויגען ביי אַ זיבען יאָר און נישט איינגעמאַטערט זי און נישט אויסגעוויזען איר לאַנגווייליג: זי האָט צו-שטאַרק ליב געהאַט די אונאוּפּהערליכע בעוועגליכקייט פון דער העכערער געזעלשאַפט. די מענער, וואָס האָבען זי אַרומגערינגעלט—אַדוואָקאַטען, פּאָליטיקער, פינאַנסיסטען אָדער לע- דיגעהער, וואָס האָבען געהערט צו דער העכערער געזעלשאַפט— האָבען זי געוויילט, ווי אַקטיאָרען. זי האָט זיי נישט זעהר ערנסט גענומען, כאָטש זי האָט זיך בעצויגען מיט אַכטונג צו זייער טע- טיגקייט, שטעלונג און טיטול.

דער קינסטלער איז איר פון סאַמע אָנהויב געפעלען גע- וואָרען מיט דעם אַלעם, וואָס איז פאַר איר געווען ניי אין אים. זי האָט אָנגענעם פערבראַכט די צייט אין אַטעליע, געלאַכט פון גאַנצען האַרצען, געפיהלט זיך שאַרפּוּניג און אין דערוועלבער צייט איינגעזעהן, אַן ער האָט הנאה פון דעם, וואָס די סעאַנסען פערשאַפען איר פערגעניגען. ער איז איר אויך געווען געפעלען דערפאַר, וואָס ער איז געווען שען, שטאַרק און בערימט. וואָס פרויען זאָלען נישט ריידען, נאָר קיין איינע פון זיי זעט נישט פערבליבען גלייכגילטיג צו דער פּיזישער שענקייט און דעם רום פון אַ מאַנסביל. שטאַרק צופרידען פון דעם, וואָס איר אויסער- ליכקייט איז בעמערקט געוואָרען פון אַזאָ מבין אויף פרויענשענ- קייט און איינגעפינענדיג, אַז ער איז זעהר שען, האָט זי ענט- דעקט אין אים אַ פּליגען און אַנ'ענטוויקעלען שכל, פיהלבאַר- קייט און פאַנטאַזיע, חן פון עכטער אינטעליגענץ און פאַרביגען וואָרט, וואָס האָט אַזוי ווי בעלויכטען דאָס אַלץ, וואָס עס האָט אויסגעדריקט.

געשווינד איז פערבונדען געוואָרען אַ פריינדשאַפט צווישען זיי, און אין דער האַנטדריקונג, בשעת זי פלעגט קומען אין אַטע- ליע, איז מיט יעדען טאָג דורך ביידע צדדים אַריינגעלעגט גע- וואָרען מער בעהאַרצטקייט.

זי האָט געפיהלט, ווי עס וואַקסט אין איר, אָהן אַ שום רעכנונג, אָהן אַ פּאָראַויס-בעשטימטער פּונה, דער חשק איינצוליי-
בען אים אין זיך, און זי האָט זיך אונטערגעגעבען דעמדאָזיגען
חשק, זי האָט גאַרנישט פּאָראַויסגעזעהן, נישט געמאַכט קיין שום
פּלאַנען. זי האָט איינפּאַך קאָקעטירט, געסטאַרעט זיך צו זיין שען,
ווי דאָס ווערט אינסטינקטיוו געטאָן פאַר אַ מענשען, וואָס גע-
פעלט מער פון אַלע אַנדערע. און אין איר גאַנצער אויפּפירונג,
אין אַלע אירע בליקען, אין אירע שמייכלען האָט זי אַריינגע-
טראָגען יענע צוציהונגסקראַפט פון בעצויבערונג, וואָס שיינט-
אַרויס פון אַ פּרוי, ווען אין איר וואַכט-אויף דאָס בעדערפּעניש
צו זיין געליבט.

זי האָט אים גערעדט אַסך אָנגענעמע זאַכען, וואָס האָבען
געהייסען: „איר זענט מיר געפעלען“. זי האָט אים געוואונגען
לאַנג צו ריידען, און, הערענדיג אים מיט גרויס אויפּמערקזאַמ-
קייט, האָט זי אים געוווּזען, ווי ווייט ער אינטערעסירט איר.
פלעגט ער אַוועקוואַרפּען דאָס פינעל, אַנידערזעצען זיך נעבען
איר, און, פול עקסטאַז, וואָס קומט פון בעוואוסטזיין, אַז דו גע-
פעלט, פלעגט ער זיך אָבגעבען אָדער דער פּאָעטישער, אָדער
דער לייכט-פרעהליכער, אָדער דער פּילאָזאָפּישער בעגייסטערונג.
זי פלעגט זיין פרעהליכער, ווען ער איז געווען פרעהליך,
זי פלעגט זיך סטאַרען צו כאַפּען זיינע געדאַנקען, ווען ער פלעגט
זיך פּערטיפּען אין פּילאָזאָפּיע, הגם דאָס פלעגט איר נישט
אַלעמאַל געלינגען. נאָר אַז זי פלעגט אפילו טראַכטען פון עפּיס
אַנדערש, פלעגט זי מאַכען אַזאַ מינע, ווי זי וואָלט זיין שטאַרק
אַריינגעטאָן אין זיינע ווערטער. עס האָט זי זעהר געפרעהט,
וואָס ער פּערטרויט איר זיין איבערליכע וועלט, און ער האָט זיך
בעגייסטערט דערמיט, וואָס ער האָט פאַר זיך אַזאַ צוהערערין.
ער פלעגט זיין גערירט, וואָס ער האָט געפונען אַזאַ פּייגע. האָר-
ציגע און פּיהלצאַרע נשמה, אין וועלכער זיין געדאַנק איז גע-
כאַלען, ווי אַ קערנדעל אין פּעראַקערטער ערד.
דער פּאַרטעט האָט זיך גערוקט פּאָראַויס און האָט בע-
דאַרפּט זיין זעהר געלונגען. דער קינסטלערהאַט דערגרייכט יענע

מדרגה פון אויפגעגונג, וואָס איז נויטווענדיג דערצו, אָז עס זאָ-
לען בעמערקט ווערען אַלע פרטים פונ'ם מאָדעל און זאָלען אויס-
געדריקט ווערען מיט הייסער איבערצייגונג, וואָס כאַראַקטעריזירט
די בעגייסטערונג פון יעדען אמת'ן אַרטיסט.

אַנבויגענדיג זיך צו איר, צו כאַפּען די אַלע בעוועגונגען
פון איר געזיכט, די אַלע איבערגאַנגען פון פאַרב און שאַטען
אויף איר הויט, אַלע אויסדרוקען, די גאַנצע דורכזיכטיגקייט פון
אירע אויגען, דעם פערבאַרגענעם זין פון אירע שטריכען—האָט
ער זי איינגעזאַפּט אין זיך, ווי אַ גאַמבקע זאַפּט-איינ וואַסער.
און אָז ער האָט איבערגעטראַגען אויפ'ן לייווענט דעמדאָזיגען
אויפּרענענדיגען רייך, וואָס זיין אויג האָט אויפגעכאַפּט און וואָס
איי, ווי אַ כוואַליע, אַראַבגעלאַפּען פון זיין געדאַנק אויפ'ן פינ-
זעל, האָט ער זיך געפיהלט בערוישט, שכור פון דעמדאָזיגען וויין
פון פרויענרייך.

זי האָט געפיהלט, אָז ער איז נישט גלייכגילטיג צו איר.
עס האָט זי געוויילט דאָסדאָזיגע שפּיל, די שטייגענדיגע זיכער-
קייט אין נצחון, אָבער זי האָט זיך אַליין אויך אַריינגעצויגען
אַלץ שטאַרקער און שטאַרקער.

עטוואָס נייעס איז אַריינגעטראַטען געוואָרען אין איר לעבען
און צוגעגעבען איר עקזיסטענץ אַנייעם געשמאַק, דערוועקט אין
איר עפּים אַ געהיימע פרייד. בשעת מען האָט פאַר איר אָנגעהויבען
ריידען וועגען אים, האָט איר האַרץ עטוואָס שטאַרקער געשלאָ-
גען און זי האָט זיך געריסען צו זאָגען—אין איינעם פון יענע
געפיהלאויסברוכען, וואָס דערגעהען קיינמאַל נישט ביז די לי-
פען:—„ער איז פערליבט אין מיר“, איר איז געווען אָנגענעם,
ווען מען האָט געלויבט זיין טאַלענט, און נאָך אָנגענעמער, ווען
מען האָט איינגעפונען, אָז ער איז שען. בשעת זי האָט געטראַכט
וועגען אים אַליין און קיינער האָט איר פון דער זייט נישט
געשטערט, האָט זי אויפריכטיג משער-געווען, אָז זי האָט זיך
דערוואָרבען זעהר אַ גוטען פריינד, וואָס וועט זיך שטענדיג בע-
נוגענען מיט אַ האַרציגען האַנטדרוק.
טיילמאָל, אין אַ מיטען סעאַנס, פלעגט ער פלוצלונג אַזי-

דערלעגען די פאליטרע אויף אַ בענקעלע, נעמען אויף די הענט די קליינע אַנעט, קושען איר צערטליך די אויגען, די האָר און קוקען דערביי אויף דער מוטער, פונקט ווי ער וואָלט איר גע- זאָגט: „דאָס קוש איך אַזוי אייך און נישט דאָס קינד.“ איבעריגענס, פון צייט-צו-צייט פלעגט פרוי דע-הילערווא קומען אליין, אָהן דער טאָכטער. אין אַזוינע טעג פלעגט די אַרבייט נישט געהן פאַראויס און די צייט פלעגט אַוועק אין פלוידעריי.

איינמאָל האָט זי פערשפעטיגט. עס איז געווען קאַלט. שוין געהאַלטען ביים סוף פעברואַר. ער איז פריער געקומען אַהיים, ווי ער איז זיך שטענדיג נוהג-געווען אין יענע טעג, בשעת זי האָט בעדאַרפט קומען, וואָרום יעדעס מאָל פלעגט זיך אים דאַכ-טען, אַז זי וועט קומען פריער פאַר דער בעשטימטער שעה. וואַרטענדיג, איז ער געגאַנגען איבערן צימער אויף-און-אַב, גע-רויכערט און, אַ פערוואונדערטער, זיך געפרעגט, פאַרוואָס שטעלט ער זיך אין דער לעצטער וואָך צום הונדערטסטען מאָל אַלץ איין-און-דייעלבע פראַגע: „בין איך טאַקי פערליבט זי?“ ער האָט נישט געקאַנט ענטפערן, ווייל ער איז נאָך קיין-מאָל ביז איצט נישט געווען באמת פערליבט. ער האָט איבערגע-לעבט גאַנץ שטאַרקע ליבעגעפיהלען, וואָס האָבען זיך אפילו לאַנג געצויגען, אָבער ער האָט עס קיינמאָל נישט געהאַלטען פאַר לי-בע. איצט האָט אים געוואונדערט דאָס, וואָס אין אים איז פאַר-געקומען.

האָט ער זי ליב? זיכער. ער פיהלט כמעט נישט קיין שום בענער צו בעזיצען זי, און קיין איין מאָל ערנסט נישט גע-טראַכט וועגען דער מעגליכקייט פון אַזאַ זאַך. ביז איצט, אַז אַ פרוי פלעגט אים געפעלען, פלעגט אים באלד בעפאַלען אַפער-לאַנג און ער פלעגט אויסציהען צו איר די הענט, פונקט ווי ער וואָלט וועלען אַברייסען אַ פרוכט, נאָר ער האָט זיך קיינמאָל שטאַרק נישט מצער-געווען, צי אַזאַ פרוי איז דאָ אָדער נישטאַ. נאָר דאָסמאָל האָט ער קוים געשפירט דעם פערלאַנג, פונקט ווי ער וואָלט זיך בעהאַלטען הינטער אַנאַדער געפיהל,

וואָס איז מעכטיגער פאַר אים, וואָס איז דערווייל נאָך נישט אינגאנצען קלאָר און האַלט ערשט אין ענטוויקלען זיך. אַליוויע האָט געמינט, אַז ליבע דאַרף זיך אָנהויבען מיט טרוימען, מיט פּאָעטישער עקזאַלטאַציע. פּערקערט, דאָס, וואָס ער האָט ערשט געפיהלט, איז געווען אַרויסגערופּען, ווי אים האָט זיך געדאַכט, פון עפּיס אַנ'אונמערקליכער שפּירונג, וואָס האָט גיכער בעלאַנגט צום קערפּער, איידער צו דער נשמה. ער איז געווען נערווע-איש, אונרוהיג, שרעקליך עמפּינדליך, ווי אַ מענש, וואָס איז בע-פּאלען געוואָרען פון אַ חולאת. דאָך זענען קיין שום יסורים נישט צוגעמישט געוואָרען צו דעמדאָזיגען פיבער, הגם עס האָט אויס-געוווּזען, אַז זיין געדאַנק איז אָנגעשטעקט מיט דער אויפּרעגונג פּונ'ם בלוט.

ער האָט פּערשטאַנען, אַז דער מקור פון אויפּרעגונג איז פּרוי דע-הילערוואַ, די ערינערונג וועגען איר, דאָס וואַרטען אויף איר. אין זיך האָט ער נישט געשפּירט יענעם עקסטאַז, וואָס כאַפּט-אַרום דאָס גאַנצע וועזען פון אַ מענשען און שלעפט אים צו זיין געליבטער פּרוי, אָבער ער האָט זי נאָכאַנאַנד געשפּירט אין זיך, פּונקט ווי זי וואָלט זיך די גאַנצע צייט געפּונען מיט אים צוזאַמען. אַוועקגעהענדיג, פּלעגט זי איבערלאָזען אין אים אַ טייל פון זיך, עפּיס אַזוינס, וואָס לאָזט זיך נישט כאַפּען און לאָזט זיך נישט אויסטייטשען. נו, וואָס? ליבע איז עס? ער האָט אַריינגעקוקט צו זיך אין האַרץ אַריין—זעהן און פּערשטעהן, וואָס דאַרטען קומט-פּאַר. זי האָט אים אויסגעוווּזען חנ'עוודיג, אָבער זי האָט נישט האַרמאָנירט מיט'ן טיפּ פון אַנ'אידעאָלער פּרוי, וואָס ער האָט אינסטינקטיוו בעשאַמען אין זיינע חלומות. דער, וואָס זאָגט-אַרויס דאָס וואַרט „ליבע“, צייכענט זיך שוין פּריער אָן די גייסטיגע און פיזישע אייגענשאַפטען פון דער פּרוי, אין וועלכער ער וואָלט זיך געקאָנט פּערליבען, נאָר פּרוי דע-הילע-רוואַ, הגם זי איז אים זעהר געפּעלען געווען, איז דאָך נישט גע-ווען אַזאַ פּרוי.

נאָר פּאַרוואָס פּאַרט האָט זי אים פּעראינטערעסירט מאַר, ווי אַלע אַנדערע, און דערביי אויך אַנדערש, ווי אַלע אַנדערע?

און פארוואס האָט דער אינטערעס צו איר אַזוי נאָכאנאנד אים פערפאָלגט?

איז ער אַמאָל נישט אַריינגעפאלען אין אַנעץ, אונטערגע-
שטעלט דורך איר קאָקעטעריע, וואָס ער האָט שוין, אייגענטליך,
לאַנג דערשפירט און פערשטאַנען?

ער איז אַרומגעגאַנגען, זיך אַנידערגעזעצט, פון דאָסניי
אויפגעשפרונגען, וויילעווייז פעררויכערט אַ פאַפיראַס און באַלד
אַוועקגעוואָרפן און כסדר געקוקט אויפ'ן ווייזער פון זייגער,
וואָס האָט זיך לאַנגזאַם גערוקט, קוים זיך בעוועגט. עטליכע מאָל
האַט ער זיך קוים איינגעהאַלטען, נישט אַרונטערצוהויבען מיט'ן
נאָגעל דאָס בולט'ע גלאַז פון זייגער און נישט אַרוק טאָן מיט'ן
פינגער דעם ווייזער צו יענער ציפער, צו וועלכער ער איז אַזוי
פויל געגאַנגען.

אים האָט זיך געדאַכט, אַז ער דאַרף עס נאָר טאָן—און
עס וועט זיך עפענען די טיר און עס וועט קומען יענע, אויף
וועלכער ער וואָרט. ער האָט געגלויבט, ווי אַ קינד, אַז מיט אַזאַ
שפיצעל וועט מען זי קאָנען אָבנאַרען און אַרויסרופען פריער
פאַר דער צייט. דערנאָך האָט ער אַליין געלאַכט איבער דער-
דאָזיגער פער'עקשנ'טער און קינדערשער נאַרישקייט.

צולעצט, האָט ער זיך פערגעבען אַ פראַגע: „צי קאָן איך
ווערען איר געליבטער?“ דערדאָזיגער געדאַנק האָט אים אויס-
געוויזען משונה און שווער צו פערוויירקליכען; אפילו שטרעבען
דערצו האָט אים אויסגעוויזען אונמעגליך, צוליב די פערשידענע
שוועריגקייטען, וואָס דאָס וואָלט אַריינגעטראָגען אין זיין לעבען.
און דאָך איז אים די פרוי שטאַרק געפעלען געווען.

„עס איז זיכער, אַז איך לעב-איבער זעהר אַ מאָדנעם צו-
שטאַנד“—האַט ער רעזומירט זיינע געדאַנקען.

דער זייגער האָט אויסגעשלאָגען און ער האָט אַ ציטער גע-
טאָן, הגם מער מיט די נערווען, איידער מיט'ן האַרץ.

ער האָט געוואָרט אויף איר מיט גרויס אונגעדולט, וואָס
האַט פון מינוט צו מינוט געוואַקסען לויט איר פערשפעטיגונג.
שטענדיג איז זי געווען פינקטליך, עס וועט אַלואַ, נישט אַוועק

קיין פינף מינוט און ער וועט זי זעהן. אז עס זענען אוועק צען מינוט, האָט אים דאָס וואַרטען גענומען פייניגען, ווי אַ פּאַרגע-פיהל פון אַנְ'אומגליק. דערנאָך האָט אים גענומען פייניגען דאָס, וואָס זי לאָזט אים פטר'ן צייט, דערנאָך האָט ער פּלוצלונג פער-שטאַנען, אַז ער וועט זעהר שטאַרק ליידען, ווען זי וועט נישט קומען. וואָס טוט מען? וואַרטען אויף איר? ניין, —מען בעדאַרף אוועקגעהן. זאָל זי קיינעם נישט טרעפען אין אַטעליע, אויב זי וועט אָנהויבען פּערשפעטיגען.

מען דאַרף אוועקגעהן, נאָר ווען? וויפיל צייט גיט מען איר צו פּערשפעטיגען? איז אפשר נישט גלייכער צו פּערבליי-בען און געבען איר צו פּערשטעהן דורך עטליכע העפליכע, נאָר קאַלטע ווערטער, אַז ער איז נישט פון יענע, וואָס מען קאָן זיי לאָזען וואַרטען אויף זיך? און אויב זי וועט גאַרנישט קומען? דעמאָלט וועט ער געוויס טעלעגראַפירען אָדער שיקען אַ צעטע-לע מיט'ן לאַקיי אָדער מיט אַ שליח. וואָס וועט ער טאָן, אויב זי וועט נישט קומען? דאָס וועט זיין אַ פּערלאַרענער טאָג: ער וועט נישט זיין אימשטאַנד ווייטער צו אַרבייטען. נו, און? ... נו, און עס וועט אויסקומען צו בעזוֹלען זי, וואָרום ער מוז זי זעהן. יא, דאָס איז אמת, ער האָט געהאַט אַפּאָדערונג זי צו זעהן—אַ טיפע, אַ פיינליכע און אַ פּער'עקשנ'טע פּאָדערונג. נאָר וואָס איז עס אַזוינס? ליבע? אָבער אייגענענדיג, אַז ער וועט זעהר שטאַרק ליידען, אויב זי וועט היינט נישט קומען, האָט ער דאָך נישט געמונען אין זיך נישט קיין עקזאַלטירונג פון געדאַנק, נישט קיין געשלעכטסגעפיהל און נישט קיין פּערטרוימטקייט פון אַ פּערליבטען.

אַ קלאַנג פון אַ גלעקעל האָט זיך דערטראָגען פון די טרעפּ, און אַליוויע בערטען האָט פּלוצלונג דערפיהלט, אַז אים האָט פּערקאַפט דער אַטעם. אָבער באלד דערויף איז אים געוואָרען אַזוי פּרעהליך, אַז ער האָט אונטערגעשפרונגען און געוואָרען אין לוסטען דעם פּאַפּראָס.

זי איז אַריינגעגאַנגען. זי איז געווען אַליין.
ער איז מיט אַמאָל דרייטער געוואָרען.

—ווייסט איר, וועגען וואָס איך האָב מיך נאָר-וואָס גע-
 פּרעגט, וואָרטענדיג אויף אייך?
 —ווי קאָן איך וויסען?
 —איך האָב מיך געפרעגט, צי בין איך נישט פּערליבט
 אין אייך.

—פּערליבט אין מיר! איר זענט פון זינען אַראָב!
 נאָר זי האָט געשמייכלעלט און דער שמייכלעל האָט גערעדט:
 „דאָס איז שען, איך בין זעהר צופרידען.“
 זי האָט ווידער געזאָגט:
 —דאָס איז געוויס נישט ערנסט. פאַרוואָס שפּאַסט איר

אַזוי?

ער האָט געענטפּערט:
 —פּערקערט, איך זאָג עס זעהר ערנסט. איך בעשטעטיג
 נישט, אַז איך בין שוין פּערליבט אין אייך. איך פּרעג מיך נאָר:
 צי הויב איך מיך נישט אָן פּערליבען אין אייך?
 —וואָס פירט אייך אַרויף אויף דעמדאָזיגען געדאַנק?
 —מיין אונרוהיגקייט, ווען איר זענט דאָ נישטאָ, מיין
 פרייד, ווען איר קומט אַהער.

זי האָט זיך אַנידערגעזעצט:
 —אַ, אַזויגע באַרישקייטען. כל-זמן איר שלאָפט גוט און
 עסט מיט אַפעטיט, שטעהט אייך נישט פאַר קיין שום געפאַר.
 ער האָט זיך צולאַכט:

—און אויב איך וועל פּערלירען אַפעטיט און שלאָף?
 —זאָלט איר מיר זאָגען וועגען דעם.
 —און איר?
 —איך וועל אייך לאָזען צורוה, איר זאָלט גיכער געהיילט
 ווערען פון אייער קראַנקהייט.
 —ווי איר זענט מילד.

אויף דער טעמע פון דערדאָזיגער ליבע האָבען זיי אויס-
 געבראַכט זייער שאַרפּזין פאַר דער צייט פּונ'ם סעאַנס. דאָסזעל-
 בע איז אויך פאַרגעקומען אין די ווייטערדיגע טעג. זי האָט זיך
 בעזונגען צו דעם, מי צו אַנאַאיווען און פּרעהיליכען שפּאַס, אין

אז זי פלעגט אריינקומען אין אטעליע, פלעגט זי גוטמוטיג פרעגן :
—נו, וואָס איז היינט מיט אייער ליבע?

און ער פלעגט איר איבערגעבען מיט אַ טאָן, ערנסט און געשפּאַסט צוזאַמען, די גאַנצע ענטוויקלונג פון זיין קראַנקהייט, יע-נע אינערליכע און טיפע אַרבייט, וואָס עס האָט כסדר דורכגע-מאַכט אין אים דאָס שטייגענדיגע געפיהל צו איר. קאָמיש נאָכ-מאַכענדיג אַ פּראָפּעסאָר, וואָס לייענט אַ וויסענשאַפּטליכע לעקציע, האָט ער מיט אַלע פרטים, אַ שעה פאַר אַ שעה, אַנאַליזירט פאַר איר זיין אינערליכען צושטאַנד, אָנהויבענדיג פון יענעם מאָמענט, בשעת זיי האָבען זיך נעכטען צוועגענט. און זי האָט אים אויס-געהערט מיט אונגעווערער אויפמערקזאַמקייט, עטוואָס גערירט און מאָמענטעווייז אויפגערעגט פון דערדאָזיגער דערצעלונג, פונקט ווי זי וואָלט געלייענט אַ ראָמאַן, וואָס זי אַליין איז די העלדין פון אים. און בשעת ער האָט זיך געסטאַרעט לייכט און נישט-געצוואונגען אויסצורעכענען איר די אַלע זאָרגען און ווע-הען, וואָס לעגען זיך אויף אים, פלעגט זיין קול צייטענווייז איבערגעריסען ווערען, אָנהויבען ציטערן, און עפּיס אַ וואָרט אָדער אפילו די אינטאַנאַציע פלעגט אַרויסגעבען דעם וועה, וואָס ער האָט איבערגעלעבט.

טיילמאָל, צוגעהענדיג צו איר, צו פּערריכטען איר פּאָוע, פלעגט ער אָננעמען איר האַנט און פרובען קושען. דעמאָלט פלעגט זי מיט אַ פלינקער בעוועגונג צונעמען די פינגער פון זיי-נע ליפען, עטוואָס צונויפרוקען די ברעמען און זאָגען:
—נו, געהט, געהט אַרבייטען.

פלעגט ער זיך ווידער נעמען פאַר דער אַרבייט, אָבער קיין פינף מינוט פלעגען נישט אַריבער און ער פלעגט איר פאַר-געבען עפּיס אַ פּראָגע און פון דאָסניי געשיקט אַרויפפירען דעם שמעם אויף דער איינציגער טעמע, וואָס האָט זיי אינטערעסירט. זי האָט זיך אָבער אָנגעהויבען שרעקען, זיין געליבט האָט זיך איר זעהר געוואָלט, אָבער נישט צו-שטאַרק. אין זיך איז זי געווען זיכער, אָבער זי האָט זיך געשראָקען, ער זאָל נישט אַוועק צו-ווייט, איר זאָל נישט אויסקומען צו פּערלירען אים, ענטטוי-

שען אים, נאָכדעם ווי זי האָט אים אַזוי ווי צוגעגעבען מוט. אין דערזעלבער צייט האָט זי געפיהלט, אַז זי וואָלט זיך שטאַרק מצער-געווען, כמעט אַריינגעפאלען אין פערצווייפלונג, ווען איר וואָלט אויסגעקומען אַבצוואַגען זיך פון דערדאָזיגער פיינער און צאַרטער פריינדשאַפט, פון דידאָזיגע האַרציגע שמועסען, אין וועלכע עס האָבען טיילמאָל דורכגעלויכטען פונקען פון ליבע, ווי שטיקעלעך גאָלד אין אַ שטראָם, וואָס לויפט איבער גאָלדי-גען זאַמד.

אַז זי פלעגט אַרויס פון שטוב, צו געהן אין דעם קינסט-לערס אַטעליע, פלעגט איר אַרומכאַפען אַ הייסע פרייד, און זי פלעגט זיך פיהלען לייכט און פרעהליך. און אַז זי פלעגט אָן-קלינגען אין דעם הויז, וואו אַליוויע האָט געוואוינט, פלעגט דאָס האַרץ איר נעמען קלאַפען פון אונגעדולט און דער טעפּיך פון די טרעפּ פלעגט איר אויסווייזען ווייכער פון די אלע אַנדערע, איבער וועלכע איר איז ווען-עס-איז אויסגעקומען צו געהן.

בערטען האָט אָבער אָנגעהויבען ווערען אומעטיג. אין אים האָט זיך אַרויסגעוויזען גערוועאישקייט, זאָגאַר איפּגערעגטקייט. ער האָט איבערגעלעבט אַטאַקען פון אונגעדולדיגקייט. ער פלעגט זיי אפילו באַלד פערשטיקען, אָבער זיי פלעגען זיך אומ-קערן אַלץ עפטערער און עפטערער.

איינמאָל, בשעת זי איז גאָר-וואָס געקומען, האָט ער, אָן-שטאָט צו נעמען זיך צו דער אַרבייט, אַנידערגעזעצט זיך גע-בען איר און געזאָגט:

—איצט מוזט איר שוין זעהן, אַז דאָס איז נישט קיין שפּאַס, אַז איך האָב אייך אונגעהויער ליב.

צומישט פון אַזאַ מין אָנהויב און פיהלענדיג, אַז עס קומט-פֿון יענער קריזיס, פאַר וועלכען זי האָט זיך געשראַקען, האָט זי אים געוואָלט אָבהאַלטען, גאָר ער האָט שוין נישט געהערט. דאָס שטאַרקע געפיהל, וואָס איז אים בעפאַלען, האָט אויסגעבראַכען אויסערליך, און זי—בלאַס, צוציטערט און אונרוהיג, האָט אים גע-מוזט אויסהערען. ער האָט לאַנג גערעדט, גאַרנישט געפאַדערט

פון איר, און צאָרט גערעדט, טרויעריג, מיט דער געהאַרזאָמ-
 קייט פון פּערצווייפּלונג און זי האָט אים געלאָזט נעמען אירע
 הענט און האַלטען זיי אין זיינע. זי האָט אים געלאָזט אַראָב-
 לאָזען זיך פאַר איר אויף די קני, און מיט אַליידענשאַפּטליך-
 אונבעוועגליכען בליק האָט ער זי געבעטען נישט צו פּערשאַמען
 אים קיין וועה. וואָסער וועה? זי האָט נישט פּערשטאַנען און
 זיך נישט געפרובט פּערשטעהן, פייניגענדיג זיך שטאַרק פון זיי-
 נע ליידען, אָבער דערדאָזיגער פּיין איז געווען פּמעט גליק.
 פּלוצלונג האָט זי בעמערקט טרערען אויף זיינע אויגען. דאָס האָט
 זי אַזוי געריירט, אַז ביי איר האָט זיך אַרויסגעריסען אַנאָים-
 געשריי און זי איז געווען גרייט אַרומצונעמען אים, ווי מען
 נעמט-אַרום אַזוויינענדיג קינד. ער האָט שטיל איבערגע'חורט:
 „איר זעהט, איר זעהט, איך לייד.“ און פּלוצלונג, דורכגענומען
 פון זיין צער, אָנגעשטעקט פון זיינע טרערען, האָט זי זיך אויך
 צעוויינט. אירע נערווען האָבען נישט אויסגעהאַלטען און אירע
 ציטערדיגע הענט האָבען זיך געריסען צו אים.

דערסיהלענדיג זיך אין זיינע אָרעמס, שפּירענדיג זיינע
 הייסע קושען אויף די ליפּען, האָט זי געוואָלט אויסשריייען, ראַנ-
 גלען זיך, אָבשטויסען אים, אָבער זי האָט באַלד פּערשטאַנען, אַז
 אַלץ איז שוין פּערפאַלען, מחמת זי האָט אים נאָכגעגעבען; זי
 האָט זיך קעגענגעשטעלט—און זיך אָבגעגעבען, זיך געראַנגעלט—
 און צוגעדריקט אים צו זיך, שרייענדיג: „ניין, ניין, איך וויל
 נישט!“

דערנאָך האָט זי לאַנג נישט געקאָנט קומען צו זיך, גע-
 בליבען אונבעוועגליך, פּערשטעלט מיט די הענט דאָס געזיכט,
 און פּלוצלונג איז זי שנעל אויפגעשפרונגען, אויפגעהויבען דעם
 הוט, וואָס איז אַראָבגעפאַלען אויפ'ן טעפּיך, אָנגעטאַן אים און
 געלאָזט זיך געהן, נישט-קוקענדיג דערויף, וואָס אַליוויע האָט זיך
 געבעטען ביי איר און צוגעהאַלטען זי ביים קלייד.

אַז זי איז אַרויס אויפ'ן גאַס, איז איר בעפאַלען אַ שטאַר-
 קער פּערלאַנג אַנידערצוועצען זיך אויף אַ ברעג טראָטואַר: אַזוי
 צובראָכען האָט זי זיך געפיהלט; די פּיס האָבען זיך איר אונטער-

געבויען. פארבייגעפארען א פיאקער. זי האָט אַ רוף געטאָן און גע-
זאָגט דעם טורמאַן: „פאַרט פאַמעליך, פירט וואו איר ווילט.“ זי
האַט זיך געוואָרפען אין קאַרעט אַרײַן, צוגעמאַכט די טירלעך
און אָנגעלענט זיך אויפֿן רוקען, זוכענדיג איינזאַמקייט הינטער
די אויפגעהויבענע שוײַבען פון קאַרעט. איינזאַמקייט האָט זי בע-
דאַרפט, זי זאָל קומען צו די געדאַנקען.

עטליכע מינוט האָט איר געקלאַפט אין קאָפּ דאָס גערויש
פון די רעדער און דער שטויס פון ברוק. מיט לעדיגע, נישט-
זעהענדיגע אויגען האָט זי געקוקט אויף הייזער, אויף פאַרבייגע-
הער, אויף אַנדערע קאַרעטען; זי האָט פון קיין זאַך נישט גע-
טראַכט, פונקט ווי זי וואָלט פראַלאַנגירען איר געדאַנק. און זיך
נישט געקאָנט בעשליסען צו פערמשפטן דאָס, וואָס איז גע-
שעהן.

אַבער אַפלינקע און גאָר נישט קיין שרעקעדיגע פון נא-
טור, האָט זי דערנאָך זיך פשוט געזאָגט: „נו, איך בין אַ פער-
פאַלענע פרוי.“ און ווידער איז זי פערגליווערט געוואָרען אויף
עטליכע מינוט, אַרומגעכאַפט פון שרעק, דערשלאָגען פון דעם זי-
כערן געדאַנק, אַז עס איז געשעהן אַנאָמגליק אויף אייביג. אַזוי
איז מיט אַ מענשען, וואָס פאַלט-אַראָפּ פון אַ דאַך און איז משער,
אַז ער האָט זיך צובראַכען ביידע פיס; ער האָט זיך מורא צו
בעוועגען, מחמת ער וויל זיך נישט בעשטעטיגען דערין, וואָס
איז פאַרגעקומען.

אַבער איר האַרץ, וואָס האָט זיך בעדאַרפט איינפרעסען פֿון
וועהטאַג-און דערויף האָט זי געוואַרט מיט אַזאַ שרעק-איז גע-
בליבען רוהיג און גאַנץ נאָכדעם, ווי עס איז געשעהן די קאַטאַס-
טראַפּע. בשעת די נשמה אירע איז, דאַכט זיך, געווען צוטראַטען
דורכ'ן אָבגעבען זיך, האָט דאָס האַרץ רוהיג און מעסיג געקלאַפט
און זיך, אפנים, גאַרנישט בעטייליגט אין דער צורודערונג פון
איר געמיט.

„נו, איך בין אַ פערפאַלענע פרוי“—האַט זי הויך פון דאָס-
ניי איבערגעזאָגט, פונקט ווי זי וואָלט זיך וועלען אינגאַנצען
איבערזייגען דורכ'ן קלאַנג פון די דאָזיגע ווערטער. דאָך האָט

דערדאָזיגער קול פון געוויסען נישט דערוועקט קיין אַבקלאַנג אין איר גאַנצען וועזען.

אַ געוויסע צייט האָט זי זיך אָבגעגעבען דער וויגענדיגער בע-וועגונג פון קאַרעט און אַלץ אָבגעלעגט אויף שפעטער די מחשבות וועגען דעם, וואָס זי דאַרף פאַרנעמען אין דערדאָזיגער שרעק-ליכער לאַגע. ניין, זי האָט נישט געליטען. זי האָט מורא-געהאַט צו טראַכטען—דאָס איז אַלץ. זי האָט מורא-געהאַט צו וויסען, פערשטעהן, בעקלערן. פערקערט, אין יענער טונקעלער און בע-האַלטענער טיפקייט פון וועזען, וואָס שיילט זיך אויס אין דעם אונאויפהערליכען קאַמף פון אונזערע נייגונגען און פערלאַנגען, האָט זי געשפירט עפּיס אַנ'אונגלויבליכע רוהיגקייט.

ביי אַ האַלבע שעה איז זי פערבליבען אין דערדאָזיגער מאָדנער רוהיגקייט. פערשטעהענדיג, צולעצט, אַז יענער יאוש, וואָס זי האָט גערופען, וועט נישט קומען, האָט זי אַראָפּגעטרוי-כעלט פון זיך די פערגליווערטקייט און געזאָגט: „אַ מאָדנע זאַך, עס פערדריסט מיר גאַרנישט.“

דעמאָלט האָט זי זיך אָנגעהויבען שטאַרק פאַרצעוואַרפען. איר איז בעפאַלען אַ האַס צו איר פערבלענדקייט און שוואַכקייט. ווי אַזוי האָט זי עס געקאַנט נישט פאַרזעהן, נישט פערשטעהן, אַז דער קאַמף איז געווען אַנ'אונפערמייליכער? ... און אַז דער-דאָזיגער מאַן איז איר שטאַרק געפעלען געווען בקוין דערויף, ער זאָל אין אַ קריטישען מאָמענט איר צונעמען דעם מוט? ... און אַז דורך אַנ'אויסברוך פון ליידענשאַפטען קאָן, ווי דורך אַשטורם, צובראַכען ווערען דער ווילען אפילו פון דעם סאַמע ערליכסטען און אויפריכטיגסטען האַרץ?

זי האָט אויסגעגאַסען אויף זיך אַ טייך פון ביינע שווערע פאַרווארפען, און פול פעראַכטונג און שרעק זיך געשטעלט די פראַגע: וואָס וועט ווייטער זיין?

דער ערשטער געדאַנק אירער איז געווען—איבערצורייסען מיט'ן קינסטלער און זיך סטאַרען מער קיינמאָל נישט צו זעהן זיך מיט אים.

אַבער באלד ווי זי האָט אָנגענומען דעמאָזיגען בעשלוס,

האָבען זיך אויפגעהויבען טויזענטער אַרגומענטען געגען אים, ווי דערקלערט מען דידאָזיגע איבעררייסונג? וואָס זאָגט מען דעם מאָן? צי וועט זיך נישט דערגעהן דער אמת, וואָס וועט זיך טראָגען מיט אַשעפטשעריי פון מויל צו מויל? איז אפשר נישט גלייכער פון אָנשטענדיגקייט וועגען צו שפילען, אפילו מיט אַליוויע בערטענ'ען, אַ צביעות'דיגע קאָמעדיע פון גלייכגילטיגקייט און פּערגעסונג, בעווייזען אים, אַז זי האָט צוויסגעריסען דידאָזיגע מינוט פון זכרון און פון איר לעבען. אָבער צי וועט זי עס קאָנען? צי וועלען איר קלעקען פחות צו מאַכען אַנ'אָנשטעל, אַז זי געדענקט גאַרנישט, אַרייַן-וואַרפען דעמאָזיגען מאָן מיט אַנ'אויסדרוק פון האַרטער פּערוואַנ-דערונג: „וואָס ווילט איר פון מיר?“ האָט זי דען נישט איבער-געלעבט צוזאַמען מיט אים דעם אויסדרוק פון אַ קורצער חיה-שער תּאוּה?

זי האָט זיך לאַנג געקווענקעלט און, צולעצט, דאָך בע-שלאַסען, אַז קיין אַנדער אויסוועג איז נישטאָ. זי וועט מוטיג קומען צו אים אויף מאַרגען און וועט אים באַלד געבען צו פיהלען, וואָס זי וויל, וואָס זי פּאָדערט פון אים. מען דאַרף עס מאַכען אַזוי, אַז ער זאָל שוין מער קיינמאָל נישט זעהן קיין זכר פון דערדאָזיגער חרפה נישט אין איר וואַרט, נישט אין איר זשעסט אָדער בליק. געוויס, ער וועט אויך ליי-דען, אָבער ווי אַ מענש, אַ גוט-דערצויגענער און אַנ'אָנשטענדיגער, וועט ער זיך אונטערגעבען איר ווילען און וועט ווערען ווידער אַזאַ, ווי ער איז פאַר איר געווען ביז היינטיגען טאָג. אַז זי האָט אָנגענומען דעמאָזיגען בעשלוס, האָט זי גע-געבען דעם פּורמאָן איר אַדרעס און איז געקומען אַהיים אינ-גאַנצען אַ דערשלאָגענע, שפּירענדיג נאָר איין פּערלאַנג: אַוועק-לעגען זיך, קיינעם נישט זעהן, אַנטשלאָפען ווערען, פּערגעסען זיך. זי האָט זיך פּערשלאָסען אין איר צימער, זיך אויסגעצויגען אויפ'ן סאָפּע און ביז מיטאָג פּערבליבען אין אַ מיין פּערגליי-ווערטקייט, אָבטרייבענדיג פון זיך יענע געדאַנקען, וואָס האָבען זי געסטראַשעט מיט געפאַר.

אז עס איז געקומען די צייט פון מיטאָג, איז זי אַרויס אין עסציימער און זיך געוואונדערט אויף איר רוהיגקייט און דע-רויף, וואָס זי האָט געקאָנט וואַרטען אויפ'ן מ'ן מיט דעם געווענ-ליכען אויסדרוק אויפ'ן געזיכט. ער איז געקומען און געטראָגען אויפ'ן האַנט זייער טאַכטער. זי האָט אים געדריקט די האַנט, אַקוש געטאָן דאָס קינד און נישט געפיהלט קיין שום אונרו-היגקייט.

הער דע-הילערוואַ האָט זיך נאָר געפרעגט, וואָס האָט זי געטאָן אין דעם פרימאָרגען. זי האָט גלייכגילטיג געענטפערט, אַז זי האָט פּאַזירט, אַזוי ווי נעכטען.

—און דער פּאַרטערט איז גוט?—האָט ער געפרעגט.

—ער ווערט זעהר ענליך.

דעמאָלט האָט ער אָנגעהויבען ריידען פון זיינע געשעם-טען, וועגען וועלכע ער האָט בכלל ליב געהאַט צו דערציעלען ביים עסען: וועגען די זיצונגען פון פּאַלאַטע און די דעבאַטען, וואָס זענען אַרויסגערופען געוואָרען דורכ'ן געזעצפּראָיעקט מכה די געמעלשטע שפייזפּראָדוקטען.

געווענליך פלעגט זי לייכט פערטראָגען די דאָזיגע שמועסען, נאָר איצט האָט איר אויפגערעגט זיין פּלוידערן און זי געצוואונ-גען בעסער צוקוקען זיך צו דעמדאָזיגען פּלאַפּלער, וואָס אינ-טערעסירט זיך בלויז מיט אַזוינע זאַכען. דאָך האָט זי אים אויס-געהערט, געשמייכעלט, געענטפערט אים פריינדליך און אפילו פריינדליכער, ווי אַלעמאָל, מער וואַרימער צו זיין באַנאָליטעט. און אין דערועלבער צייט האָט זי געטראַכט, קוקענדיג אויף אים: איך האָב אים אָבגענאַרט. דאָס איז מיין מאַן, און איך האָב אים אָבגענאַרט. ווי מאַרנע דאָס איז! און פון היינט אָן איז עס שוין פערפאַלען, מען קאָן עס שוין נישט פערריכטען. איך האָב פערלאָרען די מאַכט איבער זיך. איך האָב דערלויבט אַנ'אַנדער מאַן צו קושען מיך אין משך פון עטליכע סעקונדען, אינגאַנצען עטליכע סעקונדען—און אַט בין איך שוין נישט קיין ערליכע פרוי. עטליכע סעקונדען, וואָס מען קאָן זיי נישט פערניכטען, האָבען מיר געגעבען דעם קלייניטשקען אייביגען פאַקט, וואָס איז

אזוי שרעקליך, אזוי קורץ, דאָס סאַמע מאַוס'טע פון אַלע פּער-
ברעכענס, וואָס אַ פּרוי קאָן בעגעהן ... און איך פּיהל נישט קיין
פּערצווייפלונג. ווי מען פּערזיכערט אין אַזאַ פּאַל, בעדאַרף דער
געדאַנק זיין פּערנומען מיט יענע שרעקליכע וועהען פון געווי-
סען, וואָס דאַרפּען מיך היינט מוטשען. און דאָך פּיהל איך זיי
נישט, איך פּיהל זיי כּמעט נישט.

נאָכ'ן מיטאַג איז דער דע-הילערוואַ אַוועקגעפּאַרען, ווי ער
האַט עס געטאָן כּמעט אַלע טאַג.

האַט זי גענומען אויפ'ן שויס איר קליין טעכטערל און,
קושענדיג זי, געוויינט. זי האָט געוויינט מיט אויפריכטיגע טרע-
רען: דאָס געוויסען האָט זי געפּייניגט, נאָר אין האַרץ איז קיין
טרויער נישט געווען. דאָך האָט זי די גאַנצע נאַכט נישט גע-
שלאָפען.

אין דער פּינסטערניש פון שלאָפּצימער האָבען זי שטאַר-
קער געפּייניגט יענע געפּאַרען, וואָס זענען געווען פּערבונדען
מיט דעם קינסטלערס אויפּפירונג. עס איז איר בעפּאַלען אַ מורא
פאַר דעם מאַרגענדיגען בעזוך, פאַר דעם, וואָס זי וועט דאַרפּען
זאָגען, קוקענדיג אים גלייך אין פנים אַריין.

זי איז פרי אויפגעשטאַנען, אָבער דעם גאַנצען פרימאָרגען
געלעגען אויף איר סאָפּע, זיך געסטאַרעט צו בעשטימען, פאַר-
וואָס זי דאַרף זיך היטען, בעטראַכט אירע ענטפּערס, צוגעגרייט
זיך צו דעם אַלעם, וואָס קאָן זיך מאַכען.

זי איז פרי אַרויס פון שטוב, צו בעדאַכטען זיך נאָך
אויפ'ן וועג.

ער האָט נישט געוואַרט אויף איר און פון נעכטען-אָן זיך
די גאַנצע צייט געפּרעגט, ווי זאָל ער זיך האַלטען, ווען זי
וועט קומען.

נאָך איר אַוועקגעהן, נאָך דעמדאָזיגען אַנטלויפּען, געגען
וועלכען ער האָט זיך נישט געקאַנט ווערען, איז ער געבליבען
אַליין, און כּאָטש זי איז שוין געווען ווייט, האָט אים נאָך אַלץ
אַבעקלונגען אין אויער דער קלאַנג פון אירע טריט, דער גע-

בעלידיגענד, מאוס און לעכערליך. אים האָט זיך געוואָלט אין אָפּגעהיטע חנו'עוודיגע ווערטער אַרויסזאָגען איר זיין טיפע דאַנק-באַרקייט, די סאַמע צאַרטעסטע געפיהלען, די הייליגקייט פון זיין אונגענדליכער טרייהייט. אָבער אויסצודריקען די דאָזיגע ליידענ-שאַפט, וואָס איז אָנגעגאַסען מיט בעזונדערע איינציגע שאַטירונ-גען, האָט ער גאָרנישט געפונען, אויסער אָבגעניצטע פראָזען, באַנאַלע, גראָבע און לעכערליכע.

צולעצט, האָט ער זיך אָבגעזאָגט פון דעם געדאַנק אָנצו-שרייבען אַ בריף און בעשלאַסען אַוועקגעהן צו איר, באַלד ווי עס וועט קומען די שעה פון סעאַנס, וואָרום ער איז געווען זי-כער, אַז זי וועט היינט גישט קומען.

ער האָט זיך פערשלאַסען אין אַטעליע און געקוקט מיט ענטזיאָונג אויפ'ן פּאַרטערט, און די ליפּען זיינע האָבען געצי-טערט פון וועלען צו-פאלען צום בילד, אויף וועלכען עס איז אָן-געויעלט געוואָרען אַ טייל פון איר וועזען. פון צייט-צו-צייט פלעגט ער אַרויסקוקען פון פענטער אויף דער גאַס. דאָס האַרץ פלעגט אים אָנהויבען קלאַפען, אַז ער פלעגט פון דערווייטען דערזעהן אַ פרויענקלייד. אַ מאָל צוואַנציג האָט זיך אים געדאַכט, אַז דאָס איז זי, אַז ער דערקאַנט זי אין דער פיגור פון אַ פרוי, וואָס דערנענט זיך, און אַז די פרוי איז פאַרבייגעגאַנגען, האָט ער זיך בעדאַרפט אויף אַ מינוט אַנידערזעצען, אָבגעשוואַכט פון ענטזיאָונג.

פלוצלינג האָט ער זי דערזעהן; האָט ער זיך גישט גע-טרויט, געכאַפט דעם בינאַקל, זיך לחלוטין איבערצייגט, און, בע-פאלען פון אַ שרעקליכער אויפּרעגונג, האָט ער זיך אַוועקגעזעצט און געוואַרט אויף איר קומען.

אַז זי איז אַרייגעגאַנגען, האָט ער זיך געוואַרפען אויף די קני און געוואָלט. עמען אירע הענט; אָבער זי האָט זיי גע-שווינד צוגענומען, נאָר אַזוי ווי ער איז נאָך אַלץ געבליבען שטעהן אויף די קני און מיט וועה געקוקט אויף איר, האָט זי האַרט געזאָגט:

—וואָס בעדייט עס, גנעדיגער הער, וואָס ווילט איר זאָ-
גען מיט דערדאָזיגער פּאָזע ?
ער האָט אַרויסגעמורמעלט :
—אַך, איך בעט אייך ...
זי האָט אים האָרט איבערגעשלאָגען :
—שטעהט אויף, איר זענט לעכערליך.
אַפערשעמטער, האָט ער זיך אויטגעהויבען און אלץ גע-
מורמעלט :

—וואָס איז מיט אייך ? פאַרוואָס פייניגט איר מיך אזוי ?
איך האָב דאָך אייך ליב !
דעמאָלט האָט זי מיט עטליכע פלינקע און טרוקענע ווער-
טער געגעבען אים צו פערשטעזן איר רצון.

—איך פערשטעה נישט, וואָס ווילט איר זאָגען ? איר זאָלט
מיר קיינמאָל נישט ריידען פון אייער ליבע—אַנישט וועל איך
פערלאָזען אייער אַטעליע און וועל שוין קיינמאָל אַהער נישט
קומען. אויב איר וועט כאַטש איינמאָל פערגעסען דעמדאָזיגען
בעדינג, וועט איר מיך מער נישט זעהן.

ער האָט געקוקט אויף איר אַפערלאָרענער פון דערדאָזיגער
אונגעריכטער שטרענגקייט.

—איך וועל אייך פּאָלגען, מאַדאַם.
זי האָט געענטפערט :

—זעהר גוט, אָט דאָס האָב איך געוואָרט פון אייך. און
איצט צו דער אַרבייט : דער פאַרטרעט ווערט זעהר לאַנגזאַם
געענדיגט.

ער האָט גענומען די פּאָליטרע און אָנגעהויבען מאַלען,
אַבער די האַנט האָט אים געציטערט, די אויגען האָבען גאָר נישט
געזעהן און אים האָט זיך געוואָלט וויינען—אזוי דערשלאָגען האָט
ער זיך געפיהלט.

ער האָט געפרובט מיט איר ריידען, אָבער זי האָט קוים
געענטפערט. אַז ער האָט איר געפרובט זאָגען אַ ליבליכקייט ווע-
גען דעם פאַרב פון איר געזיכט, האָט זי אים איבערגעריסען מיט
אזא שאַרפען טאָן, אַז ער האָט דערפיהלט יענעם גרימצאָרן פון

פערליבטע, וואָס טיילמאָל פּערוואַנדעלט ער פּלוצלונג ליבע אין האָס. די גאַנצע נשמה זיינע, דער גאַנצער קערפּער האָבען געציטערט פון אַנערוועצוטרויסלונג, און טאַקי באלד, אָהן שום איבערגאַנג, האָט ער איר אָנגעהויבען שטאַרק פּאַרוואַרפען אין געדאַנק. אַזוי, אַזוי, אָט איז זי, די פּרוי! זי איז אויך אַזאַ, ווי אַלע אַנדע-רע! אויך אַזאַ ליגערישע, אונבעשטענדיגע און שוואַכע, ווי אַלע. זי האָט אים צוגעצויגען, פּערפירט מיט די קונצען פון אַנפּענע-טליכער פּרוי, געסטאַרעט זיך גורם צו זיין אים אַווילדע תּאווה און גאַרנישט צו געבען, האָט אים פּערפירט, פּדי אַבצושטויסען, גע-לאָזט אין וועג אַריין אַלע מיטלען פון די פּאַדלע קאַקאָטינס, וואָס מאַכען אַנאַשטעל, אַ אַט-אַט טוען זיי זיך אויס, ביז וואָ-נען זיי דערפירען דעם מאַנסביל צו אַצושטאַנד פון אַחיה, ביז וואָנען ער ווערט נישט דערשטיקט פון אַחיה'שען בעגער.

נו, מילא, איז עס סוף-כל-סוף פאַר איר אַלץ ערגער. ער האָט זי פאַרט געהאַט, זי האָט זיך אים פאַרט אַבגעגעבען. דאָס וועט זי נישט קאָנען אויסמעקען, נישט אַראַבּוואַשען פון זיך, וואָס פאַר אַנאַשטעלענישען זי זאָל נישט מאַכען אין די גע-שפּרעכען מיט אים. ער וועט דער ערשטער זי פּערגעסען. עס וואָלט באַמת זיין אַמשוגעת אַנצובינדען זיך אויס'ן האַלז אַזאַ געליבטע, אַבצוגעבען דאָס לעבען פון אַ קינסטלער, אַ דידאָזיגע קאַפּרינזע צינדלעך פון דער שענער פּרוי זאָלען עס אויפּרעסען. אים האָט זיך געוואָלט צו-פייפען, ווי ער פּלעגט עס טאָן אין געגענוואַרט פון אַגעצאַלטער פּאַזירערין. ער האָט געפיהלט, אַז די אויפּרעגונג וואַקסט אין אים און האָט מורא-געהאַט, ער זאָל נישט טאָן עפּיס אַנאַרישקייט. האָט ער פּערקירצט דעם סעאַנס אונטער דעם אויסרייד פון אַנויטיגען וויזט. אַז זיי האָבען זיך צוועגענט, האָבען זיי זיך געוויס געפיהלט פּרעמדע צווישען איינ-אַנדער, איידער אין דעם טאָג פון זייער ערשטער בעגעגעניש ביי דער הערצאָגין דע-מאַרטעמען.

געבליבען אַליין, האָט ער אַנגעטאָן דעם הוט, דעם מאַג-טעל און אַרויסגעאַנגען. אַ קאַלטע זון האָט אויף דער בלאַסער, פּערגעבעלטער הימקלבלויקייט געוואַרפען אויף דער שטאַט אַ

בלאסען און טרויעריגען שיין.

א קליינע צייט איז ער געגאנגען פאראויס מיט א שנעלען אויפגעריעגטען טריט, נישט אָבגעקערט זיך פון דער גראַדער לי-ניע, געשטויסען פאַרבייגעהער, אָבער ביסלעכווייז איז די גאַנצע בייזקייט זיינע צווייט געוואָרען און איבערגעגאַנגען אין פער-צווייפלונג און בעדויערונג. איבער'חור'ענדיג פון דאָסניי די אַלע פאָרוואַרפען, מיט וועלכע ער האָט זי בעשאַטען, האָט ער זי אָנגעהויבען פּערגלייכען מיט די פאַרבייגעהענדיגע פּרויען און גע-זעהן ווי יענע איז שען און רייצענדיג געווען. ווי אַלע, האָט ער שטענדיג געוואַרט אויף אַן אונגעווענליכער בעגעגעניש, אויף אַזעלטענעם און גאָר אַ בעזונדערן געפיהל, וואָס זאָל זיין פאַ-עטיש און הייס—אונזערע הערצער טרוימען וועגען דעם, כאָטש מיר ווילען זיך דערין נישט מודה-זיין. נאָר אַנטלויפט דען נישט איצט פון אים אַט דער טרוים? איז דער טרוים דען נישט יענס וועזען, וואָס וואָלט אים געקאָנט געבען כמעט אונגעווענליך גליק? נאָר פאַרוואָס ווערט עס נישט מקיים? פאַרוואָס קאָנען מיר קיינ-מאַל נישט כאַפּען דאָס, צו וואָס מיר שטרעבען? פאַרוואָס בע-קומען מיר בלויז ברעקלעך פון דעם, נאָך וואָס מיר לעכצען, און דאָס פּערגרעסערט נאָך דעם וועה און פּערדרוס?

איצט איז שוין זיין האָס געפאַלען נישט אויף דער יונגער פרוי, נאָר אויפ'ן לעבען גופא. גוט איבערלעגענדיג זיך, האָט ער איינגעפונען, אַז עס איז נישטאָ קיין שום סבה צו זיין בייז אויף איר. און באמת, אין וואָס האָט ער איר טוף-כל-סוף געקאָנט פאַר-וואַרפען? דערין אפשר, וואָס זי האָט זיך גוט בעצויגען צו אים, געווען חנ'עוודיג און ליבליך? אָבער זי האָט אפשר יאָ געהאַט אַ סמך פאַרצעוואַרפען אים פאַר זיין שלעכטער אויפפירונג. געקומען איז ער אַהיים אין זעהר אַ טריבער שטימונג. אים האָט זיך געוואָלט בעטען ביי איר מחילה, אָבעבען דאָס לעבען פאַר איר, פּערגעסען דאָס געוועזענע, און ער האָט געטראַכט וועגען דעם, ווי אַזוי גיט מען איר צו פּערשטעהן, אַז פון היינט-אָן און ביזן טויט אַריין וועט ער זיך אונטערגעבען איר קלענסטען פּערלאַנג.

אויף מאַרגען איז זי געקומען אין דער בעגלייטונג פון דער טאַכטער און מיט אַזאַ ביטערן שמייכל און מיט אַזאַ טרוי-עריגען אויסזעהן, אַז דער קינסטלער האָט, דאַכט זיך, אַרויסגע-לייענט פון דידאַזיגע אומעטיגע בלויע אויגען, אַמאָל אַזוינע פרעהליכע, די אַלע יסורים פון פערצווייפלונג, די אַלע אַנגסטען פון געוויסען, וואָס דידאַזיגע פרוי האָט איבערגעלעבט. ער איז געווען געריט, אַטיפער רהמנות האָט אים אַרומגעכאַפט, און, בע-מיהענדיג זיך אויסצומעקען פון איר זכרון דאָס געשעהענע, האָט ער זיך בעצויגען צו איר אויסערגעווענליך מילד און האַרציג-קלוג. זי האָט אים געענטפערט ווייך, קורץ, מיט אַמידען און דער-שלאָגענעם אויסדרוק פון אַליידענדיגער פרוי.

און, קוקענדיג אויף איר, האָט ער זיך פון דאָסניי דער-פיהלט אונטער דער מאַכט פונ'ם ווילדען געדאַנק, אַז ער ליבט זי און איז פון איר געליבט; האָט ער זיך געפרעגט, פאַרוואָס איז זי שוין נישט ביזו אויף אים, ווי אַזוי האָט זי געקאָנט קו-מען צוריק אַהער, הערען אים און ענטפערן אים, בשעת צווי-שען זיי שטעהט דידאַזיגע ערינערונג?

אויב זי האָט אים ווידער געקאָנט זעהן, הערען זיין קול, אויסהאַלטען פנים צו פנים מיט אים יענעם איינציגען געדאַנק, וואָס האָט זי איצט נישט בעדאַרפט פערלאָזען אפילו אויף אַ מינוט, בעווייזט עס, אַז דערדאַזיגער געדאַנק איז איר נישט און-דערטרעגליך. בשעת אַ פרוי קריגט פיינט דעם מאַנסביל, וועלכען זי האָט זיך אָבגעגעבען, קאָן זי נישט, ביים אָנבעגעגענען זיך מיט אים, נישט אַרויסווייזען אַזוי אַדער אַנדערש די פיינטשאַפט צו אים. איינס פון די צוויי: אַדער זי האָט אים פיינט, אַדער זי איז אים מוחל. אָבער אויב זי איז אים מוחל, איז זי שוין נישט ווייט פון ליבע.

ער האָט נישט איבערגעריסען די אַרבייט, לאַנגזאַם וויי-טער געמאַלט און געטראַכט מיט יענע געדאַנקען—גענויע, דיי-טליכע און זיכערע. און געפיהלט האָט ער, ווי עס ווערט אים ליכטיג אויף דער נשמה, ער ווערט מיט שטאַרקייט אָנגעגאַסען און ווערט דער דעה-זאָגער איבער די קינפטיגע געשעהענישען.

מען דאַרף נאָר זיין קלוג, געדולדיג, טריי און פריער-
שפעטער וועט ער זי האָבען פון דאָסניי.

און ער האָט געקאָנט וואַרטען. צו בערוהיגען זי און פון דאָס-
ניי זי געווינען, האָט ער געלאָזט אין וועג אַריין כיטרע שפיצלעך:
ער האָט אַרויסגעוויזען צאַרטקייט, דורכגעוועבט מיט כלומר'שטע
געוויסענוועהען, ציטערדיגע, צוריקגעצויגענע אויפּמערקזאַמקייט,
געצוואונגענע קאַלטבלוטטיגקייט. רוהיג און זיכער אין אַנאַנטען
נצחון, האָט ער קיין שום גרונד נישט געהאַט צו ווערען אונ-
רוהיג דערפון, ווען דאָס וועט קומען עטוואָס פריער אָדער
עטוואָס שפעטער. זעהענדיג, ווי זי קומט נאָך אַלץ צוזאַמען
מיט'ן מיידעלע, האָט אים פּערשאַפט אַ בעזונדער ראַפּינירט
פּערגעניגען דאָס נישט-איילען זיך, דאָס אויסוואַרטען רוהיג און
זאָגען זיך: „זיך שרעקט זיך.“

ער האָט געפיהלט, ווי צווישען זיי קומט לאַנגזאַם פּאָר די
אַרבייט פון דערנענטערונג און אַז אין דער גרעפינס בליקען
ווייזט זיך עפּיס מאַדנעס, שעמעדיגעס, קרענקליך-צערטליכעס,
עפּיס אַ מין סיגנאַל פון דער נשמה, וואָס ראַנגעלט זיך מיט זיך
אַליין, אַ מין סיגנאַל פון ווילען, וואָס ווערט איינגעמיידט, פונקט
זוי ער וואָלט זיך געבעטען: „נעם-זשע מיך!“

בערוהיגט פון זיין איינגעהאַלטענקייט, האָט זי אין אַ קורצע
צייט אַרום אָנגעהויבען פון דאָסניי קומען אַליין. ער האָט זיך
בעצוויגען צו איר פריינדליך, ווי אַ חבר, געשמועסט מיט איר,
זוי מיט אַ שוועסטער, וועגען זיין לעבען. זיינע פלאַנען, וועגען
זיין קונסט.

זי איז געווען ענטצייקט פון אַזאַ מסירת-נפש און מיט שמחה
גענומען אויף זיך די ראָל פון אַ ראַטגעבערין. עס האָט איר געשמיי-
כעלט, וואָס ער האָט זי אויף אַזאַ שטייגער אויסגעטיילט פון אַלע
אַנדערע פרויען, און זי איז געווען איבערצייגט, אַז זיין טאַלענט
וועט נאָך פיינער ווערען פון זייער גייסטיגער דערנענטערונג.
אַבער אָפּט בעראַטענדיג זיך מיט איר און אויסהערענדיג אירע
מיינונגען מיט דרץ-ארץ, האָט ער זי דאָך געצוואונגען איבערצו-
געהן פון דער ראָל פון אַראַטגעבערין צו דער הייליגער מיס'ע

פון א בעגייסטערין. עס האָט זי געפרעהט, וואָס דערמיט ווערט פּערגרעסערט איר ווירקונג אויף אַ גרויסען מאַן, און ביסלעכווייז איז זי שלום געוואָרען דערמיט, וואָס ער האָט זי ליב, אַלס קינסטלער, און שעפט אין איר בעגייסטערונג צו זיין שאַפען.

און אָט, איינמאָל אין אַניאַווענד, נאָך אַ לאַנגען שמועס וועגען די געליבטע פון גרויסע קינסטלער, האָט זי זיך ווידער געפונען אין זיינע אָרעמס. דאָסמאָל איז זי שוין פּערבליבען, נישט געפרובט זיך אַנטלויפען און געענטפערט אויף זיינע קושען. זי האָט שוין מער נישט געהאַט קיין געוויסענאַנגסטען, נאָר בלויז אַ שוואַך געפיהל פון אַבגעבען זיך, און זי האָט גענומען גלויבען אין מול, אויסצומיידען דערמיט די פּאַרוואָרפען פון שכל. צו אים האָט געצויגען איר האַרץ, וואָס איז פּיו איצט געווען ריין, און די אונבעשעפטיגטע נשמה אירע און דער קער-פּער האָבען זיך אונטערגעגעבען דער קלוגער מאַכט פון געניטע לאַטקעס. זי האָט זיך צו אים צוגעבונדען, ווי עס בינדען זיך צו צאַרטע פרויען, וואָס ליבען צום ערשטען מאָל.

ער האָט איבערגעלעבט אַ שאַרפען ליבעאוויסברוך, אַ קער-פּערליכען און אַ פּאָעטישען. צייטענווייז האָט ער געהאַט אַזא שפּירונג, ווי ער וואָלט אַוועקגעפּלויגען מיט אויסגעשטרעקטע הענט, ווי ער וואָלט ממשות'דיג, קערפּערליך בעהערשט יענעם פּליגעלדיגען רייצענדיגען טרוים, וואָס שווימט שטענדיג איבער אונזערע האַפּנונגען.

ער האָט געענדיגט דער גרעפּינס פּאַרטרעט, און דאָס איז אַהן צווייפעל געווען דער בעסטער פּאַרטרעט פון די אַלע, וואָס ער האָט אָנגעשריבען, ווייל ער האָט געקאַנט זעהן און איבער-געבען יענס, וואָס לאָזט זיך נישט אויסדריקען, וואָס ווערט שטענדיג אַנטרונגען פון קינסטלער, יענס פּערבאַרגען געזיכט פון דער נשמה, וואָס שפּיגעלט זיך שטענדיג אַב רוחניות'דיג אין דעם קערפּערליכען פנים פון אַ מענשען.

דערנאָך זענען אַוועקגעשוואומען מאַנאַטען און יאָרען, וואָס האָבען כּמעט נישט אַבגעשוואַכט די פעדים, וועלכע האָבען פּער-בונדען צווישען איינאַנדער די גרעפּין דע-הילערוואַ און דעם

קינסטלער אַליוויע בערטען. די פלאַמען זענען אים שוין שטילער געוואָרען, נאָר ער האָט געפיהלט אַ טיפע צוגעבונדענקייט, אַ מיין פערליבטע פריינדשאַפט, וואָס איז געוואָרען אַ געווענהייט.

פערקערט, די היסקייט פון איר געפיהל האָט כסדר גע- האַלטען אין שטייגען. דאָס איז געווען יענס פער'עקשנטע גע- פיהל, איבערגעלעבט פון פרויען, וואָס גיבען זיך אָב דעם מאַנס- ביל איין מאָל און אויף שטענדיג. פונקט אַזוי ערליך און אָפענ- הערציג אין די בעציהונגען מיט'ן געליבטען, וואָלטען זיי אויך געקאָנט זיין בנוגע צום מאַן, און זיי גיבען זיך אינגאנצען אָב דער איינציגער ליבע, מיט וועלכער זיי קאָנען שוין קיינמאָל נישט איבעררייסען. זיי ליבען נישט בלויז זייער געליבטען, נאָר זיי ווילען אים ליבען; זיי זעהען בלויז נאָר אים איינעם; זיי- ער געדאַנק דערפילט זיי אַזוי די נשמה, אַז אַהין קאָן שוין קיין שום זייטיגעס נישט אַריינדרינגען. זיי בינדען אומישנע זייער לע- בען, ווי עס בינדט זיך די הענט דער מענש, וואָס קאָן שווימען און וואָס געהט שפרינגען פון בריק אין וואַסער אַריין, דערטרונ- קען צו ווערען.

פון יענעם מאַמענט אָן, ווען די גרעפין האָט זיך אויף אַזאַ מין אַרט אָבעגעבען, האָט זי זיך אָנגעהויבען שטאַרק פיי- ניגען דערפון, צי אַליוויע בערטען וועט איר זיין שטענדיג טריי. אים האָט געבונדען מיט איר דער קאַפּריז פון אַ מאַן, אַ פיירביי- לויפענדיג הייס געפיהל צו אַ פרוי, מיט וועלכער דער מול האָט אים צופעליג צוזאַמענגעבראַכט, פונקט אַזוי ווי ער איז פריער צונויפגעקומען מיט אַזויפיל אַנדערע! ער האָט איר אויסגעוויזען אַזוי פריי און אַזוי נאָכגיביג ביי אַנסיון. ווי אַלע מאַנסביל, האָט ער זיך אין לעבען נישט גערעכענט מיט קיין שום פליכ- טען, נישט מיט געווענהייטען און נישט מיט אָנגענומענע מיינונג- גען! ער איז אַ שענער יונג, איז בערימט, האָט גרויס ערפאָלג; ביי אַ הייסען ליידענשאַפטליכען בעגער קאָן ער האָבען אַלע וועלטליכע פרויען, וואָס זייער צניעות איז אַזוי נישט זיכער. קאָן דאָך געשעהן, אַז אין איינעם, אַ שענעם אַווענד, נאָכ'ן אַווענד- ברויט, זאָל איינע פון זיידאָזיגע פרויען קומען צו אים, געפע-

לען ווערען אים און אינגאנצען ארייננעמען אים אין זיי הענט צריין!

און אזוי האָט זי געלעבט אונטער שטענדיגען שרעק צו פערלירען אים, אריינקוקענדיג, ווי אַ שפיגל, אין זיינע אַלע בע-וועגונגען, אין זיין אַרט האַלטען זיך, צוטרויסעלט טיילמאָל דורך זיינעם אַ וואָרט און יעדעס מאָל שטאַרק ליידענדיג, ווען ער האָט זיך ענטציקט פון אַנאָדער פרוי, ווען ער האָט געלויבט איינערס אַ געזיכט אָדער די פיינקייט פון איינערס אַ פיגור. עס האָט זי געשראָקען אַלץ, וואָס זי האָט געוואוסט פון זיין לעבען און זי האָט געציטערט מיט'ן גאַנצען לייב פון דעם, וואָס זי האָט נישט געוואוסט וועגען אָט דעם לעבען, און יעדעס מאָל, אַז זיי פלע-גען זיך זעהן, פלעגט זי זעהן שכל'דיג און אונבעמערקט אים אויספרעגען, לאָזען אים אַרויסזאָגען זיינע מיינונגען וועגען מען-שען, וואָס ער האָט געזעהן, וועגען הייזער, וואו ער האָט גע-מיטאָגט און זיך געסטאַרעט צו דערגעהן אַלץ, ביו די סאַמע קלענסטע איינדרוקען זיינע. און אַז איר האָט אויסגעוויזען, אַז זי בעמערקט עפּיס אַ פּרעמדע ווירקונג אויף אים, האָט זי זיך געקאָנט ראַנגלען געגען דעם וואונדערליך-שעלמיש און געלאָזט אין וועג אַריין אַ געוואַלטיגען אַרסענאַל פון מיטלען.

אַ, עפטער האָט זי געקאָנט כאַפּען מיט'ן חוש די פאַר-ביילויפּיגע אינטריגעלעך, וואָס לאָזען נישט איבער קיין שטאַר-קען רושם, וואָס דויערן פון אַ וואָך ביו צוויי און וואָס זענען פון צייט-צו-צייט אונפערמיידליך איב'ם לעבען פון אַ יעדען אָנ-געזעהענעם אַרטיסט.

י איז בעזעסען, אזוי צו זאָגען, די אינטואיציע פון גע-פאַר; די דערנענטערונג פון אַ ספּנה האָט זי דערשפּירט פּריער, ציידער דאָס נייע געפיהל האָט בעהערשט אַליווייע'ן און צוגעגע-גען אים אַ פייערליכען אויסדרוק, וואָס לאָזט זיך שטענדיג מער-קען אין די אויגען און געזיכט פון אַ מאַן, וואָס איז אויפגע-רעגט פון אַ ליבע-חלום.

דעמאָלט פלעגט זי אָנהויבען ליידען און שוין נישט קאָנען שלאָפען אָהן אונרוהיגע חלומות, פער'סמ'ט דורכ'ן פּיין פון ספּקות.

צו כאפען אים אויפ'ן אָרט, פלעגט זי קומען צו אים אָהן שום וואַרונג, פלעגט אים שטעלען נישט-געוואַרטע פראַגען, וואָס האָ- בען פלומר'שט אויסגעזעהן נאָאוי, אויסגעקלאַפט אים דאָס האַרץ, אויסגעהערט זיינע געדאַנקען, ווי מען קלאַפט אויס און מען הערט אויס אַ קראַנק-געוואַרענעם מענשען, צו בעשטימען די פער- באַרגענע קראַנקהייט אין אים.

און בלייבענדיג אַליין, פלעגט זי באַלד נעמען וויינען, אַ מערויזכערטע דערין, אַז דאָסמאָל וועט מען איר אים צונעמען, אַוועק'גנב'ענען איר די דאָזיגע ליבע, אָן וועלכער זי האָט זיך געהאַלטען מיט אַזאַ עקשנות, ווייל זי האָט אַריינגעטראַגען אין איר דעם גאַנצען ווילען, די גאַנצע קראַפט פון געפיהל, אַלע אירע האַפנונגען און חלומות.

און אַז זי האָט געשפירט, אַז ער קערט זיך אום צוריק נאָך איינעם פון אַזוינע קורצע קאַלטע מאָמענטען, האָט זיך איר געדאַכט, אַז זי האָט אים פון דאָסניי דערוואַרבען, פון דאָסניי אַריינגעקריגען אין איר ממשלה אַריין, ווי אַפערלאַרענע און אַפלוזלונג-געפונענע זאָך, און אַשטיל און טיף גליק פלעגט איר אָנפילען דאָס האַרץ; און טיילמאָל, בשעת זי פלעגט פאַרביי- געהן פאַרביי אַ קירך, פלעגט די דאָזיגע שפירונג פון גליק זי טרייבען אַריינגעהן אַהין און דאַנקען גאָט דערפאַר.

די זאָרג וועגען דעם, זי זאָל אים שטענדיג געפעלען מער פון אַנ'אַנדערער און אָבהיטען אים פון אַלע פרויען, האָט פערוואַג- דעלט איר לעבען אין אַ שטענדיגען קאַמף, און קאָקעטעריע איז געווען איר געווער, זי האָט זיך נאָכאַנאַנד געראַנגעלט פאַר אים און אויף זיינע אויגען, צו האָבען פאַרצוג אין גראַציע, אין שענקייט און רייץ, איר האָט זיך געוואָלט, אַז אומעטום, וואו ער וועט נאָר הערען איר נאָמען, זאָל מען זיין ענטציקט פון איר רייץ, פון איר געשמאַק, פון איר שכל און אירע טאָלעטען. צוליב אים האָט זי געוואָלט געפעלען ווערען אַנדערע; זי האָט געוואָלט צוציהען אַנדערע, כדי ער זאָל זיין שטאַלץ מיט איר און אויפערן, און יעדעס מאָל, בשעת זי האָט געשפירט, אַז ער אויפערט, האָט זי אים געלאָזט עטוואָס ליידען און דערנאָך בע-

צאָלט מיט נייעם גליק, וואָס האָט בעלעבט אין אים די ליבע
און דערוועקט אַגעפיהל פון גאווה.
דערנאָך האָט זי פערשטאַנען, אז אין דער אַריסטאָקראַטי-
שער וועלט קאָן ער שטענדיג בעגעגענען אַ פרוי, וואָס זאָל פּי-
זיש מער צוציהען, איידער זי, וואָס זאָל בלויז מיט איר פּריי-
קייט מער אימפּאָנירען, און זי האָט אָנגענומען גאָר אַנדערע
מיטלען: זי האָט אים אָנגעהויבען חנפ'ענען און באַלעווען.
אונבעמערקט, נאָר שטענדיג האָט זי בלויז געטאַן און גע-
לויבט אים; זי האָט אים אַרומגערינגעלט מיט דער גלעטענדי-
גער אַטמאָספּערע פון אונאויסהערליכער ענטציקונג, פון אונציי-
ליגע קאָמפּלימענטען, כדי פּריינדשאַפט און אפילו ליבע זאָלען
אים אין אַנדערע ערטער אויסווייזען קאלט און נישט שטאַרק;
און אויב איינע וועט זיך אינגליבען אין אים, זאָל ער סוף-בל-
סוף איינגעפינען, אז קיינער פערשטעהט אים נישט אַזוי, ווי זי,
פון איר הויז, פון אירע צוויי אויפנאַמצימערן, וואָס האָ-
בען אים אַזוי אָפט געזעהן, האָט זי געמאַכט אַזאָ אַרט, וואוהין
דער שטאַלץ פון אַרטיסט האָט אים געצויגען נישט-וועניגער, ווי
דאָס האַרץ זיינס פון אַמאָן-יענס אַרט פון פאַריי, וואָס ער
האָט בעזוכט בעזונדערס גערן, ווייל ער האָט דאָ געקאָנט צו-
פּרידענשטעלען זיינע אַלע פּערלאַנגען און קאַפּריזען.
זי האָט אויסגעצייכענט גוט געקאָנט דערקאָנען זיינע גע-
שמאַקען און, נעמענדיג זיי אין אַכט, האָט זי געמאַכט אַזוי, אז
אין איר שטוב זאָל אים זיין היימליכער, ווי ערגעץ אַנדערש.
דאָס איז אָבער וועניג. זי האָט קונציג ענטוויקעלט אין אים
נייע געשמאַקען, אַרויסגערופען אין אים אַ בעדערפניש צו פער-
שידענע פיינע פּערגעניגענס, סיי מאַטעריעלע און סיי גייסטיגע,
און צוגעווענט אים צו דער אַטמאָספּערע פון געטרייער השגחה,
פון ליבע, פּערגעטערונג און חניפה. זי האָט זיך געכטאַרעט צו
פּערפירען זיינע אויגען דורך אַ שענער אויסשטאַטונג, זיין חוש
הריח-דורך איידעלע פּערפומען, זיינע אויערן-דורך חניפה, זיין
מויל-דורך ראַפּינירטע מאכלים.
אָבער בשעת דאָס ציל איז געווען דערגרייכט, בשעת עס

איז איר געלונגען איינצעוועבען אין דער נשמה און קערפער פון דעמדאָזיגען עגאָאיסטישען און צובאַלעוועטען בחור אַסך דראָבנע און טיראַנישע געווענהייטען, בשעת זי איז שוין געוואָרען זי-כער, אַז קיין שום געליבטע וועט נישט קאָנען מיט אַזאַ קונסט, ווי זי, צופרידענשטעלען און אונטערהאַלטען די דאָזיגע געווענהייטען און צובינדען אים צו זיך דורך טויענדער קלייניטשקע לעבענס-פּערגעניגענס—בשעת דאָס אַלץ איז דערגרייכט געוואָרען, האָט זי זיך פּלוצלונג דערשראָקען. זי האָט געזעהן, אַז אים איז דער-סען געוואָרען די אייגענע שטוב, אַז ער קלאָגט זיך שטענדיג אויף זיין איינזאַם לעבען און אויף דעם, וואָס ער קאָן צו איר נישט קומען פשוט, נאָר ער מוז זיך רעכענען מיט דער געזעל-שאַפט און געהן צו איר זעהר פאַרויכטיג, אַז אין קלוב און או-מעטום זוכט ער מיטלען, ווי אַזוי צו פּערלייכטערן זיין איינזאַם-קייט, און זי האָט זיך געשראָקען, אים זאָל נישט איינפאַלען חתונה צו האָבען.

געווען טעג, ווען זי האָט זיך אַזוי געפייניגט דורך די דאָ-ויגע שרעקען, אַז איר איז טוין געווען לרצון וואָס גיכער אַלט צו ווערען. עס האָט זיך איר געוואָלט מאַכען אַנ'עק מיט די אַלע פּחדים און אַברוהען; זי האָט געטרוימט פון אַ מער-רוהי-נער אַבגעקילטער בעציהונג.

אַבער יאָרען זענען געגאַנגען, און זיי זענען נישט צו-שיידט געוואָרען. די קייט, וואָס זי האָט אויסגעשמידט, איז גע-ווען פעסט, און זי האָט פלייסיג דערשמידט די רינגעלעך, ווען זיי זענען אַבגעניצט געוואָרען. זי האָט אים נאָך אַלץ נאָכגע-קוקט; זי האָט געהיט זיין האַרץ, ווי מען היט אַ קינד, וואָס דאַרף דורכגעהן די גאַס פול מיט דראָזשקעס. און יעדען טאָג האָט זי מיט שרעק בעגעגענט: טאַמער וועט עפּיס געשעהן, טאָ-מער טראָגט אין זיך עפּיס נייס די אונבעקאַנטע צוקונפט.

דער גראַף האָט גאַרנישט חושד-געווען און ער האָט נישט געאויפּערט; די פריינדשאַפט צווישען זיין פרוי און דעם בע-רימטען קינסטלער, וואָס איז אומעטום אויפגענומען געוואָרען מיט פּונאַנדערעגשפרייטע אַרעמט, האָט ער געהאַלטען פאַר אַ נאָטיג.

ליכע זאך. טרעפענדיג זיך אָפּט, זענען די ביידע מענער געווענס
געוואָרען איינער צום צווייטען און סוף-פל-סוף אפילו ליב געקו-
מען איינאַנדער.

II.

בשעת בערטען איז פרייטאָג אין אָווענד געקומען אין הויז
פון זיין פריינדין, וואו ער איז געווען איינגעלאָדען צו דער
פיערונג פון אַנטוואַנעטע דע-הילערוואַס-צוריקקער, איז אינ'ם
קליינעם גאַסטציער אין סטיל פון ליודוויק דעם XV-טען נאָך
קיינער נישט געווען, אויסער דעם הער מיוואַדיע, וואָס איז אויך
נאָר-וואָס אַריין.

דאָס איז געווען אַ קלוגער זקן, וואָס וואָלט געקאָנט פער-
געמען אַנאָנגעזעהן אַרט, אָבער ער האָט זיך בשום אופן נישט
געקאָנט טרייסטען דערין, וואָס ער האָט עס נישט פערנומען. ביי
דעם אַלטען רעזשים איז ער געווען דער משגיח איבער די קיי-
זערליכע מוזייען, אַז עס איז איינגעפירט געוואָרען די רעפובליק,
האָט ער זיך געקאָנט דערשלאָגען, עס זאָל אים איבערגעגעבען
ווערען דער פּאָסט פון אינספּעקטאָר איבער דער שענער קונסט,
און דאָס האָט אים גאַרנישט געשטערט צו ווערען אַ פריינד פון
פירשטען, פירשטינס און גרעפינס פון דער אייראָפּעאישער אַריס-
טאָקראַטיע און זיין דער געשוואָרענער בעשיצער פון אַלע מינים
אַרטיסטען. געהאַט האָט ער זעהר אַ בעוועגליכען שכל און די
פערהיגקייט אויפצוכאַפען אַ זאָך לייכט און שנעל; ער האָט גע-
וואָט זעהר אַ לייכטען שניט אין ריידען, וואָס האָט אים געגע-

בען די מעגליכקייט ליב צו שמועסען איבער די סאמע וואַלע-
 דיגסטע זאָכען; צוליב זיין בעוועגליכען שכל האָט ער זיך גע-
 פיהלט אומעטום, ווי אין דערהיים, און דער שאַרפער חוש פון אַ
 דיפלאַמאַט האָט אים געגעבען די מעגליכקייט אָבצושאַצען אַ מענ-
 שען באַלד פון ערשטען קוק. פון אינדערפרי ביז אין אַווענד איז
 ער געגאַנגען פון איין גאַסטצימער אין אַ צווייטען און אומעטום
 געלאָזט אין וועג אַריין זיין געשליפענע צונג, זיין זעלטען-שענע
 פלוידעריי.

פעהיג צו אַלץ, האָט ער וועגען אַלץ גערעדט מיט דער
 אימפּאַנירונג פון אַנ'אויטאָריטעט, מיט דער קלאַרקייט פון אַ
 וואולגאַריזאַטאָר, און דעריבער האָבען פון אים שטאַרק געהאַל-
 טען די וועלטליכע פרויען, וועלכע ער האָט טיילמאַל אַרויסגע-
 האַלפּען, ווי אַנ'אומגעהענדיגע ענציקלאָפּעדיע. ער האָט באמת אַ
 סך געוואוסט, נישט-געקוקט דערויף, וואָס געלייענט האָט ער
 בלויז די סאָמע נויטיגע ביכער; אָבער ער האָט זיך געפונען אין
 נאָנטע בעציהונגען מיט פינף אַקאַדעמיעס, מיט אַלע געלערטע,
 מיט אַלע שריפטשטעלער—ספעציאַליסטען אין אלע פּראָגען. אויס-
 הערענדיג זיי, האָט ער געקאָנט פאַרביילאָזען פאַרביי אויער די
 אַלע זאַכען, וואָס זענען געווען צו-טעכניש און נישט נויטיג פאַר
 זיינע צוועקען און דערפאַר האָט ער גוט געדענקט דאָס איבער-
 גע. זיינע קענטנישען, וואָס זענען אויפגעכאַפט געוואָרען אויף אַזאַ
 מין שטייגער, האָבען בעקומען גאָר אַנ'אַנדער פאַרב, זענען גע-
 ווען אינטערעסאַנט, קלאַר, פיין און צוטריטליך, ווי אַוויסענ-
 שאַפטליך מעשה'לע. ער האָט געמאַכט אַנ'איינדרוק פון אַנ'אוני-
 ווערסאַל-קראַם פון אידעען, איינס פון יענע גרויסע געשעפטען,
 וואו מען קאָן קיינמאַל נישט קריגען באמת אַ טייערע און אַ זעל-
 טענע זאַך, דערפאַר איז אָבער פאַראַן אַ שפע פון פל-ערליי ביי-
 ליגע אַרטיקלען פון פּערשידענע מאַרקעס און פאַבריקען, אָנהוי-
 בענדיג מיט קיך-זאַכען און ענדיגענדיג מיט האַמענטע אינסטרומ-
 מענטען צו פיזישע איבונגען און הויזכירורגיע.

די קינסטלער, מיט וועלכע ער פלעגט קומען אין שטענ-
 דיגער בעריונג צוליב זיין בעשעפטיגונג, פלעגען אים אויסלע-
 זען.

כען און זיך דאך שרעקען פאר אים. איבעריגענס, פלעגט ער זיי טיילמאל ארויסהעלמען מיט א טובה, פערקויפען זיי א בילד, בעקאנט מאלען זיי מיט אריסטאקראטישע הייזער. ער האט ליב געהאט אריינצופירען זיי אין די אויפנאמזימערן, מקרב זיין זיי, פערלייכטערן זיי די ערשטע שריט פון זייער קאריערע. עס האט אויסגעוויזען, ווי ער וואלט זיך אָבגעגעבען דער געהיימער אָפּע-ראַציע צונויפצוגיטען די אַריסטאָקראַטישע וועלט מיט אַרטיסטען בערימענדיג זיך, אַז ער איז נאָנט מיט די לעצטע און ווערט גוט אויפגענומען דורך די ערשטע, אַז ער האָט געפרישטיגט מיט'ן פרינץ פון אוועלס, בשעת יענער איז דורכגעפאָרען פאַרזי, אַז ער האָט אין דעמועלבען אַווענד געמיטאָגט מיט פּאָל אַדעל-מאַן, מיט אַליוויע בערטען און אַמאָרי מאָלדאַן.

די מענער האָבען איינאַנדער געדריקט די האַנט, אָנגעהוי-בען ריידען פון פּאָליטיק און פון דער קינפטיגער מלחמה. מיו-זאָדיע האָט געהאַלטען, אַז די לאַגע איז אַגעפערליכע און גע-בראַכט דערצו דייטליכע ראיות, אַרויסזאָגענדיג זיי מיט שטאַר-קער איבערצייגונג, דייטשלאַנד שטרעבט נאַטירליך צו דערשטי-קען אונז און וועט אודאי נישט דורכלאָזען דעם געהעריגען מאָ-מענט, וואָס ביסמאַרק וואַרט שוין אויף אים אַיאָר אַכטצען. בער-טען, ווידער, האָט בעוויזען מיט שטאַרקע אַרגומענטען, אַז די שרעקען זענען אומזיסטע, אַז מצד דייטשלאַנד וואָלט געווען אַ משוגעת צו קאַמפּראַמעטירען איר נצחון דורך אַוואַנטורעס, וואָס דער רעוולטאַט פון זיי איז זעהר אַצווייפעלהאַפּטער, און אַז דער קאַנצלער איז צו-קלוג, ער זאָל אין די לעצטע טעג פון זיין לעבען ריזיקירען מיט זיין גאַנצען רוט.

נאָר מיוזאָדיע האָט געגעבען צו פיהלען-אַז אים זענען בעקאנט זאָכען, וועלכע ער האָט נישט דאָס רעכט צו דערצע-לען. נעכטען בייטאָג האָט ער זיך געזעהן מיט'ן מיניסטער און אין אַווענד האָט ער זיך געטראָפען מיט'ן גרויספירשט וולאָדי-מיר, וואָס פאַרט פון קאַן און געפינט זיך איצט אין פאַרזי. דער קינסטלער האָט זיך געשפּאַרט; מיט אַרוהיגער אי-ראַניע האָט ער אָבגעשלאָגען די קאַמפּעטענץ פון די סאַמע איני-

פּאַרמירטסטע לייט. הינטער די קוליסען פון דידאָזיגע קלאַנגען
שטעהען בלויז בערזענספעקולאַנטען, וואָס גרייטען-צו נייע פי-
נאַנציעלע קונצען! איין ביסמאַרק וואָלט דאָ אפשר יאָ געקאָנט
אַרויסזאָגען זיין ענטשיידענע מיינונג.

אַריין הער דע-הילערואַ, וואַרים דערלאַנגט זיי די האַנט
און אין געקליבענע פּראָצען זיך ענטשולדיגט, וואָס ער האָט זיי
איבערגעלאָזט אַליין.

—נו, און איר, מיין ליבער דעפּוטאַט—האָט דער קינסטלער
געפרעגט—וואָס טראַכט איר וועגען די מלחמה-קלאַנגען?

הער דע-הילערואַ האָט געגעבען פרייהייט זיין אַראַטאַרי-
שער קונסט. ווי אַ מיטגליד פון פּאַלאַטע, האָט ער עס בעסער
געוואוסט, איידער עמיץ אַנ'אַנדערער, הגם ער איז נישט מספּים-
געווען מיט דער מערהייט פון זיינע קאַלעגען. ניין, ער גלויבט
נישט אין דער מעגליכקייט פון אַנאַנטען קאָנפּליקט, סידען דער-
דאָזיגער קאָנפּליקט וועט פּראָוואַצירט ווערען דורך דעם פּראָג-
ציונישען עוות און דער אַווי-גערופענער פּאַסיריאַטענליגע. און
מיט ברייטע שטריכען האָט ער אָנגעהויבען צייכענען ביסמאַרקס
פּאַרטערט אין גייסט פון סען-סימאָניען. דעמדאָזיגען מענשען, האָט
ער געזאָגט, וויל מען נישט פּערשטעהן, מען קאָן אים נישט
פּערשטעהן, מחמת מען איז געווענט אַריינצולעגען אין דעם צוויי-
טען די אייגענע אַרט דענקען און האַלטען יענעם פּאַר פּעהיג אויף
אַזוינע מעשים, אויף וועלכע זיי וואָלטען אַליין פּעהיג געווען,
גראַף ביסמאַרק איז גאָרנישט דער מענש פון אַנשטעלענישען, איז
נישט קיין פּאַלשער דיפּלאַמאַט; דאָס איז אַנ'אַפּענהערציגער, האַ-
מעטנער מאַן, וואָס שרייט שטענדיג אויס דעם אמת, ווייזט
שטענדיג אַרויס זיינע אמת'ע כּונות. „איך וויל שלום“, זאָגט ער,
און דאָס איז אמת: ער וויל שלום און נאָר שלום—דאָס ווערט
דייטליך דערוויזען דורך אַלע זיינע מעשים פּאַר די לעצטע אַכט-
צען יאָר, נישט-אויסשליסענדיג די בעוואַפּנונגען, נישט-אויסשלי-
סענדיג די אָבמאַכען, מיט וועלכע ער האָט געבונדען די פעלקער
איינצושטילען אונזער היץ. און הער דע-הילערואַ האָט געענדיגט
מיט זיין אַרבעטן איבערצייגען טאָן: דערדאָזיגער גרויסער מאַן—

און ער איז ווירקליך אַ גרויסער מאַן—ווייל פרידען, אָבער צו דערגרייכען עס, האָלט ער פאַר נויטיג צו געברויכען סטראַשונ-קעס און געוואַלטמיטלען. אין פּלוג, מיינע הערן, איז עס אַ גרויסער באַרבאַר.

—דאָס צייל הייליגט די מיטלען—האָט געענטפּערט מיוואַ-דיע—איך וועל גערן איינשטימען מיט אייך, אַז ער פּערגעטערט שלום, אויב איר וועט נאָר אַנערקענען צוגלייך מיט מיר, אַז ער לעכצט נאָך מלחמה צו דערגרייכען שלום. דאָס איז בכלל אַן-אמת, וואָס איז אַזוי זיכער, ווי איבערראַשענד: אין אונזער צייט ווערט אַ מלחמה דערקלערט נישט אַנדערש, ווי צוליב שלום!

דער דינער האָט געמאָלדען:

—איר דורכלויכט, די הערצאָגין דע-מאַרטעמען.

צווישען די צוויי פּליגלען פון דער אָפּענער טיר האָט זיך בעוויזען אַ הויכע פּולע פּרוי, וואָס איז מיט אַנאָוויסדרוק פון מאַכט אַדורכגעגאַנגען אין גאַסטציימער.

דע-הילערואַ האָט זיך אַ וואָרף געטאָן צו איר, אַ קוש גע-געבען איר אין האַנט און געפּרעגט:

—וואָס מאַכט איר, הערצאָגין?

ביידע געסט האָבען זיך איר העפּליך, אָבער אויך עטוואָס פּאַמליאַר פּערנויגט, וואָרום די הערצאָגין האָט זיך שטענדיג גע-האַלטען פּריינדליך און פּריי.

אַנאָלמנה פון אַ גענעראַל, דעם הערצאָג דע-מאַרטעמען, וואָס האָט אויסגעגעבען איר איינציגע טאַכטער פּאַרץ פּירשט סאַליאַ, אַ טאַכטער פון אַ מאַרקיו, דע-פּאַראַנדאַל, אַ פּאַרשטעהערין פון גאָר אַ יחוס'דיגער און אַנאָלטער רייכער פּאַמיליע, האָט זי אין איר הויז אויף דער גאַס וואַרען אויפגענומען די סאַמע פּני פון דער געזעלשאַפּט. קיין איין עקסעלענץ איז נישט דורכגעפּאַן-רען פּאַריו און זאָל ביי איר נישט מיטאַגען, און יעדער מענש, וואָס איז נאָר געוואָרען פּאַפּוליער אין דער געזעלשאַפּט, האָט באַלד דערוועקט אין איר חשק צו בעקאָנען זיך מיט אים. זי האָט גע-האַט אַ פּאַדערונג צו זעהן אים, ריידען מיט אים, אויפפאַסען אַ מיינונג וועגען אים. דאָס האָט זי שטאַרק געצויגען, בעלעבט און

צופרידענגעשטעלט איר נייגיריגקייט, וואָס האָט שטענדיג גע-
ברענט אין איר.

באַלד ווי זי האָט זיך בעוויווען אַנידערצוועצען, האָט דער-
זעלבער דינער ווייטער געמאַלדען:

— באַראָן און באַראָנעסע דע-קאַרבעל.

ביידע יונגע—דער באַראָן אַ דיקער, מיט אַ פליך, די באַ-
ראָנעסע—א לופטיגע, אַ פיינע, מיט זעהר אַ טונקעלער הויט.

דאָסדאָזיגע פאַר האָט פערנומען גאָר אַ בעזונדער אָרט אין
די רייען פון דער פראַנצויזישער אַריסטאָקראַטיע און געשעהן
איז עס בלויז צוליב דעם בעזונדער מין בעקאָנטשאַפטען, וואָס
זיי פלעגען שליסען, געשטאַמט האָבען זיי נישט זעהר יחוס'דיג,
זיי האָבען אויך נישט געהאַט נישט קיין איינפלוס און נישט
קיין פערזענליכע טאַלענטען; זיי האָבען אָבער געהאַט אַ שטאַר-
קע ליידענשאַפט נאָר צו דעם, וואָס האָט געטראָגען דעם שטעמ-
פעל פון אַ גוטען קרייז, פון אַ גוטען טאָן, פון מוסטערהאַפּטער
אַנשטענדיגקייט; אויף אַזאָ אופן האָבען זיי זיך אויך גענומען
רעכענען פאַר די פני אין דער פאַריזער העלערער וועלט. און
דערגרייכט האָבען זיי עס הויפטזעכליך דורכדעם, וואָס זיי האָ-
בען בעזוכט בלויז די סאַמע אַריסטאָקראַטישע פאַמיליעס, אומע-
טום אַרויסגעוויווען די סאַמע אַנשטענדיגסטע רוהיגסטע געפיהלען,
געשעצט דאָס, וואָס איז פאַרגעשריבען צו שעצען, פעראַכט דאָס,
וואָס מען הייסט פעראַכטען, קיינמאַל נישט אָבגעטראָטען אויף
אַ האָר פון די אַריסטאָקראַטישע דאָגמען און מיט דער העלסטער
פערטרויונג געפאַלגט די אַלע דעטאַלען פון עטיקעט. זייערע מיי-
נונגען זענען געווען אַ מין קאָדעקס פון אַנשטענדיגקייט און
אויספירונג, און אַז זיי פלעגען קומען אין אַ הויז, איז עס גע-
ווען די בעסטע ערבות, אַז דאָס איז איינס פון די סאַמע גע-
שעצטע הייזער.

קאַרבעל איז געווען דעם גראַף דע-הילערוואַס אַ קרוב.

— און וואו איז—האָט די הערצאָגין פערוואַנדערט גע-

פרעגט, — אייער פרוי?

— איין מינוט, נאָר איין מינוט—האָט זיך אָנגערופען דער

גראף—זי גרייט צו אַ סיורפריז און וועט באַלד קומען.
 אז פרוי דע-הילערוואַ האָט אין אַ חודש אַרום נאָך דער
 חתונה אָנגעהויבען בעזוכען די אַריסטאָקראַטישע וועלט, איז זי
 פאַרגעשטעלט געוואָרען דער הערצאָגין דע-מאַרטעמען, וואָס האָט
 זי באַלד ליב בעקומען, דערנענטערט צו זיך און גענומען
 אונטער איר בעשיצונג.

פאַר צוואַנציג יאָר איז דידאָזיגע פריינדשאַפט קיין איין
 מאָל נישט קאָליע געוואָרען, און בשעת די הערצאָגין פלעגט זאָ-
 גען „מײן קינדעלע“, פלעגט נאָך אין איר קול ציטערן די נאָטע
 פון דערדאָזיגער פלעצליכער און פער'עקשנ'טער ענטציקונג. אין
 איר הויז איז אויך פאַרגעקומען די ערשטע בעגעגעניש צווי-
 שען דעם קינסטלער מיט דער גרעפין.

מיוואַדיע איז צוגעגאַנגען נענטער און געפרעטע:
 —הערצאָגין, האָט איר שוין בעזוכט די אויסשטעלונג פון
 עקשנים?

—ניין, וואָס איז עס אַזוינס?

—אַ גרופע פון נייע קינסטלער, אימפרעסיאָניסטען פון קאָפּ
 ביז די פיס, אַ צוויי פון זיי זענען זעהר טאַלענטירט.

די אָנגעזעהענע דאַמע האָט מיט פעראַכטונג געזאָגט:

—איך האָב נישט ליב די קונצען פון דידאָזיגע הערן.

דידאָזיגע שטאַלצע און היציגע פרוי האָט נישט דערלאָזט
 קיין שום אַנדער מיינונג, אויסער איר אייגענער, און אָט די
 אייגענע מיינונג האָט זי אויסשליסליך געשטיצט אויפ'ן בעוואוסט-
 זיין פון איר סאָציאַלער שטעלונג. צו קינסטלער און געלערטע האָט
 זי זיך בעצויגען, אַליין נישט-פיהלענדיג עס, ווי צו אינטעלי-
 גענטע לוינאַרבייטער, וואָס גאָט האָט אויף זיי אַרויפגעלעגט אַ
 חוב צו וויילען די אַריסטאָקראַטישע וועלט און בעדינען איר.
 אין יסוד פון איר מיינונג איז שטענדיג געלעגען יענע בעוואונג-
 דערונג און אונמיטעלבאַרע הנאה, וואָס זי האָט געשפירט ביים
 אָנקוקען אַ זאָך, ביים ליענען עפּיס אַ בוך אָדער ביי דער ידיעה
 וועגען עפּיס אַנערפינדונג.

אַ הויכע, אַ דיקע, אַ שווערע, אַ רויטע, מיט אַ הילכיגען קול,

האָט זי אָבער שטאַרק אימפּאָנירט אין דער העכערער גע-
זעלשאַפט, מהמת זי האָט זיך קיינמאָר נישט פּערלאָרען און האָט
שטענדיג גערעדט וועגען אַלץ, וואָס זי האָט געוואָלט. זי האָט
זיך פאַר אַלץ און אַלעמען אָנגענומען, אָנגענומען פאַר אַראָב-
געוואָרפענע מאָנאַרכען, געמאַכט ביי זיך אין הויז פייערונגען
לכבוד זיי און זיך אפילו אָנגענומען פאַר גאָט אַליין מיט איר
זדקה פאַר גייסטליכע און גרויסע געלדער פאַר דער קירך.

מיוזאדיע האָט ווידער אָנגעהויבען ריידען:

—האָט איר געהערט, אייער דורכלויכט, דער מערדער פון
מאַריע לאַמבורג איז אַרעסטירט.

—ניין, דערצעלט, דערצעלט עס מיר—האָט זי זיך באַלד

פּעראַינטערעסירט.

ער האָט אָנגעהויבען באַריכות. אַ הויכער, זעהר אַ מאָגע-
רער, אין אַוויסען זשילעט מיט קלייניטשקע בריליאַנטען אין
די העמדזאָפּאַנקעס, האָט ער גערעדט אָהן שום זשעסטיקולירונג
און מיט אַזאַ אָנשטענדיגער מינע, אַז מען איז אים גערן מוחל-
געווען די אַלע גליטשיגע טעמעס, וואָס ער האָט ליב געהאַט צו
בערירען. זעהר קורצזיכטיג, האָט ער, נישט-געקוקט אויף זיין
פענסנע, דאַכט זיך, גאָרנישט געזעהן, און אַז ער האָט זיך אַני-
דערגעזעצט, האָט ער געהאַט אַזאַ אויסזעהן, פּונקט ווי דער
סקעלעט פון זיין קערפּער וואָלט זיך געבויגט לויט דער פּאַרם
פון שטול. זיין איינגעהויקערטער קערפּער איז דעמאָלט געוואָרען
גאָר קליין, זיך איינגעפרעסט, פּונקט ווי די חוט-השדרה פון
דעמדאָזיגען גוף וואָלט געווען געמאַכט פון קויטשוק, זיינע גע-
קרייצטע פיס, איבערגעוואָרפען איבער איינאַנדער, האָבען דער-
מאָנט אָן צוויי איבערגעפלאַכטענע בענדער און די לאַנגע הענט,
אויסגעצויגען ביי די זייטען שטול, זענען אַראָבגעהאַנגען בלייכע
מיט אונגעהויער לאַנגע פינגער.

בשעת ער האָט אָנגעהויבען דערקלערן דער הערצאָגין, אַז
זי טייערע שטיינער פון דער דער'הרג'עטער עפענטליכער פּרוי-
האָט דער מערדער געשענקט אַנאַנדער מיידעל פון לייכטער

אויפפירונג, האָט זיך די טיר אינ'ם גרויסען גאָסטזימער פון דאָסניי ברייט געעפענט און עס האָבען זיך בעוויזען צוויי פרויען, געאַרעמט ביים טאַליע און שמייכלענדיג, אין קליידער פון ווייסע דינע טולען, ביידע העלבלאָנדע, ענליך איינע צו דער צווייטער, ווי צוויי שוועסטער פון פערשידענער עלטער—איינע שיער-שיער נישט צו-רייף, די צווייטע עטוואָס צו-יונג, איינע עטוואָס צו-דיק, די צווייטע צו-דין.

עס האָבען זיך דערהערט אויסגעשרייען, אַפּלאַדיסמענטען, אויסער אַליווע בערטען, האָט קיינער נישט געוואוסט פון אַנעסט צוריקקער, און, קוקענדיג אויף דאָס יונגע מיידעל, וואָס האָט זיך בעוויזען צוזאַמען מיט דער מוטער, האָבען אַלע איינגענו-בען, אַז ביידע זענען זעהר רייצענדיג. פון ווייטען האָט די מו-טער אויסגעוויזען כמעט אויך אַזוי פריש, ווי די טאַכטער און אמילו נאָך שענער, וואָרום זי איז נאָך אַלץ געווען פול גלאַנץ. כאָטש זי האָט דערמאָנט אַ בלימעל, וואָס האָט זיך שוין צופיל פונאַנדערגעלאָזט; די טאַכטער אָבער האָט זיך ערשט אָנגעהויבען פונאַנדערצולאָזען, ערשט אָנגעהויבען צו בליהען מיט עמטער שענקייט.

די הערצאָגין, קלאַפענדיג אין פויסט, האָט ענטזיקט אויס-געשריען:

—גאָט אין הימעל, ווי ביידע זענען שען און ליב! קוקט נאָר, הער מיוואַדיע, ווי זיי זענען ענליך!

האָט מען אָנגעהויבען זיי צו פּערגלייכען, און באַלד האָ-בען זיך אויסגעטיילט צוויי מיינונגען. מיוואַדיע, קאַרבעל און גראַף דע-הילערואַ האָבען איינגעפונען, אַז די גאַנצע ענליכקייט צווישען דער גרעפּין מיט דער טאַכטער ליגט נאָר אינ'ם פאַרב פון פנים, אין די האָר און בעזונדערס אין די אויגען, וואָס ביי-דע האָבען דיזעלבע, דיזעלבע שוואַרצע פינטעלעך, פונקט ווי טינטשפריצען אויף אַ בלויען הייטעל. אָבער דאָס איז נאָר, און אַז דאָס יונגע מיידעל וועט ווערען אַ פרוי, וועלען זיי שוין נישט זיין ענליך צווישן, איינאַנדער.

פּערקערט, לויט דער מיינונג פון דער הערצאָגין און אַלי-

ווי ע ברטען, זענען זיי אַבסאָלוט אין אַלץ געווען ענליך און בלויז די עלטער האָט זיי געמאַכט פּערשידען.

—זי האָט זיך שטאַרק געענדערט פאַר די לעצטע דריי יאָר. איך וואָלט זי איצט נישט דערקאָנט און וועל שוין אפשר נישט האָבען דעם מוט צו זאָגען איר „דו“.

די גרעפּין האָט זיך פּונאָדערגעלאַכט.

—אַך! זאָגט, איך בעט אייך! איך וואָלט טאַקי געוואָלט זעהן, ווי איר וועט אַנעט זאָגען „איר“.

דאָס יונגע מיידעל, אין וועלכען די קינפטיגע דרייסקייט האָט אַרויסגעקוקט פון אונטער די שעמעדיג-שטיפּערישע מאַנ-רען, האָט פון איר זייט בעמערקט:

—דאָס וועל איך שוין נישט וואָגען צו זאָגען „דו“ דעם הער בערטען.

איר מוטער האָט אַשמייכעל געטאָן.

—קאָנסט נאָך האַלטען די דאָזיגע שלעכטע געווענהייט. איך דערלויב דיר עס. איר וועט גיך אויפשטעלען אייער אַלטע בע-קאַנטשאַפט.

נאָר אַנעט האָט אַשאַקעל געטאָן מיטן קאַפּ, אַז נישט.

—גיין, גיין, דאָס וואָלט מיר געשטערט.

די הערצאָגין האָט אַרומגענומען אַנעט'ן און גוט זי בע-

הראַכט מיט אַ מינע פון אַ מבין.

—נו, קינד מיינס, ווייז זיך מיר אינגאַנצען, יאָ, יאָ, דו

האַסט דעמוזעלבען בליק, וואָס דיין מוטער. דו וועסט זיין נישט

מאוס אין אַגעוויסער צייט אַרום, ווען דו וועסט עטוואָס גע-

שלייפּטער ווערען. מען דאַרף זיין דיקער, נישט שטאַרק, נאָר

עטוואָס. דו ביזט גאָר אַ מאַגערס.

די גרעפּין האָט אויסגעשריען:

—אַך, זאָגט עס איר נישט!

—פאַרוואָס?

—עס איז אַזוי גוט צו זיין אַ דינע! איך אַליין וויל מאַ-

נער ווערען!

פרוי דע-מאָרטעמען האָט זיך צוהיצט און אין איר גרוי-
סען גרימצאָרן גאָר פּערגעסען אָן דעם מיידעלע.
— אַך, ווידער! אייביג זענען ביי אייך ביינער אין מאָדע,
זוויל זיי איז לייכטער אָנצוטאָן, ווי אַ קערפּער. וואָס אָנבעלאַנגט
מיר, געהער איך צום דור פון דיקע פרויען! איצט געוועלטיגט דער
דור פון אויסגעדארטע פרויען. זיי דערמאָנען מיר אָן די מאָגע-
רע קי פון מצרים. איך פּערשטעה נישט, ווי קאָנען מענער זיך
ענטזיקען מיט אייערע סקעלעטען. אין מיינע צייטען האָבען זיי
געפאָדערט עפּיס מער.

זי איז אַנטשוויגען געוואָרען, בעמערקט דעם שמייכלעל פון
די אַרומיגע און אָנגעהויבען ריידען פון דאָסניי:
— גיב אַ קוק אויף דיין מוטער, קינד מיינס. זי איז זעהר
שען, אַקוראַט אַזאַ, ווי עס פאָדערט זיך. זאָל זי דיר דינען פאַר
אַ מוסטער.

אַלע זענען איבערגעגאַנגען אין עסציימער. אַז מען האָט
זיך אַנדערגעזעצט, האָט מיוואַדיע בענייט דעם שמועס:
— אויף מייין קוק דאַרפּען מענער זיין מאָנער, מחמת זיי
זענען געשאַפּען פאַר איבונגען, וואָס פאָדערן געשיקטקייט און
פּלינקייט, זאַלען, וואָס שטימען נישט מיט דיקקייט. בנוגע צו
פרויען, איז שוין גאָר עפּיס אַנדערש. נישט וואָר, קאַרבעל?
קאַרבעל איז אַוועקגעשטעלט געוואָרען אין אַ שווערער לאַ-
גע: די הערצאָגין איז געווען אַדיקע און זיין אייגען ווייב איז
געווען מער, ווי מאָגער. אָבער די באַראָנעסע איז געקומען צו
הילף איר מאַן און האָט זיך ענטגילטיג אַרויסגעזאָגט פאַר אַ
שלאַנקער פיגור. מיט אַיאָר צוריק איז איר אַליין אויסגעקומען
צו וועהרען זיך געגען דער אונגעהויערער דיקקייט און זי האָט
זי זעהר שנעל מנצח-געווען.

— ווי אַזוי האָט איר עס דערגרייכט?— האָט געפּרעגט פרוי
דע-הילערוואַ.

און די באַראָנעסע האָט אָנגעהויבען צו דערקלערן דאָס
סיסטעם, אָן וועלכען עס האָבען זיך צו דעם צוועק געהאַלטען
די אַלע עלעגאַנטע פרויען פון יענער צייט. מען טאָר נישט

טרינקען בשעת'ן עסען. בלויז אין אַ שעה אַרום נאָכ'ן עסען מעג מען זיך דערלויבען אַטעצעלע טיי, זעהר הייסען, כמעט קאָלד-גען. דאָס געלינגט שטענדיג און אַלעמאָל. זי האָט געבראַכט טשיקאווע ביישפילען מיט דיקע פרויען, וואָס אַז זיי האָבען זיך געהאַלטען ביי דעם רעזשים אַ דריי מאָנאַטען, זענען זיי געוואָ-רען דינער פאַר'ן שאַרף פון א מעסער.

די הערצאָגין האָט אויסגעשריען אַ פערצווייפּעלטע:
— גאָט, סאַראַ מין נאַרישקייט דאָס איז צו מוטשען זיך אויף אַזאַ שטייגער! איר וואַרכט-אַב אַלע געטראַנקען, אַלץ, אפילו שאַמפאַניער. נן, און איר, בערטען? איר, אַלס קינסטלער, וואָס וועט איר זאָגען וועגען דעם?
— אָבער איך בין אַ מאָלער, מאַדאַם, איך צייכען אָנגעטאָ-בענע, אַזוי, אַז מיר איז עס מער אָדער וועניגער אַלצאיינס. אַט אַז איך וואָלט געווען אַ סקולפּטאָר, וואָלט איך געהאַט אַ גרונד צו קלאָגען זיך.

— אָבער איר זענט אַ מאַן, וואָס געפּעלט אייך בעסער?
— מיר? ווי זאָל איך אייך זאָגען?... עלעגאַנץ, עטוואָס גוט-גענערטע—דאָס, וואָס מיין קעכין רופט-אָן אַ וואויל, גוט-אויס-געפאַשעט הינדעל. אין אים איז נישטאָ קיין פעטס, פאַראַן אָבער פּערקוילעכדיגקייט און ווייכקייט.
זיין פּערגלייך האָט אַרויסגערופּען געלעכטער; נאָר די גרעפּין, כאַפּענדיג אַ קוק אויף דער טאַכטער, האָט אונצוטרויליך איבערגע'חור'ט:

— ניין, עס איז זעהר גוט צו פּערבלייבען מאָגער; מאָגע-רע פרויען ווערען נישט אַלט.
האַט מען נאָכאַמאָל בעטראַכט דעמדאָזיגען פונקט און מען איז נישט געקומען צו אַ הסכּם. נאָר כמעט אַלע זענען געווען איינפּערשטאַנדען אין איין זאַך: זעהר אַ דיקע פרוי טאָר האַסטיג נישט מאָגער ווערען.

צוליב דערדאָזיגער אָבסערווירונג האָט מען אָנגעהויבען אַנאַליזירען בעקאַנטע אַריסטאָקראַטישע פרויען און עס זענען צוועק נייע בעמערקונגען וועגען זייער עלעגאַנץ, רייץ און שען-

קייט. מיוואדיע האָט געגעבען דעם ערשטען פריז דער בלאַנדער מאַרקיוין דע-לאַקריסט, בערטען, ווידער, האָט שטאַרק געהאַלטען פון פרוי מאַנדעליער, אַ ברונעטין, מיט אַ נידעריגען שטערען, מיט טונקעלע אויגען און עטוואָס אַ צו-גרויסען מויל, וואו עס האָבען אַרויסגעליכטען שניי-ווייסע ציין.

ער איז געזעסען נעבען דעם יונגען מיידעל און פלוצלונג, אַבקערענדיג זיך צו איר, געזאָגט:

—הער זיך צו גוט, אַנעט. דאָס, וואָס מיר ריידען איצט, וועסטו הערען, לפחות, איין מאָל אַ וואָך, ביז וואָגען דו וועסט ווערען אַלט. פאַר עטליכע טעג וועסטו אויסוועגיג וויסען, וואָס מען טראַכט אין דער אַריסטאָקראַטישער וועלט וועגען פאַליטיק, וועגען פרויען, וועגען טעאַטערפיעסען און דעסגלייכען. ווייטער וועט נאָר אויסקומען צו טוישען פון צייט-צו-צייט נעמען פון מענטשען און נעמען פון ליטעראַרישע ווערק. נאָכדעם, אַז דו וועסט הערען מיט וואָס פאַר אַ מיינונגען מיר זענען איינפער-שטאַנדען און ווי אַזוי מיר פערטיידיגען זיי, וועסטו זיך, נישט-געאייילט, אויסקלויבען אַנ'אייגענע מיינונג פון יענער צאָל מיינונגען, וואָס זענען פאַסיג און דערנאָך וועסטו שוין קיינמאָל און וועגען קיין זאך נישט דאַרפען מער טראַכטען. דו וועסט קאָנען בלויז רוהען.

דאָס מיידעל, נישט ענטפערענדיג, האָט אויפגעהויבען אויף אים אַ כוואַטישען בליק, אין וועלכען עס האָט געשיינט יונגער פלינקער שכל, וואָס איז דערווייל נאָך געבונדען, אָבער וואָס איז שוין גרייט זיך דורכצורייסען.

אָבער די הערצאָגין און מיוואדיע, וואָס האָבען זיך דורכ-געוואָרפען מיט געדאַנקען, ווי מיט אַ באַלכעל און נישט בע-מערקט, אַז זיי וואַרפען און כאַפען אַלץ דאָס אייגענע, האָבען פראַטעסטירט געגען דעם קינסטלערס ווערטער אין נאָמען פון מענטשליכען פערשטאַנד און מענטשליכער טעטיגקייט.

האָט בערטען דעמאָלט אַנגעהויבען ריידען וועגען דעם, וואָס פאַר אַ קנאַפען ווערט עס האָט די אינטעליגענץ פון די וועלטליכע מענטשען, אפילו פון די סאַמע געבילדעטע, ווי נישטיג

עס איז איר אָנווענדונג, אויף וואָס פאַר אַ צרה'דיגע יסודות עס שטיצט זיך דער גלויבען פון די וועלטליכע לייט, ווי שוואַך און קליינליך איז זייער אינטערעס צו פראָבלעמען פון גייסט, ווי צופעליג און צווייפעלבאַר זענען זייערע געשמאַקען.

אַרומגעכאַפט דורך איינעם פון יענע האַלבאויפריכטיגע, האַלבגעקוינסטעלטע אויסברוכען פון צאָרן, וואָס ווערען קודם-כל אַרויסגערופען דורכ'ן פערלאַנג שען צו ריידען און וואָס דערווע-קען דערנאָך הייסע שאַרפע וכוחים, האָט ער בעוויווען מיט וואָס פאַר אַ פאַסטאַלער אונפערמידליכקייט עס בעדאַרפען די מענשען, וואָס זייער איינציגע בעשעפטיגונג פון לעבען בעשטעהט אין מאַכען וויזיטען און אין פייערליכע מיטאַגען, זיך פערוואַנדלען אין גראַציעזע און לייכטע וועזענס, אָבער זעהר באַנאַלע וואָס זענען פעהיג בלויז אויבערפלעכליך אויסצורעגען זיך פון זאָרגען, האָפנונגען און אַפעטיטען.

ער האָט דערוווען, אַז זיי האָבען אין זיך נישט קיין שום טיפעס, פלאַמענדיגעס, אויפריכטיגעס. מחמת זייער גייסטיגע קול-טור האָט קיין שום ווערט נישט און זייער ערודיציע איז בלויז אויסערליכער פּוץ, פערבלייבען זיי אויפ'ן גאַנצען לעבען מעכאַ-נישע פיגורען, וואָס בשעת זיי מאַכען די געהעריגע זשעסטען, שאַפען זיי די אילוזיע פון בחירים, אָבער אין דעריאמה'ן האָבען זיי צו די לעצטע קיין שום שייכות נישט. יענס באַדען, אין וועלכען די אינסטינקטען זייערע לאָזען אַריין זייער שוואַכען וואורצעל-יענס באַדען איז אַוועלט פון בעשרענקטע בעדינגונג-גען, אָבער בשום אופן נישט קיין ווירקליכקייט, און דעריבער איז זייער ליבע נישט קיין עכטע; אפילו דער סאַמע לוקסוס פון זייער עקזיסטענץ איז בלויז פעהיג צופרידענצושטעלען דאָס גע-מיהל פון גאווה און נישט די אמת'ע ראַפּינירטע בעדערפנישען פון קערפער, וואָרום זיי עסען שלעכט, טרינקען שלעכטע וויינען און צאָלען פאַר אַלץ שרעקליך טייער.

—זיי לעבען-האָט ער געזאָגט-אַבגעזונדערט פון אַלץ, זע-הען גאָרנישט, דרינגען אין קיין זאַך נישט אַריין; אָבגעזונדערט פון דער וויסענשאַפט, וואָס איז זיי וועניג בעקאַנט; אָבגעזונט-

דערט פון דער נאַטור, אויף וועלכער זיי קאָנען נישט קוקען; אָבגעזונדערט פון גליק, וואָרום זיי זענען נישט אימשטאַנד מיט עפּיס הייס צו פרעהען זיך; אָבגעזונדערט פון וועלטשענקייט און קונסטשענקייט, וועגען וועלכע זיי ריידען, נישט קאָנענדיג זיי און זאָגאַר נישט גלויבענדיג אין זיי, מחמת זיי איז נישט בע- קאַנט די פּער'שכור'ונג פון לעבען און געדאַנק. זיי זענען נישט סעהיג צו עפּיס זיך צוצובינדען אויף אַזויפיל, אַז זיי זאָלען עס קאָנען ליב קריגען באמת, פּעראינטערעסירען זיך מיט עפּיס אויף אַזויפיל, אַז זיי זאָלען בעהעלט ווערען דורכ'ן גליק פון פּער- שטעהן.

באַראָן דע-קאַרבעל האָט געהאַלטען פאַר זיין חוב צו נע- מען די הויכע געזעלשאַפט אונטער זיין שוץ.

בעשיצט האָט ער זי מיט אַרגומענטען, וואָס האָבען קיין ממשות נישט און וואָס לאָזען זיך אָבער גלייכצייטיג נישט אָב- וואַרפען, וואָס ווערען צוגאַנגען אונטער די שטראַלען פון שכל ווי שניי אַנטקעגען פייער, אָבער וואָס לאָזען זיך נישט כאַפּען מיט יענע נאַרישע און נצחונ'דיגע אַרגומענטען, מיט וועלכע דער דאָרפישער גלח דערקלערט די עקזיסטענץ פון גאָט. צולעצט, האָט ער פּערגלייכט די וועלטליכע לייט מיט ספּאַרטספּערד, וואָס, דעם אמת געזאָגט, טויגען זיי צו גאַרנישט, אָבער דאָך ליגט אין זיי דער כבוד פון דער פּערדענראַטע.

בערטען, גערריקט פון אַזאַ געגנער, האָט איצט געשוויגען מיט אַ פּעראַכטליכען און העפליכען שווייגען. אָבער פּלוצלונג, אויפגערעגט דורך דעם באַראָנס נאַרישקייט, האָט ער אים איבערגע- האַקט אינמיטען און דערצעלט מיט אַלע פּרטים, ווי אַזוי עס פּערברענגט דעם טאָג אַ גוט-דערצויגענער מענטש, אָנהויבענדיג פון יענעם מאַמענט אָן, בשעת ער הויבט זיך אויף פון געלעגער און ענדיגענדיג מיט זיין געהן שלאָפּען.

די גוט-בעמערקטע קלייניגקייטען האָבען אויסגעמאַלט פאַר די צוהערער זעהר אַ קאָמישע פיגור. אָט זאָגט אַרויס דער פּריץ, וואָס דער דינער האָט אים אָנגעטאַן די קליידער, עטליכע אַל- געמיינע געדאַנקען פאַר'ן שערער, וואָס האָט אים אַקאַרשט אָב-

גערצאזירט; דערנאָך, אויף זיין פרימאָרגענדיגען שפאָציר, פּרעגט ער נאָך ביי די פּערדאויסקוקער וועגען דעם געזונד פון די פּערד; דערנאָך לאָזט ער זיך אַוועק פאַמעלעך איבער די אַלעען פּונם בולאָנער וואַלד מיט דער איינציגער פּונה אָבגעבען און בעקומען אַנויג מיט'ן קאָפּ; דערנאָך פּרישטיגט ער מיט זיין ווייב, וואָס איז אַליין אויך גישט לאַנג אַרויס פון עקיפּאָזש, און ביים פּרישטיג רעדט ער מיט איר בלויז צוליב דעם, ער זאָל קאָנען איבערצייילען די נעמען פון די געזעהענע מענשען אינדער-פּרי; דערנאָך שפּאַנט ער פון גאַסטציימער צו גאַסטציימער ביז'ן אַווענד און לופטערט די צונג מיט אַזוינע, ווי ער; דערנאָך מיטאַגט ער ביי אַ וויכטיגען פּירשט און דאָרטען ביים טיש שמועסט מען ווע-גען דער איצטיגער סיטואַציע פון אייראָפּאַ; דעם אַווענד פּער-ענדיגט ער ערגעץ אין אַ טעאַטער, וואו עס הערשט די אַטמאָ-ספּערע פון אַ פּרעהיליכען הויז און וואו ער שטעלט-צופרידען זיינע ציטריגע פּרעטענזיעס אויף אַ שטורמישען לעבען.

דערדאָזיגער איראַנישער פּאַרטערט, וואָס האָט קיינעם פּער-זענליך גישט בערירט, איז געווען אַזוי ריכטיג, אַז אַלע האָבען נאָכאַנאַנד געלאַכט, פּל-זמן דער קינסטלער האָט גערעדט.

די הערצאָגין, וואָס האָט זיך געטרויסעלט פון איינגעהאַל-טענעם געלעכטער, האָט דערפילט לייכטע ספּאַנעס אין ברוסט.

דערנאָך האָט זי געזאָגט:

—ניין, כלעבען, דאָס איז צו-קאָמיש, איר צווינגט מיך צו שטאַרבען פון געלעכטער.

בערטען, זעהר אויפגערגוט, האָט געענטפּערט:

—אָן, מאַדאַם, אין דער אַריסטאָקראַטישער וועלט שטאַרבט מען גישט פון לאַכען. דאָ קאָן מען סתם וועניג לאַכען. צוליב דעם גוטען טאָן מאַכט מען דאָ אַנאַנשטעל, אַז מען וויילט זיך פּלומר'שט און מען אימירט געלעכטער. זעהר געלונגען אימיר-טירט מען די גרימאַסע פון לאַכען, אָבער מען לאַכט גישט. ווילט איר וויסען, ווי מען לאַכט, טאָ געהט אין פּאָלקסטעאַטער. געהט צו וויילענדיגע בורזשועס, און איר וועט זעהן, ווי מען ווערט דערשטיקט פון געלעכטער. געהט אין די קאָואַרמעס, דאָרט

וועט איר זעהן, ווי סאלדאטען, הערענדיג די מעשיות פונ'ם פאלקוויצלער, קויקלען זיך איבער די נארעס פון געלעכטער, מיט אויגען פול טרערען און זיי ווערען שיער נישט צופלאצט. אָבער אין אונזערע אויפנאָמימערן לאַכט מען נישט. איך זאָג נאָכאַ-מאָל, דאָ וועט איר געפינען בלויז אימיטאַציע, נישטאָ דאָ קיין שום עכטע זאָך, אפילו געלעכטער.

מיוזאדיע האָט אים איבערגעשלאָגען:

—זענט אַזוי גוט, איר זענט צו-האַרב. איר אַליין, מיין פריינד, אויף וויפיל איך האָב געקאָנט זעהן, בעצהט זיך דאָך נישט מיט פּעראַכטונג צו יענעם קרייז, וואָס איר לאַכט אים אויס אַזוי געשיקט?

בערטען האָט אַ שמייכל געטאָן.

—אָ, יאָ, איך האָב אים זאָגאַר ליב.

—אַלזאָ?

—איך פּעראַכט מיך עטוואָס אַליין, ווי אַ מעטיס פון אַ

צווייפּעלבאַרער ראַסע.

—דאָס איז אַ פּאָזע—האָט די הערצאָגין געזאָגט.

ער האָט אָנגעהויבען פּערויכערן, אַז ער מיינט נישט צו פּאָזירען, אָבער די הערצאָגין האָט געמאַכט אַ סוף צו די ופּוהים, בעמערקענדיג, אַז אַלע אַרטיסטען האָבען ליב אויסצוגעבען וויס פאַר שוואַרץ.

און דער געשפרעך איז שוין פון דאָסניי געוואָרען אַנ'אַל-געמיינער; באַנאַל, העפּליך, פריינדליך-איינגעהאַלטען, האָט ער זיך געגאָסען אָהן אַנ'אויפהער, און אַז דער מיטאָג האָט שוין געהאַלטען ביים סוף, האָט די גרעפּין אָנגעוויזען אויף אירע נישט-גערייטע גלעזער און בעכערלעך און געזאָגט:

—נו, אַט האָב איך גאַרנישט געטרונקען, קיין איין טראָג-

פען נישט—מיר וועלען זעהן, צי איך וועל ווערען מאָגערער.

די הערצאָגין, וואָס איז ביזו געוואָרען, האָט איר געפרובט צווינגען, זי זאָל אויסטרינקען עטוואָס מינעראַלואַסער, אָבער אירע אָנשטרענגונגען האָבען נישט געוויירקט און זי האָט אויס-געשריען:

—אָט איז אַמשווענע! די טאָכטער האָט איר גאָר פער-
 דרעהט דעם קאָפּ! איך בעט אייך, הילערואַ, דערלאָזט נישט,
 אייער ווייב זאָל טאָן אזוינע נאַרישקייטען.
 —וואָסערע נאַרישקייטען, הערצאָגין?
 —וועלען מאָגער ווערען.
 ווייך און גלייכגילטיג האָט ער אַ קוק געטאָן אויף זיין
 פרוי.

—צום בעדויערן בין איך נישט געווענט איר סותר צו זיין.
 די גרעפּין האָט זיך אויפגעוויפּען און גענומען אונטער'ן
 אָרעם איר שכן; דער גראַף האָט פּאַרגעלעגט זיין האַנט דער
 הערצאָגין און אַלע זענען איבערגעגאַנגען אינ'ם גרויסען גאַסט-
 צימער. דאָס קלענערע איז געווען בעשטימט פאַר די טעגליכע
 וויזיטען.

דאָס איז געווען זעהר אַ גרויס און זעהר אַליכטיג צימער.
 די ווענט, בעצויגען מיט ברייטע פּאַנאָס פון שענעם העלבלויען
 זייד, מיט אַלטע צייכנונגען אין ווייטע און גאַלדענע ראַמען,
 האָבען צוגעגעבען די לאַמפען און די לייכטער אַצאַרטען שיין
 און גלייכצייטיג אויך אַ שאַטירונג פון לבנה-ליכט. אין דערמיט
 פון דער הויפטוואַנט האָט דער גרעפינס פּאַרטרעט, געמאַכט דורך
 אַליוויע בערטען, אויסגעזעהן אזוי ווי אַ לעבעדיגער און בע-
 לעבט מיט זיך דאָס גאַנצע צימער. ער איז דאָ געווען אַקוראַט
 אויף זיין אָרט. די לופט פון צימער האָט זיך אזוי ווי אַנגע-
 זאַפט מיט'ן שמייעל פון דער יונגער פרוי, מיט דעם רייזן פון
 אירע אויגען, מיט דער שענקייט פון אירע העלבלאָנדע האָר. און
 ביי אַלעמען איז שוין כמעט אַריין אין אַ געווענהייט, אין אַמין
 אונפערמיידליכער טראַדיציע פון העפּליכקייט צו לויבען דעם
 קינסטלער און זיין מאָדעל יעדעס מאָל, בשעת מען פלעגט זיך
 אַבשטעלען פאַר דעמדאָזיגען בילד.

מיוואַדיע האָט עס קיינמאָל נישט פּערגעסען. זיין מיינונג,
 די מיינונג פון אַ מענשען, וואָס די רעגירונג האָט אים אָנער-
 קענט פאַר אַ מבין, האָט געהאַט דעם ווערט פון אַנאָפּיציעלער
 עקספּערטיוזע, און ער האָט געהאַלטען פאַר זיין חוב וואָס עפּ-

טערער צו לויבען מיט גרויס איבערצייגונג די אייגענשאפטען פונם בילד.

— איך שווער, — האָט ער געזאָגט — אַז דאָס איז דער בעס-טער פון אַלע מאָדערנע פּאַרטרעטען, וואָס איך ווייס. אין אים איז דאָ עפּיס אַ וואונדערליך לעבען.

’ער גראַף, וואָס די געווענהייט אויסצוהערען שבחים ווע-גען דעמאָזיגען בילד, האָט אים איינגעגעבען די איבערצייגונג, אַז ער בעזיצט אַ קונסטווערק, איז נענטער צוגעגאַנגען אונטער-צוגעבען נאָך היץ און אין אַ משך פון עטליכע מינוט צייט האָט מען געשאַטען מיט אַבגעניצטע טעכנישע פּראָזען, לויבענדיג די אָפּענע און פּערבאַרגענע מעלות פונם בילד.

אַלע אויגען זענען געווען אויסגעשטעלט אויפֿן בילד און האָבען, דאַכט זיך, געברענט מיט עקסטאַז. אַליוויע בערטען איז אַזוי געווענט געוואָרען צו דיִדאָזיגע שבחים, אַז ער האָט זיך בעצויגען צו זיי אַלצאיינס, ווי צו די פּראָגען וועגען געזונט, וואָס בעקאַנטע פרעגען ביים אַנבעגעגענען זיך אין גאַס. דאָך האָט ער פּערריכט דעם לאַמפּ, וואָס איז ספּעציעל אַנידערגע-שטעלט געוואָרען צו בעלייכטען דאָס בילד דורכֿן רעפּלעקטאַר, בעמערקענדיג, אַז דער דינער האָט אים קרום געשטעלט.

דערנאָך האָבען זיך אַלע אַנידערגעזעצט, און אַז דער גראַף איז צוגעגאַנגען צו דער הערצאָגין, האָט זי געזאָגט:

— איך מיין, אַז היינט וועט מיין פּלימעניק צו-פּאַרען אַהער נאָך מיר און אויסטרינקען ביי אונז אַ טעבעלע טיי.

אין דער לעצטער צייט זענען זייערע פּערלאַנגען געגאַנגען אין איין ריכטונג און זיי האָבען עס געשפּירט, וואָס זיי האָבען נאָך קיין איין מאָל נישט גערעדט, אפילו דורך אַרמז, וועגען זייערע פּלענער.

הערצאָגין דע-מאַרטעמענס ברודער, מאַרקיו דע-פּאַראַנדאַל, האָט כמעט אינגאַנצען רואינירט זיין פּערמעגען דורך שפּילען און איז געשטאַרבען דורך אַן אונגעלונגענעם פּאַל פון אַ פּערד, אי-בערלאָזענדיג נאָך זיך אַן אַלמנה מיט אַ זוהן. דערדאָזיגער יונ-גערמאַן, שוין אַלט אַכטאונצוואַנציג יאָר, איז גערעכענט געוואָ-

רען אין גאנץ אייראָפּאַ פאַר דעם געשיקסטען דירישאָר פון טאַנצען. ער פלעגט איינגעלאָדען ווערען קיין ווין אָדער קיין לאַנדאָן בלויז צוליב דעם, ער זאָל מאַכען עטליכע וואַלסטורען אויפ'ן באַל פון קייזערליכען הויף. און כאָטש ער איז געווען נישט קיין פערמעגליכער, האָט דאָך זיין שטעלונג אין די הויכע קרייזען, זיין אַבשטאַמנונג, זיין נאָמען, זיין פערוואַנדשאַפט כמעט מיט קייזערליכע פאַמיליעס געטאָן דאָס, וואָס אין פאַרני איז נישט געווען אַ צווייטער מאַן, אַרום וועמען מען זאָל אַזוי אַרום-טאַנצען, וועמען מען זאָל אַזוי חנפה'נען.

איז אָנגעקומען אַ צייט אויסצונוצען דעמדאָזיגען יונגעלשען רוים. געשטיצט אויף טאַנץ- און ספּאָרט-טאַלענטען, האָט מען איצט בעדאַרפט נעמען אַרייכע, זעהר אַרייכע פרוי און אויסטוישען דעם וועלטליכען ערפּאָלג אויף אַ פּאָליטישען. ווערענדיג אַדע-פוטאַט, וואָלט ער זיך געקאָנט פערוואַנדלען אין אַ שטיצפונקט פונ'ם קינפטיגען טראָן, אין איינעם פון דעם קעניגס מקורבים, אין איינעם פון די פּאַרטיפירער.

די הערצאָגין איז געווען גוט אינפאַרמירט וועגען דעם גרויסען פערמעגען פונ'ם גראַף דע-הילערוואַ, וואָס איז געווען זעהר אַנאָיסגערעכענטער מענש און געוואוינט אין אַ געווענלי-כער וואוינונג, אין דער צייט, ווען ער האָט געקאָנט לעבען ווי אַ פירשט אין די בעסטע פּאָלאַצען פון פאַריז. איר איז געווען בעקאַנט זיין שטענדיג גליקליכע שפּעקולירונג, זיין גרויסאַרטי-גער חוש פון אַ קאָמערצמאַן, זיין בעטייליגונג אין די סאַמע בעסטע אונטערנעמונגען פאַר די לעצטע יאָרען און זי האָט פּער-טראַכט משדך צו זיין דעם פלימעניק מיט דער טאַכטער פונ'ם נאַרמאַנדישען דעפוטאַט, וועמען דערדאָזיגער שדוך וואָלט געני-כערט די העכסטע השפּעה אינ'ם קרייז פון דער גאָר הויכער אַריסטאָקראַטיע. און הילערוואַ, וואָס האָט גענומען אַרייכען נדן און נאָך שטאַרק פּערגרעסערט דאָס אייגענע פערמעגען, האָט איצט ווירקליך גע'חלומ'ט גאָר פון אַנדערע זאַכען.

ער האָט געגלויבט אין צוריקקער פון קעניג און האָט נאָ געוואָלט זיין אימשטאַנד געשיקטער אויסצונוצען דאסדאָזיגע געשע-

העניש אין יענעם טאָג, ווען דאָס וועט פאָרקמען.
 ווי אַנ'איינפאַכער דעפוטאַט, האָט ער נישט געהאַט קיין
 גרויס געוויכט. אָבער ווי אַשווער פון מאַרקיו דע-פאַראַנדאַל,
 וועמעס עלטערן עס זענען שטענדיג געווען טרייע פאַטריאָטען,
 וואָס האָבען פערדינט גאָר בעזונדערע חסדים ביים קעניגליכען
 הויף אין פראַנקרייך, וואָלט ער זיך באַלד אַרויסגערוקט אין די
 ערשטע רייען.

די גוטע נייגונג פון דער הערצאָגין צו זיין פרוי, וואָס איז
 בעזונדערס זעהר וויכטיג, וואָלט, אויסערדעם, צוגעגעבען דערדאָ-
 זיגער פערקניפונג נאָך אַ מער-אינטימערן כאַראַקטער. מורא-האָ-
 בענדיג, אַז עפּיס אַנפאַנדער מיידעל זאָל דערווייל נישט מאַכען
 אַנ'איינדרוק אויפ'ן מאַרקיו, האָט ער וואָס גיכער אַרויסגערופען
 די סאָכטער קיין פאַריז און געוואָלט שנעל פערענדיגען דעם ענין. די
 הערצאָגין, וואָס האָט פאַראויסגעפיהלט און פערשטאַנען דידאָזיגע
 פראַיעקטען, האָט זיי אונבעמערקט מיטגעהאַלמען, און כאַטש איר
 איז מיטגעטיילט געוואָרען וועגען אַנעטס קומען, דאָך האָט זי
 אין דעם טאָג אַיינגעלאָדען איר פלימעניק צו הילערוואַן, ער זאָל
 ביסלעכווייז געווענט ווערען און עפטערער בעזוכען דאָסדאָזיגע
 הויז.

דאָס ערשטע מאָל האָט די הערצאָגין און דער גראַף אָג-
 געהויבען ריידען אין פערמאַסקירטע ווערטער וועגען זייערע פלע-
 נער, און אַז זיי זענען זיך פונאַנדערגעגאַנגען, איז שוין דער
 אָבמאַך געווען געשלאָסען.

אין דעם צווייטען עק צימער האָט זיך דערהערט אַ גע-
 לעכטער: מיוואַדיע האָט דערצעלט דער באַראַנעסע קאַרבעל, ווי
 אַזוי די נעגרישע באַטשאַפט האָט זיך פאַרגעשטעלט דעם פרע-
 זידענט פון דער רעפובליק. אין דער צייט איז מיטגעטיילט געוואָרען,
 אַז עס איז געקומען דער מאַרקיו דע-פאַראַנדאַל.

ער האָט זיך בעוויזען אין טיר און זיך צוגעשטעלט. מיט
 אַ פלינקען, געווענטען זשעסט האָט ער אַריינגעשטעלט דעם מאָ-
 נאַקל אין דעם רעכטען אויג און אַקליינע צייט געקוקט דורך
 אים, ווי ער וואָלט זיך וועלען אַריענטירען אין יענעם אויפנאַמ-

זימער, וואוהין ער האָט בעדאַרפט אַריינגעהן און מעגליך אויך צוליב דעם, ער זאָל קאָנען געבען צייט די מענשען, וואָס גע- פינען זיך דאָרטען, צו דערזעהן אים, בעמערקען זיין אַריינגעהן. דערנאָך האָט ער מיט אַנ'אונמערקליכער פעוועגונג פון דער באַק און ברעם אַרויסגעוואָרפען פון אויג דאָס גלעזל, וואָס איז גע- בליבען הענגען אויף אַ שוואַרצען זיידענעם שנירעל, שנעל צו- געגאַנגען צו פרוי דע-הילדערואַ, אַ קוש געטאָן איר אויסגעצויגע- נע האַנט און זיך נידעריג פערנויגט. דערנאָך האָט ער אויף דעמוזלבען שטייגער בעגריסט זיין מומע און די איבעריגע, דרי- קענדיג זיי די הענט און איבערגעהענדיג פון איינעם צום צוויי- טען פּיין און אויגעצוואונגען.

דאָס איז געווען אַ הויכער מאַן מיט געלבלעכע וואַנסען, דער קאָפּ שוין עטוואָס פליכעוואַטע, און געהאַלטען האָט ער זיך מיליטעריש, ווי אַנ'ענגלישער ספּאָרטמאַן. קוקענדיג אויף אים, האָט זיך געפיהלט, אַז דאָס איז איינער פון יענע מענער, ביי וועלכען די אַלע גלידער פון קערפער זענען בעסער ענטוויקעלט, איידער דער קאָפּ און וואָס האָבען קיין זאָך נישט ליב, אויסער איבונגען, וואָס ענטוויקלען די פיזישע קראַפט און געשיקטקייט. ער איז, איבעריגענס, געווען געפילדעט, וואָרום ער האָט שטו- דירט און נאָך איצט אויך טעגליך שטודירט דאָס אַלץ, וואָס האָט אים שפעטער געקאָנט ברענגען נוצען. ער האָט געלערנט געשיכטע, מיט עקשנות גע'חור'ט די דאַטעס און צופּלאַנטערט די געשעהענישען; ער האָט איינגע'חור'ט די עלעמענטאַרע ידיעות איבער פּאָליטישער עקאָנאָמיע, וואָס זענען נויטיג פאַר אַדעפּו- טאַט, זיך בעקאָנט מיט'ן אַלף-בית פון סאַציאַלאָגיע, אויף וויפיל דאָס איז געווען נויטיג פאַר דעם הערשענדיגען קלאַס.

מיוואַדיע האָט אים געשעצט, זאָגענדיג: „דאָס וועט זיין אַ מענש מיט געוויכט.“ בערטען האָט געהאַלטען פון זיין גע- שיקטקייט און פּח. זיי האָבען ביידע בעזוכט איין-און-דעמוזלבען פעכטזאָל, ביידע זיך גע'בריה'ט אין שיסען און צוזאַמען זיך בע- געגענט, רייטענדיג, אין די אַלעזען פון בולאָנער וואַלד. בשעת די הערצאָגין האָט פאַרגעשטעלט די יונגע צעע-

איז אים פלוצלונג געפאלען אַחשד וועגען דער קאַמפּינאַציע. וואָס זיין מומע האָט פּערטראַכט, און אַז ער האָט זיך פּער-
נויגט, האָט ער שנעל בעקוקט דאָס מיידעל מיט אַנ'אויג פון
אַ מבין.

ער האָט אויסגערעדט מיט איר עטליכע אונבעדייטענדע
ווערטער און זיך אַנידערגעזעצט נעבען דער באַראָנעסע קאַרבעל,
צו ריידען מיט איר אַ ביסעל רכילות אין דער-שטיל.

די געסט זענען פרי אַוועק, און אַז קיינער איז שוין נישט
געווען, איז אַנעט אַוועק שלאָפען; די לאַמפּען זענען אויסגעלאָ-
שען געוואָרען, די דינער אַוועקגעשיקט אין זייערע צימערן און
גראַף דע-הילעראַ, וואָס איז אַרומגעגאַנגען איבער'ן גאַסטצימער,
בעלויכטען פון ביידע זייטען מיט ליכט, האָט נאָך לאַנג אויפ-
געהאַלטען די גרעפּין אין לענשטשול און ענטוויקעלט פאַר איר
זיינע פלענער; ער האָט זיך געסטאַרעט אויספירליך אַנצעווייזען
איר די ווייטערדיגע שריט, בכלל אַלץ, וואָס עס קאָן זיך מאַ-
כען, אַלע שאַנסען און אַלע פאַרויכטסמיטלען, וואָס דאַרפען אָנ-
גענומען ווערען.

עס איז שוין געווען שפעט, ווען ער איז אַוועק אַנ'ענט-
ציקטער פון דעמדאָזיגען אַווענד און פאַר זיך געמורמעלט:
— איך מיי, אַז דער עסק איז געשלאָסען.

III.

ווען קומט איר צו מיר, מיין פריינד? שוין דריי טעג
ווי איך האָב מיך נישט געזעהן מיט אייך, און דאָס איז פאַר

מיר אַ צו-לאַנגער טערמין. איך בין זעהר בעטעפטטיג מיט מײַן טאַכטער, אָבער איר ווייסט, אַז אַהן אייך קאָן איך מיך נישט בעגעהן."

דער קינסטלער האָט בעקומען דאָסדאָזיגע בריוועלע פון דער גרעפּין אין דער צייט, ווען ער האָט אָנגעוואַרפען מיט'ן בלייפעדער אַנעסקיו, זוכענדיג נאָך אַלץ אַ נייע טעמע. איבער-געלייענט דאָס בריוועלע, האָט ער געעפענט אַ שופּלאַד פון אַ שקאַפּעל און אַוועקגעלעגט עס אין אַ קופּע אַנדערע בריק, וואָס זענען אויפגעזאַמעלט געוואָרען פאַר דער צייט פון זייער בע-ציהונג.

בענוצענדיג זיך מיט די בעקוועמליכקייטען פון אַריסטאָ-קראַטישען לעבען, זענען זיי געווענט געווען טעגליך זיך צו זעהן. פון צייט-צו-צייט פלעגט זי קומען צו אים, און, נישט-שטערענדיג אים אין דער אַרבייט, פלעגט זי זיך צו-זעצען אויך אַ שעה אָדער צוויי אין יענעם לענשטול, וואו זי האָט פריער פאַזירט. זי האָט אָבער מורא-געהאַט, די דינערשאַפט זאָל איר נישט בעריידען, פלעגט זי אים בעסער אויפנעמען טעגליך ביי זיך אָדער זיך בעגעגענען מיט אים אין אַנדערע גאַסטצימערן.

זיי פלעגען שוין פריער בעשטימען דידאָזיגע בעגעגענישען, וואָס פלעגען אויסווייזען הער דע-הילערזאַ גאַנץ צופעליג. צום וועניגסטענס אַ מאָל צוויי אין דער וואָך פלעגט דער קינסטלער מיטאַגען ביי דער גרעפּין מיט נאָך אייניגע פריינד. אַלע מאָנטאָג פלעגט ער אונפערענדערט אַריינקומען צו איר אין לאַזשע אַריין אין דער אָפּערע. דערנאָך פלעגען זיי זיך בעשטימען צו טרעפען אין דעם אָדער יענעם הויז, וואוהין זיי פלעגען צופעליג קו-מען אין איין-און-דערזעלבער שעה. ער האָט געוואוסט, אין וועל-כע אַווענדען זי איז אַליין אין שטוב און פלעגט קומען אויס-טרינקען אַ טעצעל טיי. זיצענדיג אין דעמדאָזיגען הויז, נעבען איר, האָט ער געפיהלט, ווי שטאַרק עס האַלט אים דער אַל-טער צובונד, וואָס פאַר אַ מאַכט עס האָט איבער אים די גע-ווענהייט צו זעהן זיך מיט איר, זיין נעבען איר, איבערוואַרפען זיך מיט עטליכע ווערטער, מיט געדאַנקען. און כאָטש דער לע

בעדיגער פלאַם פון זיין ליבע איז שוין לאַנג געשטילט געוואָרען.
האַט ער דאָך שטענדיג געשפירט די פאָדערונג צו זעהן זי.
דערדאָזיגער צופונד איז נאָך אויך פערשטאַרקט געוואָרען
דורך אַריין עגאָאיסטישען געפיהל. אין אים האָט גערעדט דער
דורשט פון אַ פאַמיליענלעבען, פון אַ היימליכען, בעוואוינטען הויז,
פון פאַמיליענמאַלייטען, פון אַווענדען אין אַ פאַמיליענקרייז; דע-
מאָלט איז אַזוי לייכט צו פלוידערן מיט מענשען, וואָס זענען
שוין אַזוי לאַנג בעקאַנט; ער האָט געלעכצט נאָך נאָנטקייט, נאָך
אַ שטענדיגען פערקער, נאָך אינטימליכקייט, וואָס דרעמעלט אין
יעדען מענשליכען האַרצען און וואָס טרייבט יעדען אַלטען בחור
פון שטוב צו שטוב, צו פריינד, וואו ער לאָזט איבער אַ טייל-
כעל פון זיך. דאָסדאָזיגע הויז, וואו מען האָט אים ליב געהאַט
און געפיעסטעט, וואו ער האָט געפונען אַלץ, וואָס ער האָט גע-
זוכט, האָט אים אין דערזעלבער צייט געגעבען די מעגליכקייט
אַפצורוהען און אַראָבווישען זיין איינזאַמקייט.
דריי טעג האָט ער נישט געזעהן זיינע פריינד, וואָס האָ-
בען נאָך אַלץ געמוזט זיין צוטראָגען מיט זייער טאַכטערס קו-
מען. ער האָט שוין אָנגעהויבען בענקען און איז אפילו ביז גע-
ווען אויף זיי, וואָס זיי האָבען אים ביז איצט נישט גערופען;
קומען אליין צו זיי האָט ער געהאַלטען פאַר נישט בעקוועם.
דער גרעפניס בריוועלע האָט אים צוגעגעבען מוט. עס איז
געווען אַ זייגער דריי נאָך האַלבען טאָג. ער האָט בעשלאָסען
שוין צו געהן, צו טרעפען זי פריער, איידער זי וועט אַרויספאַ-
רען פון שטוב.
ער האָט אָנגעקלונגען, און אין צימער איז אַריין דער
דינער.

— ווי איז דאָס וועטער, זשאָועף?

— אַשען וועטער, מיין הער

— וואַריס?

— יאָ, מיין הער.

— דעם ווייסען זשילעט, דעם בלויען פידזשאַק, דעם גרוי-

עז הוט.

ער האָט זיך שטענדיג זעהר עלעגאָנט געקליידט. נאָר
 נישט-געקוקט דערויף, וואָס זיין קאָסטיום איז געווען גענייט דורך
 אַ שניידער, וואָס האָט געהאַלטען פון שטרענגען סטיל, דאָך האָט
 גען באלד געקאָנט דערקאָנען, אַז דאָס געהט נישט קיין בע-
 ווייטער אַרטיסט; מען האָט עס געקאָנט דערקאָנען בלויז
 פון זיין אַרט געהן און פון זיינע קליידער, ווי אַזוי ער האָט
 איינגעצויגען דעם בויך מיט אַ ווייסען זשילעט, ווי אַזוי ער האָט
 געטראָגען, עטוואָס אַראָבגערוקט אַ הינטער, דעם גרויען הוט
 מיט'ן הויכען טול.

אַז ער איז געקומען צו דער גרעפּין, האָט מען אים גע-
 זאָגט, אַז זי וויל אַוועקפאַרען אויף אַ שפּאַציר אין בולאָנער
 וואַלד. אַבאָונצופרידענער, האָט ער בעשלאַסען צו וואַרטען אויף
 איר אַרויסגעהן.

ווי אַלעמאַל, האָט ער אָנגעהויבען צו שפּאַנען אויף-און-
 אָב איבער'ן צימער, געשפּאַצירט פון טיש צו טיש, אָדער פון
 סענסטער צו דער וואַנט. צוליב די פאַרהאַנגען איז אין צימער
 געווען האַלבטונקעל. אויף לייכטע טישעלעך איז אין אַ פּיינער
 אונאַרדנונג אויסגעלעגט געווען פּערשידענע קלייניגקייטען, נוצ-
 לאָזע, שענע און טייערע. דאָס זענען געווען קלייניגשקע אַלטע
 קעסטעלעך מיט גאָלדענע אינקרוסטאַציעס, קלייניגשקע טאַבאַק-
 פּושקעלעך, סטאַטועטקעלעך פון העלפּאַנדביין, מאָדערנע זאַכעלעך
 פון מאַטען זילבער, מער גרעבערע אין ענגלישען געשמאַק: אַ
 קיכפּליטל—גאָר אַ ברעקעלע און דערויף אַ קעצעל, וואָס נאָשט
 פון אַ פענדעל, אַ פּאַרטציגאַר אין דער פּאַרט פון אַ גראָבען ברויט,
 אַ זאַפּאַלקעס-שאַכטעל—ענליך צו אַ קאַפּעקאַן; ווייטער איז געלע-
 גען אַ פּופּענאַרדעראַב: אַ האַלזבאַנד, בראַסלעטען, פּינגערלעך,
 בראַשען, אוירינגלעך מיט בריליאַנטען, דימענטען, רובינען, אַ
 צייל מיקראָסקאָפּישע פּאַנטאַזיעס, פּונקט ווי זיי וואַלטען געמאַכט
 געוואָרען פון יובעלירען-ליליפּוטען.

פון צייט-צו-צייט האָט ער זיך צוגערירט צו איינס פון
 די דאָזיגע קלייניגקייטען, וואָס ער האָט געשענקט אין אַ טאָג פון
 עפּיס אַ פּאַמיליען-יום-טוב, גענומען עס אין דער האַנט אַריין,

געקערט אויף אלע זייטען, בעקוקט מיט אַ פערטראַכטער גלייכ-
גילטיגקייט און צוריק אַוועקגעשטעלט אויף דעמוזעלבען אָרט.
צווישען די פענסטער איז געשטאַנען דער גרעפּינס שרייב-
טיש, זעהר אַ קאָקעטישע אַרבייט אינ'ם סטיל פון פּערגאַנגענעם
יאָרהונדערט. דאָ האָט די גרעפּין געענטפּערט אויף בריף, וואָס
זי פּלעגט בעקומען בשעת'ן אויפנעמען געסט און וואָס מען האָט
געמוזט באַלד ענטפּערן אויף זיי. דערפּיי איז אויך געלעגען אַ
האַנטשפּיגעלע—אַ שעדעווער פון יובעלירקונסט. דאָס גלאָז איז גע-
ווען אַריינגעשטעלט אין אַ פּירקאַנטיג, געלייטעט רעמעל פון סאַמעט
און דאָס ווענטעל האָט ממש איבערראַשט מיט צייכונגען פון
גאָלד און זילבער.

בערטען האָט גענומען דאָס שפּיגעלע און זיך איינגעקוקט
דערין. פאַר די לעצטע יאָרען האָט ער זיך שטאַרק פּערעלטערט,
און כאַטש אים האָט זיך געדאַכט, אז איצט איז זיין געזיכט
מער אַריגינעל, איידער פּריער, דאָך האָט אים בעאונרוהיגט די
אַראַבגעהאַנגענע באַקען און די הויטקנייטשען אויפ'ן גאַנצען
פנים.

הינטער אים האָט מען געעפענט די טיר.

—גוט מאַרגען, הער בערטען, — האָט אָגעט געזאָגט.

—גוט מאַרגען, קינד מיינס, וואָס מאַכסטו?

—זעהר גוט, און איר?

—וויילסטו מיר דאָך מער נישט זאָגען „דו“?

—ניין, ניין, דאָס שטערט מיר!

—זאָגט, איך בעט אייך!

—יא, דאָס איז מיר שווער. איך שרעק מיך עטוואָס פאַר

אייך.

—פארוואָס?

—דערפאַר, וואָס ... דערפאַר, וואָס איר זענט נישט גענוג

יונג און נישט גענוג אַלט ...

דער קינסטלער האָט זיך צולאַכט.

—ביי אַזאַ אַרגומענט מוז איך נאָכגעבען.

זי איז שרעקליך רויט געוואָרען און פּערשעמט געזאָגט:

—די מאַמע האָט מיך געבעטען, איך זאָל אייך זאָגען, אַז זי וועט באַלד אַרויסקומען, און פּרעגען אייך, צי וואָלט איר נישט מיטגעפּאָרען מיט אונז אין בולאָנער וואַלד?

—מיט גרויס פּערגעניגען. איר אַליין?

—ניין, מיט הערצאָגין דע-מאַרטעמען.

—אויסגעצייכענט. איך פּאָר מיט אייך.

—וועט איר מיר דערלויבען געהן אַנטאָן דעם הוט?

—גע, קינד מיינס.

אַז זי איז אַרויס, איז געקומען די גרעפּין אין הוט און וואואַל, גרייט צום שפּאַציר. זי האָט אים אויסגעצויגען ביידע הענט.

—פּאַרוואָס זעהט מען אייך נישט? מיט וואָס האָט איר זיך

בעשעפּטיגט?

—איך האָב אייך נישט געוואָלט שטערען אין אַזאַ מאַמענט.

—אַלייזע!—האָט זי אַרויסגעזאָגט מיט פּאַרוואָרף און דער-

ביי אַרײַנגעלעגט אין דעמדאָזיגען וואָרט איר גאַנצע צערטליכ-קייט צו אים.

—איר זענט די בעסטע פּרוי אין דער וועלט,—האָט ער

געזאָגט, גערירט דורכ'ן טאָן, מיט וועלכען זי האָט אַרויסגעזאָגט זיין נאָמען.

פּערענדיגט און געבראַכט אין אַרדנונג אויף אַזאַ אופן די

קליינע ליבערייבונג, האָט זי שוין דערנאָך געזאָגט גאָר אַנדערש, מיט'ן געווענליכען טאָן פון אַריסטאָקראַטישער פּלוידעריי:

—מיר וועלען פּאָרען נעמען די הערצאָגין און דערנאָך זיך

דורכשפּאַצירען איבער'ן וואַלד. מען בעדאַרף עס דאָך אַלץ וויי-זיין אַנעט'ן.

אַ קאַרעט האָט געוואָרט ביי דער פּאַראַדטיר.

בערטען האָט זיך געזעצט געגענאייבער די ביידע דאַמען

און די סערד האָבען גערירט די קאַרעט.

דער גרויסער בולוואַר, מיט וועלכען זיי האָבען זיך גע-

לאָזט אין דער ריכטונג צו דער הייליגער מאַגדאַלענע, האָט גע-

אָטעמט מיט דער פרייד פון אַנייעם פּרילינג, וואָס איז אַזוי ווי פון הימעל אַראָבעפּאַלען אויף די לעבעדיגע.

די וואַרימע לופט און די זון האָבען צוגעגעבען די מע-נער אַיום-טובֿ'דיגען אויסזעהן, די פרויען האָבען אויסגעוווּזען ווי פּערליבטע, גאַסעניונגען זענען אַרומגעלאָפּען און אַרומגעשפּרונגען, און די ווייסע קילערונגען האָבען אַוועקגעלעגט זייערע קערב מיט שפּייזפּראָדוקטען אויף די בענק און געשפּילט מיט זייערע חברים, אַרומגעריסענע שטימער; הינט האָבען ערגיץ שרעקליך געאייילט; פּוילעך אין די שטיגען האָבען זיך שטאַרק צוונגען; בלויז די אַלטע שקאַפעס אין די דראָזשקעס האָבען אויסגעזעהן טריב און זיך גערקט זייער וועג מיט גע'פּגר'טע פּנימ'ער.

—אַך, סאַראַ שענער טאַג!—האַט אַרויסגעזאָגט די גרע-פּין,—ווי גוט עס אָטעמט זיך.

דער קינסטלער האָט זיי ביידען בעטראַכט, די מוטער און די טאָכטער, פאַר דערדאָזיגער העלער וונבעלייכטונג געוויס זע-נען זיי געווען פּערשידען, אָבער אין דערזעלבער צייט אַזוי ענליך צווישען זיך, אַז איינע איז ווירקליך געווען דער המשך פון דער צווייטער. דאָס איז געווען דאָסזעלבע בלוט, דערזעל-בער קערפּער, בעלעבט דורך איין-און-דעמוזעלבען לעבען. און אַזוי האָבען זייערע אויגען, די דאָזיגע בלויע אויגען, בעזייט מיט שוואַרצע פינטעלעך, אַזוינע ריין-בלויע ביי דער טאָכטער און עטוואָס אָבעלעבטע ביי דער מוטער, זיך אָבעשטעלט אויף אים, בשעת ער האָט גערעדט; זייער בליק איז אַזוי ווייט ענליך גע-ווען צווישען איינאַנדער, אַז אונגערן האָט זיך געוואַרט אויף ענליכע רעפּליקען. און צווינגענדיג ביידען צו לאַכען און ריידען, האָט ער אַפּערוואונדערטער פון דאָסניי בעמערקט, אַז ער האָט פאַר זיך גאַנץ פּערשידענע פּרויען: איינע שוין אַנאָבעלעבטע, די צווייטע הויבט ערשט אָן צו לעבען. ניין, ער האָט נישט גע-קאַנט פאַראויסזעהן, וואָס פון דעם מיידעלע וועט אַרויסקומען, בשעת איר יונגער שכל, נאָך אונטער דער ווירקונג פון שלאָ-פּענדיגע געשמאַקען און אינסטינקטען, וועט זיך פּונאַנדערלאָזען, פּונאַנדערעפּענען פאַר דער אַרומיגער וועלט. דאָס איז געווען אַ

ניי שען וועזען, אונבעקאנט פאר זיך און אונבעקאנט פארן ארומיגען, וועמען עס זענען פארגעשטאנען די אלע פארטאלען פון ליבע און וואָס האָט נאָר-וואָס אָבגעשוואומען פון האַפּען, בעת איר מוטער האָט זיך שוין אומגעקערט צוריק, איבערשווימענדיג דעם ים פון לעבען און ליבע!

ער האָט דערפיהלט אין זיך אַוואַרימקייט ביים געדאַנק, וואָס נאָר אים האָט אַמאָל אויסגעוועלט אָט די פרוי, וואָס איז נאָך היינט אויך שען, אָט די פרוי, וואָס וויגט זיך אויף די קאַרעטפּעדערן אין דער וואַרימער פּרילינגלופט.

דורכ'ן בליק האָט ער איר אויסגעדריקט זיין דאנקפאַר-קייט, זי האָט פּערשטאַנען, און אים האָט זיך געדאַכט, אַז זי בעדאַנקט אים מיט'ן שאַרף פון איר קלייד.

ער האָט אויך געזאָגט:

—אַ יאָ, אַזעלטענער טאָג.

מיטגענומען די הערצאָגין אויף דער גאַס וואַרען, זענען זיי אַוועקגעפּאַרען צו די אינוואַלידען, איבערגעשניטען די סענע, און אַרויספּאַרענדיג אויף די יעליסייער פעלדער, האָבען זיי אינ'ם שטראָם פון קאַרעטען זיך גענומען אויפהויבען צו דער טריאומפּאַרקע, אויפ'ן פּלאַץ פון שטערען.

דאָס יונגע מיידעל, וואָס האָט זיך איבערגעזעצט אויפ'ן פּאַדערשטען געזעס צוזאַמען מיט אַליוויע'ן, האָט מיט דורשטיגע און נאַאיווע אויגען זיך צוגעקוקט צו די פאַרבייפּאַרענדיגע קאַרעטען. טיילמאָל, בשעת די גרעפּין און די הערצאָגין האָבען גע-ענטפּערט אויף אַ בעגריסונג דורך אַ קליינעם נויג מיט'ן קאָפּ, פּלעגט זי פרעגען איר שכן: „ווער איז עס?“ און ער פּלעגט ענטפּערן: „די פּאָנטעגלענס“, אָדער „די פּיואיסעלסער“, אָדער „די גרעפּין לאַקריסט“, אָדער „די שענהייט מאַנדעליער“.

איצט זענען זיי געפּאַרען איבער דער אַלעע פון בולאַנער וואַלד, אינ'ם גערויש פון רעדער די עקיפּאָזשען, נישט אַזוי צו-זאַמענגעדריקט, ווי פאַר דער טריאומפּאַלער אַרקע, האָבען זיך אַזוי ווי גע'חנ'דעלט צווישען איינאַנדער. פּיאַקערן, שווערע קאַרעטען, מאַיעסטעטישע וועגלעך האָבען איבערגעזאָגט איינע די

אנדערע, און פלוצלונג, אריבעריאָגענדיג זיי אַלעמען, האָט זיך
 בעוויווען זלייכט וויקטאָריען-קארעטל, געשפּאַנט מיט איין פּערד,
 וואָס האָט זיך מיט ווילדער שנעלקייט געטראָגען צווישען דעם
 גאַנצען עולם פון בורזשועס און אַריסטאָקראַטען, מענשען פון
 פּערשידענע קלאַסען און שטעלונגען אין דער געזעלשאַפּט. אין
 דעמדאָזיגען עקיפּאָזש איז פּויל געזעסען אַ יונגע פּרוי אין אַ בונ-
 טיג-שרייענדיגען טאָלעט, וואָס האָט פּערשפּרייט אַרום זיך עפּים
 אַ מאַדנעס ריח פון אַנאָנבעקאַנטען בלימעל.

— ווער איז די דאַמע? — האָט געפּרעגט אָנעט.

— איך ווייס נישט, — האָט בערטען געענטפּערט; די הער-

צאָגין און די גרעמין האָבען זיך איבערגעשמייכלעט.

עס האָבען זיך פּונאַנדערגעלאָזט די בלעטער און די נאַכ-

טיגאַלען, וואָס בעוואוינען שטענדיג אין אַ גרויסער צאָל דעמאָ-

זיגען פּאַריזער פּאַרק, האָבען שוין געזונגען אין דעם יונגען

גרינוואַרג. דער גרעפּינט לאַנדאָ האָט זיך פּעראייניגט צו דער

שורה עקיפּאָזשען, וואָס האָט זיך לאַנגזאַם דערנענטערט צו דער

אָזערע. דאָ האָט זיך אַנאָנאויספּהערליכער רעגען פון בעגריסונ-

גען, שמיכלען און העמליכע ווערטער געשאַטען פון איין עקי-

פּאָזש אינ'ם צווייטען, בשעת זיי האָבען זיך אָנגעשלאָגען. איצט

איז עס ענליך געווען צו אַ טייך, איבער וועלכען עס גליטשט

זיך אַ גאַנצער פּלאַט פון שיפלעך, וואו עס זענען שטאַטיג צו-

זעצט קאוואַלערן מיט דאַמען. די הערצאָגין, וואָס האָט נאַכ-

אַנאָד געענטפּערט אויף די געצויגענע היט און פּערגויגטע קעפּ,

האָט אַזוי ווי געמאַכט אַ בעקוק די אַרומיגע, זיך געסטאַרעט

צו געדענקען אַלץ, וואָס זי האָט געוואוסט, געטראַכט און זיך

פּאַרגעשטעלט וועגען די אַלע מענשען, וואָס האָבען זיך איר דאָ

פּאַרבייגעטראָגען.

— זעה-נאָר, קינד, אָט איז ווידער די שענע מאַנדעליער,

דער רייץ פון דער רעפּובליק.

דער רייץ פון דער רעפּובליק איז געזעסען אין אַ קאָקע-

טישען עקיפּאָזשל, סטאַרענדיג זיך אויסצווייזען גלייכגילטיג צו

איר אָנערקענטען רום, האָט זי געלאָזט דעם עולם זיך קוויקען

מיט אירע גרויסע טונקלע אויגען, מיט דעם נידעריגען שטערען
אונטער אַ הוט פון שוואַרצע האָר, מיט דעם קאַפּרינעם, עטוואָס
צו-גרויסען מויל.

— און דאָך איז זי זעהר שען, — האָט געזאָגט בערטען.
די גרעפּין האָט נישט ליב געהאַט, ווען ער האָט זיך ענט-
ציקט מיט אַנדערע פּרויען. זי האָט עטוואָס אַ דריק געטאָן מיט
די אַקסלען און גאַרנישט געזאָגט.
אַבער דאָס יונגע מיידעל, ביי וועלכען עס האָט זיך פּלוצ-
לונג אויפגעוועקט דער אינסטינקט פון קאָנקורענץ, האָט זיך דער-
וועגט צו זאָגען:

— איך זעה עס נישט.

דער קינסטלער האָט זיך אָבגעקערט צו איר.

— ווי, דו האַלט נישט, אַז זי איז שען?

— ביי איר איז אַזאַ אויסזעהן, פונקט ווי מען וואָלט זי

אַבגעטונקט אין טינט.

די הערצאָגין האָט זיך פונאַנדערגעלאַכט מיט התפעלות.

— בראַוואָ, קינדס מיינס. שוין זעקס מאָנאַטען, ווי אַ האַלב

פאַרזו מענער שטאַרבט פאַר דערדאָזיגער מאַזעפע! מיר דאַכט

זיך, אַז זיי חוּק'ן פשוט איבער אונז. קוק בעסער אויף דער גרע-

פּין לאַקריסט.

די פיינע ליניען פון דערדאָזיגער דינער בלאַנדין, ווי אַ

מיניאַטור, מיט גרויע אויגען, האַבען פאַר די לעצטע פינף-זעקס

יאָר שטאַרק ענטציקט דעם עולם. געזעסען איז זי אין לאַנדאָ

אַליין מיט אַווייסען פּודעל און זיך גענויגט מיט אַ שמייכל, צל,

וואָס איז פּערשטאַרבּען אויף די ליפּען. אָבער אַנעט איז אויך

פון איר נישט ענטציקט געוואָרען.

— נו, זי איז שוין נישט גענוג פּריש, — האָט זי געזאָגט.

הגם אין די דעבאַטען, וואָס פּלעגען אַלע טאָג בענייט

ווערען וועגען די צוויי געגנער, איז בערטען געווענליך גע-

ווען נישט אויף דער זייט פון דער גרעפּין, דאָך האָט אים

עפּיס פּלוצלונג אויפגעבראַכט די העזה פון דעמדאָיגען מיי-

דעלע.

א, מיין ליבע—האָט ער געזאָגט—מען קאָן זיך זיין אַגרע-
סערער אָהער אַ קלענערער אָנהענגער פון איר שענקייט, אָבער
אַז זי איז שוין דאָס קאָן מען נישט אָבלייקענען, און איך קאָן
נאָר דיר ווינשען, אַז מיט דער צייט זאָלסטו איך ווערען אַזוי
שוין, ווי זי.

אָך, לאָזט צורוח,—האָט די הערצאָגין געזאָגט—איר הייבט
אָן בעמערקען פרויען, ווען זיי ווערען אַלט אַיאָר דרייסיג. אָט
דאָס מיידעלע איז גערעכט, איר ענטציקט זיך נאָר מיט יענע,
וואָס פערלירען שוין זייער פרישקייט.

ער האָט אויסגעשריען:

—ענטשולדיגט, אָבער דאָס איז דאָך נישט ריכטיג: די
פרוי ווערט ערשט שוין אין די רייפע יאָרען, נאָר דעמאָלט, ווען
עס ווייזט זיך אַרויס אין איר אַלץ, וואָס איז אין איר פאַרפאַן.
ענטוויקלענדיג ווייטער דעם געדאַנק, אַז פרישקייט פון
ערשטער יוגענד איז בלויז אַ בונטיג הייטעל פון אַ שענקייט, וואָס
דאַרף ערשט צייטיג ווערען, האָט ער דערווייזען, אַז די וועלט-
ליכע לייט בעגעהען נישט קיין טעות, ווען זיי לעגען וועניג
אַכט אויף גאָר יונגע פרויען, אַז זיי האָבען אַ גרונד אָנצורופען
זיי שוין נישט פריער, איידער עס קומט-אָן דער סאַמע לעצ-
טער פעריאָד פון זייער אויפפליהונג.

דער גרעפּין איז עס געווען געפּעלען און זי האָט גע-
זאָגט:

—דערין איז פאַראַן אַ טייל אמת. ער מעסט, ווי אַ קינסט-
לער. אַ יונג פּנימל איז אודאי זעהר שוין, אָבער שטענדיג עס-
וואָס באַנאַל.

דער קינסטלער האָט נאָך אַלץ ענטוויקעלט זיין געדאַנק,
אַנמערקענדיג יענעם פעריאָד, ווען דאָס געזיכט פערלירט די אונ-
בעשטימטע ה'עוודיגקייט פון יוגענד און בעקומט זיינע פּערענ-
דיגטע קאַנטורען, זיין אינדיוידואַלען כאַראַקטער, זיין פּערזענ-
ליכען אויסדרוק.

יעדען וואָרט זיינס האָט די גרעפּין געזאָגט „יאָ" און
לייכט אַ נויג געטאָן מיט'ן קאַפּ. און וואָס דרייסטער עס זענען

געוואָרען זיינע מיינונגען און וואָס מער ער האָט אַרויסגעוויזען הייך פון אַנאָדוואָקאט און בעגייסטערונג פון אַ מענשען, וואָס סטאַרעט זיך אַראָבצונעמען יעדען חשד פון זיך, אַלץ מער מוט האָט זי אים צוגעגעבען מיט'ן אויג, מיט'ן זשעסט, פונקט ווי זיי וואָלטען געשלאָסען אַ בונד אונטערצוהאַלטען איינאַנדער אין פאַל פון אַגעפאַר, צו בעשיצען זיך פון דער פאַלשער מיינונג, וואָס האָט זיי געראָזיעט. אַנעט האָט זיי נישט געהערט, זי איז אינ-גאַנצען פּערוואַנדעלט געוואָרען אין קוקען, איר עפּטער שמייכל-לענדיג געזיכט איז געוואָרען ערנסט, און זי האָט שוין מער גאַרנישט גערעדט, בערוישט פונ'ם שפּאַציר, אָט די זון, אָט דאָס גרינוואַרג, אָט די עקיפּאָזשען, אָט דאָס שענע און רייכע לע-בען—דאָס אַלץ איז געווען פאַר איר.

זי קאָן אויף אזא אופן קומען אָהער אַלע טאָג, ווערען אַליין אויך אַ בעוואוסטע, בעקומען בעגריטונגען, אַרויסרופען קנאה; און די מענער, אַנווייזענדיג אויף איר, וועלען אפשר אויך זאָ-גען, אז זי איז שען, זי האָט נאָר געזוכט יענע מענער און פרויען, וואָס האָבען איר אויסגעוויזען אַמערסטען רייך און גע-פרעגט זייערע נעמען. עס האָט זי אינטערעסירט די האַרמאָניע פון די זילבען, וואָס טיילמאַל האָבען זיי אין איר אַרויסגערופען אונטערנדיגע אַכטונג אָדער ענטציקונג, אויב זי האָט זיי פריער געטראָפען אויף די שפּאַלטען פון אַ צייטונג אָדער אין אַ לערבי-כעל געשיכטע, זי איז נאָך נישט געווענט געווען רוהיג צו קו-קען אויף דערדאָזיגער שורה פון גרויסע נעמען, זי האָט אסילו נישט אינגאַנצען געקאָנט גלויבען, אז זיי געפינען זיך פאַר איר באמת, און איר האָט זיך געדאַכט, אז זי איז אויף אַ פאַרשטע-לונג אין טעאָטער. אַנגעדונגענע עקיפּאָזשען האָבען אַרויסגערו-פען אין איר פּעראַכטונג צוזאַמענגעמישט מיט עקעל, זיי האָבען איר געשטערט און אויפּערעגט, און פּלוצלונג האָט זי געזאָגט:

— איך מיין, אז אָהער האָט מען בעדאַרפט אַריינלאָזען נאָר אייגענע עקיפּאָזשען.

— אזוי גאָר, פרייליין?—האָט בערטען דערויף בעמעקט—
און ווי זאָל זיין מיט גלייכקייט, פרייהייט און ברידערליכקייט?

זי האָט אָנגעבלאָזען די ליפלעך, ווי זי וואָלט וועלען זאָ-
גען: „רעדט עס עמיצען אַנְאַנדערן“ און האָט געענטפערט:
—פאַר די אָנגעדונגענע עקיפּאָזשען האָט מען געקאָנט מאַ-
כען אַנְאַנדער אָרט אין וואָלד.

—דו האָסט שטאַרק פּערשפּעטיגט, מיין קינד, דו ווייסט
נאָך נישט, אַז די הערשאַפט פון דער דעמאָקראַטיע איז איצט
אין איר פּולער קראַפט. איבעריגענס, אויב דו ווילסט זעהן דעם
בולאָנער וואָלד ריין פון געמישטער געזעלשאַפט, טאָ קום אַהער
אינדערפרי—דעמאָלט וועסטו געפינען די בחירים, דעם שענסטען
טייל פון דער גוטער געזעלשאַפט.

און ער האָט איר אָנגעוואָרפּען אַ בילד—איינס פון יענע
בילדער, וואָס ער האָט אַזוי אָפט געמאָלט—אַ בילד פון בולאָנער
וואָלד אינדערפרי, מיט זיינע רייטער און אַמאָזאָנקעס, בשעת
דער וואָלד ווערט פּערוואַנדעלט אין אַ קלוב פון סאַמע בחירים,
וואו איינער קאָן דעם צווייטען מיט'ן נאָמען און פאַמיליע, וואו
מען ווייס די קרובה'שאַפט צווישען זיך, די טיטלעך, די מעלות
און חסרונות איינער ביים צווייטען, פונקט ווי אין אַ קליין שטע-
טעלע.

—און איר זענט דאָ אָפּט אין דער צייט?—האָט זי גע-
פּרעגט.

—זעהר אָפט. דאָס איז באַמה דאָס סאַמע זייג, נויגסטע,
וואָס איז פאַראַן איז פאַריו.

—אינדערפרי פאַרט איר אַרויס רייטענדיג?

—נאָ, יאָ.

—און דערנאָך, נאָך האַלבען טאָג, מאַכט איר ווייטען?

—יאָ.

—ווען זשע אַרבייט איר אויף אַזאַ אַרט?

—אין אַרבייט... ווען עס מאַכט זיך, אַגב דאָרמאָנירט
מיין ספּעציאַליטעט מיט מיינע געשמאַקען אַזוי ווי איך מאַל
שענע דאַמען, מוז איר זיי שטענדיג זעהן, נאָכגען אימעטום
נאָך זיי.

— צופוס אָדער רייטענדיג? — האָט זי געפרעגט און, ווי מ'ר-
ער, נישט געלאַכט.

ער האָט געוואָרפֿען אויף איר אַ גנב'יש צופרידענעם קוק,
וואָס וואָלט געקאָנט הייסען: זעהט, זעהט, שוין שאַרפֿזיניג, אָ!
דו וועסט ווייט אַוועקגעהן.

אַ צוק פֿון אַ קאַלטען ווינט האָט זיך פֿאַרבייגעטראָגען; גע-
קומען איז ער פֿון ערגיץ ווייט-ווייט, פֿון די דאָרפֿפעלדער, וואו
דער פֿרילינג האָט זיך נאָר-וואָס אָנגעהויבען דערוואַכען; און
דער גאַנצער וואַלד — אָט דער קאָקעטישער אַריסטאָקראַטישער
וואַלד האָט אַ צייטער געטאָן.

עטליכע סעקונדען האָבען געציטערט די קלייניטשקע בלע-
טלעך אויף די בוימער און די געוועבען, וואָס דעקען-צו די
אַקסלען. אַלע פֿרויען האָבען כמעט מיט איין-און-דערוועלבער בע-
ווענונג אַרויפגעוואָרפֿען צוריק אויף די אַקסלען די אַראָבגעפֿאַ-
לענע מאַנטאָס און זיך גענומען איינוויקלען. און די פֿערד פֿון
איין עק אַלעע ביז דער צווייטער האָבען זיך געלאָזט לויפען,
פֿונקט ווי דער קאַלטער ווינט, וואָס האָט זיי אָנגערירט, וואָלט
געווען אַ שמיץ פֿון אַ בייטש.

באַלד זענען די עקיפֿאָזשען אינמיטען זילבערנעם גערויש
פֿון די ציימלעך אַריינגעפֿאַלען אין און אַ רויט-קרומען שטראַ-
לענשטראָם פֿון דער פֿערגעהענדיגער זון.

— נו, ווי איז מיט אייך? איר וועט זיך איצט אומקערן
אַהיים? — האָט די גרעפֿין געפרעגט דעם קינסטלער, וועמעס גע-
ווענהייטען עס זענען איר געווען גוט בעקאַנט.

— ניין, איך וועל געהן אין קלוב.

— נו, וועלען מיר אייך איינוועגס אָבפֿירען אַהין.

— איך וועל אייך זיין זעהר דאַנקבאַר.

— און ווען וועט איר אונז מיט דער הערצאָגין איינלאָדען

צו זיך אויף פֿרישטיג?

— בעשטימט אַליין דעם טאָג.

אָט דער געשוואָרענער קינסטלער פֿון פֿאַרזיערינס, וועמען

די פֿערערער האָבען אָנאַמען געגעבען „דער רעאַליסטישער וואַ-“

טאָ" און די שונאים—דער פּאָטאָגראַף פון דאַמענקליידער און פּעלערניקעס", פּלעגט עפּטער איינלאַדען צו זיך אויף פּרישטיג אָדער צום מיטאָג יענע שענע פּרויען, וואָס זייערע שטריכען האָט ער געוואָלט איבערגעבען אויפ'ן לייווענד; ער פּלעגט אויך איינלאַדען אַנדערע פּרויען—יענע פּרויען, וואָס זענען געווען בע-קאַנט אָדער בערימט אין דער געזעלשאַפט. און די אַלע בעזו-כערנס האָבען איינגעפונען, אַז דיאָזיגע קלייניטשקע פּייערונגען אין דעם קינסטלערס וואוינונג זענען זעהר אינטערעסאַנט.

—איז איבערמאָרגען? איז אייך איבערמאָרגען בעקוועם, מיין טייערע הערצאָגין?—האָט געפּרעגט פּרוי דע-הילערוואַ.
—גאַנץ בעקוועם, איר זענט זעהר מילד! הער בערטענ'ען וואָלט גאָר קיינמאָל נישט איינגעפאַלען איינצולאָדען מיך. באַלד קענטגי, אַז איך בין שוין נישט יונג!

די גרעפּין, וואָס איז געווענט געווען צו קוקען אויפ'ן קינסטלערס הויז כּמעט ווי אויף אַנ'אייגענעם הויז, האָט געזאָגט: —וועלען מיר, אַלזאָ, זיין זאַלבעפּערט, ווי איצט: די הער-צאָגין, אַנעט, איך און איר, נישט וואָר, גרויסער מאַעסטראָ?
—נאָר מיר און מער קיינער—האָט ער געזאָגט, אַרויס-געעהנדיג פון עקיפּאָזש.

—ער האָט זיך פּערנויגט, שטעהענדיג נעבען עקיפּאָזש-טירל, דערנאָך געשווינד אַריין אין גאַרדעראַבזימער פון קלוג, אַ וואָרף געטאָן דעם מאַנטעל און דעם שטעקען אַ גרופּע לאַקיי-ען, וואָס האָבען זיך אויסגעצויגען ביי זיין אַריינקומען, ווי סאָל-דאַטען פאַר אַנ'אָפיציר; דערנאָך האָט ער זיך אויסגעהויבען אויף די פּרייטע טרעפּ, אַדורכגעגאַנגען פאַרביי אַנ'אַנדערער מחנה די-נער אין קורצע הויזלעך; דאָ האָט ער אַ שטויס געטאָן אַטיר און זיך באַלד דערשפּירט שטיפּעריש, ווי אַ יונגעל, דערהערענ-דיג פון קאַרידאָר דעם גערויש פון אַנגעקלאַפטע ראַפּירען, אַטו-פּעריי און אויסגעשרייען מיט שטאַרקע שטימען:

—אַ קלאַפּ!

—מיר!

—פאַרביי!

—פּאַראַן!

—אַ קלאַפּ!

—איך!

—אין פעכטזאל זענען געשטאַנען די פעכטער אין העמד-
לעך פון זעגעלטוך, אין פעלענע זשילעטען, אין הויזען, אונטען
פערבונדען און אין אַריגינעלע פּאַרטוכער, וואָס האָבען בעדעקט
דעם בויך, איין האַנט אויפגעהויבען אין דער-הויך און פערדריקט
אין אַ פּויסט און אין דער צווייטער האַנט, וואָס האָט אויסגע-
זעהן זעהר גרויס צוליב דער אָנגעטאַנענער האַנטשו, איז געלע-
גען אַ דינע און אַ בויגזאַמע ראַפּיר; די פעכטער האָבען זיך דאָ
אויסגעצויגען, דאָ אויסגעגלייכט, מיט אַבגעהאַקטע שנעלע בעווע-
גונגען פון מעכאַנישע פּאַיאַצען.

מאַנכע האָבען אַבגערוהט, געשמועסט צווישען זיך מיט אַ
שווערען אָטעם, פּערשוויצטע, אויסווישענדיג זיך דעם שטערען
און האַלז מיט נאָזטיכלעך. מאַנכע זענען געזעסען אויף דיוואַנעס
אַרום די ווענט און געקוקט אויף די פעכטער. ליווערדי האָט זיך
געפעכט מיט לאַנדאַנ'ען און דער פּאַרויצענדער פון קלוב טייד
מיט'ן הויכען ראָקדיאַנ'ען.

בערטען האָט זיך געמיהלט, ווי ביי זיך אין דערהיים, און
האַט געדריקט מיט אַ שמייכלעל די אויסגעצויגענע הענט.

—איך רוף איך אַרויס, האַט אים אַגעשריי געטאָן דער

באַראָן דע-באַזוערי.

—איך בין גרייט, מיין פריינד.

און ער איז אוועק זיך איבערטאָן.

שוין לאַנג האָט ער זיך נישט געשפּירט אַזוי מונטער און
שטאַרק, און פּילענדיג פּאַראַויס, אַז ער וועט מאַכען אַ גרויסאַר-
טיגען פעכטצוג, האָט ער שטאַרק געאיילט, ווי אַ חדר-יונגעל,
וואָס רייסט זיך שפּילען. אַז ער איז צוזאַמענגעקומען מיט'ן געג-
נער, איז ער אויף אים אָנגעפּאַלען מיט דער גרעסטער היץ, אין
צען מינוט צייט אָנגערירט אים אַ מאָל עלף און אים אַזוי איינ-
געמאַטערט, אַז יענער האָט געמוזט געטען אום רחמנות. דערנאָך

האָט ער זיך געפעקט מיט פּוּנזִימאַנען און דערנאָך מיט זיין פּאָך-חבר, מיט אַמאַי מאַלדאָן.

דערנאָך האָט ער זיך געשטעלט אונטער אַ קאַלטען דוש און איבער זיין צוהיצטען לייב איז אַדורכגעגאַנגען אַ קעלט, וואָס האָט אים דערמאַנט, ווי ער פלעגט אַמאַל אין די יונגעליאַרען אי-בערראַשען די בעלי-הבתים פון די פּאַריזער פּאַרשטעטלעך, שפעט אין הערבסט אַראַבוואַרפענדיג זיך מיט'ן קאַפּ אַראַב פון די ברי-קען אין טענע אַרײַן.

—דו וועסט מיטאַגען דאָ?—האָט אים מאַלדאָן געפרעגט.

—יאָ.

—מיר האָבען שוין בעשטעלט אַ טיש: איך, ליווערדי, ראָק-דיאַן און לאַנדאָ. מאַך עס שנעל, איצט איז אַ פּערטעל אַכט. אין עסזאַל, קאַפּ אויף קאַפּ מיט מענשען, איז געווען רוישיג.

דאָ זענען געווען די אַלע פון דער פּאַריזער האַלבער נאַכט: לעדיגגעהער און געשעמטמאַכער, די אַלע, וואָס ווייסען נישט, וואו זיך אַהינצוטאָן נאָך זיבען אַ זייגער אין אַווענד און געהען מיטאַגען אין קלוב מיט דער האַפּנונג, טאַמער וועט זיי אַ צופעליגע בעגעגעניש געבען אַ מעגליכקייט צוצושעפען זיך צו עפּיס אָדער צו עמיצען.

אז די פינף חברים האָבען זיך געזעצט פּאַר'ן טיש, האָט דער באַנקיר ליווערדי, אַ שטאַרקער געזעצטער מאַן פון אַיאָר פּערציג, געזאָגט בערטענען:

—היינט זיצט אין אייך באמת אַ שד.

דער קינסטלער האָט געענטפּערט:

—יאָ, היינט זענען מיר געלונגען מאַדנע זאַכען.

אַלע האָבען זיך פינאַנדערגעלאַכט, און דער פּינאַזשיסט אַמאַרי מאַלדאָן, אַ קליין דאַר מענשעלע מיט אַ גרוי בערדעל, האָט געזאָגט מיט אַ קלוגען שמייכעל:

—יאָ, אין אַפּריל פּיהל איך אויך, ווי עס לעבען-אויף די יונגעלשע כחות. זיי שלאָגען-אַרויס פון מיר עטליכע נייע בלע-טעלעך, ביי אַ האַלבע טויז אַנ'ערך, און איך בין פול מיט גע-

פיהלאויפרעגונגען. אָבער דאָס אַלץ ענדיגט זיך מיט גאַרנישט. מאַרקיו דע-ראַקדיאַן און גראַף דע-לאַנדאָ האָבען זיך בע-צויגען צו אים מיט מיטלייד. זיי זענען געווען עלטער פאַר אים, אָבער דאָס סאַמע פראַקטישעסטע אויג וואָלט נישט געקאַנט בע-שטימען זייער עלטער. אַלטע ספּאַרטסמענער, רייטער און פעכ-טער, האָבען זיי דורך שטענדיגע איבונגען צוגעגעבען זייער קער-פער די בויגזאַמקייט פון שטאַל און האָבען זיך בערימט, אַז זיי זענען אין אַלע פרטים יונגער פאַר די אָבגעשוואַכטע פאַצעטלעך פון דעם היינטיגען יונגען דור.

ראַקדיאַן האָט געהערט צו אַ גוטער פאַמיליע, און האָט בעזוכט אַלע אויפנאַמזימערן, אָבער מען איז אים חושד-געווען אין פערשידענע טונקלע געלדאַפערעס, וואָס איז, לויט בערטענס-מיינונג, געווען גאַנץ פערשטענדליך, מחמת ער האָט אַזויפיל צייט גע'פטר'ט אין די שפילהייזער. ער האָט געהאַט אַ ווייב און נישט געלעבט מיט איר, בעקומען פון איר אַרענטע, זיך בעטטי-ליגט אין די פערוואַלטונגען פון בעלגישע און פאַרטוגאַלישע בענק, און בעזיצענדיג אַנ'ענערגיש געזיכט פון אַ דאָן-קיכאַט, האָט ער זיך געסטאַרעט צו טראַגען הויך זיין עטוואָס צוטראַטענעם שם פון אַ דזשענטעלמען, וואָס איז גרייט אויף אַלץ, און פון צייט-צו-צייט האָט ער געקאַנט ריינוואַשען די אַלע פלעקען פון זיין עבר דורכ'ן פערגאַסענעם בלוט אויף אַ דועל.

גראַף דע-לאַנדאָ, אַ שענער ריז, וואָס איז שטאַלץ מיט זיין וואַוקס און ברייטע אַקסלען, האָט געהאַט אַ ווייב און צוויי קינדער, און, נישט-געקוקט דערויף, האָט ער קיים געקאַנט פועל'ן ביי זיך צו מיטאַגען כאַטש אַ מאָל דריי אין דער וואַך ביי זיך אין שטוב; אין די איבעריגע טעג פלעגט ער נאָכ'ן סעאַנס אין פעכטזאַל פערבלייבען אין קלוב אינ'ם קרייז פון זיינע פריינד. — דער קלוב, — פלעגט ער זאָגען — איז אַ פאַמיליענהויז, אַ פאַמיליענהויז פאַר די-יעניגע, וואָס האָבען עס נישט, פאַר די-יעניגע, וואָס וועלען עס קיינמאַל נישט האָבען. דער קלוב איז אָבער אויך אַ פאַמיליענהויז פאַר די, וואָס זיי איז לאַנגווייליג אין דער אייגענער פאַמיליע.

דער שמועס, וואָס האָט בערירט פרויען, האָט זי איבער-
 נעקויקעלט פון אַנעקדאָטען צו זכרונות, פון זכרונות צו בערי-
 מעריי, סאַמע ביז אינטימע נישט-בעשיידענע מעשיות.
 דער מאַרקיו האָט נישט אָנגערופען זיינע וועלטליכע גע-
 ליבטע, מען זאָל זיי לייכטער קאָנען כאַפען דורך זיינע אויס-
 פירליכע שילדערונגען. דער באַנקיר ליווערדי האָט זיי אָנגער-
 פען מיט די נעמען און דורכגעלאָזט בלויז די פאַמיליעס. ער
 האָט דערצעלט: „איך בין דעמאָלט געשטאַנען אין נאָנטע בעצ-
 הונגען מיט דער פרוי פון אַ דיפלאָמאַט. איינמאָל, אין אָווענד,
 בשעת איך האָב מיך צושיידט מיט איר, האָב איך איר געזאָגט:
 מיין טייערע מאַרגאַריטע...“ ער איז פלוצלונג אַנטשוויגען גע-
 וואָרען, און אַלע האָבען געשמייכעלט; דערנאָך האָט ער גע-
 זאָגט: „אָך, איך האָב פּערגעסען! מען האָט בעדאַרפט מאַכען
 פאַר אַ פּלל, אַז אַלע פרויען זאָלען הייסען ביי אונז סאָפּיע.“
 אַליוויע בערטען האָט זיך אין אַזוינע פאַלען שטענדיג גע-
 האַלטען בעשיידען, און אַז מען האָט אים פונאַנדערגעפרעגט,
 האָט ער געזאָגט:

— איך בענוגען זיך מיט מיינע מאָדעלען.
 האָבען אַלע געמאַכט אַנאַשטעל, אַז זיי גלויבען אים.
 נאָר לאַנדאָ, וואָס האָט ליב געהאַט גאַסענפרויען, האָט זיך אָנ-
 געצונדען ביים געדאַנק וועגען די אַלע ליבע שיריים, וואָס
 די קינסטלער קלויבען-צונויף אויף די טראַטואַרען פון פאַרזי,
 וועגען די אַלע שענע מיידעלעך, וואָס טוען זיך אויס נאַקעט
 פאַרן קינסטלער פאַר צען פראַנק אַ שעה.
 פון די אויסגעלעדדיגטע פלעשער זענען די פּנימער ביי די
 זקנים, ווי די יונגע מיטגלידער פון קלוב פלעגען זיי רופען, רויט
 געוואָרען, די פּערלאַנגען. אונטערגעוואַרימט דורכ'ן וויין, האָבען זיך
 אַלץ מער געשטאַרקט און אַלץ מער זיי צוהיצט.
 ראָקדיאָן האָט נאָכ'ן קאווע אָנגעהויבען אָפענער צו
 ריידען, ער האָט פּערגעסען אָן די אַריסטאָקראַטישע פרויען און
 אָנגעהויבען לייבען פשוט'ע קאָקאָטקעס.
 — פאַרזי, — האָט ער געזאָגט — דאָס איז די איינציגע שטאַט,

וואו דער מאָנסביל ווערט נישט אַלט, די איינציגע שטאָט, וואו אַ פינפֿאונפֿציגער מאָנסביל, אויב ער איז נאָר שטאַרק און נישט אָבעלאָזען, וועט שטענדיג געפינען אַנאָכטצעניעריג מי-דעלע, שען ווי אַ מלאַכ'ל, וואָס וועט אים ליב האָבען. לאַנדאָ האָט אים שטאַרק אונטערגעהאַלטען און פֿערוי-כֿערט, אַז בלויו נאָכ'ן ליקער דערקאָנט ער זיין ראָקדיאַנ'ען און האָט איבערגעצעלט די אַלע יענע מיידלעך, וואָס פֿערגעטערן אים נאָך איצט.

אַבער ליווערדי, געשטימט מער סקעפטיש, וואָס האָט זיך געהאַלטען פֿאַר אַ גרויסען מבין אויף פֿרויען און אויף דעם, וואָס זיי זענען ווערט אין דער'אמת'ן, האָט אַרויסגענורמעלט: — איך זאָגען זיי געוויס, אַז זיי פֿערגעטערן אייך. — זיי האָבען עס מיר דערוויזען, מיין ליבער—האָט לאַנד-דאָ דערויף געענטפֿערט.

—דידאָזיגע בעווייזען זענען ביי מיר אַ סך ווערט.

—פֿאַר מיר זענען זיי גענוג.

—אַבער זיי טראַכטען גאָרנישט פֿון דעם, דער רוח זאָל דאָס נעמען!—האָט אויסגעשריען ראָקדיאַן—מיינט איר דען, אַז אַ שענע צוואַנציגער יגע חצופה, וואָס זינדיגט שוין אַ יאָר סינף-זעקס דאָ, אין פֿאַרזי, וואו אַזויפיל מענער האָבען שוין בעוויזען צו דערוועקען און קאַליע מאַכען איר דעם געשמאַק צו קושען— צי מיינט איר דען, אַז אַזאָ וועט מאַכען אַנאָנטערשייד צווי-שען אַ דרייסיגער יגע און אַזעכציגער יגען מאָנסביל? נאָריש-קייטען! זי האָט צו-שטאַרק געלעבט און צופיל געזעהן, און איך בין גרייט צו געהן אין געוועט, אַז טיף ביי זיך אין האַרצען האָט זי באמת מער ליב דעם אַלטען באַנקיר, איידער דעם יונגען טויגעניכטס. און האָבען דאָ דען מענער אַנ'עלטער? ער, מיין פֿריינד, אַנאָש-בראַט ווערט יונגער, גרוי-ווערענדיג, און וואָס גרויער מיר ווערען, אַלץ מער פֿערזיכערט מען אונז אין זייער ליבע, אַלץ מער ווייזען זיי עס אונז אַרויס און אַלץ מער גלוי-בען מיר אַליין דערין.

האָבען זיי זיך אויפֿגעהויבען פֿון טיש רויטע און צוהיצטע

פונ'ם אַלקאהאָל, גרייט אויף אַלערליי פאַסירונגען און זיכערע אין
אַנצחון. בערטען האָט פאַרגעלעגט צירק, ראָקדיאַן פּערדענספּאַרט,
מאַלדאַן—דאָס שענקעל גן-עדן. נאָר פּלוצלונג האָבען זיך דער-
טראָגען ווייטע פּערשטיקטע קלאַנגען פון אָנגעשטעלטע פּידלען.
—איר הערט? האָבען מיר, הייסט עס, היינט מוזיק אין
קלוב?—האָט געזאָגט ראָקדיאַן.
—יאָ,—האָט געענטפּערט בערטען—וועלען מיר אפשר נאָך
וואַרטען ביי אַ פּערטעל שעה?
—קומט!

זיי זענען אַוועק דורכ'ן עסצימער, דורכ'ן בילאַרדענצימער,
דורכ'ן שפּילזאַל און אַריינגעפּאַלען אין עפּיס אַ מין לאָזשע, וואָס
האָט זיך אויפגעהויבען איבער דער גאַלעריי פון די מוזיקאַנטען.
פיר הערן, ברייט אויסלעגענדיג זיך אין די לענשטורען, האָבען
שוין דאָ געוואַרט אויף מוזיק מיט ערנסטע פּנימ'ער, און אונ-
טען, צווישען די לעדיגע שורות שטולען, האָט זיך געזעהן נאָך
ביי אַ צענדליג מענשען, וואָס האָבען געשמועסט צווישען זיך, זי-
צענדיג און שטעהענדיג.

דער דיריזשאַר האָט אָנגעקלאַפּט מיט'ן סמיטשיק אין פּיו-
פיטער. דער קאַנצערט האָט זיך אָנגעהויבען.
אַליוויע בערטען האָט פּערגעטערט מוזיק, ווי מען פּערגע-
טערט אָפּיום; די מוזיק האָט אים איינגעהילט אין חלומות.
באַלד ווי ער האָט דערהערט דעם שטראָם פון קלאַנגען,
וואָס האָט זיך געטראָגען פון אַרקעסטער, האָט אים בעהערשט
עפּיס אַנערווענפּער'שפור'ונג, וואָס האָט צוגעגעבען אַנ'אונגעווענ-
ליכע פּיהלבאַרקייט זיינע קערפּערליכע און גייסטיגע קרעפטען.
די פּאַנטאַזיע, אָנגעזאַפּט מיט מעלאָדיעס, האָט זיך אָהן אַנ'אויפּ-
האַלט געטראָגען צווישען האַרציגע געדאַנקען און זיסע טרוימען.
ער האָט פּערמאַכט די אויגען, פּערלעגט אַ פּוס אויף אַ פּוס,
מאַכטלאָז אַראָבגעלאָזט די הענט און געהערט קלאַנגען און גע-
זעהן בילדער, וואָס האָבען זיך אים אין דמיון פאַרבייגעטראָגען
פאַר די אויגען.

דער אַרקעסטער האָט געשפּילט היידענס אַסימפּאַניע, און

דער קינסטלער, באַלד ווי אים האָבען זיך צוגעמאַכט די אויגען. האָט פון דאָסניי דערזעהן דעם בולאָנער וואַלד, אים עקיפּאָזשען און נעבען זיך, אין לאַנדאָ, די גרעפּין און איר טאַכטער. ער האָט געהערט זייערע שטימען, אַריינגעדראַנגען אין זייער שמועס, געשפּירט די בעוועגונג פון לאַנדאָ, אַריינגעאַטעמט די לופט, וואָס איז געווען אָנגעטרונקען מיט'ן ריח פון יונגען גרינוואַרג. דריי מאָל האָט דער שכן, וואָס האָט אָנגעהויבען ריידען, איבערגעריסען אים די דאָזיגע וויזיע און דריי מאָל האָט זי זיך אָנגעהויבען פון דאָסניי, ווי עס בענייען זיך נאָך אַנסיעה אויפ'ן ים די איבעל-שפּירונגען, בשעת דו לעגסט זיך אַריין אין אַרו- היגען בעט.

דערנאָך האָט זיך די וויזיע פּערברייטערט, זיך פּערוואַנ- דעלט אין אַ לאַנגער ריזיע און דערביי זענען צוויי פּרויען גע- זעסען קעגען אים, דאָ אין אַוואַגאַן פון אייזענבאַן, דאָ ביי אַ מיטאַגטיש ערגיץ אין אַ האָטעל. און די גאַנצע צייט, וואָס די מוויק האָט געדויערט, האָבען אים אויף אַזאַ אַרט בעגלייט די- דאָזיגע פּרויען, פּונקט ווי ביידענס געשטאַלטען וואַלטען זיך פאַר דער צייט פּונ'ם שפּאַציר אונטער דער העלער זון אַבגע- שטעמפּעלט אין דער טיפּעניש פון זיין אויג.

געוואָרען שטיל, דערנאָך אַ גערויש פון פּונאַנדערגערוקטע שטולען און די קלאַנגען פון מענשליכע שטימען האָבען צווייט די חלומות, אין וועלכע ער איז געווען איינגעהילט, און ער האָט דערזעהן זיינע פיר חברים, וואָס האָבען געדערעמעלט אין נאַאי- ווע פּאָזעס פון אויפּמערקזאַמקייט און זענען איינגעשלאָפּען.

—נו, וואָס נעמען מיר איצט פאַר?— האָט ער געזאָגט, פּונאַנדערוועקענדיג זיי.

—איך וואָלט דאָ נאָך אַ ביסעל געשלאָפּען— האָט ראָקדיאַן זיך מודה געווען.

—און איך אויך— האָט לאַנדאָ בעמערקט.
—נו, וועל איך געהן אַהיים, איך בין עטוואָס מיד.
פּערקערט, אין דער אַמת'ן האָט ער געפּיהלט אַ גרויסען צופּלוס פון קרעפטען, אָבער ער האָט געוואָלט אַוועקענען און

דערמיט אויסמיידען דעם פינאל סון די געווענליכע קלופאווענ-
דען ביים גרינעם טיש.

ער האָט זיך אומגעקערט אַהיים, און אויף מאָרגען, נאָך
אַ נאַכט פון גערווענאויפרעגונג--נאָך איינער פון יענע נעכט, וואָס
דערפירען דעם קינסטלער צו אַ צושטאַנד פון הויכער רוחניות'-
דיגער אַקטיוויטעט, וואָס ווערט אָנגערופען בעגייסטערונג--האָט
ער בעשלאַסען אין ערגעץ נישט צו געהן און אַרבייטען ביו'ן
אָווענד.

געווען אַ שענעו' טאָג, איינער פון יענע געלונגענע טעג,
ווען די געדאַנקען לויפען אַליין אַראָב צו דער האַנט און זע-
צען זיך אויפ'ן לייווענט.

פערשלאַסען די טיר, דערווייטערט פון דער גאַנצער וועלט,
אין דער זיסער שטילקייט פון דער אַטעליע, אין דער מנוחה פון
אַ וואוינונג, וואָס איז פאַר אַלעמען פערשלאַסען, מיט גלאַנציגע
אויגען, מיט אַ קלאָרען קאַפּ, אויפגעלעגט און שפירענדיג אין זיך
עפּיס אַ מאַדנע לייכטקייט, האָט ער גענאָסען יענס גליק, וואָס
ווערט געגעבען בלויז אַרטיסטען צו שאַפען זייער ווערק. אין
דידאָזיגע אַרבייטס-שעה'ן האָט פאַר אים קיין זאַך נישט עק-
זיסטירט, אויסער'ן שטיקעל לייווענט, וואָס האָט געבוירען אַ
בילד אונטער דער צערטליכער צורירונג פון זיין פינעל; בשעת
אים פלעגט בעפאַלען אַזאַ פראָדוקטיווע שאַפונגסשטימונג, האָט
ער געפיהלט אַ מאַדנע און אַ מחיה'דיגע שפירונג פון לעבען, וואָס
האָט זיך אַריבערגעגאַסען איבער די ברעגען. אין אָווענד האָט
ער זיך געשפירט צובראַכען, ווי נאָך אַ שטאַרקער פיזישער איינ-
מאַטערונג און ער האָט זיך געלעגט שלאָפען מיט'ן אָנגענעמען
געדאַנק וועגען מאָרגענדיגען פרישטיג.

דער טיש איז געווען פערשטעלט מיט בלומען, דער מעניו,
אויפּמערקזאַם צוואַמענגעשטעלט צוליב פרוי דע-הילערוואַ, וואָס
איז געווען אַ שטאַרקער מבין אין עסען-ענינים. נאָך אַנ'ענערגי-
שען אַבער אַ קורצען ווידערשטאַנד, האָט דער קינסטלער גע-
צוואונגען זיינע בעזוכערניס אויסצוטרינקען שאַמפאַניער.
—דאָס מיידעלע העט זיין שכור!— האָט געזאָגט די גרעפּין.

—אָבער גאָט מיינער! מען דאַרף דאָך אַמאָל אָנהויבען—
האַט די הערצאָגין נאָכגעגעבען.

אַריינגעהענדיג צוריק אין אַטעליע, האָבען זיך אַלע גע-
שפירט עטוואָס אויפגעמונטערט דורך יענער לייכטער פרייד, וואָס
פון איר וואַקסען-אויס פליגלען אויף די פיס און זיי הויבען אונז
אויף פון דער ערד.

די גרעפין און די הערצאָגין, וואָס האָבען נאָך בעדאַרפט
זיין אויף דער זיצונג אין קאָמיטעט פון „פראַנצויזישע מוטערס“,
האָבען געוואָלט אָבפירען דאָס יונגע מיידעל אַהיים, איידער זיי
וועלען אַוועק אויף דער זיצונג אָבער בערטען האָט פערלאַנגט
דורכשפאַצירען זיך מיט איר און דערנאָך וועט ער זי אָבפירען
אַהיים. זיי זענען אַרויס צוזאַמען.

—קומט מיט דעם סאַמע ווייטסטען וועג—האַט זי געזאָגט.
—וויילסט אפּשר אַ ביסעל שפאַצירען איבער'ן מאָנסאַפאַרק?
דאָס איז זעהר אַליב ווינקעלע: קינדער מיט ניאַנקעס וועלען
מיר דאָרט זעהן.
—איך וויל זעהן.

מיט דער וועלאַסקעצאָס זענען זיי דערגאַנגען ביז דעם
מאַסיווען, געפלאַכטענעם און בעגולטען פאַרקאָן, וואָס האָט אָב-
געצוימט און בע'חניט דעמדאָזיגען רייצענדיגען אין עלעגאַנטען
פאַרק, וואָס האָט אין סאַמע מיטען שטאָט געלויכטען מיט דער
געקינסטעלטער שענקייט פון זיין גרינוואַרג, אַרומגעגאַרטעלט מיט
פרעכטיגע בנינים.

ביי די ברייטע אַלעען, אויסגעלעגט מיט בעדאָכטע ליניעס
צווישען לאַנקעס און בויםער, זענען אויף אייזערנע שטולען גע-
זעסען מענער און פרויען, וואָס האָבען בעטראַכט די פאַרבייגע-
הענדיגע, און אויף די קלייניטשמע שטעגעלעך, וואָס האָבען זיך
געשלענגעלט אין שאַטען, ווי שטראַמעלעך, האָבען זיך גרופעס
קינדער געגראָבען אין זאַמד, אַרומגעלאָפּען, געשפרונגען איבער
אַשטריקעלע אונטער דער נאַלעסיגער השגחה פון די ניאַנקעס
אָדער אונטער די אונרוהיגע בליקען פון די מאַמעס. גרויסע בוי-
מער, אויבען געוועלפט, פונקט ווי דענקמעלער, אויפגעשטעלט פון

בלעטער, רייזע קאַשטאַנענבויםער, וואָס די בלעטער זייערע האָ-
בען פון ווייטען געקוקט מיט רויטע און ווייסע פלעקען פון די
בליהונגקרענצלעך; זעלטענע פייגענבויםער, דעקאָראַטיווע פלאַ-
טאַנבויםער מיט זייערע קונציג-געבויםע שטאַמען האָבען בעשענט
די כוואַליענדיגע גאַזאַנען, וואָס האָבען געצויגען מיט זייערע
פערעספעקטיווען.

געווען הייס, פויגעל האָבען זיך בעהאַלטען אין זיי בלע-
טער, איבערגעפלויען פון איין שפיץ בוים צו אַ צווייטען, נאָר
די ווערבייטיקעס האָבען זיך געבאָדען אונטער'ן רעגענבויען
פון וואַסערשטויב פון די פאַנטאַנען, וואָס האָבען אָפגעפרישט
די שענע גראַזען. די ווייסע סטאַטועס אויף זייערע פיעדעסטאַ-
לען האָבען זיך אַזוי ווי געקויקט מיט דעם קילען שאַטען פונ'ם
גרינוואַרג. אַ מאַרמאַריונגעלע האָט אַרויסגעשלעפט פון פוס אַ
שטראַם, פונקט ווי ער וואַלט זיך פערשטראַמט בשעת ער האָט
זיך געיאָגט נאָך דיאַנען, וואָס איז אַנטלאָפען דאָרט, אַהין, צו
דער קליינישטקער אַזערע, אַרומגערינגעלט פון בויםער, צווישען
וועלכע עס ליגען פערבאָרגען רואינען פון אַ קירך.

אַנדערע סטאַטועס, פערליבטע אָדער קאַלטע, האַלזען זיך
ביים ברעג פון אַ גרינער וואַנט אָדער זיי טרוימען, אַרומכאַפענ-
דיג מיט איין האַנט אַ קני. איבער שענע פעלזען שוימט און קוי-
קעלט זיך אַ וואַסערפאַל. דער צוקאַלעטשעטער בוים, וואָס שטעהט
דערביי און איז ענליך צו אַ קאַלאָנע, איז איינגעהילט אין נאַ-
סען מאַך.

אין אַט דעם געקינסטעלטען שענעם ווינקעלע געהען די
שטאַטלייט קוקען אויף בלומען, אויסגעהאָדעוועט אין שפעקטען,
און זיי קוויקען זיך דאָ אַזוי מיט אַ פאַרשטעלונג, וואָס די שע-
נע נאַטור גיט זיי דאָ, אין סאַמע צענטער פון פאַריו, ווי מען
קוויקט זיך מיט אַ פאַרשטעלונג אין טעאַטער.

שוין אַסך יאָרען, ווי אַליווע בערטען געהט כמעט טעג-
ליך אַדורך אַט דאָס געליבטע ווינקעלע, צו אָפּסערווירען די פאַ-
ריערניס, וואָס בעוועגען זיך דאָ אין זייערע שטענדיגע רעמע-

לער. האָט דער פּאַרק איו בעשאַפּען פּאַר שענע טוּאַלעטען—
פלעגט ער זאָגען.—מענשען, וואָס זענען שלעכט אָנגעטאָן, מאַ-
כען דאָ זעהר אַ שלעכטען איינדרוק". און שעה'ענווייז פלעגט ער
אַרומבלאָנקען איבער'ן פּאַרק; ער האָט געקאָנט אַלע פּלאַנצונגען
און אַלע שטענדיגע פּאַרקגעסט.

ער איו געגאַנגען איבער די אַלעען נעבען זינעט און זיך
געוויילט מיט'ן פּאַרביגען און רוישיגען לעבען פון פּאַרק.

—אַך, ווי שען!—האָט זי אויסגעשריען!

זי האָט זיך געקוויקט מיט אַ קליין יונגעלע מיט העל-
בלאָנדע האָר אין קרייזעלעך, וואָס האָט פּערוואַנדערט און ענט-
זיקט אויפּגעהאַנגען אויף איר זיינע בלויע אויגלעך.

דערנאָך האָט זי זיך פּערקוקט אויף אַנדערע קינדער, און
דאָס פּערגעניגען, וואָס איר האָבען פּערשאַפט די דאָזיגע לעבעדי-
גע ליאַלקעס, געפּוצט אין בענדער, האָט איר געמאַכט ריידעוו-
דיגער און האַרציגער.

לאַנגזאַם איו זי געגאַנגען און מיטגעטיילט בערטענען אַ-
רע בעמערקונגען וועגען די קינדער, זייערע ניאַנקעס און מאַ-
מעס. אַז זי פלעגט דערזעהן דיקע קינדער, פלעגט זיך ביי אַ
אַרויסרייסען אַנאָיסגעשריי פון שמחה, ביי פּערמוטשעטע מאַגע-
רע קינדער פלעגט זי אויפּציטערן.

ער האָט געהאַרַכט און מיט איר גופא זיך מער געוויילט,
איידער מיט די עופּעלעך און גלייכצייטיג האָט ער נישט פּער-
געסען אָן די טעמען פון זיינע בילדער און טיילמאָל אויסגער-
פען: „דאָס איו גרויסאַרטיג!“ געטראַכט האָט ער וועגען דעם,
אַז מען האָט בעדאַרפּט אייגענטליך מאַכען אַ סקיץ פון אַ פּאַרק-
ווינקעלע מיט אַ גרופּע אַמען, מוטערס און קינדער. ווי אַזוי איו
עס אים פּריער נישט געקומען אין קאָפּ אַרײַן?

—האָסט ליב קינדוואַרג?

—איך פּערגעטער זיי.

זעהענדיג, ווי זי קוקט אויף זיי, האָט ער געשפּירט, אַז
זי האָט שטאַרקען חשק צו נעמען זיי אויף די הענט, צוטוילען
אַז זיך, צערטלען זיי—אַנאָנסטינקטיווער בעגער פון אַ קינפּטיגער

מוטער; און אים האָט גע'הדוש'ט דערדאָזיגער געהיימער אינס-
טינקט, וואָס איז געלעגען פערבאָרגען אין דעם פרויענקערפער.
ער האָט געזעהן, אַז זי האָט לוסט צו ריידען און ער
האָט זי אָנגעהויבען פונאָדערפערענען. מיט אַליבער נאָאיווקייט
האָט זי זיך מודה געווען אין אירע האָפנונגען אויף ערפאָלג און
רום אין דער געזעלשאַפט, דערצעלט, אַז זי וואָלט וועלען האָבען
שענע פערד, אויף וועלכע זי איז געווען אַ מבין נישט ערגער
פון אַ פערדהענדלער, וואָרום דער פערדענאָזיאָד האָט געשפילט
אַ היבשע ראָל אין דער ווירטשאַפט פון ראָנטיער. צו דער סראָ-
גע וועגען איר קינמטיגען מאַן האָט זי זיך בעצויגען מיט דער-
זעלבער לייכטקייט, מיט וועלכער מען בעציהט זיך ביים אָנדינ-
גען אַ בעקוועמע וואוינונג, וואָס מען קאָן שטענדיג געפינען צווי-
שען דער מאַסע פרייע דירות.

זיי האָבען זיך דערנענטערט צו דער אָזערע, וואו עס זע-
גען שטיל אומגעשוואמען צוויי שוואַגען און זעקס ענטלעך, ריי-
גע און אונבעוועגליכע, פונקט ווי פאַרפאַרפויגעל פון קינדערשע
צאָצקעס. זיי זענען פאַרבייגעגאַנגען פאַרביי אַ יונגער פרוי, וואָס
איז געזעסען אויף אַ שטול, שטאַרק פערטראַכט, די אויגען ברייט
פונאָדערגעפענט און אויף די קני איז איר געלעגען אַנאַפּען
בוך.

זי האָט זיך גאָרנישט בעוועגט, פונקט ווי אַ וואַקספיגור.
דאָס איז געווען נישט קיין שעה און נישט קיין אָנגעזעהן מיי-
דעל, מעגליך, אַ גובערנאַנטין. אָנגעטאָן בעשיידען, אָהן פרעטענ-
זיעס געפּלען צו ווערען. עפּיס אַ פראַזע, עפּיס אַ וואָרט האָט זי
פער'כשופ'ט און די פאַנטאַזיע האָט זי ווייט פערטראַגען. אָהן אַ
ספּק, אַז זי האָט אין גייסט פון אירע אייגענע פערלאַנגען און
האַפנונגען ענטוויקעלט עפּיס אַ פאַסירונג, וואָס האָט זיך אָנגעהוי-
בען אין בוך.

בערטען איז געבליבען שטעהן פערוואונדערט.

—ווי גוט דאָס איז— האָט ער געזאָגט—אזוי אַבצורייסען זיך
פון דער ווירקליכקייט.

זיי זענען געגאַנגען פאַרביי איר, זיך פון דאָסניי אומגע-

קערט און ווידער פארבייגעגאנגען, און זי האָט זיי אַלץ נישט
בעמערקט—אָזוי ווייט איז זי געווען אַריינגעטאָן אין אירע
חלומות.

דער קינסטלער האָט געזאָגט אָנעט'ן:

—הער-נאָר, קינד, דיר וואָלט זעהר לאַנגווייליג געווען צו
פאָזירען פאַר מיר אַ מאָל צי צוויי?

אָ, ניין, פערקערט!

—טאָ קוק זיך גוט צו צום פרייליין, וואָס איז אינגאָנצען
אַריינגעטאָן אין דער וועלט פון חלומות.

—איר רעדט וועגען יענער, וואָס זיצט דאָרטען אויפ'ן
שטול?

—יאָ, נו, וועסטו זיך אויך אָזוי אַנידערזעצן אויף אַ
שטול, פונאַנדערעפענען אַ בוך אויפ'ן שויס און טאָן אָזוי, ווי זי.
האָסטו אַמאָל גע'חלומ'ט אויפ'ן וואָר?

—נו, געוויס.

—וועגען וואָס?

און ער האָט זיך געפרובט אויסשפירען אירע אינטימע טרוי-
מען. אָבער זי האָט נישט געוואָלט ענטפערן און אָפגענויגט די
פראַגען. עס האָבען זי אינטערעסירט די קאָטשקעס, וואָס האָבען
זיך געוואָרפען נאָך שטיקלעך ברויט, וואָס עפּיס אַ דאַמע האָט
זיי געגעבען און זי האָט זיך געפיהלט נישט הענטיג, פונקט ווי
ער וואָלט איר אָנגערירט אַ קראַנק אָרט.

זין איבערצובייטען די טעמע פונ'ם שמועס, האָט זי דער-
נאָך אָנגעהויבען דערצעלען פון איר לעבען אין ראָאָסיער, דער-
צעלט פון איר באַבען, וועמען זי האָט אַלע טאָג אַ סך פאַרגע-
לייענט און עס בעדאַרף איר איצט זיין לאַנגווייליג און או-
מעטיג.

דער קינסטלער האָט זי אויסגעהערט און אים איז געווען
פרעהליך, ווי נאָך קיינמאָל נישט, לייכט און פּרעהליך, ווי אַ
פּריגעל. אים האָט אויסגעוויזען טשיקאָווע אַלץ, וואָס זי האָט
דערצעלט, אַלע קלייניגקייטען, אַלע געווענליכע, סאַמע וואַכערדי-
גע פּרטים פון דעם מיידעלעס אונבעמערקט לעבען.

—לאָמיר זיך זעצען, —האָט ער געזאָגט.

זיי האָבען זיך געזעצט ביים וואַסער, און ביידע שוואַנען
האָבען אָנגעהויבען שווימען פאַר זיי, האָפענדיג, אַז מען וועט זיי
עפּיס צו-וואַרפען.

בערטען האָט געמיהלט, ווי אין אים זענען אויפגעשטאַנען
ערינערונגען, שוין לאַנג פּערגעסענע; פּלוצלונג, אָהן שום סבה,
זענען זיי אויפגעשטאַנען און אַזוי שנעל און אַזוי פּערשידענאַר-
טיג און דערבײַ אין אַזאַ געוואַלטיגער צאָל, אַז ער האָט גע-
האַט אַ שפּירונג, פּונקט ווי אַ זײַטיגע האַנט וואָלט זיי אויסגע-
טרייסעלט פון זיין זכרון-קעסטעל.

ער האָט זיך געפּרעגט, פאַרוואָס האָט עס אין אים פּלוצ-
לונג גענומען אַזוי שלאָגען דאָס עבר'דיגע לעבען—אַזאַך, וואָס
ער האָט שוין געזעהן און בעמערקט עטליכע מאָל, הגם נישט
אין אַזאַ שאַרפּער פּאָרם, ווי היינט. שטענדיג איז עפּיס געווען
אַ סבה פאַר די דאָזיגע אויפּלעבונגען פּונ'ם עבר, אַ מאַטעריעלע
אַרער אַזוי אַגעווענליכע סבה, עפּטער עפּיס אַ ריח, אַנ'אַרמאַט.
וויפּיל מאָל האָט דאָס קלייד פון אַ דורכגעהענדיגער פּרוי, וואָס
האַט אַ וועהע געטאָן אויף אים מיט פּערפומען, געצוואונגען צו
דערמאָנען אַ סך געשעהענישען, שוין אויסגעמעקטע פון זכרון,
נישט-זעלטען האָט ער אַ טיילכעל פון זיין פּרעירדיגער עקזיס-
טענץ געפונען אין אַ פּערעלטערטען שניט פון עפּיס אַנ'אַלטען
קאָסטיום; און די אַלע פאַרבייגעגאַנגענע ריחות, די ריחות פון
גאַס, פון פּעלדער, הייזער, מעפעל, אָנגענעמע און אַבשטויסענ-
דיגע, וואַרימע ריחות פון אַ זומערווינד, קאַלטע פון אַ ווינטער-
נאַכט, האָבען דערוועקט אין אים ווייטע ערינערונגען, פּונקט ווי
די דאָזיגע ריחות וואָלטען פּערבעהאַלטען אין זיך אין אַ באַלאַז-
מירטער פּאָרם דאָס אַרץ, וואָס איז אויסגעשטאַרבען, ווי די אַרץ-
מאַטאָיילען פּערבעהאַלטען און היטען-אַב די מומיעס.

וואָס פאַרט האָט איצט געוועקט אין אים דאָס פּערגאַנגע-
נע? די פּייכטע גראַזען, די בליהונג פון קאַשטאַנענבויםער? ניין.
יואָס-זשע פאַרט! אפשר דאָס, וואָס ער האָט געזעהן, האָט
אַרויסגערופּען אַלטע שאַטענס? נאָר וואָס האָט ער געזעהן?

גאַרנישט. עס האָט זיך געוויס געקאָנט טרעפּען, אז איינע פון די אָנבעגענטע פּרויען זאָל זיין ענליך צו אַ געשטאַלט פון די אַלטע טעג און דיראָזיגע ענליכקייט, וואָס איז אפשר נישט דער-גאַנגען צו זיין בעוואוסטזיין, האָט אָבער דאָך דערוועקט די אַלע סטרועס פּונ'ם עבר.

צי איז עס אפשר נישט געווען אַמאָל אַ קלאַנג? זעהר אָפט פּלעגט אַ צופעליג-דערפלויענער קלאַנג פון אַ קלאַוויר, פון אַנ-אויבעקאנטער שטים, אפילו פון אַ גאַסענשאַרמאַנקע אים צווינגען מיט אַמאָל יונגער צו ווערען אויף אַ צוואַנציג יאָר און פון דאָס-ניי בעלעבט פּערגעסענע געפיהלען.

אָבער דאָך האָט ער געפיהלט, אז דער קלאַנג פון ערי-בערונגען געהט ווייטער, נאָכאַנאַנד, פּערפאָרגען און רעגט כמעט אויף. נאָר וואָס אַזוינס איז געווען פאַר אים און אַרום אים, וואָס זאָל קאָנען אויף אַזאַ אַרט בעלעבען זיינע פּערלאַשענע גע-פיהלען?

— עס ווערט עטוואָס קילער— האָט ער געזאָגט— לאַמיר געהן

ווייטער.

זיי האָבען זיך אויפגעהויבען און אַוועק.

ער האָט געקוקט אויף די אַרימע, וואָס זענען געזעסען אויף בענקלעך און וואָס אַנדינגען אַ שטול איז פאַר זיי געווען אַ צו-גרויסע הוצאה.

אַנעט האָט זיך איצט אויך צוגעקוקט צו זיי, אינטערעסירט זיך מיט זייער לעבען און אַרבייט, זיך געוואונדערט דערויף, וואָס זיי האָבען אַזאַ נעבעלדיג אויסזעהן און זיצען מיט צוואַ-מענגעלענטע הענט אין אַזאַ רייצענדיגען עפענטליכען גאַרטען.

און נאָך שטאַרקער, איידער מיט אַ מינוט צוריק, זענען אין אַליוועס נשמה אויפגעשטאַנען זכרונות פון פּערגאַנגענע יאָרען, פונקט ווי עפּיס אַ פּליג וואָלט זיך געשלאָגען אַרום אים, אָנפיר-לענדיג זיינע אויערן מיט אַ ווייטען זשומען, אָנפילענדיג זיינע אויערן מיט אַ ווייטען קלאַנג פון פּערגאַנגענע טעג.

דאָס יונגע מיידעל, וואָס האָט עס בעמערקט, האָט גע-

פּרעגט:

—וואָס איז עס מיט אייך? איר זענט אַזוי ווי טרויעריג.
און ער האָט אַ ציטער געטאָן פון קאָפּ ביז די פיס. ווער
האָט עס געזאָגט? זי אָדער איר מוטער? נישט מיט דעם איצ-
טיגען קול, נאָר מיט יענעם, וואָס זי האָט אַמאָל געהאַט און
וואָס האָט זיך אַזויפיל געענדערט, אַז ער קאָן אים קוים דער-
קאָנען.

ער האָט געענטפערט, שמיכלענדיג:

—מיט מיר? גאַרנישט. מיר איז גוט מיט דיר: דו ביזט
אַזוי ליב, דו דערמאָנסט מיר דיין מוטער.
און ווי אַזוי האָט ער עס פריער נישט דערקאָנט דעמדאָ-
זיגען מאַדנעם ווידערקול פון אַמאָל, אַזאַ גוט-בעקאַנטען לשון,
וואָס איז איצט אַרויס פון אַנדערע ליפען.
—רייד נאָך, האָט ער געבעטען.

—פון וואָס?

—דערצעל מיר, ווי אַזוי האָבען דו געלערנט דיינע לע-
רערינס. האָסט זיי ליב געהאַט?

זי האָט פון דאָסניי אָנגעהויבען ריידען.

און ער האָט זי געהערט, אַרומגעכאַפט מיט אַ שטייגענדי-
גער אויפּרעגונג; ער האָט געהיט, געכאַפט צווישען די פראַזען
פון דעמדאָזיגען מיידעל, וואָס איז אים כמעט פּרעמד געווען,
ווערטער, קלאַנגען, געלעכטעראַינטאַנאַציעס, וואָס האָבען געהערט
נישט איר, נאָר איר מוטער אין די יונגע יאָרען און וואָס זע-
נען פערבעהאַלטען געוואָרען ביז איצט. מאַנכע אינטאַנאַציעס האָ-
בען אים געצוואונגען אויפּצושיטערן פון פּערוואַונדערונג, אמת,
אין זייער אַרט ריידען איז געווען אַן אַונטערשייד און אַזאַ בע-
דייטענדער, אַז בערטען האָט נישט מיט אַמאָל געקאָנט אויפּכאַ-
פען די ענליכקייט; אָבער גראַד צוליב דעמדאָזיגען אונטערשייד
האָבען אים נאָך שטאַרקער צוטרייסעלט די פּלוצלונגע אינטאַנאַ-
ציעס פון דער מוטער אין דעם מיידעלס לשון. ביז אַהער האָט
ער בלויז מיט אַפּריינדליכען און טשיקאָוען בליק בעמערקט די
ענליכקייט פון זייערע געזיכטער. נאָר איצט האָט דער סוד פון
דעמדאָזיגען צוריק-אויפּגעלעבטען קול אויף אַזויפיל זיי צונורפּגע-

אין איין גאַנצען, אָו ווען ער זאָל זיך אָבקערן אין אַ
 נישט זעהן דאָס יונגע מיידעל, וואָלט ער מאַמענטענ-
 ווייז זיך געפרעגט, צי רעדט עס אים נישט די גרעפֿן מיט אַ
 צוועלף יאָר צוריק?

און דערנאָך, בשעת ער איז געווען אַרומגעכאַפט מיט דער
 האַלוצינאַציע פֿון דערדאָזיגער ערינערונג און זיך אָבגעקערט צו
 איר, אָנטרעפֿענדיג זיך מיט איר בליק, האָט ער, ווי אונטער'ן
 בליק פֿון איר מוטער אין דער ערשטער צייט פֿון זייער ליבע,
 אויף אַרבעט כמעט פֿערלאָרען. דאָס בעוואוסטזיין.

שוין דריי מאָל זענען זיי אַדורכגעגאַנגען דעם פֿאַרק, יע-
 דעס מאָל אַדורכגעגאַנגען פֿאַרביי דיזעלבע פֿנימ'ער, דיזעלבע
 ניאַנעס, דיזעלבע קינדער.

איצט האָט אָנעט בעטראַכט די הייזער, וואָס האָבען אַרומ-
 גערינגעלט דעמדאָזיגען גאָרטען און זיך גאָלעגעפֿרעגט, ווער עס
 וואוינט אין זיי.

זי האָט געוואָלט וויסען וועגען די אַלע מענשען און זיך
 פֿונאַנדערגעפֿרעגט מיט שטאַרקער ניגיריגקייט; גיריג האָט די
 פֿרוי אין איר איינגעשלונגען די אַלע ידיעות. איר געזיכט, בע-
 לעבט מיט שטאַרקען אינטערעס, האָט שאַרף אָנגעקוקט בער-
 טענען. עס האָט זיך געדאַכט, אָו זי האָט געהערט נישט בלויז
 מיט די אויערן, נאָר אויך מיט די אויגען.

נאָר אָו זיי זענען צוגעגאַנגען צום פֿאַויליאָן, וואָס האָט
 זיך געפֿונען צווישען צוויי אויסגאַנגען צו דעם אויסערליכען בול-
 וואַר, האָט בערטען בעמערקט, אָו עס האָט געשלאָגען פֿיר אַ
 זייגער.

— אָהאָ!— האָט ער געזאָגט— צייט צו געהן אַהיים.

ער האָט זיך געשיידט מיט'ן יונגען מיידעל און אַוועק צו
 פֿלאַץ אייניגקייט, וואו ער האָט בעדאַרפט מאַכען אַוויזוי
 אויף דער אַנדער זייט פֿון דער סענע.

ער האָט שטיל צוגעזונגען, לויפען האָט זיך אים געוואָלט
 שפּרינגען איבער בענק— אַזויפֿיל נייע כחות האָט ער אין זי
 דערשפּירט. פֿאַרזי האָט אים אויסגעוויזען שטראַלענדיגער. רי

צענדיגער, ווי אַנ'אַנדערש מאָל. „און טאַק—האַט ער געטראַכט—
פריילינג מאַכט אַלץ און אַלעם יונג.

ער האָט איבערגעלעבט איינע פון יענע שעה'ן, בשעת
דער אויפגערעגטער שכל נעמט אַלץ אַרום מיט גרויס תענוג,
בשעת דאָס אויג זעהט בעסער, ווערט אַזוי ווי איינדרוקספעיה-
גער און שאַרפער, בשעת די שמחה צו זעהן און צו פיהלען
לאַזט זיך שטאַרקער שפירען, פונקט ווי אַנ'אַלמעכטיגע האַנט
וואַלט בעפרישט אַלע פאַרבען פון דער ערד, וואַלט בעלעבט
אַלע בעוועגונגען פון אירע איינוואוינער און וואַלט אין אונז
מער אָנגעשטרענגט די חושים, ווי עס ווערט אָנגעשטרענגט די
פרווישנע אין אַזייגער, וואָס האָט זיך צוגעשטעלט און מען
זיהט אים אָן.

ער האָט גערעדט צו זיך, אויפכאַפענדיג מיט'ן אויג טויווענ-
דער טשיקאָווע זאַלען: „און דאָך זענען פאַראַן מאַמענטען, ווען
איך געפין נישט קיין סיוושעט פאַר אַ בילד!“ ער האָט געפיהלט אַזא
פרייהייט און אַזא קלאַרקייט אין די געדאַנקען אַז די אַלע פרי-
ערדיגע קינסטלערישע ווערק זיינע האָבען אים אויסגעזעהן באַ-
נאַל; און צוגעטראַכט האָט ער אַניי מיטעל ווי אויסצודריקען
דאָס לעבען, אַ מיטעל, וואָס איז מער-אמת'דיג און מער-אַרי-
גיבעל.

און פלוצלונג איז אים בעפאַלען אַ חשק צו אַרבייטען, האָט
ער זיך אומגעקערט, אַריין אין זיין וואוינונג און זיך פערשלאָ-
סען אין דער אַטעליע.

אַבער באַלד, ווי ער האָט זיך אַנידערגעשטעלט נעבען זיין
אָנגעהויבענעם לייווענט, איז דער פלאַם, וואָס האָט געברענט אין
זיין בלוט, פערלאָשען געוואָרען. ער האָט זיך דערפיהלט מיד,
אַנידערגעזעצט זיך אויפ'ן דיוואַן און זיך שטאַרק פערטראַכט.
ער האָט שוין נישט געשפירט יענע אייגענאַרטיגע גליקלי-
כע זאַרגלאַזיקייט, אין וועלכער ער האָט געווענליך געלעבט.
דידאָזיגע זאַרגלאַזיקייט פון אַ צופרידענעם מענשען, וואָס אַלע
זיינע פערלאַנגען זענען כמעט בעפרידיגט, איז אונבעמערקט אַנט-
רונען געוואָרען פון אים, און אים האָט זיך געדאַכט, אַז אים

פעלט עפּיס. ער האָט געפּיהלט די פּוסטקייט פּון זיין הויז, די וויסטעניש פּון זיין גרויסער אַטעליע. און אַז ער האָט זיך אַרומגעקוקט אַרום זיך, האָט זיך אים אַזוי ווי פאַרבייגעטראָגען דער שאַטען פּון אַפּרוי, וואָס איר געגענוואָרט איז אים געווען אַזוי אָנגענעם. ער האָט שוין לאַנג פּערגעסען יענס אונגעדולדיג גע-פּיהל, וואָס עס לעבט-איבער דער פּערליבטער, וואָרטענדיג אויף זיין געליבטער—און אַט האָט ער פּלוצלונג אַזוי שאַרף דער-שפּירט, אַז זי פעלט אים, מיט אַזאַ יונגעלשער אויפּרעגונג גע-וואָלט זי דאָ זעהן נעבען זיך.

און עס האָט זיך אים געטראַכט וועגען דעם, ווי זיי לי-בען איינאַנדער, און אין יעדען ווינקעל פּון דעמדאָזיגען גרויסען צימער, וואָס זי האָט אַזוי אָפט בעזוכט, האָט ער געפונען אַז-ערינערונג פּון איר, פּון אירע זשעסטען, ווערטער, קושען. ער האָט זיך דערמאָנט אָן בעשטימטע טעג, שעה'ן, מאָמענטען און ער האָט דערשפּירט אַלייכטע בערירונג פּון אירע געווענליכע לאַסקעס.

ער האָט נישט געקאָנט מער פּערבלייבען אויף איין אָרט און ער איז אויפגעשפרונגען און אַרומגעגאַנגען אויף-און-אַב אי-בער'ן צימער, פּון דאָסניי געטראַכט וועגען דעם, אַז ער איז איינזאַם, שטענדיג איינזאַם, נישט-געקוקט אויף זיינע ליבע, וואָס האָט אים פּול געמאַכט זיין גאַנצע עקזיסטענץ. בשעת ער פּלעגט נאָך לאַנגע שעה'ן פּון אַרבייט אַבומקוקען זיך, ווי נאָך אַ טיפּען שלאָף, פּער'שכּור'ט דורך דערדאָזיגער דערוואַלונג צום לעבען, פּלעגט ער פּיהלען אַרום זיך בלויז ווענט. נישט-האַבענדיג קיין פּרוי אין זיין הויז, נישט-קאָנענדיג זיך זעהן מיט יענער, וואָס ער האָט געליבט, נישט אַנדערש, ווי מיט דער פּאַרוויכטיגקייט פּון אַ גנב, האָט ער די פּרייע שעה'ן זיינע פּערבראַכט אין פּערשי-דענע געזעלשאַפּטליכע ערטער, וואו מען קאָן געפינען צו קויפּען פאַר געלד עפּיס אַ מיטעל צו פּערטרייבען די צייט. ער איז גע-ווען אַ געווענליכער בעזוכער פּון קלובען, פּון צירק, פּון פּערד-ספּאַרט, פּון דער אָפּער; ער איז אומעטום געווען, פּדי אומצו-קערן זיך וואָס שפּעטער אַהיים, וואו ער וואָלט זיכער מיט פּער-

געניגען פערבליבען, ווען ער וואָלט געוואוינט מיט איר אינ-
איינעם.

אַמאָל, אין שעה'ן פון שטאַרקער ליידענשאַפט, האָט ער
פיינליך געליטען דערפון, וואָס ער קאָן זי נישט נעמען און האַל-
טען ביי זיך. דערנאָך איז זיין היץ עטוואָס שוואַכער געוואָרען
און שוין אַזוי נישט געשטורמט אין אים געגען זייער צוטיילונג
און זיין פרייהייט. איצט האָט ער עס פון דאָסניי בעדויערט,
פונקט ווי זיין ליבע צו איר וואָלט זיך אָנגעהויבען פון דאָסניי.
דערדאָזיגער רעצידיוו פון ליידענשאַפטליכער ליבע האָט
אים אויף אַזאַ אופן פלוצלונג בעזיגט, כמעט אָהן שום סבה,
בלוין דערפאַר, ווייל עס איז געווען אַ שיען פּרילינגוועטער און,
מעגליך, דערפאַר, ווייל ער האָט דערהערט דעם יונגען קול פון
זיין געליבטער פרוי. ווי וועניג בעדאַרף מען האָבען דערויף
אַרויסצופירען פון גלייכגעוויכט דאָס האַרץ פון אַ מאַנסביל, אַ
מאַנסביל, וואָס עלטערט זיך שוין, פאַר וועלכען יעדע ערינערונג
איז שוין אַ בעדויערונג!

און, ווי אַמאָל, איז דאָס בעדערפעניש זי צו זעהן בע-
פאַלען זיין נשמה און זיין לייב, פונקט ווי אַ פיבער. און ער
האָט גענומען טרוימען וועגען איר, ווי עס טרוימען יונגפערליב-
טע: דאָס האַרץ איז אים צוגאַנגען, ער האָט זיך אַלץ מער און
מער בעגייסטערט און אַלץ מער זי בעגערט. דערנאָך האָט ער
בעשלאַסען, אַז ער וועט געהן צו איר אין אַווענד אויסטרינקען
אַ טעצעלע טיי, הגם ער האָט זי שוין געזעהן אינדערפרי.

די צייט האָט זיך זעהר לאַנגזאַם געצויגען, און בשעת ער
איז אַרויס פון שטוב, האָט ער דערפיהלט אַ שטאַרקען פחד: זי
וועט נישט זיין אין דערהיים און אין איינזאַמקייט וועט ער
דאַרפען פערברענגען דעם אַווענד, ווי ער האָט שוין אַזויפיל
אַווענדען אויף אַזאַ שטייגער פערבראַכט.

אויף דער פּראָגע: „איז די גרעפּין אין דערהיים?“—האָט
אים דער לאַקיי געענטפערט: „יא, מיין הער“ און אָט דער ענט-
פער האָט אים אָנגעפילט מיט שמחה.

מיט אַ שיינענדיג געזיכט האָט ער געמאָלדען: דאָס ביז

איך ווידער— בעווייזענדיג זיך אויף דער שוועל פון דעם קליי-
 נישטשקען גאסטצימער, וואו ביידע פרויען זענען געזעסען ביי
 שטריקעריי און געארבייט פאר'ן שיין, וואָס איז געפאלען פון לאָמ-
 פען מיט ראָזע אַבאָזשורען און מיט צוויי ברענערס פון ענגלישען
 מעטאל, וואָס האָבען זיך אויפגעהויבען אויף אַ הויך דין שטע-
 קעלע.

די גרעפין האָט אויסגעשריען :

— אַ, דאָס זענט איר! אַקוראַט צו דער צייט געקומען!
 — נו, יאָ, איך האָב מיך דערשפירט זעהר איינזאַם און
 בין געקומען.

— ווי דאָס איז שען!

— איר וואָרט אויף עמיצען?

— ניין ... אפשר ... אויף זיכער ווייס איך קיינמאָל נישט.
 ער האָט זיך אַנידערגעזעצט און מיט אויגען, פול פערצ-
 טונג, בעטראַכט די גרויע שטריקעריי פון גראָבען וואָל, איבער
 וועלכער זיי האָבען געשיקט געארבייט, בעוועגענדיג מיט לאַנגע
 הילצערנע שפיצען.

ער האָט געפרעגט :

— וואָס איז עס אַזוינס?

— דעקעס.

— פאַר אַרימע?

— נו, געוויס.

— דאָס איז זעהר העסליך.

— דערפאַר זעהר וואַריס.

— מעגליך, אָבער דאָס איז זעהר העסליך, איבערהויפט אין
 דעך אויסשטאַטונג פון אַ גאָסטצימער אין גייסט פון לודוויג דעם
 XV-טען, וואו אַלץ גלעט דאָס אויג. אויב נישט צוליב אייערע
 אַרימע, האָט איר כאַטש צוליב אייערע פריינד בעדאַרפט פיינער
 מאַכען אייער מתנה ...

— אַך, גאָט מיינער, אָט ווי אַזוי מאַנסלייט זענען!— האָט
 זי געזאָגט און אַ דריק געטאַן מיט די אַקסלען— אָבער אומעטום
 אַרבייט מען דאָך איצט אַזוינע דעקעס.

— איך ווייס עס זעהר גוט, שוין צו-גוט. מען קאָן שוין איצט ערגיץ נישט קומען אין אָווענד, וואו מען זאָל נישט זעהן דיִדאָזיגע העסליכע גרויע שמאַטעס אויף די סאַמע שענסטע טו-אַלעטען און ביי דעם שענסטען מעפעל. די צדקה צייכענט זיך אויס היינטיגען פּרילינג מיט זעהר אַ שלעכטען געשמאַק. צו איבערצייגען זיך דערין, צי ער איז גערעכט, האָט די גרעפּין פּונאַנדערגעלעגט די שטרקעריי אויף אַ דערבייאַגען לע-דיגען טישעל, בעצויגען מיט זייד. דערנאָך האָט זי גלייכגילטיג צוגעשטימט.

— יאָ, ווירקליך, דאָס איז נישט שען.

און זי האָט זיך גענומען פאַר דער אַרבייט. אָט די צוויי קעפלעך, אָנגעבויגט אין איין שורה אונטער צוויי נאָנטע פּייערן פון לאָמפּ, האָבען אָבגעשלאָגען אויף זייערע האַר דעם שיין פון די ראָזע שטראַלען. וואָס זענען אויך געפאַלען אויף זייערע פּנימ'ער, קליידער און בעוועגענדיגע הענט. ווי אַלע פּרויען, וואָס זענען געווענט צו האַנטאַרבייט, האָבען זיי אויפּמערקזאַם, אָבער קאַלט נאָכגעקוקט נאָך דער אַרבייט און זיך גאַרנישט גע-זאַרגט וועגען איר.

אין די פיר ווינקלען פון צימער האָבען פיר אַנדערע לאָמ-פען פון כינעזישען פאַרפאַר, וואָס זענען געשטאַנען אויף אַלט-טימליכע זיילעלעך פון בעגולטען האַלץ, געוואָרפען אויף די טעפּלעך און אויסנייאונגען אַווייכען גלייכען שיין, עטוואָס בע-שאַטענט מיט דורכזיכטיגע טיול-אַבאַזשורען.

בערטען האָט גענומען גאָר אַנידעריג קליין לענשטולכעל, אין וועלכען ער האָט זיך קוים געקאָנט אַנידערזעצען. אָבער ער האָט ליב געהאַט צו זיצען דערין און פּלוידערן דערביי מיט דער גרעפּין: אַזוי איז ער געווען כמעט ביי אירע פּיס.

— איר האָט געמאַכט אַ היבשען שפּאַציר מיט אַנעט אינ-דערמין אין פאַרק?

— יאָ, מיר האָבען געשמועסט מיט איר, ווי אַלטע פּריינד. איך האָב זי זעהר ליב, אייער טאָכטער. זי איז אינגאַנצען ענ-

ליך צו אייך. בשעת זי רעדט-ארויס עטליכע פראַזען, קאָן מען מיינען, אז איר רעדט עס.

— מײן מאַן האָט עס שוין מיר נישט איינמאַל געוואָנט.
 ער האָט געקוקט, ווי זיי האָבען געאַרבייט, בעלויכטען מיט די העלע פּייערן פון די לאַמפּען, און דער געדאַנק, פון וועלכען ער האָט אַזוי אָפט געליטען, וואָס האָט אים נאָך היינט בייטאָג געפּייניגט, דער געדאַנק וועגען זיין אייגענער וואוינונג, וואָס איז אַזוי וויסט, אונבעוועגליך, שטילשווייגענדיג און קאַלט, וואָס פאַר אַוועטער עס זאָל נישט זיין און ווי העל עס זאָל נישט פּלאַקערן אין אויווען און אין קאַמין-דער געדאַנק האָט אים אַריינגעוואָרפּען אין אומעט, פּונקט ווי ער וואָלט דאָס ערשטע מאָל גוט משיג-געווען זיין איינזאַמקייט.

אַך, ווי אים האָט זיך געוואָלט זיין דער מאַן פון אַט דער פּרוי, און נישט דער געליבטער אירער! אַמאָל האָט ער גע'חלומ'ט דערפון—אָוועקצורויבען זי, אָבצונעמען זי ביי דעם-דאָזיגען מענשען, אָוועק'גנב'ענען זי אים אינגאַנצען. איצט האָט ער אים מקנא-געווען, דעמדאָזיגען גענאַרטען מאַן, וואָס האָט שטענדיג געפונען זיין אָרט געבען איר, וואָס איז געווען אַרומ-גערינגעלט מיט דער היימליכקייט, וואָס זי האָט בעשאַפּען, מיט דער צערטליכקייט פון איר בעציהונג.

קוקענדיג אויף איר, האָט ער געפּיהלט, ווי זיין האַרץ ווערט בעפּאַלען פון אַלטע ערינערונגען און אים האָט זיך שרעק-ליך געוואָלט טיילען מיט איר דידאָזיגע ערינערונגען. יאָ, ער האָט זי נאָך אַלץ שטאַרק ליב געהאַט, אפשר נאָך שטאַר-קער, אַסך שטאַרקער היינט, איידער ווען עס איז פּריער. און דאָס בעדערפעניש צו דערצעלען איר וועגען זיין יונגעוואָרע-נעם געפּיהל, וואָס וואָלט זי אַזוי דערפּרעהט, האָט אים גע-צוואונגען צו וועלען, דאָס יונגע מיידעל זאָל וואָס גיכער אָוועק שלאַפּען.

ער האָט געקוקט אויפ'ן זייגער און מער נישט גערעדט קיין שום וואָרט. ער האָט שטאַרק געוואָלט פּערבלייבען אַליין מיט איר, דערנענטערן זיך צו אירע קני, לעגען אויף זיי דעם קאַפּ, גע-

מען זי פאר די הענט. פון וועלכע עס וואָלט זיך דעמאָלט אַרויסגעגליטשט די דעקע פאַר אַרימע, די הילצערנע פרוטקעס און דער וואָלענער קנויל וואָלטען זיך פּערקויקעלט אונטער'ן שטול, און אַוועקגעשלעפט נאָך זיך דעם צופלאַנטערטען פּאָדעם. ער האָט איינגעפונען, אַז מען בעדאַרף גאַרנישט צוגעווענען קליי-נע מיידעלעך צו זיצען אין אַווענד מיט דערוואַקסענע. די שטילקייט איז געשטערט געוואָרען פון טריט, וואָס האָבען זיך דעהערט אין דעם דערבייאַגען גאַסטצימער, עס האָט זיך בעוווּזען דעם דינערס קאַפּ; דער דינער האָט געמאָלדען: —
הער דע-מיוואַדיע.

אַליוויע בערטען האָט דערפיהלט אַנאַטאַק פון ווילדען גרימצאָרן, און אַז ער האָט געדריקט די האַנט דעם אינספעקטאָר איבער שענער קונסט, האָט ער געהאַט אַ פּערלאַנג אַנצונעמען אים פאַר די אַקסלען און אַרויסוואַרפען הינטער'ן טיר. מיוואַדיע איז געווען אַנגעשטאַפט מיט ניס: עס האָט בע-דאַרפט פּאלען דאָס מיניסטעריום און מען האָט גערעדט פון אַ סקאַנדאַל, וואָס האָט געהאַט אַ שייכות צום מאַרק'ן דע-ראַקדיאַן. אַ קוק געטאָן אויפ'ן יונגען מיידעל, האָט ער געזאָגט: —
איך וועל עס דערצעלען שפעטער אַביסעל. די גרעפּין האָט אויפגעהויבען די אויגען אויפ'ן זיגער און בעמערקט, אַז באלד וועט שלאָגען ניין. שוין צייט דיר צו שלאָפען, מיין קינד, — האָט זי געזאָגט דער טאַכטער.

אַנעט, נישט-געענטפערט, האָט צונויפגעלעגט איר האַפטונג, פּערוויקעלט דעם קנויל, אַ קוש געטאָן דער מוטער אין ביידע באַקען, דערלאַנגט די האַנט די מענער און שוועל אַוועק, פונקט ווי זי וואָלט זיך אַוועקגעגליטשט און דערביי נישט בעוועגט די לופט ארום זיך.

אַז זי איז אַרויסגעגאַנגען, האָט די גרעפּין געפרעגט: —
נו, פון וואָס פאַר אַ סקאַנדאַל האָט איר גערעדט? מען פּערוויכערט, אַז דער מאַרק'ן ראַקדיאַן, וואָס האָט זיך, ווי בעוואוסט, פריינדליך געשיידט מיט זיין פרוי און בעקומען פון

איר איערליכע רענטע, לויט זיין מיינונג, א צו-קנאפע, האָט געפונען אַ ריכטיג, נאָר אַ ביסעל אַ צו-משונה'דיג מיטעל ווי אַזוי צו פערטאָפלען זיינע הכנסות. די מאַרקיווין, וואָס ער האָט שטי-לערהייט נאָכגעהיט, האָט מען געכאַפט אויפ'ן אָרט פון פערברעכען, און כדי אויסצומיידען אַ פּראָטאַקאָל פון דעם פּאָליצייקאָמיסאַר, האָט זי איינגעשטימט אויסצואַלען דעם מאַן אַ צווייענדיגע פענסיע.

די גרעפין האָט זיך צוגעהערט, די אויגען אירע האָבען אויסגעדריקט נייגיריגקייט, די הענט האָבען זיך אויפגעהערט צו בעוועגען און די איבערגעריסענע אַרבייט איז געלעגען אויף די קני.

בערטען איז געווען שטאַרק אין פעס; נאָכדעם, ווי דאָס יונגע מיידעל איז אַוועק, האָט ער נישט געקאָנט פערטראָגען מיוואַדיעס געזעלשאַפט. מיט אַ פעס פון אַ מענשען, וואָס האָט שוין געהערט פון דערדאָזיגער רכילות און מיט קיינעם נישט געוואָלט דערפון ריידען, האָט ער אָנגעהויבען פערזיכערן, אַז דאָס איז אַ געמיינער ליגען, אַז דאָס געהערט צו יענעם מין רכילות, וואָס אָנשטענדיגע מענשען בעדאַרפען עס קיינמאָל נישט הערען און נישט איבער'חורן. שטעהענדיג מיט'ן רוקען צום קאַמין, האָט ער געלאָזט פריי זיין גרימזאַרן און גערעדט מיט יענער אויפגעטרייט פון אַ מענשען, וואָס איז גרייט אָנצונע-מען די גאַנצע זאַך פאַר אַ פערזענליכע בעליידיגונג.

ראַקדיאַן איז געווען זיין פריינד און אויב אין אַנדערע פעלען האָט מען אים געקאָנט פאַרוואַרפען אין לייכטזיניגקייט, האָט מען אים דאָך נישט געקאָנט בעשולדיגען אָדער חושד-זיין אין עפיס אַ מאַוס'ער טאַט. מיוואַדיע, פערוואַנדערט און פער-שעמט, האָט זיך פערטיידיגט, גענומען די ווערטער צוריק, זיך ענטשולדיגט.

—זענט אַזוי גוט, —האָט ער געזאָגט, —דאָסדאָזיגע ניס האָב איך נאָר-וואָס געהערט ביי דער הערצאָגין דע-מאָרטעמען.
בערטען האָט געפרעגט:
—ווער האָט עס אייך דערצעלט? אַ פרוי, מסתמא.

—ניין, טאָקי נישט, דאָס האָט געזאָגט דער מאַרקיו דע-פאַראַנדאַל.

דער קינסטלער, וואָס איז אַרויסגעבראַכט געוואָרען פון גע-דולד, האָט געענטפערט:

—פון זיין זייט וואונדערט עס מיך נישט מען האָט געשוויגען. די גרעפין האָט זיך ווידער גענומען צו איר אַרבייט. דערנאָך האָט אַליוויע אָנגעהויבען ריידען שוין מיט אַרוהיגערן טאָן:

—מיר איז פאַקטיש בעוואוסט, אַז דאָס איז אַ ליגען. אין דער'אמת'ן האָט ער גאַרנישט געוואוסט, וואָרום ער האָט עס צום ערשטען מאל געהערט.

מיוואַדיע האָט שוין געוואָלט כאַפּען צוריק—ער האָט איינגעפונען די לאַגע פאַר געפערליך. האָט ער אָנגעהויבען ריידען וועגען דעם, אַז ער דאַרף מאַכען די קאַרבעלס אַ ווייט, נאָר דאָ איז געקומען דער גראַף דע-הילערואַ, וואָס האָט אין דער-היים נישט געמיטאַגט.

בערטען האָט זיך פון דאָסניי אַנידערגעזעצט. ער איז גע-ווען דערשלאָגען און געפיהלט, אַז איצט איז שוין קיין שום האַפנונג נישטאָ פטור צו ווערען פון מאַן.

—איר ווייסט נישט—האָט דער גראַף געזאָגט—פון דעם גרויסען סקאַנדאַל, וועגען וועלכען אַלע ריידען היינטיגען אָווענד? נאָר אַזוי ווי קיינער האָט אים נישט געענטפערט, האָט ער פון דאָסניי אָנגעהויבען ריידען:

—אַפנים, ראָקיאַן האָט געכאַפט זיין פרוי אין אינגעזעצ-ליכע בעציהונגען און זי איז געצוואונגען געווען טייער דע פּר צו בעצאַלען.

דעמאָלט האָט בערטען מיט אַ פּערקומערטען קוק און מיט טרויער אין קול און אין די זשעסטען, אַוועקלעגענדיג אַ האַנט אויף דע-הילערואס קני, אָנגעהויבען איבער-חורין אין ווייכע פריינדליכע אויסדוקען דאָס אַלק, וואָס ער האָט נאָר-וואָס מיט אַזאַ היץ געוואָרפען מיוואַדיע'ן אין פנים אַריין.

און דער גראַף, אויף אַ העלפט איבערצייגט און געערגערט

דערמיט, וואָס ער האָט לייכטזיניג איבערגע'חור'ט אַרכילות, וואָס איז צווייפעלהאַפט און קאָן נאָך אפשר קאָמפּראָמעטירען, האָט אָן-געהויבען זאָגען, אַז ער ווייס נישט און איז דאָ גאָר אונשולדיג. און פּלוצלונג האָבען אַלע איינגעשטימט אין איין זאך, אַז די אַריסטאָקראַטישע קרייזען בעשולדיגען, זענען חושד אין בע-טאָדלען מיט אַ שרעקליכער לייכטקייט. און אויף אַ פּאַר מינוט האָבען אַלע פיר אויסגעוויזען איבערצייגט דערין, אַז די אַלע קלאַנגען, וואָס ווערען בסוד איבערגעגעבען איינאַנדער, זענען ליגען, אַז די פּרויען האָבען גאָרנישט קיין געליבטע, וואָס ווע-רען זיי צוגעשריבען, אַז די מענער טוען גאָרנישט די אַלע געמיינהייטען, אין וועלכע מען איז זיי חושד און אַז בכלל זעהט אַלץ אויס אַסך ערגער, ווי דאָס איז אין דער ווירקליכקייט.

בערטען, האָט אויפגעהערט צו פּעס'ן אויף מיוואַדיען נאָכדעם ווי עס איז אַריין הילערוואָ; ער האָט אים אָנגעהויבען ריידען גוטע זאַכען, פּערפירט מיט אים אַ שמועס אויף זיינע גע-ליבטע טעמעס און געלאָזט פריי זיין צונג. דער גראַף האָט אויסגעזעהן זעהר צופרידען, ווי אַ מענש, וואָס טראַגט אומעטום אַריין שלום און פריינדליכקייט.

אַריין צוויי דינער, וואָס האָבען אָהן שום קלאַנג געטראָ-טען איבער די טעפּיכען. זיי האָבען געבראַכט אַ טייטישעל מיט אַ שענעם, גלאַנציגען קעסעלע, וואָס איז געהאַנגען איבער אַ בלויען פּלאַם פון אַספּירטלעמפעלע; אין קעסעלע האָט זיך גע-קאָכט וואַסער און אַ דאַמף האָט קנולענווייז געשלאָגען דערפון. די גרעפּין האָט זיך אויפגעהויבען, צוגעגרייט דעם הייסען געטראַנק מיט יענער פּאַרויכטיגקייט און רייניקייט, וואָס די רוסען האָבען אונז אויסגעלערנט און דערלאַנגט אַ טעצעלע טיי בער-טענען און מיוואַדיען; דערנאָך איז זי געקומען מיט טעלערלעך, בעלעגט מיט פּוטערברויטען און פּאַשטעטען און מיט קליינע ווי-נער און ענגלישע געבעקסען.

דער גראַף איז צוגעגאַנגען צום טייטישעל, וואָס זענען איין געשטאַנען וואַרעניעס, ליקער און גלעזער און זיך געמאַכט

אַ וויינגעמיש; דערנאָך איז ער אונבעמערקט אַרויס אינעם דערביי-
אייגען צימער און פערשוואונדען געוואָרען.

בערטען איז ווידער געזעסען מיט מיוואַדיע'ן און פון
דאָסניי איז אים בעפאַלען אַ חשק אַרויסצושליידערן דעמדאָזי-
נען נודנעם הער, וואָס האָט געשאַטען מיט רייד, געוואָרפען מיט
אַנעקדאָטען, איבערגע'חזר'ט פרעמדע וויצען און געשאַפען אייגע-
נע. און נאָכאַנאָנד האָט דער קינסטלער געקוקט אויפ'ן זייגער
און דער ווייזער האָט זיך דערנענטערט צו צוועלף. די גרעפין
האָט בעמערקט זיין קוק און פערשטאַנען, אַז ער וויל מיט איר
ריידען און מיט דער געשיקטקייט פון אַ וועלטליכער פרוי, וואָס
קאָן אונבעמערקט פערענדערן די בעציהונג, דעם כאַראַקטער פונ'ם
שמועס און די אַטמאָספערע אין גאַסטצימער, געבענדיג צו פיהלען
אָהן ווערטער, צי מען קאָן פערבלייבען, צי מען דאַרף אַוועק-
געהן, האָט זי בלויז מיט אַ פאַזע, מיט אַנ'אויסדרוק פון געזיכט און
מיט דער לאַנגווייליגקייט, וואָס האָט זיך געלאָזט געזעהן אויף
די אויגען, פערשפרייט אַרום זיך אַזאַ קעלט, פונקט ווי מען
וואַלט נאָר-וואָס געעפענט אין גאַסטצימער אַ פענסטער.

מיוואַדיע האָט דערפיהלט דעמדאָזיגען קאַלטען שטראָם,
וואָס האָט אַרומגעכאַפט מיט אייז די פליגעלען פון זיין געדאַנק
און, אָהן אַ שום רעכנונג דערין, האָט ער דערשפירט, אַז ער
דאַרף זיך אויפהויבען און אַוועקגעהן.

בערטען האָט אים טאַקטיש נאָכגעטאָן. די מענער האָבען
זיך גלייכצייטיג אויפגעהויבען און אַוועק צום טיר, אַדורכגעהען-
דיג ביידע גאַסטצימערן. די גרעפין איז זיי נאָכגעגאַנגען און די
גאַנצע צייט גערעדט מיט'ן קינסטלער. ביי דער טיר פון פאַר-
צימער האָט זי אים פעהאַלטען, וואַרטענדיג אויף זיינעם אַנ'-
ענטפער; אין דער צייט האָט מיוואַדיע אָנגעטאָן דעם מאַנטעל
מיט דער הילף פון דינער. מחמת מאַדאָם הילערואַ האָט נאָך
אַלץ גערעדט מיט בערטענען, האָט דער אינספּעקטאָר איבער
שענער קונסט עטוואָס צוגעוואַרט פאַר דער טרעפ-טיר, וואָס
דער צווייטער דינער האָט פאַר אים ברייט פונאַנדערגעעפענט;
דערנאָך האָט ער זיך בעשלאָסען אַוועקצוגעהן אַליין, כדי נישט

צו שטעהן געגען דינער.

די טיר איז הינטער אים שטיל צוגעמאַכט געוואָרען, און דעמאָלט האָט זיך די גרעפּין פריי געווענדט צו בערטענ'ען.
— אייגענטליך, וואָס האָט איר אזוי געאיילט אַוועקצוגעהן?
נאָך קיין צוועלף אַ זייגער נישטאָ. נו, פערבלייבט כאָטש עטוואָס.
און זיי האָבען זיך צוריקגעקערט אין דעם קלייניטשקען גאַסט-ציערל.

באַלד ווי זיי האָבען זיך געזעצט, האָט ער געזאָגט:

— גאָט מיינער! ווי דידאָויגע היה האָט מיך דעגערווירט,

— נאָר פאַרוואָס?

— ער האָט מיר אַוועקגענומען אַ טיילכעל פון אייך.

— אָ, זעהר אַ קליינס.

— מעגליך, אָבער ער האָט מיר געשטערט.

— איר אויפערט?

— הייסט עס דען אויפערן, אַז מען געפינט-אין, אַז אַ

מענש איז נודע?

ער האָט זיך ווידער אַנידערגעזעצט אויפ'ן קלייניטשקען לענשטולכעל, און איצט, נאָנט נעבען איר און האַלטענדיג די געוועבען פון איר קלייד, האָט ער איר גערעדט וועגען דעם, וואָס פאַר אַ הייס ליבע-געפיהל עס רעגט היינט זיין האַרץ.

זי האָט אים געהערט מיט התפעלות און פערוואונדערונג, צערטליך געלעגט איר האַנט אויף זיינע ווייסע האַר און שטיל געגלעט זיי, פונקט ווי זי וואָלט אים דערמיט געדאַנקט.

— אַך, ווי מיר וואָלט זיך וועלען לעבען נאָנט נעבען אייך! —

האָט ער געזאָגט.

ער האָט געטראַכט פון איר מאַן, וואָס האָט מסתמא איצט געשלאָפען אין איינעם פון די דערבייאַגע צימערן, און ער האָט ווידער געזאָגט:

— נאָר אין חתונה-האַבען קאָנען זיך צונויפגיטען צוויי וועזענס.

— מיין אַרימער פריינד! — האָט זי אַרויסגעמורמעלט פון

רחמנות צו אים און צו זיך.

ער האָט זיך צוגעדריקט מיט אַ באַק צו אירע קני און גע-
 פּיף אויף איר מיט צערטליכקייט, עטוואָס אומעטיג און אַנגסט-
 ליך, אָבער שוין נישט אַזוי הייס, ווי פריער, בשעת איר טאָב-
 טער, איר מאַן און מיוואַדיע האָבען אים אָפּגעטיילט פון איר.
 זי האָט געשמייכלעט, געפירט מיט לייכטע פינגער איבער
 אַליוועס קאָפּ און געזאָגט:

— גאָט מיינער! ווי גרוי איר זענט! פערשוואונדען אייערע
 לעצטע שוואַרצע האָר.

— יאָ! איך ווייס עס, דאָס ווערט געמאַלט זעהר שנעל.
 — אַך! איבעריגענס, האָט איר געהאַט גרויע האָר בשעת
 איר זענט נאָך געווען זעהר יונג. איך האָב אייך שטענדיג גע-
 קאָנט פאַר אַ גרויען.

— יאָ, דאָס איז וואָר.

צו פערטרייבען דעם לעצטען זכר פון בעדויערונג, וואָס
 איז אַרויסגערופען געוואָרען דורך אירע ווערטער, האָט זי זיך
 אָנגעבויגט צו אים, אַרומגעכאַפט זיין קאָפּ מיט ביידע הענט און
 גענומען בעדעקען זיין שטערען מיט לאַנגזאַמע און צאַרטע קו-
 שען, מיט יענע קושען, וואָס האָבען אַזוי ווי קיין סוף נישט.
 דערנאָך האָבען זיי זיך איבערגעקוקט און אין די טיפעניש
 פון די אויגען זיך געסטאַרעט צו זעהן איינער ביים צווייטען
 די אָבשפּיגלונג פון זייער ליבע.

— איך וואָלט וועלען— האָט ער געזאָגט— פערברענגען איין
 טאָג אינגאַנצען מיט אייך.

ער האָט געפיהלט, אַז אים פייניגען נישט-קלאָרע אונדער-
 קלערליכע פערלאַנגען.

ערשט האָט ער געטראַכט, אַז ווען די מענשען, וואָס זע-
 נען דאָ געזעסען, וועלען אַוועקגעהן, וועט זיין גענוג— זיין פער-
 לאַנג זאָל בעפרידיגט ווערען, זיין פערלאַנג, וואָס האָט זיך דער-
 זעקט אין אים היינט אינדערפרי, און איצט, בשעת ער איז גע-
 בליבען אַליין מיט זיין געליבטער, בשעת ער האָט אויפ'ן שטע-
 רען געשפירט די וואַרימקייט פון איר האַנט און אויפ'ן באַק,

דורכ'ן קלייד, די וואַרימקייט פון איר לייב, האָט ער פון דאָס-
ניי איבערגעלעבט דיזעלבע אונרוהיגקייט, דעמוזעלבען בעגער נאָך
אַנ'אונבעקאַנטער און ווייטער ליבע.

און איצט האָט ער משער-געווען, אַז זיין האַרץ קאָן זיך
איינשטילען, איינרוהיגען—אויב נישט אין דעמדאָזיגען הויז—איז
ערגיץ אין אַ וואַלד, וואו זיי וועלען זיין להלוטין אַליין, נישט-
זעהענדיג קיינעם אַרום זין
זי האָט געענטפערט:

—סאַראַ קינד איר זענט! אָבער מיר זעהען זיך דאָך כמעט
אַלע טאָג.

ער האָט זי שטאַרק געבעטען, זי זאָל אויסגעפינען עפּיס
אַ מיטעל צו פרישטיגען מיט אים ערגיץ אין דער אומגעגענד פון
פאַריז, ווי זיי האָבען עס שוין פריער געטאָן אַ מאָל פיר אַדער
פּינף.

עס האָט זי געוואונדערט דערדאָזיגער קאַפּריו, וועלכען עס
איז שווער צו פּערווירקליכען איצט, בשעת איר טאָכטער איז גע-
קומען.

אָבער דאָך וועט זי זיך פרובען עס איינצוזאָרדנען, באַלד
ווי איר מאַן וועט אַוועקפאַרען קיין ראָנסיער.

—נו, אָבער ביז וואַנען-וואָס, ווען וועל איך איין זעהן?
—מאָרגען אין אַווענד ביי די קאַרבעלס. אויסערדעס, קומט
אַהער דאָנערשטאָג אַ זייגער דריי, אויב איר וועט האָבען אַ פּרייע
צייט, און דערצו דאַרפען מיר, דאַכט זיך, פּרייטאָג מיטאָגען
אינאיינעם ביי דער הערצאָגין.

—יאָ, גאַנץ ריכטיג.

ער האָט זיך אויפגעהויבען.

—אַדיע.

—אַדיע, מיין פּריינד.

ער איז נאָך אַלץ געשטאַנען, זיך נישט בעשלאַסען אַוועק-
צוגעהן, ווייל ער האָט כמעט נישט געמונען קיין איין וואָרט פון
יענע, מיט וועלכע ער איז געקומען צו איר, און פול איז גע-
ווען זיין קאַפּ מיט נישט-אַרויסגעזאָגטע געדאַנקען און געבעל-

הצפטע ווערטער, וואָס ער האָט נאָך נישט בעוווּזען צו טיילען זיי מיט איר, אָנגענומען זי פאַרן האַנט, האָט ער איבערגע-
חור'ט: „אַדיע“.

—אַדיע, מיין פריינד.

—איך האָב אייך ליב.

זי האָט אים אַ שמייכעל געטאָן, ווי עס קאָן אַ פרוי שמייכ-
לען אַ מאַנספערשוין, אַריינלעגענדיג אין דעמדאָזיגען שנעלען
שמייכעל די ערינערונג וועגען דעם אַלעס, וואָס זי האָט אים
געגעבען.

מיט אַ ציטערדיגען האַרץ האָט ער איבערגעחור'ט צום
צווייטען מאָל:

—אַדיע.

און איז צוועק.

IV.

דאָכט זיך, אַלע פאַרזער עקיפּאָזשען ציהען זיך אין דעם-
דאָזיגען טאָג צום פּאַלאַץ פון אינדוסטריע. שוין פון ניין אַ זיי-
גער אינדערפרי האָבען זיי זיך אָנגעהויבען צונויפּפאַרען פון אַלע
גאַסען און בריקען צו דעמדאָזיגען מאַרק פון שענער קונסט, וואו
„גאַנץ פאַריד“ אַרטיסטען האָט איינגעלאָדען „גאַנץ פאַריד“ אַריס-
טאָקראַטען צו זיין ביי דער עפענונג פון דער אויסשטעלונג, וואָס
בעשטעהט פון דרייטויזענד און פירהונדערט בילדער. אין אַ לאַנג-
גער שורה איז געשטאַנען אַ המון ביי די טירען און, נישט-לע-
גענדיג קיין שום אַכט אויף די סקולפּטוראַרבייטען, האָט מען זיך

געריסען צו דער גאלעריע פון מאָלעריי. שוין אויף די טרעפּ געהענדיג, האָט מען בעדאַרפט אויפהויבען די אויגען אויף די לייווענדען, פונאַנדערגעהאַנגענע אויף די ווענט ביי די טרעפּ. דערצו האָט געדינט אַ ספּעציעלע קאַטעגאָריע פון קינסטלער, וואָס זייערע בילדער זענען געווען אונגעהויער גרויס אָדער אַזויגע, וואָס מען האָט נישט געקאָנט פּערבראַקירען. דער פּירקאַנטיגער זאַל האָט געשוויבעלט און געגריבעלט פון מענשען. די קינסט-לער, וואָס האָבען דעם גאַנצען טאָג געשפּילט די ראָל פון בעלי-הבתי, האָבען זיך געלאָזט דערקאַנען דורך זייער רירעוודיגקייט, דורך זייערע הילכיגע קולות און שטאַרקער זשעסטיקולירונג. פאַר די אַרבעל האָבען זיי געשלעפט די חברים צו די בילדער, אויף וועלכע זיי האָבען מיט אויסגעשרייען און תנועות פון מבינים אָנגעוויזען מיט דער האַנט. געווען צווישען זיי פּערשידענע טי-פען: לאַנגע, מיט לאַנגע האָר, אין ווייכע שוואַרצע אָדער גרויע היט פון די סאַמע משונה'דיגסטע פאַרמען—געווען פּלאַכע היט און געווען קיילעכדיגע, ווי אַדעק, מיט ברייטע אַראַבגעלאָזטע ברעגען, פון וועלכע עס איז געפאַלען אַ שאַטען אויפ'ן גאַנצען גוף פון מענשען. געווען טיפען פון קינסטלער—גאַר קלייניטשקע, בעוועגליכע, שוואַכע אָדער פּעסט-געבויטע, וואָס האָבען געטראָ-גען טיכלעך אַנשטאַט קראַוואַטען, וואָס זענען געווען אָנגעטאָן אין רעקלעך אָדער אויסגעפּוזט אין אַלטמאָדישע קאַסטיומען, כאַ-ראַקטעריסטיש פאַר דער בעזונדערער קאַטעגאָריע קינסטלער-שלימזול'ס.

דאָ זענען געווען פאַרשטעהעך פון פאַצעטען און פאַטען, פון בולוואַראַרטיסטען, פאַרשטעהער פון אַקאַדעמיקער, אומגעלומ-פּערטע, אַנשטענדיגע, בעפּוזט מיט רויטע ראָזעטקעס, גרויסע און קליינע, לויטן אייגענעם געשמאַק און גוסט, פאַרשטעהער פון בורשוואַזע קינסטלער, וואָס זענען געקומען אַהער, בעגלייט פון דער גאַנצער פאַמיליע.

די בילדער, וואָס זענען צוגענומען געוואָרען צו בעפּוזען דעם פּירקאַנטיגען זאַל און זענען פונאַנדערגעהאַנגען געוואָרען אויף פּיר ריזיגע זיילען האָבען נאָך ביים אריינגאַנג שטאַרק פּערבלענדט

מיט'ן גלאַנץ פון זייערע טאָנען, מיט'ן שיין פון די ראַמען, מיט דער שרייענדיגער העלקייט פון זייערע נייע פאַרבען, אונטערגע- שטרייכט דורכ'ן פרישען לאַק, העל-בלענדענדיגע אונטער דעם שאַרפען טאָגשיין, וואָס איז געפאַלען פון אויבען.

דער פאַרטרעט פונ'ם רעפובליקערעזידענט איז געהאַנגען סאַמע געגען דער טיר, אין דער צייט, ווען אויף דער צווייטער אַאָנט איז אַגענעראַל, אינגאַנצען אויסגעפוצט מיט גאַלונען, אין אַ הוט מיט שטרויספערערן און אין רויטע הויזען, געהאַנגען אין שכנות מיט גאַנץ נאַקעטע נימפען הינטער ווערבעבוימער און אַ שיף, וואָס איז בעפאַלען געוואָרען פון אַ שטורם אויפ'ן ים און שוין כמעט איינגעשלונגען געוואָרען פון אַ כוואַליע. אַ פאַרצייט- גער עפיסקאָפּ, וואָס דערווייטערט פון דער קירך אַ טיראַן אַ מלך; אַ גאַס אין מזרח, פול מיט טרופעס פון טשומאַ און דאַנטעס שאַ- טען, וואָס מאַכט אַ שפאַציר אין גיהנם: דאָס אַלץ האָט פער- כאַפט, צוגעשמידט דאָס אויג מיט דער אונגעהויערער אויסדרוקס- קראַפט.

אויסערדעם, האָט מען נאָך אין דעמדאָזיגען זאַל געקאָנט זעהן אַנאָטראַד קאוואַלעריע, שיסער אין וואַלד, בהמות אויף דער פאַשע, צוויי אַנגעזעהענע הערן פון פערגאַנגענעם יאָרהונ- דערט, וואָס האָבען זיך געשלאָגען אויף אַ דועל אין אַ ראַג גאַס, אַ משוגע'נע, וואָס איז געזעסען אויף אַ גאַסקלאַץ, אַ גלח ביים בעט פון אַ גוסס'ן, שניטער, שטראָמען, אַ זונאונטערגאַנג, אַ לבנה-נאַכט— מיט איין וואָרט, מוסטערן פון דעם אַלעם, וואָס עס טוען, וואָס עס מאַלען און וועלען מאַלען קינסטלער ביז די וועלט וועט אונטערגעהן.

אָליוויע, אַרומגערינגעלט מיט אַ גרופע בכבוד'ע חברים, מיטגלידער פון אינסטיטוט און זשורי, האָט געכאַפט אַ שמועס מיט זיי. ער איז געווען נישט אויפגעלעגט, עס האָט אים שטאַרק געערגערט די זאך, וואָס ער האָט אַרויסגעשטעלט. נישט-געקוקט אויף די וואַרימע בעגריסונגען, האָט ער דאָך נישט געפיהלט איר ערפאַלג.

ער איז געגאָנגען אַנטקגעגען דער הערצאָגין דע-מאָרטע-
מען, וואָס האָט זיך בעוויווען ביים טיר.
זי האָט געפרעגט:

— איז נאָך די גרעפֿין נישט געקומען?

— איך האָב זי נישט געזעהן.

— און הער דע-מיוואַדיע?

— איך האָב אים אויך נישט געזעהן.

— ער האָט צוגעזאָגט צו וואָרטען אויף מיר אויבען אויף
די טרעפּ ניין אַזיגער און זיין מיין בעגלייטער איבער די
זאַלען.

— דערלויבט מיר אומצוטישען אים, הערצאָגין.

— ניין, ניין. אייערע פריינד גויטיגען זיך אין אייך. מיר
וועלען זיך באַלד זעהן, ווייל איך מיין, אַז מיר וועלען פריש-
טיגען צוזאַמען.

מיוואַדיע האָט שנעל געאיילט צו זיי. אויף עטליכע מינוט
האָט מען אים פּערהאַלטען ביי אַ סקולפּטור און ער האָט זיך
ענטשולדיגט מיט אַ פּערכאַפּענדיגען אָטעם. ער האָט געזאָגט:
— פון דאַנען, הערצאָגין, פון דאַנען וועלען מיר אָנהויבען
רעכטס.

זיי זענען פּערשוואַונדען געוואָרען אינ'ם זאַל, בשעת עס
איז געקומען די גרעפֿין דע-הילערוואַ, געאַרעמט מיט דער טאָכ-
טער, זוכענדיג מיט די אויגען אָליוויע בערטענ'ען.
ער האָט זיי דערזעהן, באַלד צוגעגאָנגען צו זיי און, פּער-
גויגענדיג זיך, געזאָגט:

— גאָט, ווי זיי זענען שען! כלעבען, אָנעט איז אַסך שע-
נער געוואָרען. אין איין וואָך איז זי געוואָרען גאָר אַנ'אַנדערע.
ער האָט אַ קוק געטאָן אויף איר מיט זיין בעאַבאַכטענדיגען
שאַרפען אויג און צוגעגעבען: די ליניען פון געזיכט זענען צאָר-
טער, ווייכער, דער פאַרב העלער. איצט איז זי שוין אַסך ווע-
ניגער ענליך צו אַ קליינטשיק מיידעלע און מער צו אַ פּאַריזערין.
נאָר פּלוצלונג האָט ער זיך אומגעקערט צום געווענליכען
טאָג-ענין.

—מיר וועלען אָנהויבען פון רעכטס. באַלד וועלען מיר גע-
פינען די הערצאָגין.
די גרעפּין, וואָס האָט זיך געפונען אין קורס פון אַלץ,
וואָס האָט נאָר געהאַט אַ שייכות צו מאַלעריי, האָט אַ פּערזאָרג-
טע, פונקט ווי זי וואָלט אַליין אויסגעשטעלט אַ בילד, געפּרעגט:
—וואָס זאָגט מען?
—מען לויבט די אויסשטעלונג. באַנאָ איז מערקווירדיג;
צוויי גרויסאַרטובע בילדער פון קאַראָלס דוראַן; פּיוביס דע-שאַ-
וואַן ענטזיקט; דאָס, וואָס ראָל האָט אויסגעשטעלט, איבעראַשט,
זעהר ניי; רעווע איז אויסגעצייכענט און אַסך אַנדערע.
—און איר?—האָט זי געפּרעגט.
—מען זאָגט מיר קאָמפּלימענטען, אָבער איך בין נישט צו-
פּרידען.

—איר זענט קיינמאָל נישט צופּרידען.
—ניין, טיילמאָל יאָ. אָבער דאָסמאָל, דאָכט מיר, איז מיר
ווירקליך נישט געלונגען.
—פאַרוואָס?
—איך ווייס אַליין נישט.
—מיר וועלען זעהן.
אַז זיי זענען צוגעגאַנגען צום בילד—צוויי פּויערשע מיי-
דעלעך, וואָס באַדען זיך אין אַ קליין טייכעל—איז אַ גרופּע מענ-
שען געשטאַנען דערביי און זיך ענטזיקט מיט אים. דאָס האָט זי
דערפּרעהט און זי האָט געזאָגט:
—אָבער דאָס איז דאָך פּראַכטפול, דאָס איז דאָך אַ פּערל.
איר האָט נאָך קיינמאָל נישט געשריבען בעסער דערפון.
ער האָט זיך צוגעדריקט צו איר, אַ ליבענדיגער, אַ דאַנק-
באַרער פאַר איר יעדען וואָרט, וואָס האָט שטענדיג בערוהיגט
אין אים עפּיס אַנאָגעניש, איינגעשטילט עפּיס אַ וואונד. און אין
קאָפּ האָבען זיך אים דורכגעטראָגען געשווינטע אַרגומענטען, וואָס
האַבען אים איבערצייגט דערין, אַז זי איז גערעכט, אַז מיט א-
רע קלוגע אויגען פון אַ פאַרזערין שאַצט זי ריכטיג אָב. ער האָט
געוואָלט פּערשטיקען זיינע ספקות און פּערגעסען, אַז אין אַ משך

פון צוואנציג יאָר האָט ער זי פאָרגעוואָרפֿען טאַקי דערפאַר, וואָס זי האָט זיך צופיל ענטציקט מיט שפילצייגקונסט, מיט פיי-נע קלייניגקייטען, מיט ווייכע מאָטיוועלעך, מיט די אַלע נאַריש-קייטען, וואָס ווערען אַרויסגערופֿען דורך דער מאָדע און נישט דורך דער קונסט—דורך יענער איינציגער קונסט, וואָס איז פריי פון אידעען, פון טענדענצען און וועלטליכע פאָראַרטיילען.

ער האָט זיי גערופֿען ווייטער און פאָרגעלעגט בעטראַכטען די בילדער. און לאַנג האָט ער זיי געפירט פון זאַל אין זאַל, בעוויווען זיי בילדער, דערקלערט טעמעס, אַ גליקליכער פון זייער געזעלשאַפט, פון זייער גאַנטיקייט.

פלוצלונג האָט די גרעפֿין געפרעגט:

—וויפיל אַ זייגער?

—האַלב איינס.

—אַ גיכער פרישטיגען! די הערצאָגין וועט וואַרטען אויף אונז ביי לעדוואַיינ'ען; אַהין בעדאַרף איך אייך ברענגען, אויב מיר וועלען זי דאָ אין די זאַלען נישט געפינען.

דער רעסטאָראַן, אַרומגערינגעלט מיט אַ וועלדעל פון בוי-מער און קוסטעס, איז געווען ענליך צו אַ זשומענדיגען בינשטאַק; אַ נישט-קלאַרער גערויש פון קולות, אַרופֿעריי, אַ קלאַפֿעריי פון טעלער האָט זיך געטראָגען פון די ברייט-פונאַנדערגעפֿענטע טיר-רען און פענסטער. די טישען, אַרום וועלכע עס זענען געזעסען מענשען און אין איילעניש געגעסען, זענען געווען איינג צונויפ-גערוקט איינער צום צווייטען און אויסגעשטעלט אין לאַנגע רייהען ביי ביידע זייטען פון דעם איינגען דורכגאַנג. אַהין-און-צוריק זענען אומגעלאָפֿען גאַרסאַנען איבער דעם איינגען דורכגאַנג, צוטומעלטע און פערשמייטעטע, און געטראָגען אין די הענט שווערע געריכטען מיט פלייש, פיש און פרוכטען.

אויף דער קיילעכטיגער וועראַנדע איז געווען אַזויפיל מען-שען, אַז זיי האָבען אויסגעוויווען ווי אַ לעבעדיגער טויג. און דאָס אַלץ האָט געלאַכט, גערופֿען, געטרונקען און געגעסען, בעגייס-טערט פון פּרעהליכקייט, אַ דאַנק דעם וויין און יענער בעזונדע-

דער פרייד, וואָס אין מאַנכע טעג בעגיסט זי צוזאַמען מיט דער זון פאַרזי.

דער גאַרסאָן האָט דורכגעפירט די גרעפּין, אַנעט און בער-טעניץ אין אַ בעזונדער זאַל, וואו אויף זיי האָט געוואָרט די הערצאָגין.

אַריינגעהענדיג, האָט דער קינסטלער בעמערקט דעם מאַר-קיו דע-פאַראַנדאַל, וואָס איז געזעסען נעבען זיין מומען. ער איז געווען זעהר העפּליך, געשמייכלעט, אויסגעצויגען די הענט, צו בעמען ביי דער גרעפּין און איר טאַכטער זייערע שירמלעך און פעלערניקעס. דערוועהנדיג אים, האָט בערטען דערשפּירט אַ שאַר-פע פיינטשאַפט און ער האָט געהאַט אַ פּערלאַנג צו בעשיטען אים מיט שטעלדעקער און גראַבקייען.

די הערצאָגין האָט אָנגעהויבען דערקלערן איר בעגעגעניש מיטן פּלימעניק און מיוואַדיעס אָבפּאַר, וואָס שטעהט אין רשות פון מיניסטער איבער שענער קונסט. און ביים געדאַנק, אַז דערדאָזיגער פּראַנטישער מאַרקיו וועט חתונה-האַבען מיט אַנעט, אַז ער איז געקומען אַהער צוליב איר, אַז ער קוקט שוין אויף איר, זי אויף אַ פּרוי, וואָס וועט טיילען מיט אים איר ווע-גע-גר—ביי דעמדאָזיגען געדאַנק האָט בערטען אָנגעהויבען ווערען גערוועאיש און האָט דערשפּירט אַזאַ מין האָס, פּונקט ווי זיינע רעכט וואָלטען אין עפּיס נישט אָנערקענט געוואָרען, זיינע גע-היימע און הייליגע רעכט.

באַלד ווי מען האָט זיך געזעצט פאַר'ן טיש, האָט דער מאַרקיו, וואָס האָט געהאַט זיין אָרט נעבען דעם יונגען מיי-דעל, אָנגעהויבען פּעראינטערעסירען זי. ער האָט דערביי אַרויס-געוויזען יענעם בעזונדערן פּלייס, וואָס איז כאַראַקטעריסטיש פאַר מענער, וועלכע ווייסען, אַז זיי מעגען אָפען ראָמאַנסירען מיטן מיידעל.

ער האָט געקוקט אויף איר מיט נייגיר און דעם קינסט-לער האָבען זיינע בליקען אויסגעוויזען העזה/דיגע און פּרובענדי-גע. אין זיינע שמייכלען איז כמעט געלעגען צערטליכקייט און צופּרידענקייט; זיין העפּליכקייט איז גלייכצייטיג געווען אַ קאַל-

טע און אוואַרימע. אין זיינע מאנירען און ווערטער איז שוין אַרויסגעטראָטען עפיס אַ בעשלֶאַסענקייט, ער האָט אַזוי ווי געגע- בען צו פיהלען, אַז ער איז גרייט אָנצונעמען די זאַך.

די הערצאָגין און די גרעפּין האָבען אים קענטליך בע- שיצט, געלעגט זייער הסכמה אויף אַזאָ אויפפירונג און זיך דורכ- געוואָרפען מיט בליקען פון פערשווערער.

באַלד ווי מען האָט געענדיגט פרישטיגען, איז מען צוריק אַוועק אויף דער אויסשטעלונג. די זאַלען האָבען גערוישט פון מענשען און עס איז געווען אונמעגליך דורכצושטופען זיך צווי- שען זיי. די וואַרימקייט פון מענשליכע קערפער, דער זיס-קלע- פּיגער ריח פון דאַמען- און מענערקליידער—דאָס אַלץ צוזאַמען האָט בעשאַפּען אַ שווערע עקעלדיגע אַטמאָספּערע. איצט האָט מען שוין מער נישט געקוקט אויף די בילדער, נאָר אויף פּנימ'ער און טואַלעטען, מען האָט געזוכט בעקאַנטע; טיילמאָל האָט מען דידאַזיגע מענגע מענשען פונאַנדערגעשטויסען און אויף אַ מינוט האָט מען געמאַכט אַ וועג פאַר אַ הויכען צווייענדיגען לייטער, וואָס מען האָט געטראָגען מיט געשריי הינטער די מיטגלידער פון דער אויסשטעלונג: „טרעט-אַב, היט זיך, דאַמען!“

אין אַ פינף מינוט אַרום האָט די גרעפּין און אַליוויצע פער- לאָרען די זייעריגע. ער האָט געוואַלט געהן זיי אָבוועקן, אָבער זי, אָנגעלעונט אויף זיין האַנט, האָט אים געזאָגט:

—איז דען אונז נישט גוט? מיר האָבען זיך נישט וואָס צו בעאונרוהיגען וועגען זיי. מיר האָבען זאָך בעשטימט, אַז אויב מיר וועלען זיך פערלירען, וועלען מיר געפיגען איינער דעם צווייטען פיר אַ זייגער אין בופעט.

—יא, אמת—האָט ער געזאָגט.

אָבער ער האָט אַלץ געטראַכט פון דעם, אַז דער אַרמ- בעגלייט אַנעטין און שלענגעלט זיך אַרום איר מיט מאַנירען פון אַ פּינעם פאַצעט.

די גרעפּין האָט אַרויסגעמורמעלט

—אַלזאָ, האָט איר מיך נאָך ליב?

ער האָט איר געענטפערט מיט אַ צווייטען און בענאָרגטען

פנים:

—נו, יאָ, געוויס.

און ער האָט זיך געסטאַרעט איבער די קעפּ אויסצוגעבן-

גען דע-פאַראַנדאַלס גרויען הוט.

זי האָט געפיהלט, אָו ער איז צווייט און געוואָלט צו-

ציהען צו זיך זיין אויפּמערקזאַמקייט, און זי האָט פון דאָסניי

געזאָגט:

—ווען איר וואָלט געוואוסט, ווי מיך ענטציקט אייער איצ-

טיג בילד, דאָס איז אַ פּערל.

ער האָט אַ שמייכלעל געטאָן, באַלד פּערגעסען די יונגעלייט

און געטראַכט נאָר וועגען דעם, וואָס אים האָט בעאונרוהיגט פון

אינדערפרי-אָן.

—אמת? איר געפינט-איין?

—יאָ, מיר געפעלט דאָס בילד בעסער פון אַלע אנדערע.

—דאָטאָזיגע בילד האָט מיר פּערשאַפט נישט וועניג ער-

געריניש.

מיט וואַרימע און חניפה'דיגע ווערטער האָט זי פון דאָסניי

צוגעשמירט זיין אויפּמערקזאַמקייט צו זיך. זי האָט שוין לאַנג

געוואוסט, אָו קיין זאַך האָט נישט אַזאַ מאַכט איבער דעם אַר-

טיסט, ווי האַרציגע שטענדיגע חניפה. אַ געפאַנגענער, פון דאָסניי

בעלעבט און דערפּרעהט פון די דאָזיגע צאַרטע ווערטער, האָט ער

גענומען פלוידערן און שוין מער קיינעם נישט געזעהן און נישט

געהערט אויסער איר אין דערדאָזיגער רוישיגער בעוועגליכער

מחנה.

צו בעדאַנקען זי, האָט ער איר אָנגע'סוד'עט אויפ'ן אויער:

—איך האָב אַווילדען בעגער צו קושען אייך.

איר איז בעפאַלען אַ הייסע אויפּרעגונג, און, אויפּגעהויבען

אויף אים די אויגען, האָט זי ווידער געפּרעגט:

—אַלואָ, האָט איר מיך נאָך אַלץ ליב?

און ער האָט געענטפערט מיט אַ בעגערענדיגער אינטאָנאַציע,

וואָס זי האָט פּריער נישט געהערט אין זיין קול:

—יא, איך האָב אייך ליב, מיין טייערע אַנע.
 —קומט עפטער צו מיר אין אָווענד—האַט זי געזאָגט.—
 איצט, ווען מיין טאָכטער איז אין דערהיים, וועל איך וועניגער
 אַרויספאַרען.

פון דער צייט אָן, וואָס זי האָט דערפיהלט, אַז ער ווערט
 צו איר פּלוצלונג צוריק צערטליך, האָט זי זיך געשפּירט אינ-
 גאַנצען גליקליך. אַליוועס ווייסע האָר און די בערוהיגונג, וואָס
 די יאָרען ברענגען מיט זיך, האָבען פּערקלענערט איר אונרוהיג-
 קייט, אַז אַ צווייטע פּרוי וועט אים צוציהען, אָבער איצט האָט
 זי זיך שטאַרק געשראַקען, אַז ער וועט חתונה האָבען אויס מורא
 פאַר איינזאַמקייט. אָט די אַלטע שרעקען האָבען זיך אין איר
 אַלץ געשטאַרקט און געצוואונגען זי צוצוטראַכטען פּערשידענע
 פּלאַנען, ער זאָל קאָנען זיין וואָס מער צייט נעבען איר, פּדי צו
 בעפרייען אים פון לאַנגע איינזאַמע-אָווענדען אינ'ם קאַלטען
 שטילשווייגען פון זיין לעדיגען הויז. מחמת זי האָט נישט גע-
 קאַנט אים שטענדיג איינלאַדען צו זיך און פּערהאַלטען אים גע-
 בען זיך, האָט זי אים אויסגעזוכט פּערשידענע פּערגעניגענס, גע-
 שיקט אים אין טעאַטער, רעקאַמענדירט אים צו פירען אַ וועלט-
 ליך לעבען, געגעבען אים צו פיהלען, אַז זי וויל בעסער. ער
 זאָל זיין אַרומגערינגעלט מיט פּרויען, איידער טראַכטען, אַז ער
 איז אַליין אין דעם טריב-פּערלאַזטען הויז.
 זי האָט אָנגעהויבען ריידען, ענטפּערנדיג זיך גופא אויף
 אַ געהיימען געדאַנק:

—אַך, ווען איך וואָלט אייך אויף שטענדיג געקאַנט איינ-
 האַלטען, ווי וואָלט איך געצערטעלט, געהיט! זאָגט מיר צו,
 אַז איר וועט איצט קומען צו מיר עפטער, ווען איך וועל מער
 נישט אַרויספאַרען.

—איך זאָג עס אייך צו.

—מאַמע—האַט זי דערהערט אַ שעפטשען ביים אויער.
 די גרעפּין האָט אַ ציטער געטאָן און זיך אומגעקערט. גע-
 בען איר זענען געשטאַנען אַנעט, די הערצאָגין און דער מאַרקיו.
 —איצט איז פּיר אַ זייגער—האַט געזאָגט די הערצאָגין—

איך בין זעהר מיד און וויל אָוועקגעהן.

די גרעפין האָט געענטפערט:

—איך געה אױך, איך קאָן נישט מער.

זיי זענען צוגעגאַנגען צו די אינערליכע טרעפּ, וואָס האָ-
בען זיך געצויגען פון דער גאַלערייע, פערשטעלט מיט צייכנונג-
גען און אַקוואַרעלען, און איז געהאַנגען איבער דעם גרויסען ווינג-
טעדיגאַרטען. דאָ זענען אויסגעשטעלט געווען סקולפטורווערק.
פון דאַנען האָט זיך געלאָזט זעהן די אונגעהויער-גרויסע
אַראַנזשערע מיט סטאַטועס, פונאַדערגעשטעלט אויף די וועגען,
זיי האָבען געבלייבט צווישען די גרינע קוסטעס אויף זייערע
פיעדעסטאַלען און זיך געהויבען איבער די מחנות מענשען, וואָס
האַבען זיך אין אַ שנעלען שוואַרצען שטראָם צוגאַסען איבער די
אַלעען. אין דידאַזיגע שוואַרצע לענטעס פון היט און אַקסלען
האַבען זיך אויסגעטיילט די מאַרמאַרסטאַטועס, בילדענדיג טויערנ-
דער ליכטפּלעקען און לייכטענדיג מיט זייער בלענדענדיגער
ווייסקייט.

אַז בערטען האָט זיך ביי דער טיר צוועגענט מיט זיינע
בעגלייטער, האָט מאַדאַם דע-הילערוואַ אים שטיל אַ פרעג-געטאַן:

—קומט איר, אַלואַ, היינט אין אָווענד?

—געוויס וועל איך קומען.

און ער האָט זיך צוריקגעקערט אויף דער אויסשטעלונג
איבערצושמועסען מיט די קינסטלער וועגען די איינדרוקען פון
טײַג.

מאַלער און סקולפּטאָרס זענען אין קליינע מחנה'לעך גע-
שטאַנען אַרום די סטאַטועס און פאַר'ן בופּעט. דאָ זענען פּער-
טיידיגט און אָפּגעוואָרפּען געוואָרען דיזעלבע אידעען, ווי אין די
פּאַרזאַנגענע יאָרען; עס זענען אַרויסגעזאַגט געוואָרען דיזעלבע
אַרגומענטען און געאַמפּערט האָט מען זיך אויך אונגעפּער אי-
בער דיזעלבע ווערק. אַליווע אין, ווי אַלעמאַל, שטאַרק אויפּגע-
לעבט געוואָרען ביי דידאַזיגע זכּוּחַים. ער האָט געהאַט די פּע-
היגיקייט אונטערצודריקען שנעלע רעפּליקעס, צוטומלען יענעם
האַסטיג און האָט גע'ש'מ'ט פאַר אַ שאַרפּזיניגען טעאַרעטיקער, מיט

וואָס ער האָט זיך זעהר געגרויסט. דאָסמאָל האָט ער געסטאַ-
רעט זיך אויפצומונטערן, זיך דערהיצען דורכ'ן וכוח, אָבער די
געדאַנקען, מיט וועלכע ער האָט געווענליך אָפגעשלאָגען די געג-
נער, האָבען אים אויך אַזוי וועניג אינטערעסירט, ווי דאָס, וואָס
אים איז אויסגעקומען צו הערען; און אים האָט זיך געוואַלט
אָוועקנעהן, נישט הערען, נישט פערשטעהן, מחמת ער האָט פאַר-
אויט געוואוסט אַלץ, וואָס מען וועט זאָגען בנוגע צו די אַלטע
פראַגען איבער קונסט פון פערשידענע, אים שוין לאַנג בעקאַנטע
שטאַנדפונקטען.

דאָן האָט ער עס אַלץ ליב געהאַט, מיט גרויסער אויס-
שליסליכער ליבע ביו אַהער ליב געהאַט, אָבער היינט האָט אים
עפּיס צווייט, נישט געלאָזט זיך קאַנצענטרירען, ווי עס געשיהט,
בשעת עפּיס אַ קלייניגקייט, וואָס בעדאַרף אונז, דאַכט זיך, גאָר-
נישט אינטערעסירען, פערפאַלגט אונז אָהן אַנאויפּהער, וואָס
אַרום זאָל נישט געטאָן ווערען, נישט גערעדט ווערען; עס
בלייבט שטעקען ביי אונז אין מח, ווי אַ העלצעל, וואָס איז
אַריין אין לייב.

אפילו די אונרוהיגקייט פאַר די באַדענדיגע מיידעלעך איז גאָר
אַנטרונגען, בשעת ער האָט זיך דערנאָך דערמאַנט וועגען דעם, ווי אונז-
אַנגענעם דער מאַרקיו האָט זיך געדערהט אַרום אַנעט. אייגענטליך,
וואָס האָט עס צו אים? האָט ער דען געוויסע רעכט? פון וואַנען
קומט צו אים דער חשק צו שטערען דעמדאָזיגען שענעם שדוך,
וואָס איז פריער בעשטימט געוואָרען און וואָס איז פאַסיג אין
אַלע פרטים? אָבער נאָך די אַלע בעדאַכטונגען איז אים נישט
געלונגען אָפצוטרײבען יענע שפּירונג פון פיינטשאַפט און אונזר-
פרידענקייט, וואָס איז אים בעפאַלען, בשעת ער האָט דערזעהן,
ווי פאַראַנדאַל רעדט און שמייכעלט, ווי אַ חתן, גלעטענדיג מיט'ן
אויג דאָס געזיכט פונ'ם יונגען מיידעל.

אַז ער איז געקומען אין אָווענד צו דער גרעפּין און פון
דאָסניי זי געפונען מיט דער טאַכטער ביי דער האַפּטונג פאַר
אַריבע, האָט אים געקאַסט אַ סך מיה איינצוהאַלטען זיך פון חוּקין
און בייזע בעמערקונגען אויפ'ן אדרעס פון מאַרקיו; ער האָט

קיים דערשטיקט אין זיך דעם חשק קלאָר צו מאַכען פאַר אַנעטן די גאַנצע באַנאַליטעט פון דעמדאָזיגען מאַן, וואָס איז אויסער-ליך בעדעקט מיט גלאַנץ.

בשעת דיראָזיגע נאָך מיטאַג-וויזיטען האָט ער שוין לאַנג, אויף די רעכט פון אַנאַלטען פריינד, וואָס שטערט זיך נישט, טיילמאָל זיך דערלויבט אַליינט שלעפּעריג שוויגען און אונגע-צוואונגענע פּאָזעס. טיף אַריינגעזעצט זיך אין לענשטול, אַ פּוס אויף אַ פּוס, דעם קאָפּ פּערוואָרפען אַהינטער, האָט ער עפּטער ריידענדיג געטרוימט און אין דערדאָזיגער אַטמאָספּערע פון בע-קוועמליכקייט האָט אויסגערוהט זיין גוף און זיין נשמה. אָבער פּלאַצונג האָט ער דערשפּירט עפּיס אַדערוואַכונג, אַ צופּלוס פון ענערגיע, ווי עס געשיהט מיט מענער, וואָס סטאַרען זיך מיט אַלע מעגליכקייטען געפעלען צו ווערען, בשעת זיי זענען בע-שעפּטיגט דערמיט, וואָס מען וועט זאָגען וועגען זיי, און אין דער דער געזעלשאַפט פון עטליכע פּערוואָנען זוכען זיי אָב די מער-גלענצענדיגע אָדער פּיינערע אויסדרוקען, כדי די געדאַנקען זאָלען אַרויסקומען מער אויסגעפּוצט און מער קאָקעטיש. איצט האָט ער שוין נישט געלאָזט אָבשטאַרבען דעם שמועס, ער האָט אים בע-לעבט און אויפּגעהויבען דורך זיין בעגייסטערונג, און אַז אים פּלעגט געלינגען, די גרעפּין און איר טאַכטער זאָלען אָנהויבען לאַכען מיט אַנאַויפּריכטיגען פּרעהליכען געלעכטער, אָדער אַז ער פּלעגט בעמערקען, אַז זיי זענען גערירט אָדער אַז זיי פּלעגען אויף אים אויפהויבען פּערוואונדערטע אויגען אָדער זיי פּלעגען פּערגעסען די אַרבייט און זיך צוהערען צו זיינע ווערטער—דע-מאָלט פּלעגט ער שפּירען אַ קיצעלדיג געפּיהל פון פּערגעניגען, אַ קליינעם ציטער פון נצחון, מיט וועלכען ער איז בעלוינט גע-וואָרען פאַר זיינע אָבשטרענגונגען.

איצט פּלעגט ער קומען יעדעס מאל, ווען ער האָט גע-וואוסט, אַז ער וועט זיי געפּינען אין דערהיים אַליין און, מעג-ליך, אַז ער האָט קיינמאָל נישט איבערגעלעבט אַזוינע אָנגעגע-נע אַווענדען.

אַט די אָפּטע פּינקטליכע וויזיטען האָבען איינגעשטילט די

שטענדיגע שרעקען פון מאַדאָם דע-הילערוואַ און מיט אַלע כּוח האָט זי זיך געסטאַרעט צוצוציהען אים און איינצוהאַלטען נעבען זיך. זי האָט זיך אָבערזאָגט פון געלאַדענע מיטאַגען, פון בעלער, פון סאַרשטעלונגען, צו פערשאַפען זיך בלויז דאָס פּערגעניגען, אַרויסצוהגען דריי אַ זייגער פון שטוב און, אַריינצוואַרפען אין טעלעגראַפּענקעסטעל אַ בלויע טעלעגראַם מיט די ווערטער: „ביון אָווענד.“ פון אָנהויב פּלעגט זי אָבשיקען די טאַכטער שלאָפען, ווי נאָר עס פּלעגט שלאָגען ניין אַ זייגער, כּדי ער זאָל האָבען די מעגליכקייט צו פּערבלייבען מיט איר וואָס מער אַליין. דער-נאָך אָבער, אַז זי האָט איינמאַל בעמערקט, ווי ער וואונדערט זיך דערויף און זאָגט מיט אַ שמייכל, אַז מען בעדאַרף זיך אויפ-הערן בעגען מיט אַנעט, ווי מיט אַ קליין מיידלע, וואָס האָט זיך צופיל צושייט, האָט זי איר געגעבען אַ הנחה נאָך אַ פּער-טעל שעה, דערנאָך אַ האַלבע שעה, דערנאָך אַ שעה; אַז דאָס מיידעל פּלעגט אַוועק שלאָפען, פּלעגט ער, איבעריגענס, לאַנג נישט פּערבלייבען. עס פּלעגט זיך דאַכטען, אַז צוואַמען מיט איר פּלעגט פּערשווינדען אַ העלפט פון יענעם ציבער, וואָס פּלעגט אים אויפהאַלטען אין דעמדאָזיגען גאַסטציימער. נאָך איר אַוועקגעהן, פּלעגט ער באַלד צורוקען צו דער גרעפינס פּיס דאָס קליינע ליבע נידעריגע לענשטולכעל, זיך אַנידערצוּצען נאָנט פון איר און טיילמאַל מיט אַ צערטליכער שטיפּערישער פּעוועגונג זיך צודריקען מיט אַ באַק צו אירע קני. פּלעגט זי אים געבען איר האַנט, וואָס ער פּלעגט נעמען אין זיינע און זיין היץ און אונ-רוהיגקייט פּלעגען באַלד פּאַלען; פּלעגט ער אויפהערן ריידען און אין האַרציגען שטילשווייגען, אויסגערוהט דאַכט זיך, פון זיין אויפּרעגעניש און אַנשטרענגונג.

ביסלעכטווייז האָט זי מיט'ן אינסטינקט פון אַ פּרוי פּערשטאַ-נען, אַז אַנעט ציהט אים צו אויך כּמעט אַווי, ווי זי אַליין, אָבער דאָס האָט זי נישט געערגערט, זי איז געווען גליקליך, וואָס צווישען זיי ביידען קאָן ער געפינען עטוואָס אַווינס, ענליך צו אַ היים, וואָס זי האָט אים צוגענומען. און זי האָט זיך גע-סטאַרעט איינצוהאַלטען אים נעבען זיך און איר טאַכטער ווי

זויט מעגליך לענגער. זי האָט אונטערגעשטריכען איר ראָל פון אַ מוטער, ער זאָל האָבען די אילוויע, אַז דאָס מיידעלע איז זיינס און אַז צו דעם אַלעם, וואָס האָט אים צוגעשמידט צו דעמדאָזי-גען הויז זאָל צוקומען נאָך אַ שאַטירונג פון צערטליכקייט.

אין איר קאָקעטעריע, וואָס איז שטענדיג געווען אויף דער וואַך, האָט זיך אַריינגע'גנב'עט אַן אונרוהיגקייט פון דער צייט אָן, וואָס זי האָט דערפיהלט די בייזע רמזים פון אַלטקייט, פונקט ווי אַ לייכטען קוים-שפירענדיגען שטאָך, און איצט איז איר קאָקע-טעריע געוואָרען מער אַקטיוו. צו ווערען אַזאַ שלאַנקע און די-גע, ווי אַנעט, האָט זי זיך שטענדיג אָבגעזאָגט פון טרינקען און זי איז ווירקליך מאָגערער געוואָרען; איר פיגור איז איצט ענ-ליך געווען צו דער פיגור פון דעם יונגען מיידעל, אַזוי, אַז פון הינטען האָט מען זיי כמעט נישט געקאָנט אונטערשיידען. אָבער-אויף איר אָבגעצערטען פנים האָט זיך שלעכט אָבגעשפּיעלט דער-דאָזיגער שנוי. די בעפרייטע הויט האָט זיך איינגעשרוממען און בעקומען אַ געלבע שאַטירונג, וואָס האָט נאָכמער אונטערגעשטרי-כען די רייצענדיגע פרישקייט פונ'ם יונגען מיידעל.

און דעמאָלט, אָבהיטענדיג דאָס געזיכט, האָט זי אָנגעהוי-בען ברויכען די מיטלען פון אַנאַקטריסע; אמת, די ווייסקייט פון דער הויט, וואָס זי האָט אויף אַזאַ אופן דערגרייכט, האָט אויסגעוויזען בייטאָג, פאַר'ן העלען שיין, עטוואָס פערדעכטיג, אָבער דערפאַר אין אַווענד האָט איר הויט בעקומען יענעם קינסט-ליכען, נאָר רייצענדיגען גלאַנץ, וואָס גיט די גוט-געפאַרבעטע פרויען אַזאַ זעלטענע געזיכטשאַטירונג.

דאָס, וואָס זי האָט אָנערקענט די קאַפיטולירונג פאַר דער צייט און אָנגעהויבען געברויכען קינסטליכע מיטלען, האָט אין איר פערענדערט די געווענהייטען. אויף וויפיל עס איז נאָר געווען מעגליך, האָט זי אָנגעהויבען אויסמיידען פערגלייכוונגען פאַר דעם העלען שיין פון דער זון און געזוכט די דאָזיגע פערגלייכוונגען פאַר'ן שיין פון אַ לאַמפּ, מחמת דאָס אַווענדליכע ליכט האָט איר גע-געבען פאַרזוג. אַז זי האָט זיך געפיהלט מיד, בלאַס, מער אַלט, איידער געווענליך, זענען איר געקומען צוהילף די געהאָראַמע

מיגרענען, וואָס האָבען דערלויבט דורכצולאָזען בעלער און ספּעק-טאָקלען; דערפֿאַר אָבער אין יענע טעג, ווען זי האָט זיך גע-שפּירט אינגאַנצען גלאַנץ פֿון איר שענקייט, האָט זי געפּייערט איר נצחון און מיט בעשיידענעם שטאָלץ פֿון אַ יונגער מוטער זיך פֿאַרגעשטעלט פֿאַר אַנ'עלטערע שוועסטער. צו טראָגען שטענדיג כּמעט דיועלבע קליידער מיט דער טאָכטער, פּלעגט זי אָנטאָן די טאָכטער, ווי אַ יונגע פּרוי, און די טואַלעטען האָבען אויסגעוויזען צו-שווער פֿאַר אירע יאָרען. אָנעט, אין וועלכער עס האָט זיך אַלץ מער אַרויסגעוויזען דער פּרעהליכער חווקדיגער כאַראַקטער, האָט געטראָגען זיך אַויגע קליידער מיט אַזאַ רירעוודיגער פּרעה-ליכקייט, אַז זיי האָבען זי געמאַכט נאָך רייצענדיגער. מיט דער גאַנצער נשמה האָט זי זיך בעטייליגט אין דער מאַמעס קליי-ניטשקע קאָקעטישע כּיטרעקייטען, אינסטינקטיוו מיט איר צוזאמען געשפּילט קלייניטשקע גראַציעזע טצענעלעך, געקאָנט אַ קוש טאָן זי צו דער צייט, צאָרט אַרומנעמען זי ביי דער טאָליע, געקאָנט מיט אַ בעוועגונג, מיט אַ גלעט, מיט עפּיס אַ פּלעצליכען פּרעהל-כּען המצאה'לע בעווייזען, ווי אַזוי זיי זענען ביידע שען און ווי זיי זענען ענליך צו איינאַנדער.

אַליוויע בערטען, וואָס האָט זיי שטענדיג געזעהן צוזאַמען, וואָס האָט זיי שטענדיג פּערגלייכט, איז דערגאַנגען דערצו, אַז מינוטענווייז פּלעגט ער זיי צוזאַמענמישען. טיילמאָל, בשעת דאָס יונגע מיידעל פּלעגט ריידען צו אים אין דער צייט, וואָס ער האָט גראָד גישט געקוקט אויף איר, פּלעגט ער זיין גצוואונגען. צו פּרעגען: „ווער האָט עס נאָר-וואָס גערעדט?" טיילמאָל פּלעגט ער זיך אפּילו וויילען דערמיט, ער פּלעגט אויף אַזאַ אופן שפּי-לען מיט זיי און צוזאַמענמישען זיי, בשעת זיי פּלעגען זיין אַליין אין גאַסטציימער, געפּוצט אין סטיל פֿון לודוויג דעם XV-טען. ער פּלעגט פּערמאַכען די אויגען און טיילמאָל בעטען, זיי זאָלען זיך ווענדען צו אים מיט דערזעלבער פּראָגע, איינע נאָך דער צווייטער, דערנאָך פּלעגט ער ענדערן די אָרדנונג פֿון די פּראָגען, צו דערקאָנען זייער קול. זיי האָבען זיך אַזוי גע-סיקט איינגעאיבט אין דער קונסט צו ריידען מיט דער אייגע-

נער אינטאָנאַציע, אַז עפּטער האָט ער נישט געקאָנט טרעפּען, ווער פון זיי האָט עס גערעדט. און זיי האָבען זיך ווירקליך אויסגעלערנט ריידען אַזוי ענליך, אַז די דינער פּלעגען זאָגען: „אַ מין הערין“ דעם יונגען מיידעל און „אַ פּרייליך“—איר מוטער.

זיי האָבען זיך געוויילט דערמיט, וואָס זיי האָבען נאָכגע-מאַכט איינע דער צווייטער, קאָפּירט די בעוועגונגען צווישען איינאַנדער און דערגרייכט אַזאַ ענליכקייט אין דער פיגור און די זשעסטען, אַז אפילו הער דע-הילערואַ אליין פּלעגט זיי וויילע-ווייז צונויפּמישען, בשעת די אָדער יענע פּלעגט אַדורכגעהן די שוואַך בעלויכטענע טיפּקייט פון גאַסצימער, און ער פּלעגט זיי פּרעגען:

—דאָס ביזטו, אַנעט, אָדער דאָס איז דיין מוטער?

אַט די נאַטירליכע און קינסטליך-דערגרייכטע ענליכקייט, אַט ווירקליכע און דאָס געמאַכטע האָבען געגעבען דעם קינסט-לער אַ מאַדנעם איינדרוק פון עפּיס אַ צווייענדיג וועזען, אַנ'אַל-טען און אַ יונגען, זעהר אַ בעקאַנטען און פּמעט אַ אונבעקאַנטען. נוויי קערפּער, אינגאַנצען ענליך צווישען זיך, פון איין-און-דער-וועלכער פּרוי, אַנ'עלטערער און אַ יונגער, וואָס איז פון דאָסניי גע-דאָרען אַזאַ, ווי זי איז געווען. און ער האָט געלעבט נעבען זיי, זיך געטאָפּעלט צווישען זיי, פול אונרוהיגקייט און אויפּרענונג. צו האָט געפּיהלט, ווי די געוועזענע ליידענשאַפט צו דער מו-גער ווערט פון דאָסניי בעלעבט אין זיין נשמה און אין דער-וועלכער צייט וועקט אין אים דאָס יונגע מיידעל עפּיס אַ נישט-קלאָרע צערטקייט.

צווייטעם בוך.

20-טער יולי, פארוי, 11 א וויגער אין אונזער.

מיין ריינד, מיין מוטער איז נאָר-וואָס געשטאַרבען אין
ראַנסיער. מיר פאַרען-אַרויס האַלבע נאַכט. קומט נישט, וואָרום
מיר האָבען קיינעם נישט געמאָלדען. אָבער בעדויערט מיך און
טראַכט וועגען מיר.

אייער אַנע.

21 יולי, האַלבער טאָג.

מיין אַרימער פריינד, איך וואָלט געקומען געגען אייער
ווילען, ווען איך וואָלט נישט געווענט געווען צו דערפילען יע-
דען פערלאַנג אייערן. פון נעכטען-אָן, טראַכטענדיג וועגען אייך.
שפיר איך אַ שטאַרקען וועהטאָג. איך שטעל מיר פאַר די שוויי-
גענדיגע נסיעה, וואָס איר האָט געמאַכט צוזאַמען מיט אייער
טאָכטער און אייער מאַן, איך שטעל מיר אייך פאַר, ווי איר
זיצט אין אַ שלעכט-בעלויכטענעם וואַגאָן, וואָס פירט אייך אַוועק
צו דער טייערער פערשטאַרבענער. איך זעה אייך אַלע דריי אונ-
טער אַ רויכערדיגען לעמפעלע—איך זעה אייך וויינענדיג, איך זעה
אַנעט יאָמערענדיג. אָט קומט איר אויפֿן וואַקואַל, אייך שטעהט
נאָך פאַר אַ שרעקליך נסיעה'לע אויף פערד. אָט קומט איר אַריין,

זרפאָינגעלט פון דינער, אין הויז, איר וואָרפט זיך צו די ירעפּ, צו יענעם צימערל, צו יענעם בעט, וואו זי ליגט. איך זעה אייער ערשטען בליק, אויסגעשטעלט אויף איר, איך זעה, ווי איר קושט דאָס אויסגעמוטשעטע אונבעוועגליכע געזיכט. און איך טראַכט פון אייער האַרץ, פון אייער אַרימען האַרץ, וואָס אַ העלפט פון אים געהערט מיר. דאָס האַרץ איז דערשלאָגען, דאָס האַרץ ליידט, אייך איז אונגעהויער שווער איצט, און איך לייד טיף צוזאַמען מיט אייך.

איך קוש אייערע אויגען, פול טרערען, מיט שטאַרקען מיטלייד.

אַליוויע.

2-טער יולי, ראָנסיער.

אייער בריף וואָלט מיר געבראַכט פּערלייכטערונג, מיין פּריינד, אויב מיר וואָלט עפּיס יאָ געקאָנט געבען פּערלייכטערונג אין דעמדאָזיגען שרעקליכען אומגליק, וואָס מיר האָט געטראָפּען. איר לווה איז געווען נעכטען, און פון דער צייט אָן, וואָס איר אַרימער טיטער גוף איז אַוועק פון דעמדאָזיגען הויז, דאַכט זיך מיר אויס, אַז איך בין געבליבען אַליין אויף דער ערד. האָסט ליב די מוטער, כּמעט נישט-וויסענדיג עס, כּמעט נישט-פּיהלענ-דיג די דידאָזיגע ליבע, וואָרום ליבען זי איז אַזוי נאַטירליך, ווי לעבען, און ווי טיף עס זענען די וואָרצלען פון דעמדאָזיגען גע-פּיהל, בעגרייפסטו ערשט דעמאָלט, ווען דו בעדאַרפסט זיך שיי-דען צום לעצטען מאָל. און נישטאָ קיין אַנדער ליבע-געפּיהל, וואָס מען זאָל קאָנען פּערגלייכען מיט דעם, מחמת די אַלע איבע-ריגע קומען צו אונז דורך צופּעליגע בעגעגענישען און נאָר אַט דאָס געפּיהל לעבט אין אונז פון געבוירען-אָן. די אַלע איבערי-גע געפּיהלען קומען אין אונז אין צוזאַמענהאַנג מיטן שפּילען פון מזל און נאָר די ליבע אַז מוטער ליגט אין אונזער בלוט פּונ'ם ערשטען טאָג פון לעבען. און דאָס איז דאָך נישט בלויז דאָס, וואָס דו פּערלירסט אַ מוטער, דאָ ווערט אויך אויף אַ העלפט פּער-שוואַנדען אונזער קינדהייט, וואָרום דאָס לעבען פון אַ קינד גע-ווערט אויף אַזויפּיל איר, וויפּיל אונז, נאָר זי אַליין האָט עס

נעוואוסט צוזאמען מיט אונז, נאָר די אליין האָט געדענקט אַסן
 לאַנג-פּערגאַנגענע, אונבעדייטענדיגע, אָבער טייערע געשעהעני-
 שען, וואָס האָבען אַרויסגערופּען דעם ערשטען צאַרטען ציטער
 אין אונזער האַרץ. נאָר איר אליין האָב איך נאָך געקאָנט זאָ-
 נען: „געדענקסטו, מאַמע, אין יענעם טאָג, ווען?.. געדענקסטו,
 מאַמע, די פּאַרפּאַר-ליאַלקע, וואָס די באַבע האָט מיר געשענקט?״
 צוזאמען מיט איר פּלעגען מיר איבערקלויבען די קלייניטשקע און
 קאָמישע ערינערונגען און איצט ווייס זיי שוין קיינער נישט אויף
 דער ערד, אויסער מיר. דאָס בעווייזט, אַז אַ טייל פּון מיר אליין
 איז איצט געשטאָרבען, אַנ'עלטערער, אַ בעסערער טייל. איך האָב
 אַערלאָרען אַנ'אַריים האַרץ, וואו עס האָט נאָך אינגאַנצען גע-
 לעבט יענס קליינטישק מיידעלע, וואָס איך בין אַמאָל געווען.
 איצט איז שוין נישטאָ מער קיינער, וואָס זאָל זי קאָנען. קיינער
 געדענקט שוין איצט נישט די קלייניטשקע אַנע, אירע קורצע
 קליידעלעך, איר געלעכטער, אירע תּנועה'לעך.

און עס וועט קומען אַ טאָג, וואָס איז שוין, קאָן זיין, נישט
 זעהר ווייט, ווען איך וועל אויך בעדאַרפען אַוועקגעהן און אליין
 אויף דער וועלט זעל איך איבערלאָזען מיין טייערע אַנעט, ווי עס
 האָט מיך איצט איבערגעלאָזט אליין די מוטער. ווי דאָס אַלץ
 איז טרויעריג, ביין, גרויזאָם! און דאָך טראַכט מען וועגען דעם
 קיינמאָל נישט. מיר בעמערקען נישט, אַז ביי יעדער רגע טראַגט
 אַוועק דער טויט עמיצען פּון אונז, ווי ער וועט אונז אויך אינ-
 גיכען אַוועקטראַגען. ווען מיר וואָלטען דאָס אַלץ געזעהן, ווען
 מיר וואָלטען געטראַכט וועגען דעם, ווען אונז וואָלט נישט גע-
 וויילט, נישט געמאַכט פּרעהליך און נישט פּערבלענדט דאָס אַלץ,
 וואָס ווערט געטאָן אַרום אונז, וואָלטען מיר דען געקאָנט לע-
 בען, וואָלטען מיר דען נישט משוגע-געוואָרען פּון די דאָזיגע אונ-
 ענדליכע טויטען?

איך בין אַזוי דערשלאָגען, אַזוי פּערצווייפּעלט, אַז איך בין
 נישט אימשטאַנד עפּיס צו טאָן. טאָג און נאַכט טראַכט איך אַלץ
 פּון מיין אַרימער מאַמען, וואָס איז פּערשלאָסען אין אַ קאַסטען,
 פּערגראַבען אונטער דער ערד, דאַרמען אויף די פּעלדער, אונ-

טערין רעגען. איר אַלט-געוואָרען געזיכט, וואָס איך פלעג קושען מיט אַזאַ גליק, איז בלויז אַ הייפעלע, וואָס דאַרף פוילען אין דער ערד!

ווען איך האָב פערלאָרען דעם פאַפּא, האָב איך חתונה גע- האַט. דעמאָלט האָב איך נישט געשפּירט דאָס אַלץ, וואָס איך פיהל איצט. יא, בעדויערט מיך, טראַכט פון מיר, שרייבט מיר. ווי איר זענט מיר איצט נויטיג!

אנע.

פּאָרוו, דעם 25-טען יולי.

מיין אַרימער פריינד.

אייער צער האָט מיך שרעקליך דערשלאָגען. און איך בין אויך ווייט דערפון צו זעהן אַלץ אין אַרצזען פאַרב. פון זינט איר זענט אַוועקגעפאַרען, פיהל איך מיך פערלאָרען און סער-וואָרפען, אָהן אַ היים, אָהן אַנאָבדאַך. אַלץ מאַכט מיך מיד, אַלץ איז מיר לאַנגווייליג, אַלץ רעגט מיך אויף. איך טראַכט נאָכאַ-נאָנד פון אייך און פון אייער אַנעט. איך פיהל, אַז איר זענט ביידע ווייט פון מיר און איך נויטיג מיך אַזוי אין אייער נאָנט-קייט. וואונדערליך, סאַראַ ווייטע איר קומט מיר איצט אויס און ווי איר פעלט מיר. קיינמאָל נישט, אפילו אין יענע טעג, ווען איך בין געווען יונג, זענט איר אַזויפיל נישט געווען פאַר מיר אַלץ, ווי איצט. פון אַגעוויסער צייט-אָן האָב איך פאַרגעפיהלט דעמדאָזיגען קריויס. דער צושטאַנד, וואָס איך לעב-איבער איז אַזאַ מאַדנער, אַז איך וואָלט אים זועלען אייך בעשרייבען. שטעלט אייך פאַר, אַז פונ'ם מאַמענט פון אייער אָבפאַר קאָן איך מער נישט שפאַצירען. אַמאָל און אפילו איצט אין די לעצטע מאָנאַטען האָב איך זעהר ליב געהאַט צו געהן אַליין איבער די גאַסען, אַרומבלאָנקען אָהן אַ ציל, אַצווייטער בעטראַכטען מען-שען, זאכען, שפּירענדיג אַתענוג דערפון, וואָס איך זעה אין וואָס איך קאָן זאָרגלאָז אַרומדרעהען זיך איבער די גאַסען. איך פלעג געהן, וואוהין די אויגען פלעגען טראָגען. אַליין נישט-וויסענדיג וואוהין איך געה. איך פלעג געהן צוליב'ן אַרומבלאָנקען אַטעמען, טרוימען. איצט קאָן איך מער נישט. באלד ווי איך געה אַרויס

אויף דער גאָס, הויבט מיך אָן שטיקען עפּיס אַנ'אונרוהיג גע-
 פיהל, איך לעב-איבער די אימה פון אַ בלינדען, וואָס האָט פער-
 לאָרען זיין הונד. איך הויב-אָן צו ווערען אונרוהיג. פונקט דאָס
 אייגענע, ווי אַ וועגמאַן, וואָס האָט זיך אַראָבגעשלאָגען פון זיין
 שטעג אין וואַלד, און איך בעדאַרף מיך צוריקקערן אַהיים. פאַ-
 ריז זעהט מיר אויס לעדיג, משונה, איך פערליר מיך אין אים.
 איך פערגיב מיר אַ פראַגע: „וואהין געהן? און ענטפער זיך:
 „ערגעץ נישט, איך שפאַציר דאָך.“ זעהר שען, אָבער איך קאָן
 נישט, איך קאָן מער נישט שפאַצירען אָהן אַ ציל. פון דעם איין
 געדאַנק, אַז מען דאַרף זיך בעוועגען, געהן, פיהל איך מיך זע-
 שלאָגען פון מידיגקייט, פערמוטשעט פון בענקשאַפט. דעמאָלט
 געה איך אין קלוב און שלעפּ אהין מיין מרה-שחורה.

און ווייטט איר, וואָס איז די סבה פון דעם אַלעס? גרויס
 דאָס, וואָס איר זענט דאָ נישטאַ. איך בין זיכער דערין. בשעת
 איך ווייס, אַז איר זענט אין פאַרזי, איז שוין פאַר מיר נישטאַ
 קיין שפאַציר אָהן אַ ציל, וואָרום עס אין דאָך גאַנץ מעגליך, איך
 זאָל אייך בעגעגענען ערגעץ אויף אַ גאַס. ווילט זיך מיר געהן
 אומעטום, וואָרום איר קאָנט דאָך זיין אומעטום. אייב איך זעה
 אייך נישט, קאָן איך דאָך, לפחות, האַפען, אַז איך זעל בעגע-
 גענען אַנעט, וואָס איז דאָך איינע פון אייערע פערפערונגען.
 אַדאַנק אייך ביידען, זענען אַלע גאַסען געווען פאַר מיר
 פול האַפנונג—די האַפנונג צו זעהן אייך. עס האָט געקאָנט גע-
 שעהן, אַז איר זאָלט זיך צוריקקערן פון ערגעץ ווייט און קו-
 מען מיר אַנטקעגען און עס האָט געקאָנט זיין אַזוי, אַז איך זאָל
 געהן הינטער אייך, פיהלענדיג און פאַרשטעלענדיג: זיך אייער
 גאַנטקייט. און זי שטאַט איז מיר דעריבער געווען רייצענדיג
 און די פרויען, ענליך צו אייך מיט'ן אויסזעהן, האָבען גערעגט
 מיין האַרץ אין דעם הוואָ פון די גאַסען. זיי האָבען פיר אַג-
 געפילט מיט דערוואַרטונג, געוויילט מיין אויג, זיי האָבען אַזוי
 ווי דערוועקט אין מיר דעם אַפּעטיט צו זעהן אייך.

איר וועט וואַרשיינליך איינגעפינען, אַז איך בין אַ גרויסער
 עגאָאיסט, מיין אַרימער פריינד. איך ענטשולדיג מיך, וואָס איך

זינג אייך, ווי אַנְאַלטע וואַרקענדיגע טויב, וועגען מיין איינזאַם-
 קייט אין דער צייט, ווען איר פּערגיסט אַזוינע ביטערע טרע-
 רען. ענטשולדיגט מיר, איך בין אַזוי געווענט צו די צערטליכ-
 קייטען און לאַסקעס, מיט וועלכע איר האָט מיך אַרומגערינגעלט.
 אַז קוים זענט איר נישטאָ נעבען מיר, הויב איך באַלד אָן רוי-
 פען נאָך הילף.

איך קוש אייערע פיס און בעט אייך מיטלייד האַבען מיט
 מיר.

אַליווע.

ראַנסיער, דעם 30-טען יולי.

מיין פריינד!

אַדאנק פאַרן בריף. פאַר מיר איז אַזוי וויכטיג דאָס ווי-
 סען, אַז איר האָט מיך ליב! איך האָב נאָר-וואָס איבערגעלעבט
 שרעקליכע טעג. צייטענווייז האָט זיך מיר ווירקליך געדאַכט, אַז
 דאָס אומגליק וועט מיך אינגאַנצען דערשלאָגען. ווי אַשטיין איז
 עס מיר געלעגען אויפ'ן האַרצען און אַלץ געוואַקסען, איך האָב
 געפיהלט, אַז איך פערליר דעם אַטעם, אַז עס שטיקט מיך. דער
 דאָקטאָר, וואָס איז איינגעלאָדען געוואָרען צו בערוהיגען די נער-
 ווענאַטאַקען, וואָס פלעגען טרעפען צו פיר-פינף מאָל אַ טאָג, האָט
 מיר געמאַכט איינשפּריצונגען פון מאַרפּיום; דאָס האָט מיך דער-
 פירט צו אַ צושטאַנד פון העכסטער אייפרעגונג, כמעט צו משוגעת.
 איך פיהל מיך עטוואָס בערוהיגט נאָכ'ן שטאַרקען געוויטער, וואָס
 איז ביי אונז געווען פרייטאָג, איך בעדאַרף אייך זאָגען, אַז פון
 נאָך דער לוייה האָב איך מער נישט געקאָנט וויינען. די דערנענ-
 טערונג פון געוויטער האָט אויסערגעווענליך אָנגעשטרענגט מיינע
 נערווען, נאָר אַז דער אוראַגאַן האָט אויסגעבראַכען, האָב אין
 פּלוצלונג דערפיהלט, ווי עס האַבען זיך גענומען גיסען טרערע;
 פון מיינע אויגען, לאַנגזאַמע, קאַרגע, קלייניטשקע ברענענדיג;
 טרערענדלעך! אַך, אַט די ערשטע טרערען, ווי עס איז שווע
 פון זיי! זיי האַבען מיך געריסען פונקט ווי מיט נעגעל, מיי
 האַלו איז געווען אַזוי צונויפגעדריקט, אַז איך האָב נישט גע-
 קאָנט אַבוויפּצען. דערנאָך זענען אַוועק עפטערע, גרעסערע אַז

וואַרימערע טרערען. זיי האָבען געגאַסען פון מיינע אויגען ווי פון אַ קוואַל און זענען געווען אַזויפיל. אַז מײן טיכעל איז דורכ-געווייקט געוואָרען דורך זיי און מען האָט בעדאַרפט נעמען אַ צווייט טיכעל. און דאַכט זיך, אַז דער שווערער שטיין פון פּיין ווערט ווייך, צוגעהט, רינט-אַרויס פון מיינע אויגען.

פון דעמדאָזיגען מאַמענט אָן ווייזן איך פון פרי ביז אַווענד און דאָס העלפט מיר. ווען מיר וואַלטען נישט געקאָנט וויינען, וואַלטען מיר משוגע געוואָרען אָדער געשטאַרבען. איך פיהל מיך אויך זעהר איינזאַם. מײן מאַן מאַכט עקסקורסיעס אי-בער דער אומגעבונג און איך האָב אים איינגערעדט, ער זאָל נעמען מיט זיך אַנעט און דערמיט זי כאַטש עטוואָס אויפמוג-טערן זון בערוהיגען. פאַרען זיי אין אַנעקיאַזש אָדער רייטענ-דיג אַכט אָדער צען וויאַרסט אונטער ראַנסיער און זי קערט זיך אום צוריק אינגאַנצען אַ ראָזע, אויף די באַקען שפּילט איר יוגענד-ריטקייט, נישט-געקוקט אויף איר טרויער. די אויגען ברענען איר פון בעלעבונג, זי איז אויפגערעגט דורך דער דאַרפלופט און דורכ'ן שפאַציר. ווי שען איז איר עלטער! איך מײן, אַז מיר וועלען דאָ נאָך פערבלייבען אַ צוויי אָדער דריי וואָכען. דערנאָך וועלען מיר זיך אומקערן צוריק קיין פאַריז און איר ווייסט פאַר-וואָס, כאַטש עס איז איצט אויגוסט.

איך שיק אייך אַלץ, וואָס איז נאָך געבליבען פון מײן אַרימען האַרצען.

אַנע.

פאַריז, דעם 4.טען אויגוסט.

דאָס ווערט אונדערטרעגליך, מײן אַרימער פריינד. איר בעדאַרפט זיך אומקערן, ווייל אויב נישט, בין איך זיכער, אַז מיט מיר וועט עפּיס געשעהן. איך פרעג זיך, צי בין איך נישט קראַנק—אזוי שטאַרק איז אין מיר דער עקעל צו אַלץ. מיט וואָס איך בעשעפטיג מיך לאַנג, וואָס איך טו ביז אָהער נישט אָהן פּערגעניגען אָדער מיט גלייכגילטיגער געהאַרזאַמקייט. קודם כל איז אין פאַריז איצט אַזוי הייס, אַז יעדע נאַכט איז אַ מין טער-קישע באַד און דאָס ציהט זיך אַכט אָדער ניין טעג. נאָכ'ן

שלאָפּען שטעה איך אויף אַנ'אויסגעמוטשעטער פון מידיגקייט אין
 דערדאָזיגער באַדלופט, און אַ שעה אָדער צוויי שפּאַציר איך אַרום
 פאַר'ן ווייסען לייווענד מיט דער כּונה אָנצוהויבען עפּיס מאַלען.
 אָבער איך קאָן גאַרנישט טאָן: מיין קאָפּ, מיין אויג, מיין האַנט
 זענען שוואַך. איך בין שוין נישט מער קיין קינסטלער ... דאָס
 נעמען זיך פאַר דער אַרבייט אָהן שום רעזולטאַט ברענגט מיך
 אַרויס פון געדולד. אויף מיין פּאָדערונג קומען פּאָזירעניס, איך
 זעף זיי פּונאַנדער און בשעת זיי גיבען מיר אַ פּאָזע, זשעסטען
 און אויסדרוקען, וואָס איך האָב שוין געמאָלט ביז איבערזעטיגונג,
 הייס איך זיי זיך אָנטאָן און שליידער זיי אַרויס הינטער'ן טיר.
 איך בין שוין נישט אימשטאַנד צו זעהן עפּיס נייעס און דערפון
 לייד איך אַזוי, פּונקט ווי איך וואָלט בלינד געוואָרען. וואָס איז עס
 אַזוינס? מידיגקייט פון אויג אָדער פון מאַרן, אָדער טאַלענט-אויס-
 צערונג אָדער די ראייה איז אויסגעמאַטערט געוואָרען? ווער ווייסט?
 מיר ווייזט-אויס, אַז איך בין שוין מער נישט בכּח עפּיס צו ענטדע-
 קען אין יענעם געביט פּונם אונבעקאַנטען, וואוהין איך פלעג
 ביז אַהער דורכמאַכען געלונגענע עקספעדיציעס. איך קאָן טאָן
 גאָר דאָס, וואָס עס טוען אַלע שלעכטע קינסטלער, איך קוק און
 אָבסערוויר מיט אויגען פון אַ פּעדאַנט. אַמאָל, און נאָך גאַרנישט
 אַזוי לאַנג, האָט מיר אויסגעוויזען אונבעגרענצט די צאָל נייע
 סיוזשעטען; איך האָב געהאַט אַזויפיל פּערשידענאַרטטיגע מיטלען
 ווי אַזוי צו מאַלען, אַז דער אויסוואַל פון זיי האָט מיך געלאָזט
 קווענקלען. אַז אַט איז פּלוצלונג צווייט געוואָרען די מענגע פון
 מיינע סיוזשעטען; מיין זוכען האָט קיין קראַפט און קיין ער-
 פּאָלג נישט געהאַט. די מענשען, וואָס זענען פאַרבייגעגאַנגען,
 האָבען פּערלאָרען יעדען זין פאַר מיר, איך קאָן שוין מער נישט
 געפינען אין יעדען מענשליכען וועזען יענעם כּאַראַקטער, וואָס
 געהערט נאָר דעם איינעם, יענע אייגענאַרטיגקייט, וואָס איך האָב
 פּריער אַזוי ליב געהאַט צו דערקאָנען און אַרויסברענגען. מיר
 דאַכט זיך, איבעריגענס, אַז איך וואָלט געקאָנט מאַכען זעהר אַ
 גוטען פּאַרטעט פון אייער טאַכטער. נישט דערפאַר אפשר, וואָס
 אַ האָט אַזויפיל עגליכקייט צו אייך, ווערט איר מיר ביידע

צוואמענגעמישט אין געדאנק? יא, אפשר איז עס אזוי.
און אזוי, נאָכדעם, ווי איך פרוב מיך אומיסט אָנוואַרפען
אַנ'עסקיז פון אַ מאַנספערשוין אָדער אַ פרוי, וואָס זענען נישט ענ-
ליך צו די ג'ט-בעקאָנטע מאָדעלען, בעשליס איך מיך באַלד אַוועק-
צוגעהן ערגעץ מיטאַגען, וואָרום איך האָב נישט קיין דרייסקייט
נוועקצוועצען זיך אַליין אין מיין עסציימער. דער מאַלזערבבולוואַר
איז ענליך צו אַ וועלדעל, וואָס איז אַרומגערינגעלט פון אַלע זיי-
טען מיט אַ טויטער שטאַט. פון אַלע הייזער וועהט מיט לער-
קייט. די מענשען, וואָס בעגיסען אויף די גאַסען דעם ברוק,
הויבען-אויף מיט די שמוציגע שפּריצען קנולען ווייסען שטויב
און בעדעקען דערמיט דעם ברוק, פון וועלכען עס טראָגט זיך אַ
ריח פון דוּענאַכין און פון אַ נאָר-וואָס געוואַשענעם פּערדענשטאַל.
און אויף דעם גאַנצען שטח פון מאַנסאַפּאַרק ביז דעם הייליגען
אויגוסטין קאָן מען בלויז זעהן אַ פיר אָדער פינף שוואַרצע פי-
גורען, — דאָס זענען אזוינע נישט-קענטליכע דורכגעהער: שיק-
יונגען פון אַ געשעפט אָדער דינער. דער שאַטען פון פּלאַטאַנ-
בוימער, בשעת ער האַלט ביים פּוס פון בוים אויפ'ן אָנגעגליה-
טען טראָטוואַר, לעגט ער זיך, ווי אַ מאָדנער פּלעק, וואָס זעהט-
אויס אויך אזוי שיטער, ווי דאָס אויסגעגאַסענע וואַסער, וואָס
ווערט טאַקי באַלד אויסגעטריקענט. די אונבעוועגליכע בלעטער
אויף די צווייגען און זייערע גרויסע אָבגעשפיגעלטע פּלעקען
אויפ'ן אַספּאַלט, זענען פול מידיגקייט, ווי די אָנגעברענטע, שלע-
פּעריגע און שוויציגע שטאַט, וואָס איז ענליך צו אַנ'אַרבייטער,
וועלכער איז אַנטשלאָפען געוואָרען אויף אַ באַנק אונטער דער וון.
אַט דער עלענדער שטאַט-לויתן ווערט בעגאַסען מיט שווייס און
גיט-אַרויס אַ שרעקליכען ריח, וואָס טראָגט זיך פון די אַלע לע-
כער פון אירע אייזערנע רערען, פון די אַלע ווענטילאַטאָרען,
קעלערס און קיכען, פון די אַלע רינשטאַקען, איבער וועלכע עס
וואַנדערט דער שמין פון די גאַסען. דעמאָלט קומען מיר אויפ'ן
זכרון די זומערדיגע פרימאַרגענס אין אייער פּרוכטגאַרטען, פול
מיט פעלדבלומען, וואָס פּילען-אָן די לופט מיט אַ ריח פון האַנגי.
דערנאָך קום איך אַריין אַ פּערשטיקטער אין רעסטאָראַן, וואו

פליכעוואַטע בייכיגע מענשען, מיט פונאָדערגעשפילעטע זשילע-טען מיט פייכטע גלאַנציגע שטערענס זיצען דערשלאָגען פאַר די טישען און עסען. די אַלע שפייזען איז אויך אונדערטרעגליך הייס. דער קאוואָן ווערט צוגאַנגען פון היץ, דאָס ברויט ברע-קעלט זיך, דאָס גרינווארג שוויצט, דער קעז פוילט, די פרוכטען אין די פענסטער פון די קראַמען זענען אָנגעפילט מיט אַ פאַרע. געה איך אַרויס פון רעסטאָראַן מיט דערווידערונג און עקעל און קער מיך אום מיט דער פונה עטוואָס צו ליגען און דורכצושלאָ-פען זיך ביז מיטאָג, ווען איך וועל אַוועק אין קלוב.

ווי אַלעמאָל טרעף איך דאָ אַדעלמאַנ'ען, מאָלדאַנ'ען, ראַק-דיאַנ'ען, לאַנדוי און אַנדערע, וואָס זענען מיר דערעסען און דע-נערווירען מיר, ווי גאַסענשאַרמאַנקעס. יעדער פון זיי האָט זיך זיין מאַטיוו, אָדער עטליכע מאַטיווען, וואָס איך הער זיי שוין פום-צען יאָר און אָט דרעהען זיי זיך אַליין אָן אין קלוב, וואָס פרע-טענדירט, אַפנים, צו זיין אַפערווילונגסאַרט. עפּיס אַנייעס דור וואָלט איך וועלען זעהן, וואָרום מיינע אויגען, מיינע אויערן, מיינ שכל זענען איבערגעזעטיגט מיט די מענשען פון מיינ דור. דידאַזיגע הערן האַלטען-אָב נאָכאַנאַנד נצחונות. זיי רימען זיך מיט זיי און גיבען-אָב מול-טוב איינאַנדער.

אַבגענעצענדיג אַקוראַט אַזויפיל מאָל, וויפיל עס זענען פאַראַן מינוטען צווישען אַכט און צוועלף דעם זייגער ביינאַכט, קער איך מיך אום אַהיים צו לעגען זיך שלאָפען און איך טו זיך אויס, טראַכטענדיג וועגען דעם, אַז מאַרגען וועט מען עס בע-דאַרפען אָנהויבען פון דאָסניי.

יא, מיינ טייערער פריינד, איך בין איצט אין יענער על-טער, ווען דאָס לעבען פון אַנישט-פּערהיראַטען ווערט אונדער-טרעגליך, וואָרום פאַר מיר איז שוין נישטאָ קיין שום נייעס און-טער דער לבנה. אַנישט-פּערהיראַטער מענש בעדאַרף זיין יונג, טשיקאַווע, גיריג צו אַליץ. אָבער ווען די אַלע אייגענשאַפטען ווערען אַנטרונען—איז געפערליך צו פערבלייבען פריי. גאָט אין הימעל! ווי איך האָב ליב געהאַט מיינ פרייהייט, אַמאָל, איידער איך האָב אייך ליב בעקומען מער פון דערדאַזיגער פרייהייט! ווי

מיר איז איצט שווער! פרייהייט פאַר אַנאַלטען בחור, ווי איך—דאָס איז לערקייט, לער אומעטום. דאָס איז דער וועג צו טויט און נישטאָ אויף דעמדאָזיגען וועג עפיס אַווינס, וואָס זאָל פערשטע-לען זיין סוף—דאָס איז אַפרעגעניש אָהן אַנ'עק: וואָס זאָל איך טאָן? וואָס זאָל איך געהן זעהן, אַז איך זאָל נישט זיין אַליין? און איך געה פון אַ פריינד צו אַ פריינד, דריק די האַנט דאָ איי-נעם, דאָ אַ צווייטען און בעטעל זיך אויס אַ ברעקעלע פריינד-שאַפט. און ווי יעדער בעטלער, האָב איך אַסך ברעקלעך, אָבער קיין איין גאַנצען שטיקעל נישט. איר, איך האָב איך, זענט מיין פריינד, אָבער איר געהערט נישט מיר. מעגליך, אַז נאָר איר זענט די סבה פון דער אונרוהיגקייט, וואָס פייניגט מיך. וואָרום דער דורשט צו זיין מיט אייך נאָנט, האָבען אייך געבען זיך, דער בעגער צו זיין מיט אייך אינטער איין אָפּדאָך, פיהלען, אַז צווישען די זעלבע ווענט פליסט אונזער ביידענס לעבען, אַז אונ-זערע ביידענס הערצער לעבען מיט די זעלבע אינטערעסען, די פאָדערונג, אַז אַלץ זאָל ביי אונז זיין געמיינזאַם: הַנְּשׁוֹנָה ערגערניש, פערגעניגען, פרייד, צער, זאַלען... אָט וואָס מיך נאָנט. איר געהערט מיר, דאָס הייסט אַז פון צייט-צו-צייט גנב'ע איך אַ טיילכעל פון אייך. אָבער איך וואָלט וועלען שטענדיג אַטעמען איין לופט מיט אייך, אַלץ טיילען מיט אייך, געפרויכען נאָר די זאַלען, וואָס געהערן אונז ביידען, פיהלען, אַז אַלץ מיט וואָס איך לעב, איז נישט בלויז מיין פערמעגען, נאָר אויך אייערס—אי דאָס גלאָז, פון וועלכען איך טרינק, אי דער שטול, אויף וועלכען איך ריה מיך אָב, אי דאָס ברויט, וואָס איך עס. אי דאָס פייער, וואָס וואַרימט מיך. זענט געוונד, קומט שנעל צוריק, מיר איז אונגעהויער שווער פון דערווייטענס אָהן אייך.

אַליוויע.

רָאָטער, דער 8-טער אויגוסט.

מיין פריינד, איך בין קראַנק און אַווי דערשלאָגען, אַז איר וואָלט מיך נישט דערקאָנט. איך מיין, אַז איך האָב צופיל געוויינט. איך בעדאַרף אַברוהען, איידער איך קער מיך אום צו-

ריק, וואָרום איך קאָן מיך גאָר פאַר אייך נישט ווייזען אַזאַ, ווי איך בין איצט. מײן מאַן פאַרט מאַרגען אַוועק קײן פאַריז און וועט אייך ברענגען די אַלע ידיעות, וואָס זענען שײך צו אונז. ער רעכענט מיט אייך ערגעץ צו מיטאַגען און גיט מיר איבער, איך זאָל אייך בעטען אויפצוואַרטען אויף אים בײַ אייך אין דערהיים אַרום זיבען אַזײגער.

וואָס אָנבעלאַנגט צו מיר, איז באַלד ווי איך וועל מיך דערפיהלען עטוואָס לייכטער, באַלד ווי איך וועל מער נישט האָ- בען דאָס געזיכט פון דער געשטאַרבענער, וואָס שרעקט מיך אַזוי, וועל איך מיך אומקערן צו אייך. איך האָב אייך נישט קײנעם אויף דער וועלט, אויסער אַנעט און אייך און וויל יעדערן פון אייך געבען דאָס אַלץ, וואָס איך קאָן געבען, נישט בע'גנב'ע- נענדיג דעם צווייטען.

קושט מײנע אויגען, וואָס האָבען אַזױפיל געוויינט.

אַנע.

נאָך דעמדאָזיגען בריף, וואָס האָט מיטגעטיילט, אַז דאָס צוריקקערן זיך ווערט פון דאָסניי אָבגעלעגט, האָט אַליווע בער- טען געהאַט אַ פערלאַנג, אַניאונגעהויער-שטאַרקען חשק צו נעמען אַ קאַרעט, אַוועקפאַרען אויפ'ן וואַקואַל, אַרײנוצען זיך אין צוג און אַוועקפאַרען קײן ראַנסיער. דערנאָך, אַז ער האָט זיך דערמאַנט, אַז הער דע-הילערואַ דאַרף קומען מאַרגען, האָט ער זיך אונ- טערגעגעבען דעם גורל און גענומען וואַרטען אויפ'ן מאַנ'ס קו- מען מיט אַזאַ אונגעדולט, פונקט ווי עס וואָלט בעדאַרפט קומען נישט ער, נאָר דאָס ווייב זײנס.

ער האָט נאָך קײנמאָל אַזוי נישט געליבט הילערואַן, ווי אין דעמדאָזיגען מעת-לעת פון וואַרטען.

אַז יענער איז, צולעצט, געקומען, האָט זיך בערטען געוואָר- פען צו אים מיט אויסגעשפרייטע הענט און אויסגעשרייען:

— אַך, טײערער פריינד, ווי איך בין גליקליך, וואָס איך זעה אײך!

יענער האָט אויך אויסגעזעהן זעהר צופרידען, בעזונדערס אַזאַ אים געפרעהט דער צוריקקער קײן פאַריז, ווײל פאַר ד

לעצטע דריי וואָכען איז דאָס לעבען אין נאָרמאַנד געווען
ווייט נישט פּרעהליך.

ביידע האָבען זיי זיך אַנידערגעזעצט אויף דעם קלייניטש-
קען דיוואַנדעל פאַר צוויי פּערזאָן, אין ווינקעל פון דער אַטעליע,
אונטער'ן צודעק פון מזרח-געוועבען און, שטאַרק גערירט, זיך
פון דאָסניי געדריקט איינאַנדער די האַנט.

— און די גרעפּין, — האָט בערטען געפּרעגט — וואָס מאַכט זי?
— נישט זעהר גוט. דערדאָזיגער טויט האָט זי זעהר צו-
טרויסעלט, זעהר צורודערט. זי קומט צו זיך זעהר לאַנגזאַם, דעם
אמת געזאָגט, בין איך עטוואָס אונרוהיג פאַר איר.

— נאָר פאַרוואָס קומט זי נישט צופאַרען?
— איך ווייס נישט. אָבער איך האָב זי בשום אופן נישט
געקאַנט איבערצייגען, זי זאָל פאַרען צוריק. זיין דאָרט ברענגט
איר קיין שום נוצען נישט. איך וואָלט זעהר געוואָלט, אַז זי
זאָל טוישען דאָס אָרט, אַוועקפאַרען פון דאָרטען, וואו דאָס אַלץ
איז געשעהן, איר פּערשטעהט?

— און אַנעט?

— אַ, דאָס איז אַ בליהענדיג בלימעל!
אויף אַליוועס ליפען האָט אַ שיין געטאַן אַ פריידיגער שמי-
כעל. ער האָט נאָך געפּרעגט:

— נו, און זי האָט אויך שטאַרק געטרויערט?
יאָ, זעהר, זעהר, אָבער איר וויסט, צו אַכטצען יאָר
פּערהאַלט זיך נישט לאַנג אַ צער.

נאָך אַ קליינעם שוויגען האָט הילערואַ פון דאָסניי אַנגע-
הויבען ריידען:

— נו, וואו וועלען מיר מיטאַגען, מיין פריינד? איר וויסט,
איך בעדאַרף זיך נויטיג דורכטרויסלען, הערען אַ טומעל, זעהן
ארום זיך בעוועגונג.

— אין אָט דער צייט פון יאָר בעזוכט מען, דאַכט זיך,
באַטשאַפּט-קאַפּע?

און ביידע, האַלטענדיג זיך איינאַנדער אונטער די הענט,
זענען אַוועק צו די יעליסייער פעלדער, הילערואַ, דורכגענומען מיט

ענער געהויבענער שטימונג, וואָס עס שפירט שטענדיג אַ פאַרי-
ער, ווען ער קערט זיך אום צוריק קיין פאַריז, וואָס נאָך יע-
רען צוריקקומען זעהט ער אויס יונגער און פול מיט אונדער-
וואַרטע מעגליכקייטען, האָט פּערוואָרפען דעם קינסטלער מיט
פּראַגען וועגען טויענדער קלייניגקייטען, וועגען דעם, וואָס מען
האָט גערעדט און געטאָן. אַליוויע, נאָך עטליכע גלייכגילטיגע
תשובות, וואָס האָבען אָבגעשפּיגעלט אין זיך די גאַנצע בענק-
שאַפט פון זיין איינזאַמען לעבען, האָט אָנגעהויבען ריידען פון
ראַנסייער און זיך געסטאַרעט אַרויסצוגעפינען אין הילערואַן, כאַ-
פען אַרום אים יענס מאַטעריעלע עפּיס, וואָס מענשען, נאָר-וואָס
געוועזענע מיט אונז, לאָזען איבער אין אונז—יענע דינע עמאַ-
נאַציע פון וועזענס, וואָס רינגלען אונז אַרום, וואָס מיר טראָגען-
אַוועק מיט זיך, בשעת מיר פּערלאָזען זיי, וואָס האַלט זיך איין
אין אונז אין אַמשך פון עטליכע שעה און ווערט דערנאָך אַהן
אַ שום שפור אויסגעדאַמפט אין דער נייער סביבה.

דער זומערדיגער אָווענדהימעל איז שווער געהאַנגען אי-
בער'ן שטאָט און די גרויסע בולוואַרען, און אין דער גרינקייט
פון מאַנכע בוימער האָבען זיך שוין דערהערט די אָבגעריסענע
פּרעהליכע מעלאָדיעס פון די קאָנצערטען אונטער'ן אָפענעם הי-
מעל. הילערואַ און בערטען זענען געזעסען אויף דער וועראַנדע
פון דער באַטשאַפט-קאַפע און אונטען, פאַר'ן קליינעם טעאַטער,
געזעהן נאָך לעדיגע בענק און שטולען; דאָרטען פאַר'ן טעאַ-
טערל, אין דעם געמישטען ליכט פון עלעקטרישע לאַמפען און
דעם גוסס'ן טאָג, האָבען זינגערינס דעמאָנסטרירט זייערע גרויס-
אַרטיגע טראַלעטען און דאָס ראָזע לייב. אַ לייכט ווינטעלע, וואָס
האָט געוויגט די בלעטער פון די קאַשטאַנענבויםער, האָט גע-
בראַכט אַ ריח פון פוטער, סאָאוס און וואַרימע שפייזען און בשעת
עס איז פאַרבייגעגאַנגען אַ פרוי, וואָס האָט געזוכט איר אָרט אין
דער בעגלייטונג פון אַ הער אין אַ שוואַרצען פּראַק, האָט זי אָנ-
געפילט די לופט מיט אַ פּער'שכור'טען און פּרישען ריח פון אירז
קליידער און קערפּער.

הילערואַ, אַ שיינענדיגער, האָט אַרויסגעזוממעלט:

—אך, איר וויסט, זיין דאָ איז אַ סך אָנגענעמער, איידער
דאָרטען.

—און מיר, האָט געענטפערט בערטען—איז ליבער צו זיין
דאָרטען, איידער דאָ.

—וואָס רעדט איר!

—צו אַלדי שוואַרץ יאָר! איך געפין-אין, אַז פאַרזו איז
היינטיגען זומער העסליך.

—ע, מיין פריינד, פאַרזו וועט שטענדיג פערבלייבען פאַרזו.
דער דעפוטאַט איז, אַפנים, געווען זעהר אין אַ גוטער שטי-
מונג, ער האָט איבערגעלעבט אַ טאָג פון יענע זעלטענע טעג פון
פרעהליכער אויטרעגונג, ווען ערנסטע מענשען ווערען פעהיג צו
טאָן נאַרישקייטען. ער האָט געקוקט אויף צוויי קאָקאָטינס, וואָס
האַבען געמיטאַגט ביים שכנישען טישעל מיט דריי מאָגערע יונ-
געלייט, זעהר אָנשטענדיגע און ער האָט אויסגעפרעגט אַליוויען
וועגען די אַלע בעוואוסטע פערקויפטע פרויען, וואָס זייערע נע-
מען הערט ער אַלע טאָג. דערנאָך האָט ער אַרויסגעזאָגט מיט אַ
טאָן פון שטאַרקען עגמת-נמש:

—איך איז בעשערט דאָס גליק צו פערבלייבען אַ בחור.
איר האָט דאָס רעכט אַלץ צו טאָן, אַלץ צו זעהן.

אַבער דער קינסטלער איז אויפגערעגט געוואָרען און ווי
עס טרעפט שטענדיג מיט מענשען, וואָס זיי פערפאָלגט נאָכאַנאַנד
אַ געדאַנק, האָט ער אָנגעהויבען אויסגיסען פאַר הילערואַזן זיין
בענקשאַפט און איינזאַמקייט. ווען ער האָט אַלץ אַרויסגעזאָגט,
ווען ער האָט ביזן סוף דערשעפט די טריבע דערצעלונג פון זיין
מעלאַנכאָליע, בשעת ער, בעוועגט דורך דער בעדערפעניש צו
פערלייכטערן זיין נשמה, האָט אים נאָאיוו דערצעלט, ווי שטאַרק
אין אים איז דער דורשט צו ליבע און צו געפינען זיך שטענדיג
נאָנט נעבען אַ פרוי, האָט דער גראַף פון זיין זייט זיך מודה-
געווען, אַז דאָס מאַן-אין ווייב-לעבען האָט אויך זיינע מעלות.
דעמאָלט האָט ער דערשפירט אין זיך דעם צופלוס פון שענע
פאַרלאַמענטרייך, זיך גענומען לויבען די שטילע תענוגים פונם
פאַמיליענלעבען און בעשאַטען מיט שבחים די גרעפין; אַליוויו

בערטען האָט געשאַקעלט מיט'ן קאָפּ און דערמיט אויסגעדריקט זיין הסכמה.

ער האָט געהאַט גרויס הנאה דערפון, וואָס מען רעדט פון איר, אָבער ער האָט מקנא-געווען יענעם אינטימען גליק, וואָס הילערואַ האָט געלויבט לויט זיין פליכט און סוף-בל-סוף האָט דער קינסטלער מיט אויפריכטיגער איבערצייגונג אַרויסגעשעפטשעט: — יאָ, איר, איר זענט אַ גליקליכער!

דער דערוואַרימטער דעפוטאַט האָט מסכים-געווען דערמיט, דערנאָך האָט ער פון דאָסניי אָנגעהויבען ריידען:

— איך וואָלט זעהר געוואָלט, אַז זי זאָל וואָס גיכער קו-מען. כלעפען, איר איצטיגער צושטאַנד מאַכט מיך אונרוהיג. ווייסט איר וואָס? אַזוי ווי אייך איז לאַנגווייליג אין פאַרזי, וואָלט איר בעדאַרפט אַ טאָר טאָן קיין ראַנסיער און ברענגען זי אַהער. אייך וועט זי הערען, ווייל איר זענט איר בעסטער פריינד. און אַ מאַן ... איר ווייסט דאָך ...

אַליווע האָט געזאָגט ענטציקט:

— איך וועל עס טאָן מיט פּערגעניגען. אָבער ... ווי מיינט איר, זי וועט נישט זיין ברוגז, אויב איך וועל פּלוצלונג קומען אַהין?

— גיין, אַ האָר נישט, וואָס רעדט איר, פריינד?

— אויף אַזא אופן בין איך מסכים. מאַרגען פאַר איך מיט'ן צוג, וואָס געהט-אָב איינס אַ זייגער. שיקען איר אַמשר אַ טע-לעגראַם?

נאָכ'ן מיטאַג האָבען זיי זיך פון דאָסניי אומגעקערט אויפ'ן בורוואַר, אָבער עס איז נישט אַוועק קיין האַלבע שעה, ווי דער גראַף האָט פּערלאַזט דעם קינסטלער אונטער'ן אויסרייד פון זעהר אַ איכטיגען ענין, וואָס ער האָט גאָר פּערגעסען.

II.

די גרעפין און איר טאָכטער, אָנגעטאָן אין שוואַרצע טרויער-קליידער, האָבען זיך געזעצט מיטאָגען. זיי זענען געזעסען קעגען איינאַנדער אין דעם גרויסען זאַל פונ'ם דאָרפישען הויז אין ראָ-סיער. די נאַאיוו-געמאַלטע פּאַרטרעטען פון די אורעלטערן אין אַלטע אָבגעניצטע גאָלדענע ראַמען האָבען אין אַ שטרענגער שורה בעפוצט די ווענט און פּאַרגעשטעלט מיט זיך אַ קאָלעקציע פון די געוועזענע הילערנאַס. געווען צווישען זיי אַריטער אין לאַפען און אַ צווייטער אין אַזשילעט; געווען אַנאָנגעפודערטער אַפיציר פון דער פּראַנצוויזשער גוואַרדיע. געווען אַ פּאַלקאוניק פון דער רעסטאָוראַציע. צוויי דינער, וואָס האָבען זיך שטיל בעוועגט, האָבען בעדינט ביידע פרויען. זיי זענען געזעסען שוויי-גענדיגע. אַרום דעם קריסטאָלענעם הענגלייכטער, וואָס איז גע-האַנגען איבער'ן מיט טיש, האָבען זיך געדריעהט און געזשומעט פליגען, ווי אַ קליין וואָלקענדל פון שוואַרצע פינטעלעך.

—עפענט די פענסטער, האָט די גרעפין געזאָגט—דאָ איז עטוואָס קאַלט.

באַלד זענען געעפענט געוואָרען דריי האַלבע פענסטער, וואָס האָבען זיך אויפגעהויבען פון דער פּאַדלאָגע צום באַלקען. און מיט אַמאָל האָט זיך אַריינגעריסען אין די דאוואַגע דריי גרוי-סע לעכער אַ שטראָם וואַרימע לופט, וואָס האָט געבראַכט מיט זיך דעם ריח פון אָנגעוואַרימטען גראַז און דעם ווייטען גערויש פון דאָרף, צונויפמישענדיג זיך עטוואָס מיט דער נישט-פרישער לופט פון די שלאָסצימערן וואָס זענען געווען אַרומגעניגעלט מיט גראַבע שטיינערנע ווענט.

—אך, ווי גוט, האָט אָנעט געזאָגט און איינגעזעטעמט די לופט מיט דער פולער ברוסט.

די אויגען פון די ביידע פרויען האָבען געקוקט אין דער ווייט-קייט אַריין, אונטער דעם ריין-בלויען הימעל, עטוואָס פערנעבעלט דורך די לייכטע דאַמפּען, וואָס הויבען זיך אויף פון דער ערד צו האַלבען טאָג, איז געלעגען אויסגעשפּרייט דער פּרייער גרי-נער פּלאַץ פון פּאַרק און וואו-נישט-וואו האָבען זיך דערויף גע-הויבען גרופּעס בוימער. צווישען זיי האָט זיך פּריי געלאָזט זעהן דער העל-בעלויכטענער שטח פון דאָרף און צייטיגע תּבוואות האָ-בען זיך געצויגען דערויף ווי אַ גאַלדענער טעפּיך ביזן סאַמע האַריזאָנט.

—נאָכ'ן פּרישטיג וועלען מיר מאַכען אַ גרויסען שפּאַציר—
האָט געזאָגט די גרעסין—מיר קאָנען געהן צופּוס מיט'ן טייכלע ביז דערוויל. געהן מיט'ן פעלד וועט זיין צו-הייס.
—יאָ, מאַמע, און מיר וועלען מיטנעמען זשוליאָן, זאָל ער אונז אָנשרעקען די פעלדהינער.

—דו ווייסט, אַז דיין פּאָטער דערלויבט עס נישט.
—אַ! אָבער דער פּאַפּאַ איז דאָך אין פּאַריז! עס איז אַזוי אינטערעסאַנט צו זעהן, ווי זשוליאָ מאַכט אַ שטעל. זעה, אָט איז ער, ער רייצט די בהמות. גאָט מיינער, ווי קאָמיש!
אַנגעשטויטען דעם שטול, איז זי אויסגעשפרונגען, צוגעלאָ-פען צום פענסטער, אַרויסגעשטעקט דעם קאָפּ און אויסגעשריען:
—דרייסטער, זשוליאָ, דרייסטער!

דריי בהמות, וואָס האָבען זיך אָנגעגעסען מיט גראָז און געווען איינגעמאַטערט פון היץ, זענען געלעגען מיט'ן זייט אויפ'ן גרינעם פּאַרקפּלאַץ און זיך אויסגערוהט. מחמת מיט איין זייט זענען זיי געלעגען צוגעדריקט צו דער ערד, האָט זיך דער בויך נאָכמער אַרויסגערוקט פון דער צווייטער זייט. לויפענדיג פון איין בהמה צו אַ צווייטער מיט אַ גילעריי, מיט אַ ווילדער שפּרינג-געניש, מיט אַ פּרעהליכער גלוטיגער געמאַכטער בייזקייט, האָט דער יאָגדהונט זיך מיט אַלע כּחות געסטאַרעט צו צווינגען די דריי גראָבע בהמות זיי זאָלען זיך אופּהויבען. אַ זאָך, וואָס זיי

האַבען גאַרנישט געהאַט בדעה צו טאָן . דער הונד איז געווען אַ ווייכער, אַ ווייסער, מיט געלע פלעקען און זיינע געדיכט-האַריגע אויערן האָבען געפלאַטערט ביי זיין יעדען שפרונג. אפנים, אַז ער האָט זיך פערנומען מיט זיין ליבסטען שפּיל, וואָס ער האָט יעדעס מאל אָנגעהויבען באלד ווי ער האָט נאָר בעמערקט, אַז די בהמות האָבען זיך אויסגעצויגען אויפ'ן גראָז. אונצופרידען און נישט-שפּירענדיג קיין שום מורא, האָבען זיי געקוקט אויף אים מיט זייערע גרויסע פּייכטע אויגען, קערענדיג מיט די קעפּ נאָך זיינע פעוועגונגען.

אַנעט האָט געשריען פון פענסטער:

— נעם, זשוליאָ, נעם!

און דער הונד, אונטערגעוואַרימט דורך דעסדאָזיגען געשריי, איז געוואָרען דרייסטער, גענומען העכער בילען, צוגעלאָפען זעהר נאָנט און געמאַכט אַנאַנשטעל, ווי ער וואָלט וועלען אַ ביס טאָן. די בהמות זענען אונרוהיגער געוואָרען און דאָס נערוועאישע צו-קען מיט'ן פעל, וואָס דערמיט האָבען זיי פּעריאָגט די פליגען, איז געוואָרען עסטער און לענגער.

און אַט האָט דער הונד, וואָס האָט זיך אַזוי צוהיצט און נישט געקאָנט אויפהאַלטען זיין היץ, צוגעלאָפען צו אַ בהמה אַזוי נאָנט און מיט אַנאַ האַסט, אַז ער האָט געמוזט איבערשפרונגען איבער איר, כדי נישט צו פאַלען. די פּוילע בהמה האָט זיך גאָר דערשראָקען פון דעמדאָזיגען שפרונג, האָט זי פריער אויפגעהוי-בען דעם קאָפּ, דערנאָך זיך תּמיעוואַטע אַוועקגעשטעלט אויף אַלע פיר פּיס מיט אַ שטאַרקער ברומעריי. דאָס אייגענע האָבען באלד געטאָן די איבעריגע צוויי. זשוליאָ האָט גענומען טאַן-צען אַרום זיי אַ נצחון טאַנץ און אַנעט האָט אים הויך אַפּלאַדירט:

— בראַוואָ, זשוליאָ, בראַוואָ!

— אָבער קום פּרישטיגען, מיין קינד— האָט געזאָגט די גרעפּין.

נאָר דאָס זונגע מיידעל האָט אויפגעהויבען די האַנט אי-

בער די אויגען און געזאָגט:

— זעה נאָר! אַן געהט דער טעלעגראַפּיסט.

איבער דעם אונבעמערקטען שטעגעלע, וואָס האָט זיך גע-
צויגען צווישען פעלדער, פּערווייט מיט'ן קאָרן און האָבער, האָט
זיך אַזוי ווי געגליטשט אַ בלוי העמדעל פון אַ מענשען, וואָס האָט
זיך מיט מעסיגע טריט דערנענטערט צום שלאָס.

—גאָט מיינער!— האָט די גרעפּין אַרויסגעשעפטשעט—זאָל
ער נאָר נישט ברענגען קיין שלעכטע ידיעה. זי איז נאָך אַלץ
געווען דורכגענומען מיט יענעם שרעק, וואָס פּערבלייבט אין אונז
אויף לאַנג, בשעת מיר דערוויסען זיך דורך אַ דעפעש וועגען
דעם טויט פון אַ געליבטען וועזען. איצט, אַז איר איז פּאַרגע-
שטאַנען אויפצורייסען דאָס פּערקלעבטע אָרט, צו פּונאַנדערעפע-
גען דאָס קליינע בלויע בלעטעלע, האָבען איר פּאַר-פּרי גענומען
ציטערן די פינגער, אַ שטאַרקע אונרוהיגקייט איז איר בעפאַלען,
און איר האָט זיך געדאַכט, אַז דאָסדאָזיגע צונויפגעלעגטע פּאַ-
קעטל, וואָס מען וועט בעדאַרפען אַזוי לאַנג פּונאַנדערוויקלען,
וועט פון דאָסניי ברענגען מיט זיך אַנאומגליק און פון דאָסניי
וועט זי דאַרפען פּערגייסען טרערען.

אַנעט, פּערקערט, איז געווען פול מיט יונגער ניגיריגקייט,
עס האָט איר געפאַנגען דאָס אונבעקאַנטע. דאָס האַרץ אירט, וואָס
האָט בלויז דאָס ערשטע מאָל איבערגעלעבט אַ צער, האָט גע-
וואַרט אויף גליק פון דערדאָזיגער שוואַרצער שרעקליכער בריפּענ-
טאַש, וואָס זייהט אַזויפיל אונרוהיגקייט אויף די גאַסען פון די
שטעט און אויף די דאָרפטראַקטען.

די גרעפּין האָט אויפגעהערט עסען, אין געדאַנק האָט זי
זיך בעוועגט מיט דעמדאָזיגען מענשען, וואָס האָט זיך דערנענ-
טערט צו איר און איר געטראַגען עטליכע אָנגעשריבענע ווער-
טער, עטליכע ווערטער, וואָס וועלען איר אפשר טרעפען, ווי אַ
מעסער אין האַלז. עס האָט איר פּערכאַפט דער אָטעם פון אונ-
געדולדיגער אויפּרעגונג, צו וויסען וואָס שנעלער, וואָס איז
דאַרטען און זי האָט זיך געסטאַרעט צו טרעפען פּאַראויס דאָס
גייס, וואָס מען איילט איר אַזוי מיטצוטיילען. וועגען וואָס?
אעגען וועמען? איר האָט זיך דורכגעטראַגען אַ געדאַנק וועגען
אליווען. אפשר איז ער קראַנק? אָדער אפשר גאָר געשטאַרבּען?

יענע צען מינוט, וואָס מען האָט בעדאַרפט וואַרטען, האָ-
 בען איר אויסגעוויזען ווי אונענדליכע. דערנאָך, אַז זי האָט אויפ-
 געריסען די טעלעגראַם און דערוועהן די אונטערשריפט פון
 מאַן, האָט זי איבערגעלייענט: „איך טייל דיר מיט, אַז אונזער
 פריינד בערטען פאַרט-אַרויס קיין ראָנסיער מיט'ן צוג, וואָס
 געהט אָב איינס אַ זייגער. שיק-אַרויס צום וואַקואַל אַנעקפּאַזש.
 איך קוש.“

—נו, וואָס, מאַמע?—האָט אַנעט געפרעגט?
 —הער אַליוויע בערטען קומט צופאַרען—געוואָר ווערען אונז.
 —אָך, ווי דאָס איז גוט, און ווען?
 —באלד.
 —פיר אַ זייגער?
 —יאָ.

—אָ, ווי דאָס איז שען פון זיין זייט.
 אָבער די גרעפּין איז בלאַס געוואָרען, ווייל אַ נייע זאָרג
 איז אַלץ געוואַקסען אין איר פון אַ געוויסער צייט, און דאָס,
 וואָס דער קינסטלער קומט פּלוצלונג, האָט איר נישט וועגיגער
 געשראָקען, ווי די אַלע פּלאַטערנישען, וואָס זי האָט איבערגע-
 לעבט, וואַרטענדיג אויפ'ן בריפּענטרעגער.
 —דו וועסט פאַרען מיט'ן עקיפּאַזש בעגעגענען אים—האָט
 זי געזאָגט דער טאָכטער.

—און דו, מאַמע, וועסט נישט פאַרען?
 —ניין, איך וועל אויף אייך דאָ וואַרטען.
 —פאַרוואָס? דאָס וועט אים ערגערן.
 —איך פיהל מיך נישט גוט.
 —האָסטו דאָך נאָר-וואָס געוואַלט געהן צופּוס קיין בערוויי.
 —יאָ, אָבער ביים מיטאָג האָב איך מיך דערפיהלט ערגער.
 —לאַמיר פאַרען, וועט דיר לייכטער ווערען.
 —ניין, איך וועל אפילו אַוועקגעהן אין מיין צימער. באלד
 ווי איר וועט קומען צופאַרען, זאָלסטו מיר אַנזאָגען.
 נאָכדעם, ווי זי האָט פּעראַרדענט, אַז צו דער בעשטימ-
 טער שעה זאָלען איינגעשפּאַנט ווערען די פּערד און מען זאָל

צוגרייטען צימערן, איז זי אַוועק צו זיך אין צימער און זיך פערשלאָסען.

ביז איצט איז דאָס לעבען איר געגאַנגען כמעט אָהן ליי-
דען: די גאַנצע געשעהעניש אין דעמדאָזיגען לעבען איז געווען
אַליוועס ליבע און די איינציגע זאָרג—דער ווילען איינצוהאַל-
טען די דאָזיגע ליבע. און דאָס פלעגט איר געלינגען. אין קאַמף
טאַרן קינסטלער איז זי שטענדיג געווען די זיגערין. דאָס האַרץ
אירס, איינגעלילעט פון ערפאַלגען און שבחים, איז געווען אַ
פאַדערליך האַרץ, וואָס האָט געהאַלטען, אַז אַלע גליקען אויף
דער ערד געהערן אים, פון אָנהויב האָט זי איינגעשטימט אויף
אַ גלענצענדען שדוך, וואו די געפיהלען האָבען קיין שום ראָל
נישט געשפילט. די ליבע האָט זי אָנגענומען ווי אַ הוספה צו איר
גליקליכער עקויסטענץ. טיילווייז געפיהלען און טיילווייז דער
גלויבען אינ'ם רעכט פון געפיהלען האָבען זי געצוואונגען איינ-
צוגעהן אויפ'ן חטא פון זייער בעציהונג, וואָס האָט זי בעלוינט
פאַר איר וואָכענדיג לעבען. און זי איז אינגאַנצען אַוועק אין איר
ליבע, זיך פערבאַריקאַדירט אין איר גליק, וואָס דער צופאַל האָט
איר געשענקט און געהאַט האָט זי נאָר איין וואונד: איינהאַל-
טען דאָס דאָזיגע גליק געגען די צופאַלען פון יעדען טאָג. די אָנ-
גענעמע געשעהענישען, וואָס דאָס לעבען האָט איר געשיקט, האָט
זי אָנגענומען מיט דער גנעדיגקייט פון אַ שענער פרוי. אין איר
כאַראַקטער איז נישט געווען דער דורשט צו פאַסירונגען, דער
דורשט צו נייע איינדרוקען, צו אונבעקאַנטע זאַכען. זי איז גע-
ווען צאַרט, פער'עקשנ'ט, פאַרויכטיג, צופרידען מיט'ן איצטיגען
אַבער לויט איר נאַטור—פול מיט זאָרג פאַר דער צוקונפט. פון
די מתנות, וואָס דאָס מזל האָט איר געשענקט, האָט זי געקאַנט
געניסען מיט אַ בערעכענטער און קלוגער פאַרויכטיגקייט.

און אַט האָט זיך איר ביסלעכעווייז אַריינגע'גנב'עט אין
האַרצען אַריין אַ נישט-קלאַרער שרעק, הגם זי האָט זיך אַליין
נישט בעשלאָסען מודה צו זיין דערין: זי האָט זיך אָנגעהויבען
שרעקען פאַר טעג, וואָס געהען-אַוועק, פאַר דער עלטער, וואָס
דערנענטערט זיך. און איצט האָט זיך בעזעצט אין אירע געדאַנ-

קען אָט די שטענדיגע זאָרג, וואָס האָט זיך קוים געלאָזט מער-קען און נאָכאַנאָנד גענאָגט. זי האָט אָבער גוט געוואוסט, אַז ביים אַראָבלאָזען זיך פון די לעבענסטרעפּ איז נישטאָ קיין גרע-ניץ, אַז קוים הויבט מען זיך אָן אַראָבצולאָזען, קאָן מען עס שוין נישט אָנהאַלטען און זי האָט זיך איבערגעגעבען דעם אינס-טינקט פון געפאָר און פערמאַכט די אויגען, איר זיסער חלום זאָל נישט געשטערט ווערען און דער קאָפּ זאָל זיך איר נישט פערדרעהען ביים דערוועהן דעם תהום און זי זאָל נישט אַריינ-פאַלען אין פערצווייפּעלטער אונמאַכט.

און זי האָט זיך אַלץ בעטייליגט אין לעבען, שמייכלענ-דיג, מיט איינגעהאַלטענעם שטאַלץ, וואָס זי פערבלייבט נאָך אַזוי לאַנג שעהן. בשעת נעבען איר פלעגט זיך בעווייזען אָנעט אין דער גאַנצער פרישקייט פון אירע אַכצען יאָר, איז זי, אָנשטאַט צו ליידען פון דערדאָזיגער שכנות, פערקערט, שטאַלץ געווען דערמיט, וואָס זי, מיט אירע קלוגע פראַכטען פון דערוואַקסענער שענקייט, קאָן האָבען פאַרצוג קעגען דער נאָר-וואָס פונאַנדער-געלאָזענער רויו, וואָס שיינט מיט'ן ליכט פון דער ערשטער יוגענד.

איר האָט זיך אפילו אויסגעוויזען, אַז טאַקי נאָר איצט טרעט זי אַריין אין איר גליקליכען און רעהיגען פעריאָד פון לעבען, אָבער דאָ האָט איר פלוצלונג געטראָפּען דער מוטערס טויט סאַמע אין האַרצען אַריין. די שטאַרקע פערצווייפלונג פון די ערשטע טעג האָט אַרויסגעשטויסען יעדען געדאַנק. פון אינ-דערפרי ביז אַווענד איז זי געווען פערזונקען אין איר גרויסען אומגליק, זי האָט זיך געסטאַרעט צו דערמאָנען אָן טויענדער זאַכען, וואָס האָבען געהאַט אַשייכות צו דער פערשטאַרבּענער, אירע געליבטע ווערטלעך, דעם אויסדרוק פון געזיכט, די קליי-דער, וואָס זי האָט אַמאָל געטראָגען; זי האָט אַזוי ווי צונויפ-געקליבען רעליקויעס אין דער טיפעניש פון איר זכרון און מיט אינטימע קלייניטשקע ערינערונגען פון פערשוואַנדענעם עבר זע-נען פול געווען אירע טריבע טרויען. דערנאָך, אַז זי איז דער-גאַנגען צו אַזאַ מדרגה פון פערצווייפלונג, אַז אַלע מינוט פלע-

גען מיט איר געשעהן גערווענאָטאָקען און חלשות, האָט אָט דער אָנגעזאָממעלער צער פּלוצלונג אויסגעבראָכען אין טרערען, וואָס זענען טאָג און נאַכט געגאַנגען פון אירע אויגען.

און איינמאָל, בשעת דאָס שטובמיידעל איז אַריין צו איר אין צימער, און עפענענדיג די לאָדען און די פּאָרהענגלעך, זי אַפּרעג געטאָן: „ווי פּיהלט זיך היינט די הערין?“—האָט זי, שפּירענדיג זיך נאָך די טרערען שרעקליך מיד און אויסגעמו-טשעט, געענטפּערט: „ניין, איך קאָן נישט מער. נו, איך האָב שוין נישט מער קיין קרעפטען.“

דאָס שטובמיידעל, וואָס האָט געהאַלטען אין האַנט אַ טאַץ מיט טיי, האָט אַ קוק געטאָן אויף איר הערין, און גערירט דורך דער בלאַסקייט פון איר געזיכט, וואָס איז געווען אַרומגערינגעלט מיט שניי-ווייסען וועש פון בעט, האָט זי אַרויסגעזאָגט טרויעריג און זעהר אויפריכטיג:

—יא, די הערין זעהט באמת נישט גוט אויס. די הערין האָט זיך בעדאַרפט אָבהיטען, אויפקוקען אויף זיך.

דער טאָג, מיט וועלכען דאָס איז אַרויסגעזאָגט געוואָרען, האָט דער גרעפּין אַ שטאָך געטאָן עטוואָס אין האַרצען, און באלד ווי דאָס שטובמיידעל איז אַרויסגעגאַנגען, איז זי אויפגעשטאַנען און אַוועק צום גרויסען שפּיגעלשאַנק, אַ קוק צו טאָן אויף זיך. זי איז געבליבען שטעהן, ווי אַ צוגעשמידטע פּאַרן שפּי-געל, דערשראָקען פון די איינגעפאַלענע באַקען, פון די רויטע אויגען, פון אָט דער גאַנצער שרעקליכער פּערענדערונג, וואָס איז פּאַרגעקומען אין איר צוליב עטליכע טעג ליידען.

זי האָט אַזוי גוט געקאָנט איר געזיכט, זי האָט אַזויפּיל מאָל געקוקט אויף אים אין אַזויפּיל פּערשידענע שפּיגלען, זי האָט אַזוי גענוי אויסגעלערנט אַלע זיינע אויסדרוקען, אַלע זיינע חנ-עוודיגע שטריכעלעך, אַלע שמיכלען; נישט איין מאָל איז איר אויסגעקומען אויסצובעסערן די בלאַסקייט פון דעמדאָזיגען געזיכט, אַראַבצעווישען די לייכטע שפורען פון מידיגקייט, פּערניכטען די קלייניטשקע קנייטשעלעך, וואָס פּלעגען זיך בעווייזען פאַר דעם העלען שיין פון טאָג אין די ווינקלען פון די אויגען.—און אָט

האָט איר פלוצלונג אויסגעוויזען דאָסדאָזיגע געזיכט, ווי אַ פנים פון אַנ'אנדער פרוי: ניי, שרעקליך קראַנק, צוקאלעטשעט. צו זעהן זיך בעסער, איבערצייגען זיך מער אין דעדידאָ-זיגען אונדערנוואַרטען אומגליק, האָט זי זיך אַזוי נאָנט צוגע-רוקט צום שפיגעל, אַז זי האָט אים אָנגערייט מיט'ן שטערען, און דער אָטעם אירער, וואָס האָט פערנעבעלט דאָס גלאַז, האָט כמעט אַראָפּגעווישט די טויט-בלאַטע אָבשפּיגלונג, וואָס זי האָט בעטראַכט. זי איז געווען געצוואונגען אויסצעווישען מיט אַ טי-כעל די שפורען פון איר אָטעם און מיט אַ מאָדער אויפּרעגונג האָט זי לאַנג אין גענוי גענומען אויספאַרשען די אַלע פערענ-דערונגען פון איר פנים. מיט אַ לייכטער פינגערבעוועגונג האָט זי אָנגערייט די באַקענהויט, אַ פיר געטאָן איבער'ן שטערען, אויפ-געהויבען די האָר, אַראָפּגעצויגען די אויגענבייטעלעך, צו בע-טראַכטען די ווייסלעך. דערנאָך האָט זי געעפענט דאָס מויל, בע-טראַכט די ציין, וואָס זענען עטוואָס טונקעלער געוואָרען, פון וועלכע עס האָבען וואו-נישט-וואו אַרויסגעגלאַנצט גאָלדענע פינ-טעלעך, און זי האָט שווער אָבגעזיפצט איבער דעם, וואָס די דיאָסנעס זענען בלאַס און וואָס די הויט אַרום די אויגען און ביי די שלייפען איז געל.

זי האָט אַזוי אויפּמערקזאָם בעטראַכט דעם חורבן פון איר שענקייט, אַז זי האָט נישט געהערט, ווי עס האָט זיך געעפענט די טיר, און זי האָט אינגאַנצען אַ ציטער געטאָן, בשעת דאָס שטובמיידעל, שטעהענדיג נעבען איר, האָט געזאָגט:

— די הערין האָט פּערגעסען אָן טיי.

די גרעפּין האָט זיך אומגעדרעהט, אַ פּערשעמטע, אַפּער-לאָרענע, און דאָס מיידעל, וואָס האָט פּערשטאַנען איר געדאַנק, האָט געזאָגט:

— די הערין האָט צושיל געוויינט. קיין זאַך טריקענט נישט אַזוי די הויט, ווי טרערען, דאָס איז דאָך בלוט, וואָס איז אי-בערגעגאַנגען אין וואַסער.

אַבער די גרעפּין האָט טרויעריג צוגעגעבען.

— דאָס האָבען אויך די יאַרען געמאַכט.

דאָס שטובמיידעל האָט געענטפערט:

—אָ, ניין! דער הערין איז נאָך ווייט צו דעם! אָברוהען
זיטליכע טעג—און דאָס וועט איבערגעהן: די הערין בעדאַרף שפּאַ-
נירען און איבערהויפט נישט וויינען.

אָנגעטאָן זיך, איז די גרעפין באַלד אַוועק אין פאַרק און
דאָס ערשטע מאָל נאָך דער מוטערס טויט אַריין אין דעם קליין-
ניטשקען פּרוכטגאַרטען, וואו זי האָט אַמאָל אַזוי ליב געהאַט צו
ניאַנטשען זיך מיט בלומען און צונויפזאַמלען זיי. דערנאָך איז
זי אַוועק צום טייך און ביז פּרישטיג דאָרט שפּאַצירט.

זיצענדיג פאַר'ן טיש, קעגען מאַן, נעבען דער טאַכטער,
האַט זי זיי אומישנע געפרעגט, ווי זעהט זי אויס:

—איך פיהל מיך היינט עטוואָס בעסער. וואַרשיינליך בין
איך שוין נישט אַזוי בלאַס?

דער גראַף האָט געענטפערט:

—אָ! איר זעהט נאָך אויס שלעכט.

דאָס האַרץ האָט זיך איר צונויפגעדריקט, איר האָט זיך
פּערוואַלט וויינען און די טרערען זענען איר צוגעטראָטען צו די
אויגען—זי איז אַזוי געווענט איצט צו וויינען.

אין דעמדאָזיגען טאָג סאַמע ביזן אַווענד און אין די וויי-
טערדיגע טעג האָט זי מינוטענווייז געשפּירט, אַז אַכליפּעריי
טרעט איר צו צום האַלז און טרערען פּילען-אָן די אויגען. אָבער
כדי די טרערען זאָלען זיך נישט קויקלען איבער די באַקען
און נישט איבערלאָזען זייערע שרעקליכע שפורען, פּלעגט זי
זיי אויפהאַלטען און מיט אַנ'אונמעגליכער אָנשטרענגונג פון ווי-
לען טראַכטען בשעת מעשה פון זייטיגע זאַכען; זי פּלעגט בע-
זיגען און פּערטרייבען די שווערע שטימונג, זיך געסטאַרעט צו
טרייסטען זיך, זיין צווייט, נישט טראַכטען מער פון טרויעריגע
זאַכען און דאָס געזיכט זאָל פון דאָסניי בעקומען אַגעזונטען
פאַרב.

מער פון אַלץ האָט זי מורא געהאַט אומצוקערן זיך קיין
פאַרין, טרעפען זיך מיט בערטענען, כל-זמן זי וועט נישט אויס-
זעהן, ווי פּרער.

זי האָט פּערשטאַנען, אַז זי איז צו-מאָגער געוואָרען, אַז אין איר עלטער בעדאַרף זיין אַ פּרוי עטוואָס דיקער, כדי אויס-צוועהן פּרישער, און זי האָט שפּאַצירט איבער די וועגען און אין דעם שכנישען וואַלד, כדי עס זאָל זיך צוריק אומקערן דער פּערלאָרענער אַפעטיט. געקומען אַהיים מיד און אָהן אַפעטיט, האָט זי זיך דאָך געצוואונגען צו עסען וואָס מער.

דער גראַף, וואָס האָט געוואָלט אוועקפּאַרען, האָט נישט געקאָנט פּערשטעהן איר עקשנות, צולעצט איז ער מושה געוואָ-רען מיט איר איינגעשפּאַרטקייט און געזאָגט, אַז ער פּאַרט אַליין אוועק און אַז די גרעפּין מעג זיך אומקערן, ווען עס וועט איר איינפאַלען.

אויפֿן צווייטען טאָג האָט זי בעקומען די טעלעגראַם, וואָס האָט איר מיטגעטיילט, אַז אַליוויע קומט צופּאַרען. איר איז בעפּאַלען אַ פּערלאַנג צו אַנטלויפּען—אזוי שרעק-ליך איז איר געווען דער געדאַנק וועגען זיין ערשטען קוק. איר האָט זיך געוואָלט וואַרטען כּאָטש נאָך אַ וואָך אָדער צוויי. אַז מען זאָל זיך גוט אַבהיטען, קאָן מען אין אַ וואָך צייט דערגריי-כען אַ היבשע פּערבעסערונג אין אויסזעהן. געשיהט דאָך אויך מיט סאַמע געזונטע און יונגע פּרויען, אַז זיי פּערענדערן זיך לחלוטין פון קלייניגקייטען גאָר אין אַ קורצער צייט. אָבער דער געדאַנק, אַז אַליוויע וועט זי דערזעהן פּאַרן העלען ליכט, צווי-שען פּרייע פּעלדער, אין די שטראַלען פון אויגוסטטאָג, נעבען אַנעט, וואָס שיינט מיט איר פּרישקייט, האָט איר געמאַכט אַזוי אונרוהיג, אַז זי האָט באַלד בעשלאָסען נישט צו פּאַרען אויפֿן וואַקזאַל, נאָר וואַרטען אויף אים דאָ, אינ'ם האַלבטונקעלען אויפ-נאַמצימער.

זי האָט זיך אויפּגעהויבען אין איר צימער און זיך פּער-טראַכט. אַ פּריש ווינטעל האָט פון צייט-צו-צייט בעוועגט די פּאַר-הענגלעך. די לופט איז אַנגעפּילט געווען מיט פּויגעלגעזאָנג. קיינמאָל האָט זי זיך נישט געשפּירט אַזוי טרויעריג. דאָס איז שוין נישט געווען יענער שאַרפּער, שרעקליכער וועה, וואָס זי ט געשפּירט, אַדערשלאָגענע און אַנ'אויסגעמוטשעטע, ביי דעם

טויטען קערפער פון איר געליבטער מוטער. דערדאָזיגער וועה, וואָס
האָט פריער איר אויסגעוויזען אונהילבאר, האָט זיך אין עטליכע
טעג אַזוי אויסגעווייכט, אַז ער איז בלויז פּערוואַנדעלט געוואָרען
אין אַ טרויעריגער ערינערונג. איצט האָט זי אַרומגעלאָפט עפּיס
אַ טיפּע בענקשאַפט, וואָס האָט זיך אונבעמערקט פּערגנב'עט צו
איר, און זי האָט געפיהלט, אַז זי האָט נישט וואוהין אַוועקצו-
געהן פון איר.

עס האָט זיך איר שרעקליך, אָהן אַנאַבאהאַלט געוואָלט וויי-
נען, אָבער זי האָט נישט בעדאַרפט וויינען. יעדעס מאָל, בשעת
זי האָט דערשפּירט אַ פּיילכטייט אויף די אויגען, האָט זי עס גע-
שווינד אויסגעווישט, זיך אויפגעשטעלט, דורכגעגאַנגען זיך אויף-
און-אַפּ, געקוקט אַראָב, אין פאַרק אַרײַן, אויף די הויכע בוימער
פון וועלדעל, אויף די קראָהען, וואָס האָבען שוואַרץ געשניטען
דעם בלויזען הימעל מיט זייער לאַנגזאַמען פליהען.

דערנאָך איז זי צוגעגאַנגען צום שפיגעל, זיך בעקוקט,
אויסגעווישט די שפורען פון טרערען, זיך בעשאַטען מיט פּודער
ביי די אויגען און געקוקט אויפ'ן זייגער: געוואָלט טרעפען אויף
וועלכען אָרט אין וועג געפינט זיך איצט בערטען און אַנעט. ווי
אַלע טרויען, וואָס דאָס האַרץ איז זיי פּערלאָפּען מיט אמה'ן
אָדער פאַרגעשטעלטען וועה, האָט זי זיך איצט אינגאַנצען אַרײַן-
געלעגט אין דער צוגעבונדענקייט צו אים. איז ער דען נישט אַלץ
פאַר איר, אַלץ, נאָכמער, איידער דאָס לעבען, אַלץ, וואָס פאַר
אונז ווערט אַ צווייט וועזען, בשעת מיר האָבען נאָר דאָס אַליין
ליב און מיר פיהלען, אַז מיר ווערען עלטער.

פּלוצלונג האָט זי דערהערט פון ווייטען אַ שמייסען פון אַ
בייטש. זי איז צוגעלאָפּען צום פענסטער און דערזעהן אַ פּאַעטאָן
און פּערד, וואָס זענען גאַנץ געשווינד פאַרבייגעפאַרען פאַרביי
דעם גרינעם פּלאַץ. זיצענדיג נעבען אַנעט טיף אין עקספּאַזש,
האָט אַליוויע בעמערקט די גרעפּין און גענומען פּאָכען מיט אַ
טיכעל און זי האָט דערויף געענטפּערט מיט בעגריסונגען, אויס-
ציהענדיג אירע הענט. דערנאָך איז זי מיט אַ קלאַפּענדיגען האַר-
צען אַראָב אונטען, אָבער איצט איז זי געווען גליקליך און אינ-

גאַנצען געציטערט פונ'ם בעוואוסטויין, אָו ער איז דאָ נאָנט, אָו זי קאָן אים זעהן און ריידען מיט אים.

זיי האָבען זיך בעגעגענט אין פּאַרצימער, ביי דער טיר פון זאָל.

אין עקסטאַז האָט ער אויסגעשפּרייט די הענט און געזאָגט מיט אַ קול, וואָס האָט געציטערט פון אמת'ער אויפּרעגונג:

— צאָך, מיין אָרימע גרעפּין, דערלויבט מיר אייך צרומ-צונעמען!

זי האָט פּערמאַכט די אויגען, זיך אָנגעבויגט און צוגע-דריקט צו אים. זי האָט אים אונטערגעשטעלט די באַקען, און בשעת ער האָט זיי בערירט מיט די ליפּען, האָט זי אים אָנגע-שעפטעט אויפ'ן אויער: „איך האָב דיך ליב.“

דערנאָך האָט אַליוויע, נישט-אַרויסגעלאָזט אירע הענט פון זיינע און דריקענדיג זיי, אַ מוק געטאָן אויף איר און געזאָגט:

— נאָך אַלץ אַזאַ טרויעריג אויסזעהן?

זי האָט דערפּיהלט, אָו זי ווערט אָבגעשוואַכט, אָבער ער האָט ווייטער געזאָגט:

— יאָ, איר זענט בלאַסליך, אָבער דאָס איז גאַרנישט.

צו בעדאַנקען אים, האָט זי אַרויסגעמורמעלט:

— צאָך, טייערער פּריינד, טייערער פּריינד!— זי האָט נישט

געפונען קיין אַנדערע ווערטער.

נאָר ער האָט זיך אָבגעקערט און געזוכט הינטער זיך די פּערשוואונדענע אַנעט און האָט עפּיס אונדערוואָרט פּלוצלונג

געזאָגט:

— נישט וואָר, מאַדנע צו זעהן אייער טאַכטער אין טרויער?

— פּאַרוואָס?— האָט די גרעפּין געפּרעגט.

ער האָט אָנגעהויבען ריידען מיט אונגעווענליכער אויפ-

רעגונג:

— וואָס הייסט פּאַרוואָס? אָבער דאָס איז דאָך אייער פּאָר-

טרעט, וואָס איך האָב געשריבען, דאָס איז דאָך מיין פּאַרטרעט!

דאָס זענט איר אַזאַ, בשעת איך האָב אייך אַמאַל געטראָפּען ביי דער

הערצאָגין! געדענקט איר יענע טיר, דורך וועלכער איר זענט

דעמאלט דורכגעגאנגען אונטער מיין בליק, ווי עס געהט דורך אַ שיף אונטער דעם מויל פון אַ האַרמאַט ביי אַ פּעסטונג. צום טיי-וועל! אַז איך האָב נאָר-וואָס דערזעהן אויפֿן וואָקואַל אַט דאָס קינד, וואָס איז געשטאַנען אויפֿן פּלאַטפאָרם אינגאַנצען אין שוואַרצען, מיט דער זון פון אירע האַר אַרום געזיכט, האָב איך געפיהלט, ווי עס וואַרפט זיך מיר דאָס בלוט אין קאָפּ אַריין. מיר האָט זיך געדאַכט, אַז איך וועל מיך באַלד צעוויינען. איך זאָג אייך, אַז דערפון קאָן מען זיך רירען פון זינען. ווען מען זאָל אייך קאָנען, ווי איך! וואָרום נאָר איך האָב געקאָנט אויף אייך קוקען, ווי קיינער, איך האָב אייך ליב געהאַט, ווי קיינער, און אייך איבערגעגעבען אויפֿן לייווענד, גרעפֿן. אַך, ווייסט איר, מיר איז געקומען אויפֿן געדאַנק, אַז איר האָט זי מיר אומישנע געשיקט אַליין אויפֿן וואָקואַל, כדי צו מאַכען מיר אַ סורפּריז. גאָט אין הימעל, גאָט מיינער, ווי איך האָב מיך גע-וואונדערט! איך זאָג אייך, מען קאָן פון זינען אַראָב!

ער האָט אויסגעשריען:

—אַנעט! נאַנע!

דאָס יונגע מיידעל האָט אים געענטפערט פון דרויסען—
אין דער מינוט האָט זי געגעבען צוקער די פּערה.

—דאָ, דאָ!

—קום אַהער.

זי איז געקומען צו לויפֿען.

—הער-נאָר, שטעל זיך נעבען דער מאַמען.

זי האָט זיך געשטעלט, און ער האָט זיי גענומען פּערה-גלייכען. אָבער איצט האָט ער מאַשינעל, אָהן איבערצייגונג, אי-בערגע'חורט: „דאָס איז צו בעוואונדערן, צו בעוואונדערן.“ וואָ-רום נעבען איינאַנדער זענען זיי שוין איצט געווען וועניגער ענליך צווישען זיך, איידער פּריער אין פּאַריז. דאָס שוואַרצע קלייד האָט דעם יונגען מיידעל אונטערגעשטריכען איר שיינענ-דיגע יוגענד און די מוטער האָט שוין לאַנג נישט געהאַט דעם העלען גלאַנץ פון די האַר און יענעם געזיכטספּאַרב, וואָס האָט

אמאל, בשעת זיי האָבען זיך צום ערשטען מאל געטראַפּען, פּער-
בלענדט און פּער'פּשוט'ט דעם קינסטלער.

דערנאָך איז די גרעסין און ער אַריין אין זאל. ער האָט
זיך געפונען אין זעהר אַ געהויבענער שטימונג.

—אך, סאַראַ מין געלונגענער געדאַנק דאָס איז געווען—
קומען אַהער!—האָט ער געזאָגט.

און דערנאָך פּערבעסערט:

—ניין, דערדאָזיגער געדאַנק איז פּריער געקומען צו אייער

מאַן. ער האָט מיר איבערגעגעבען, איך זאָל אייך ברענגען. נאָר
טרעפט, וואָס איך וועל אייך פּאַרלעגען! איר קאָנט נישט, אמתו

נו, אודאי, איך וועל אייך ראַטען פּערבלייבען דאָ. אין דיִדאָזי-
גע היצען איז פּאַריז אונדערטרעגליך און אין דאָרף איז אַ מחיה!

גאָט מיינער, ווי גוט!

דער פּערנאָגענער טאָג האָט אָפּגעפּרישט דעם פּאַרק, די

פּויער האָבען געציטערט, פּון דער ערד האָבען זיך געהויבען
אונגעזעהענע דאַמפען, וואָס האָבען פּערהילט דעם האַריוואָנט מיט

אַ לייכטען דורכזיכטיגען שלייער. די דריי בהמות, שטעהענדיג מיט
אַראָבגעלאָזטע קעפּ, האָבען גיריג געקייט דאָס גראַז און פּיר

פּאוועס, וואָס האָבען שטאַרק געפּאַכט מיט די פּליגלען, זענען
אַרויפגעפּלויגען אויף אַ בויס, וואו זיי זענען געווענט געווען צו

שלאָפען, אונטער די פענסטער פּון שלאָס. ווייט אין דאָרף האָ-
בען געבילט הינט און אין דער רוהיגער לופט פּונ'ם גוסס'ן טאָג

האָבען געקלונגען מענשליכע שטימען, ווערטלעך, מיט וועלכע
מען האָט זיך דורכגעוואָרפען אויף די פעלדער, פּון איין בייט

אויף דער צווייטער און יענע האַלוקלאַנגען, מיט וועלכע מען
טרייבט געווענליך די סטאַדעט.

דער קינסטלער האָט איינגעאַטעמט די לופט מיט דער מו-

לער ברוסט, דער קאָפּ נישט בעדעקט, מיט גלאַנציגע אויגען
און די גרעסין האָט געקוקט אויף אים.

—אַט איז עס דאָס גליק—האָט ער געזאָגט.

זי האָט זיך דערנענטערט צו אים.

—עס דויערט נישט לאַנג.

—לאָמיר עס נעמען, ווי אזוי עס איז.
זי האָט געזאָגט, שטייכלענדיג:

—בױז איצט האָט איר נישט ליב געהאַט דאָס דאָרף.
—איך האָב עס איצט ליב, ווייל איר זענט דאָ. איך קאָן
שוין מער נישט וואוינען דאָרט, וואו איר זענט נישטאָ. אין דער
יוגענד קאָנסטו ליבען פון דערווייטענס, קאָנסט די ליבע אויסגי-
סען אין בריף, אין געדאַנקען, קאָנסט זיין ענטציקט פון דער-
ווייטענס; אָבער דאָס איז מסתמא דערפאַר, ווייל דאָס לעבען
איז נאָך אַלץ פאַראויס, ווייל די לידענשאַפט רעדט אין אונז
נאָך העכער, איידער דאָס האַרץ; אין מיינע יאָרען, פערקערט,
איז די ליבע אַמין רפואה צו אַלטקייט; ביי דער נשמה איז
דורכגעשטען אַפליגעל און זי קאָן זיך שוין נישט מער אויפ-
הויבען אין דער-הויך. דאָס האַרץ ווייס שוין נישט פון עקסטאַז,
אָבער עס שטעלט דאָך אַרויס עגאָאיסטישע פאָדערונגען. און
דערצו ווייס איך זעהר וואויל, אַז איך טאָר שוין נישט פערלי-
רען קיין צייט, אַז איך בעדאַרף זיך צו-איילען, אויסצונוצען דאָס
לעצטע שטיקעל לעבען.

—אַ, אַלטער!—האָט זי געזאָגט און אָנגענומען אים פאַר
דער האַנט.

ער האָט איבערגע'חזרט:

—נו, יאָ, נו, יאָ, איך בין אַלט. אַלץ זאָגט עס: מיינע
האַר, מיין כאַ-אַקטער, וואָס ווערט גאַר אַנ'אַנדערער, די דער-
שלאָגענע שטימונג, וואָס בעפאַלט מיך. צום טייוועל! אָט איז אַ
זאַך, וואָס איך האָב בױז אַהער נישט געוואוסט: מוטלאַזיגקייט.
ווען מען זאָגט מיר צו דרייסיג יאָר, אַז עס וועט קומען אַ צייט,
ווען איך וועל ווערען אַהן שום סבה מוטלאַז, אונרוהיג, נישט-
צופרידען מיט'ן אַרומיגען, האַלט איך נישט געגלויבט. דאָס בע-
ווייזט, אַז מיין האַרץ איז אויך אַלט געוואָרען.

זי האָט געענטפערט מיט שטאַרקער איבערצייגונג:

—און איך, איך פיהל, אַז מיין האַרץ איז נאָך אינגאַנצען
ױנג. עס איז נישט פערענדערט געוואָרען. יאָ, עס איז מעגליך,

אז עס איז נאך יונגער געוואָרען. אַמאָל איז אים געווען צוואַנ-
ציג יאָר, היינט איז עס אַלט זעכצען.

זיי זענען נאָך לאַנג אַזוי געזעסען און געשמעסט ביים
אַפענעם פענסטער, צונויפגעגאַסען מיט דער שטימונג פון אַווענד,
שטאַרק צוגעטוליעט איינער צום צווייטען און נאָך קיינמאָל אַזוי
נישט געשפירט די נאָנטקייט, ווי איצט. מיט אַווענדטונקעלקייט
איז אַלץ אין דער נאַטור געווען פּערגאַסען און מיט אַווענדטונ-
קעלקייט זענען געווען בעהויכט די צאַרטע שעה'ן, וואָס זיי האָ-
בען איבערגעלעבט.

אַריין דער דינער און געמאָלדען:

— אייער דורכלויכט, איך בעט זי עסען.

זי האָט געפרעגט:

— איר האָט געזאָגט מײן טאַכטער?

— דאָס פרייליך איז שוין אין עסציימער.

זיי האָבען זיך געזעצט ביים טיש זאַלבעדריט. די לאַדען
זענען געווען צוגעמאַכט און צוויי גרויסע קאַנדעלאַברעס מיט
זיבען ליכט האָבען בעלויכטען אַנעטס געזיכט און אין זייער שיין
האַט אויסגעוויזען, ווי איר קאָפּ וואָלט בעדעקט געווען מיט גאַל-
דענעס פּודער. בערטען האָט געשמייכעלט און נישט אַראָבגענו-
מען די אויגען פון איר.

— גאָט מיינער! ווי זי איז שען אין שוואַרצען! — האָט ער

געזאָגט.

ענטציקענדיג זיך מיט דער טאַכטער, האָט ער זיך אָבגע-

קערט צו דער מוטער, פּונקט ווי ער וואָלט זי געדאַנקט פאַר
דאָס אַמאָליגע פּערגעניגען, וואָס זי האָט אים געגעבען.

אז זיי האָבען זיך צוריקגעקערט אין זאַל, האָט זיך שוין
די לבנה אויפגעהויבען איבער די בוימער פון פאַרק, זייער
שוואַרצע מאַסע האָט דערמאָנט אָן אַ גרויסער אינועל און אַלץ
אַרום איז געווען ענליך צו אים, פּערהילט אין לייכטען גע-
בעל, וואָס האָט זיך נידעריג געקניילט און געשפּרייט איבער'ן טאַל.

— אַך, מאַמע, קום שפּאַצירען, — האָט אַנעט געבעטען. די

גרעסין האָט צוגעשטימט.

— איך וועל מיטנעמען זשוליאָן.

— גוט, אויב דו ווילסט.

זיי זענען אַרויסגעגאַנגען. דאָס יונגע מיידעל איז אַזוי פאַראויס, שפּילענדיג מיט'ן הונט. דערגאַנגען ביז'ן גרינעם פּלאַץ, האָבען זיי דערהערט דאָס סאָפּען פון די בהמות, וואָס האָבען זיך אויפגעכאַפט און דערשפּירט זייער פּינד; די בהמות האָבען אויפגעהויבען די קעפּ און גענומען קוקען. צווישען די צווייגען האָבען זיך געגאַסען לבנה-שטראַלען, זיך געגליטשט איבער דער ערד און זיך געלעגט אויפ'ן וועג אין העלע, געלבע פּלעקען. אַנעט און זשוליאָ זענען געלאָפּען, און געדאַכט האָט זיך, אַז אין דערדאָזיגער ריינער נאַכט איז ביי ביידען לוסטיג און לער דאָסהאַרץ און אין די שפרונגען גיסען זיי אויס זייער עקסטאַז. אויף די וואַלדלאָנקעס, וואָס האָבען זיך געשרונקען אין כּוואַליעס לבנה-ליכט, האָט זיך גע'גנב'עט אַ געשטאַלט פון אַ יונג-גען מיידעל, ווי אַ שאַטען, און דער קינסטלער האָט זי גערופּען, ענטציקט פון דערדאָזיגער שוואַרצער געשטאַלט, מיט אַ שיינענדי-גען ליכטיגען געזיכט. דערנאָך, אַז זי איז פון דאָסניי אַנטלאָ-פּען, האָט ער גענומען דער גרעפּינס האַנט, זי געדריקט, און דאָרטען, וואו דער שאַטען איז געווען געדיכטער, האָט ער זי געקושט אין די ליפּען, פונקט ווי אַנעט וואָלט געוועקט אין זיין האַרצען אונגעדולדיגע פּערלאַנגען.

צולעצט, זענען זיי אַרויס אין פּעלד. אויפ'ן פּלאַצען שטח האָבען זיך קוים פון דערווייטענס געזעהן גרופּעס בוימער פון די ווייטע פּערמעס. דורך דעם ווייסען געבעל, וואָס האָט איינגע-הילט די פּעלדער, האָט דער האַריזאָנט אויסגעוויזען זעהר ווייט, און די שטילקייט פון דער לופט, די לעבעדיגע שטילקייט פון דעמאָזיגען ליכטיגען וואַרימען שטח, איז געווען אַנגעפילט מיט יענער האַפּנונג מיט יענער אונדערקלערליכער דערוואַרטונג. מיט וועלכע עס זענען אַזוי גוט די זומערנעכט. זעהר הויך אין הי-מעל האָבען עטליכע קלייניטשקע, לאַנגע און דינע וואַלקענדלעך אויסגעוויזען, ווי זיי וואַלטען געווען געמאַכט פון זילבערנע שו-פען. מען האָט זיך נאָר עטוואָס בעדאַרפט צוהערען— און אין

דעמדאזיגען נאכטשווייגען האָט אָנגעהויבען קלינגען דער נישט-קלאָרער אונאויפהערליכער גערויש פון לעבען: טויזענדער צאָר-טע קלאָנגען, צוזאַמענגעגאַסען זיך, האָבען געשאַפען אַ האַרמאָניע, וואָס האָט פון אָנהויב געמאַכט דעם איינדרוק פון שטילקייט. אין דער דערבייאַגער לאַנקע האָט דער וואַרטעלפויגעל אַרויסגעגעבען זיין טאַפעלגעשריי, און זשוליאַ, אויסגעשטעלט די אויערן, האָט זיך אַוועקגעלאָזט נאָכ'ן קול פּוּנִים פּוּיגעל, וואָס גיט אַרויס צוויי נאָטען, ענליך צו די קלאָנגען פון אַ פּלייט. אַנעט איז אַוועק-געלאַפּען נאָכ'ן הונט, לייכט, ווי ער, אַנאיינגעבוֹיגענע מיט אַ פּערהאַלטענעם אָטעם.

—אָך!— האָט געזאָגט די גרעפּין, בלייבענדיג אַליין מיט'ן קינסטלער—פאַרוואָס געהען אַזוי געשווינד אַדורך אַזוינע מינוטען, ווי די? מען קאָן זיי נישט אָבשטעלען, מען קאָן זיי נישט אויס-האַלטען. מיר בעווייזען גאַרנישט צו געניסען דערפּון, וואָס איז אַזוי גוט. אָט איז שוין אַלץ געענדיגט. אַליווע האָט אַ קוש געטאַן איר האַנט און מיט אַ שמי-כעל געזאָגט:

—אָ, אין דעם אַווענד וועל איך מיך נישט אַריינלאָזען אין פּילאָזאָפּיע. איך גיב מיך אינגאַנצען איבער דעם איצטיגען.

זי האָט אַרויסגעשעפטשעט:

—איר האָט מיך נישט ליב, ווי איך האָב אייך ליב!

—גענוג.

זי האָט אים איבערגעשלאָגען:

—ניין, איר האָט אַליין מיר זעהר גוט גערעדט דערפּון פאַר'ן מיטאָג. איר האָט ליב אַ פּרוי, וואָס שטעלט-צופּרידען די פּאָדערונגען פון אייער האַרצען, אַ פּרוי, וואָס האָט אייך קיינ-מאַל נישט פּערשאַפט קיין ליידען, וואָס האָט אַריינגעטראָגען עטוואָס גליק אין אייער לעבען. דאָס ווייס איך, דאָס פיהל איך. יאָ, איך ווייס און פּרעה מיך שטאַרק דערמיט, וואָס מיין ליבע איז פאַר אייך געווען אַ גוטע, אַ גוצליכע און אַ געבענשטע. איר האָט ליב געהאַט, איר ליבט נאָך אַלץ אין מיר דאָס, וואָס איר האַלט פאַר אָנגענעם אין מיר, איר האָט ליב מיין אויפּמערקזאַמקייט צו

זיך, מיין ענטציקונג פאַר אייך, מיין ווילען אייך צו געפעלען, אָס, וואָס איך ליב אייך, דאָס, וואָס איך גיב אייך אונגעטיילט וועק מיין גאַנץ אינטים וועזען. אָבער איר בעדאַרפט פער-זטעהן, אַז דאָס האָט איר נישט מיך ליב! אַ, איך פיהל עס, די מען פיהלט אַ שטראָם קאַלטע לופט! איר ליבט אין מיר טוי-זענדער זאַכען, מיין שענקייט, וואָס געהט אַוועק, מיין איבער-געגעבענקייט, מיין שכל, וואָס מען געפינט-אין אין מיר, די מי-נונג וועגען מיר אין אונזערע קרייזען, און די מיינונג, וואָס איך טראָג אין האַרצען וועגען אייך. אָבער דאָס אין נישט איך, נישט איך, נישט איך אליין, איר פערשטעהט?

ער האָט פריינדליך אַ שמיכעל געטאָן.

—ניין, איך פערשטעה עס נישט גוט. איר מאַכט מיר אַ פצענע מיט פאָרווארפען, וואָס איך האָב מיך גאָרנישט געריכט דערויף.

—אָ, גאָט מיינער! איך וואָלט נאָר געוואָלט, איר וואָלט פערשטעהן, ווי איך האָב אייך ליב. וואָרט-נאָר, איך זוך, ווי אַזוי עס אויסצודריקען און קאָן נישט. בשעת איך טראַכט וועגען אייך, און איך טראַכט וועגען אייך שטענדיג-פיהל איך, ווי מיך אינגאַנצען, מיין גאַנצען קערפער און מיין גאַנצע נשמה נעמט-דורך עמיס אַ וואונדערליך-בערוישטער פערלאַנג צו געהערן אייך און אַן אונגעוהיער-שטאַרקע בעדערפעניש אַפצוגעבען זיך אייך אַלץ מער און מער. איך וואָלט מיך וועלען אייך אָפגעבען אינגאַנצען, ווייל בשעת דו האָסט ליב, איז נישטאָ קיין העכער גליק ווי אַוועק-צוגעבען, אַוועקצוגעבען שטענדיג, אַלץ, אַלץ, דאָס לעבען, דעם גע-דאַנק, דעם קערפער, אַלץ, וואָס דו האָסט, און דערביי פיהלען, אַז דו גיסט-אַוועק און ביזט גרייט אַפצוגעבען נאָכמער. איך האָב אייך אַזוי ליב, אַז איך האָב ליב צו ליידען איבער אייך, איך האָב ליב מיינע אונרוהיגקייטען, מיינע וועהען, מיין אויפפריגקייט, יע-נעם וועהאַג, וואָס איר פערשאַפט מיר, בשעת איך דערפיהל אין אייך קאַלטקייט צו מיר. איך האָב ליב אין אייך יענעם איינציגען, וואָס איך אליין קאָן אים נאָר, נישט יענעם, וואָס גע-הערט דער וועלט, מיט וועלכען מען ענטציקט זיך, וועלכען מען

קאָן, נאָר יענעם, וואָס געהערט מיר, וואָס קאָן זיך נישט פער-
ענדערן, וואָס קאָן נישט אַלט ווערען, וואָס איך קאָן נישט מער נישט
ליב האָבען, וואָרום קוקענדיג אויף אים, זעהען מיינע אויגען
קיינעם נישט, אויסער אים. נאָר קאָן מען דען איבערגעבען דאָס
אַלץ! נישטאָ קיין ווערטער, וואָס וואַלטען עס געקאָנט אויס-
דריקען.

קיים צום הערען האָט ער איבערגע'חור'ט עטליכע מאָל

נאָכאַנאַנד:

—טייערע, טייערע, טייערע אַנע!

זשוליאָ האָט זיך אומגעקערט, אונטערשפרינגענדיג, דעם
פויגעל האָט ער נישט געפונען, ער איז באַלד אַנטשוויגען גע-
וואָרען, ווי נאָר דער הונט האָט זיך דערנענטערט, און אַנעט
איז געגאַנגען הינטער אים, מיד פון לויפֿען.

—איך קאָן נישט מער, —האָט זי געזאָגט— איך וועל מיך

אויפהענגען אויף אייך, הער קינסטלער.

זי האָט זיך אָנגעשפּאַרט אויף אַליוויעס פרייער האַנט און
זיי זענען אַזעק צוריק, געהינדגט שוין אין דרייען, אונטער די
שוואַרצע בוימער, ער—אינמיטען צווישען זיי. איצט האָבען זיי
אַלע געשוויגען. ער האָט זיך בעוועגט פאַראַויס און זיך געשפּירט
אין זייער מאַכט, געשפּירט, אַז ס'ווער ביי'רונג ווערט ער
בעגאַסען מיט שטראָמען פון דער פרויענסטיכע. ער האָט זיך
נישט געפרובט צו קוקען אויף זיי, ווייל ער האָט זיי געשפּירט
נעבען זיך און ער האָט זאָגאַר פערמאַכט די אויגען, ער זאָל
קאָבען בעסער שפּירען זייער נאָנטקייט. זיי האָבען אים געפּירט,
ציהענדיג פאַראַויס און ער איז געגאַנגען הינטער זיי, אַפּער-
ליבטער זיי זיי. אין יענער, וואָס איז געגאַנגען לינקס, צווי
ווי אין יענער, וואָס איז געגאַנגען רעכטס, און אַליין נישט
געוואוסט, ווער איז געווען לינקס און ווער רעכטס און ווער
איז מוטער און ווער טאָכטער. מיט עפּיס אַנ'אונגעוואוסטזיגער
ראַפּינירטער פיהלפאַרקייט האָט ער זיך אָנגעגעבען דערדאָזיגער
נישט-קלאַרער שפּירונג. ער האָט זיך אפילו געסטאַרעט צונויפ-
צומישען זיי אין האַרצען, נישט פונאַן צוטיילען זיי אין די

געדאנקען, און זיין בעגער האָט זיך אונטערגעגעבען דעם רייזן פון דערדאָזיגער צונויפמישונג. זענען זיי דען נישט געווען איין פרוי, אָט די מוטער און די טאָכטער, וואָס זענען געווען אַזוי ענליך צווישען איינאַנדער? און איז דען נישט דערויף געקומען די טאָכטער אויף דער ערד, צו בענייען זיין אַלטע ליבע צו דער מוטער?

און בשעת ער האָט זיך צוריקגעקערט אין שלאָס און גע-
עפענט די אויגען, האָט אים אויסגעוויזען, אַז ער האָט נאָר-וואָס
איבערגעלעבט די סאַמע רייצענדיגסטע מינוטען פון זיין לעבען,
אַז ער האָט געהאַט די סאַמע אויסטערלישסטע פולסטע שפירונג,
וואָס אַזוט זיך נישט איבערגעבען און וואָס אַ מאַנספערשין קאָן
זי האָבען נאָר דעמאָלט, ווען ער איז פער'שפור'ט פון איין-און-
דערזעלבער ליבע צו צוויי פרויען, וואָס ציהען אים ביידע גלייך.
— אַך, סאַראַ וואונדערליכער אָווענד! — האָט ער געזאָגט,
זיצענדיג מיט ביידען אין צימער פאַר די פייערן פון די לאַמפען.
אַנעט האָט אויסגעשריען:

— איך דאַרף גאַרנישט שלאָפען. איך וואָלט אַ גאַנצע נאַכט
שפאַצירט, ווען עס איז אַזוי גוט.

די גרעפין האָט אַ קוק געטאָן אויפ'ן זייגער:

— אַ, איצט איז שוין האַלב צוועלף. מען דאַרף געהן שלאָ-
פען, מײן מיידעלע.

זיי האָבען זיך צוזעגענט און יעדער איז אַוועק אין זיין
צימער. געבליבען אַליין, איז דאָס יונגע מיידעל, וואָס האָט גאָר-
נישט געוואָלט שלאָפען, באלד איינגעשלאָפען.

אויף מאַרגען, בשעת דאָס שטובמיידעל האָט אין דער גע-
ווענליכער שעה געעפענט די לאַדען און די פאַרהאַנגען און
אַריינגעפראַכט טיי, האָט זי, אַ קוק געבענדיג אויף דער גרעפין,
וואָס האָט נאָך געדערמעלט, געזאָגט:

— די הערין זעהט היינט אויס אַסך בעסער.

— איר מיינט אַזוי?

— אַ, יאָ! דאָס געזיכט ביי דער הערין איז שוין נישט

אַזוי מיד, ווי פריער,

די גרעפין, וואָס האָט נאָך נישט אַ קוק געטאָן אויף זיך אין שפיגעל, האָט געפיהלט, אַז דאָס שטובמיידעל איז גערעכט. אויסן האַרצען איז געווען לייכט, עס האָט שוין נישט געקלאַפט אַזוי אונרוהיג, ווי פריער, און זי האָט געפיהלט, אַז זי קומט צו זיך. דאָס בלוט האָט צירקולירט אין די אָדערן נישט אַזוי גע-שווינד, הייס און סיבערליך און שוין נישט אָנגעפילט זי אינ-גאַנצען מיט אונרוהיגקייט און אויפּרעגונג. איצט האָט זי גע-פיהלט, ווי איבערן קערפּער ווערט צוגאַסען אַנגעגענעמע וואַ-רימקייט און אַגליקליכע זיכערקייט.

אַז די דינסט איז אַרויס, איז זי צוגעגאַנגען צום שפיגעל. זי האָט זיך זעהר גוט געשפּירט און דעריבער האָט איר אויס-געוויזען, אַז פאַר דער איין גאַכט האָט זי בעדאַרפט יונגער ווע-רען אויף עטליכע יאָר. אָבער אַז זי האָט זיך דערוועקן אין שפי-געל, איז זי עטוואָס אונאַנגענעם איבערראַשט געוואָרען. דערנאָך האָט זי פּערשטאַנען, ווי קינדערש איר האַפּנונג איז געווען, און אַז זי האָט זיך בעסער בעטראַכט אין שפיגעל, האָט זי זיך בע-פרידיגט מיט איר אויסזעהן: פּרישער געוואָרען דער פאַרב פון געזיכט, די אויגען וועניגער מיד, די ליפּען ראָזער, איידער פריער. מחמת איר געמיט איז געווען רוהיג, איז זי איצט נישט גענייגט געווען צו אומעט, און, שמייכלענדיג, האָט זי אַטראַכט געטאָן: „יא, אין עטליכע טעג אַרום וועל איך גאָר אינגאַנצען קומען צו זיך. איך האָב צופיל איבערגעלעבט און דעריבער קאָן איך אַזוי געשווינד נישט קומען צו די כחות“.

אָבער זי איז לאַנג, זעהר לאַנג געבליבען זיצען פאַרן טוואַלעטטישעלע, פאַרן פּרעכטיגען שפיגעל פון גראַנירטען קריס-טאָל. אַרום שפיגעל, אויפן באַטיסטער וועטל, בענייהט מיט שפי-צען, זענען אויסגעלעגט געווען קלייניטשקע אינסטרומענטען פאַר קאָקעטעריע מיט הענטעלעך פון עלפאַנדביין און מיט איר הערב, בעפּוצט מיט אַ קרוק. זיי זענען געווען אַ סך, אַ סך, אַט די קליי-ניטשקע שענע פּערשידענאַרטיגע אינסטרומענטען פאַר צאַרטער געהיימער קערפּערבּעהיטונג; מאַנכע פון זיי זענען געווען פון שטאַל; דינע, שאַרפע, מיט אויסטערלישע פאַרמען. ענליך צו

כירורגישע אינסטרומענטען, בעשטימטע פאר קלייניטשקע גאָר-
נישטדיגע אָפּעראַציעלעך; אַנדערע, ווידער, קיילעכליגע און וויי-
כע, פון פעדערן, פון פעלכעלעך פון אונבעקאַנטע היהילעך האָ-
בען געדינט צו גלעטען די צאַרטע הויט דורך דער בערירונג פון
שמעקעדיגען פודער און איילאַראַמאַטען.

זי האָט זיי לאַנג געפירט מיט אירע געניטע פינגער פון
די ליפען ביז צו די שלייפען און דערביי געשפירט זייער בערי-
רונג, צאַרטער פון אַ קוש, וואָס האָט בעפאַרבט די הויט, און-
טערגעפירט די אויגען און די ברעמען. אַז זי איז אַראָב און-
טען, צולעצט, איז זי געווען כמעט זיכער דערין, אַז דער ערש-
טער קוק, וואָס ער וועט וואַרפען אויף איר, וועט נישט זיין
פאַר איר זעהר אַ שלעכטער.

—וואו איז הער בערטען?— האָט זי געפרעגט דעם דינער,

וואָס האָט זי בעגעגענט אין פאַרצימער

ער האָט געענטפערט:

—הער בערטען איז אין פרוכטגאַרטען, ער וויל שפילען

מיטן פרייליין אַ פאַרטיע אין לאַאון-טעניס.

זי האָט שוין פון ווייטען געהערט, ווי זיי האָבען אויס-

געשריען די צאָל.

דער קלינגענדיגער קול פון קינסטלער און דאָס דינע שטי-

מעלע פונ'ם מיידעל האָבען נאָך איינאַנדער אויסגעשריען: פופציג,

דרייסיג, פערציג, אַדווענטיטש, העם.

דער פרוכטגאַרטען, וואו עס איז געווען געמאַכט אַ פלאַץ

פאַר לאַאון-טעניס, האָט מיט זיך פאַרגעשטעלט אַ גרויסען פיר-

קאַנטיגען שטח, פערוואַקסען מיט גראַז, און עפעלבויםער. ער

איז געווען אַרומגערינגעלט פון פאַרק, פון גאַרטען און פון

בנינים, וואָס האָבען געהערט צום שלאָס. אַרום וואַל, וואָס האָט

פון דריי זייטען אָבגעגרענצט דעם פרוכטגאַרטען, ווי אַ בעפעסטיג-

טער שווצגראָבען, האָבען געוואַקסען בלומען. פון די לענגליכע

קלאַמבעס האָבען אַרויסגעקוקט פערשידענע פעלד- און גאַרטען-

בלומען; דאָ זענען געווען אַסך רויזען, הענגעלעך, העליאָטראָפּ

און אַנדערע בלומען, וואָס האָבען צוגעגעבען דער לופט אַ ריח

פון האָניג, ווי בערטען פלעגט זאָגען. בינען האָבען זיך געטראָ-
גען איבער'ן בליהענדיגען פעלד, ווי אַ העלע רוישיגע מחנה,
אַרויסלויפענדיג פון די בינשטאַקען, וואָס האָבען זיך געהויבען
מיט זייערע שטרויענע דעכלעך אַרום שטיינערנעם פאַרקאַן פון
גאַרטען.

אַקוראַט אין דער מיט פון דעמדאָזיגען פרוכטגאַרטען זע-
נען אויסגעהאַקט געווען עטליכע עפעלבויםער און עס איז אויף
אַזא אופן אויסגעגלייכט געוואָרען אַנ'אַרט, וואָס איז נויטיג פאַר
לאַאן-טעניס. די געפעכטע נעץ, וואָס האָט זיך געצויגען איבער
דער מיט פון פלאַץ, האָט אים געטיילט אויף צוויי חלקים.
פון איין זייט איז געשטאַנען אַנעט; איר שוואַרץ קליי-
דעל איז געווען אויפגעהויבען, דער קאַפּ נישט בעדעקט, די פיס
אַפען ביז די קני און אפילו העכער, בשעת זי האָט זיך, לוי-
פענדיג זעהן און צוריק איבער'ן פלאַץ, געסטאַרעט צו כאַפען די
קויל. די אויגען האָבען איר געברענגט, דאָס פנים גערויטעלט און
זי האָט אינגאַנצען געפייבערט אין דעם נישט-גלייכען קאַמף מיט
איר שטרענגען און געשיקטען געגנער.

ער האָט געטראָגען הויזען פון וויסער פלאַנעל, איינגע-
צויגען ביי די לענדען, אַזא העמדעל, אויפ'ן קאַפּ אַ קליין ווייס
היטעלע מיט אַ דאַשעק. ער איז געשטאַנען מיט עטוואָס אַניאַרויסגע-
דוקטען בויך און רוהיג געוואַרט אויף דער קויל, פונקט ווי ער
וואָלט אויסגערעכענט די ליניע פון איר פאַלען, אונטערגעכאַפט
זי און אָבעוואָרפען, נישט-געאיילט, נישט-געלאַפען, מיט יענער
פיינער און פרייער האַלטונג, מיט יענער שטרענגער אויפמערק-
זאַמקייט, מיט יענער פראַפעסיאָנעלער געשיקטקייט, וואָס ער
פלעגט אַריינלעגען אין יעדען ספּאַרט.
אַנעט האָט די ערשטע דערזעהן די מוטער. זי האָט אויס-
געשריען:

—גוט-מאַרגען, פאַמע, וואַרט אַ מינוט, מיר ענדיגען באלד
דעם צוג.

דידאָזיגע צווייטקייט, וואָס האָט געדויערט אַ רגע, האָט
זי קאַלעטשעט, די קויל איז פאַרבייגעלאַפען געשווינד און

נידעריג, כמעט זיך געקוקעלט איבער דער ערד און ארויסגע-
שפרונגען פון שפילקרייז.

בערטען האָט אַגעשריי געטאָן: „די פּאַרטיע איז מייענע!
דאָס יונגע מיידעל האָט אים גענומען בעשולדיגען דערין, וואָס
ער האָט זיך בענוצט מיט איר צווייטקייט, און זשוליאָ, וואָס איז
געווענט געווען אַבצוויכען און צו ברענגען די פּערקויקעלטע
קויל, ווי די דערשטענע פּויגעל, וואָס ווערען פּערפּאלען אין די
קוסטעס, האָט זיך הענדום-פענדום אַוועקגעלאָזט נאָך איר. די
קויל האָט זיך אַוועקגעקויקעלט אין גראָו אַריין, ער האָט זי
פּאַרויכטיג אַריינגעכאַפט אין די ציין אַריין און געבראַכט,
דערהענדיג מיט'ן עק.

דער קינסטלער איז צוגעגאַנגען צו דער גרעפּין זיך בע-
גריסען, אָבער ער האָט געאַיילט צוריק צום שפּיל, אויפּגערעגט
דורכ'ן קאַמף, צופּרידען דערמיט, וואָס ער פּיהלט זיך געשיקט;
ער האָט נאָר שנעל און צווייט אַ קוק געטאָן אויף דער גרעפּינס
געזיכט, אויף יענס געזיכט, וואָס צוליב אים איז אויסגעבראַכט
געוואָרען אַזויפּיל מי, און ער האָט געפּרעגט:

— איר דערלויבט, טייערע גרעפּין? איך האָב מורא, איך
זאָל מיך נישט צוקילען און כאַפען נעוואַלגיע.

זי האָט זיך געזעצט אויף אַ קופּע היי, וואָס איז געשני-
טען געוואָרען באַלד אינדערפּרי, פּריי צו מאַכען דעם פּלאַץ
באַר די שפּילער; אויפ'ן האַרצען איז איר מיט אַמאָל אומעטיג
געוואָרען; זי איז געזעסען און געקוקט אויף זיי.

איר טאָכטער, וואָס האָט געהאַט גרויס פּערדרוס דערפּון,
וואָס איר איז כּסדר נישט געגאַנגען, איז געווען אויפּגערעגט;
זי האָט זיך געהיצט, אויסגעשריען דאָ פון פּערדרוס, דאָ פון
נצחון, אָנגעשטרענגט אַרומגעלאָפען פון איין עק פּלאַץ צום צוויי-
טען און עפּטער בשעת די דאָזיגע אַרומשפּרינגענישען, פּלעגען זיך
איר אַרויסשלאָגען די האַר, זיך צופּאלען און צושיטען אירער
די אַקסלען. זי פּלעגט זיי צונויפּנעמען, און פּערדריקענדיג צווי-
שען די קני די ראַקעטע, מיט אונגעדולדיגע בעוועגונגען, שנעל,

אין עטליכע סעקונדען צריינגעשטעקט שפילקעלעך אין דער מען-
גע האָר.

און בערטען האָט כּוּן ווייטען געשריען צו דער גרעפּין:
—זעהט, ווי זי איז איצט שען און פּריש, ווי דער טאָג!
יאָ, זי איז געווען יונג, זי האָט געקאָנט לויפּען, זיך דער-
היצען. גאָרנישט, אויב די באַקען האָבען איר געפּלאַמט און די
האָר האָבען זיך איר פּונאָנדערגעלאָזט; זי האָט אַלץ געמעגט,
איר איז אַלץ דערלויבט געווען, וואָרום דאָס אַלץ האָט זי נאָך
שענער געמאַכט.

און וואָס מער זיי האָבען זיך אַריינגעטאָן אין שפּילען,
אַלץ אומעטיגער איז געוואָרען די גרעפּין. זי האָט געטראַכט
וועגען דעם, אַז אַליוויע וויל בעסער שפּילען מיט דער פּילקע,
אַז אים געמעלט בעסער אָט די פּערווילונג, אָט דאָס שפּיל פּון
קעץ, וואָס לויפּען נאָך פּאַפּירענע קיילעכלעך, איידער דאָס
פּערגעניגען צו זיין נעבען איר אין דעמדאָזיגען הייסען פּרימאָר-
גען, איידער צו פּיהלען זי, אַ ליבענדיגע, נעבען זיך.

בשעת פּון ווייטען האָט זיך דערטראָגען דער ערשטער
קלונג פּון גלאַק, וואָס האָט גערופּען פּרישטיגען, האָט איר אויס-
געוויזען. אַז מען בעפּרייט זי, אַז מען נעמט-אַראָב אַמשא פּון
איר נשמה. נאָר אַז זי האָט זיך צוריקגעקערט אין שלאָס אַריין,
אַנגעלענט אויף זיין האַנט, האָט ער איר געזאָגט:

—איך האָב מיך נאָר-וואָס פּרעהליך געמאַכט, ווי אַ יונגע-
לע. אַך, ווי גוט דאָס איז צו זיין אָדער צו פּיהלען זיך יונג.
יאָ! יאָ! דאָס איז בעסער פּון אַלץ! ווילסטו שוין מער נישט
לויפּען, איז אַנ'עק צו אַלץ.

אויפּגעשטאַנען פּון טיש, האָט די גרעפּין, וואָס איז דאָס
ערשטע מאָל נעכטען נישט געגאַנגען אויפּ'ן בית-עולם, פּאַרגע-
לענט, מען זאָל געהן אַהין אינאיינעם, און אַלע דריי זענען
איוועק אין דאָרף אַריין.

מען האָט בעדאַרפט דורכגען דורכ'ן וואַלד, וואו עס האָט
געשטראַמט אַ טייכעל, וואָס האָט געהייסען „קוואַקערין“, אַנזיט
צוליב די פּראַש - מענגעס, וואָס האָבען זיך דאַרטען געמערט:

דערנאָך האָט מען בעדאַרפט דורכגעהן דאָס פעלד און קומען צום קלויסטערל. דאָס קלויסטערל איז געווען אַרומגערינגעלט מיט מאַנכע הייזער, וואו עס האָט זיך געפונען אַ קראָט פון מילך, אַ בעקעריי און אַ מליישגעוועלב, אַווינקעלער און נאָך עטליכע קלייניטשקע געשעפטעלעך, וואו פויערעם האָבען געגעבען צו לייזען.

געגאַנגען זענען זיי שווייגענדיג און קאָנצענטרירט, דער געדאַנק פון דער געשטאַרבענער האָט זיי טרויעריג געמאַכט. ביים קבר האָבען זיך ביידע פרויען אַראָבגעלאָזט אויף די קני און לאַנג געבעטען גאָט. די גרעפין, איינגעבויען, איז פערשטיי-נערט געוואָרען אין אַן אונבעוועגליכער פּאָזע מיט אַ טיכעל צו-געדריקט צו די אויגען. זי האָט מורא-געהאַט צו וויינען, מורא-געהאַט, אַז די טרערען וועלען נעמען לויפען איבער אירע באַ-קען. געבעטען האָט זי צו גאָט נישט אַזוי, ווי זי האָט ביז אַהער צו אים געבעטען. בשעת זי פלעגט זיך פערטיפען אין געדאַנקען וועגען דער מאַמען און דורכ'ן קבר-שטיין זיך גע-ווענדט צו איר מיט גרויס תחנונים, ביז עס האָט זיך איר אָנ-געהויבען דאַכטען אין איר פיינליכער האַרצרייסענדיגער צורו-דערונג, אַז די פערשטאַרבענע הערט זי. איצט האָט זי נאָר ווערטער ליידענשאַפטליך איבערגע'חזר'ט. היינט האָט זי נישט געהאַט די קרעפטען און די אינערליכע קאָנצענטרירונג, וואָס איז נויטיג דערויף צו פירען אַ טריבען געשפרעך אָהן אַנענטפער, אַגעשפרעך מיט דעם, וואָס איז געבליבען פון אַ פערשוואַנדע-נעם וועזען. און עס דרעהט זיך אַרום קבר, וואו עס ליגט זיין טויטער גוף. אַנדערע זאָרגען זענען איצט בעפאַלען איר האַרץ און זיי האָבען זי גערעגט, געמאַטערט און צווייט.

זי וואָלט נישט געקאָנט זאָגען, וועגען וואָס זי האָט גע-בעטען צו גאָט, ווייל אירע שרעקען זענען נאָך נישט געווען דייטליך און קלאַר פאַר איר אַליין, אָבער זי האָט געפיהלט, אַז זי נויטיגט זיך אין גאָט'ס טרייסט, אין איבערנאַטירליכער הילף זענען די קינפטיגע סכנות און אונפערמיידליכע יסורים. אַזעט, אַדורכגעוואָנט די געווענליכע ווערטער פון דער

תפילה, האָט שטעהענדיג אויף די קני געטרוימט מיט פערמאַכט-
טע אויגען. זי האָט זיך נישט געוואָלט אויפהויבען פריער פון
דער מוסער.

אַליוויע בערטען האָט געקוקט אויף זיי און געטראַכט, אָן
ער האָט פאַר זיך אַ גרויסאַרטיג בילד, און בעדויערט, וואָס ער
קאָן נישט אָנוואַרפען פון זיי אַנעסקיו.

יומקערנדיג זיך צוריק אַהיים, האָבען זיי גערעדט וועגען
דער מענשליכער עקזיסטענץ, זיך שטיל געטוישט מיט טריבע און
פאַעטישע געדאַנקען, פול רירענדיגער און פעסימיסטישער פילאַ-
זאָפיע, וואָס קומט אַזוי אָפט אין אַ שמועס צווישען אַ מאַן און
אַ פרוי, בשעת דאָס לעבען האָט זיי לייכט פערוואַנדעט און זיי.
צו ער הערצער גיסען זיך צוזאַמען אין געמיינוואַמען טרויער.

אַנעט, צו-יונג פאַר אַזוינע געדאַנקען, איז ווילעווייז אַנט-
לאָפען פון זיי און געריסען פעלדבלומען, וואָס זענען געוואַקסען
אויף די ברעגען פון וועג.

אַבער אַליוויע, וואָס האָט געהאַט אַ שטאַרקען פערלאַנג
אויפצוהאַלטען זי בעבען זיך, איז געווען אויפגערעגט דערפון,
וואָס זי פלעגט אַנטלויפען און ער האָט נישט אַראָבגענומען די
אויגען פון איר. ער האָט גע'כעס'ט דערויף, וואָס די בלומענ-
פאַרבען אינטערעסירען זי מער, ווי די ווערטער, וואָס ער האָט
אַרויסגעזאָגט. עס האָט אים שרעקליך אויפגערעגט דאָס, וואָס
ער קאָן נישט זיין איבער איר בעל-הבית, וואָס ער קאָן זי
נישט אונטערוואַרפען זיין מאַכט, ווי איר מוסער, און ער האָט
געוואָלט אויסציהען די האַנט, כאַפען זי, אייגנאַלטען און פער-
ווערן אַוועקצוגעהן. ער האָט געפיהלט, אָן זי איז צופיל בעוועג-
ליך, צו-יונג, צו-פריי, פריי, ווי אַ פויגעל, פריי, ווי אַ הינטעל,
וואָס פאַלגט נישט, ווען מען רופט עס, וואָס אין זיין בלוט ליגט
נאָך אונאַבהענגיקייט, אָט דער שענער פרייהייטסאינסטינקט, וואָס
איז נאָך נישט צובראַכען דורכ'ן מענשליכען יוה און בייטש.

און צוצוציהען איר אויפמערקזאַמקייט, האָט ער אָנגעהוי-
בען ריידען פון פּרעהילכערע זאַכען, טיילמאָל איר געשטעלט
פּראַגען, זיך געסטאַרט אַרויסצורופען אין איר אינטערעס צו

זיינע ווערטער, דערוועקען אין איר די נייגיריגקייט פון א פרוי. אָבער עס האָט אויסגעוויזען, אַז דערוועלבער קאַפּריזנער ווינט, וואָס האָט בעוועגט די קוסטעס, האָט זיך אין דעם אייגענעם טאָג געטראָגען אויך אין אַנעטס קאַפּ און צובלאָזען און צווייט איר אויפּמערקזאַמקייט. זי האָט קוים בעוויזען אַרויסצעוואַרפען צווישען צוויי שפּרונגען אַ באַנאַל וואָרט, וואָס מען האָט גע- וואָרט פון איר, און צוריק אַוועקגעלאָפען צו אירע בלומען. צו- לעצט, האָט בערטען נישט אויסגעהאַלטען, און בשעת זי איז גע- קומען צוליפּען און גענומען בעטען די מוטער, יענע זאָל גע- מען איר ערשטען בוקעט, כדי זי זאָל קאָנען אָנרייסען אַ צוויי- טען, האָט ער מיט קינדערשער אונגעדולט זי אָנגעכאַפט ביים עלענבויגען און אַזוי פּערדריקט איר האַנט, אַז זי האָט זיך נישט געקאָנט אַרויסרייסען. זי האָט זיך מיט געלעכטער פּערטיידיגט און אַלע קרעפטען אָנגעשטרענגט זיך צו בעפּרייען און אַנטלוי- פען. זיין מעגליכער אינסטינקט איז געווען בעליידיגט און ער האָט געלאָזט אין וועג אַריין די מיטלען פון שוואַכע: אַז ער האָט נישט געקאָנט צוצוהען איר אויפּמערקזאַמקייט, האָט ער איר צוגעזאָגט גוטע זאַכען און אויפּגערייצט איר דאָס געפיהל פון גאווה. — זאָג מיר, — האָט ער געזאָגט — וואָסער בלימעל געפעלט דיר מער, וועל איך דיר מאַכען אַ בראַשקעלע אין דער פּאַרם פון אַזאַ בלימעל.

זי האָט געקווענקעלט און געגאַפט.

— אַ בראַשקעלע! וואָס פאַר אַ בראַשקעלע?

— פון קאָלירטע שטיינדלעך: פון רובינען קאָן מען מאַכען מאַנבלומען, פון סאַפּירען קאָרנבלימעלעך מיט אַ קליינישקען בלע- טעלע.

אַנעטס פּנימ'ל האָט אָנגעהויבען לייכטען מיט יענער צאַר- טער פּרייז, וואָס ווערט שטענדיג אַרויסגערופּען ביי פּרויען דורך פּערשפּרעכונגען און מתנות.

— אַ קאָרנבלימעל, — האָט זי געזאָגט — דאָס איז אַזוי חנ-

עוודיג.

— זאָל זיין אַ קאָרנבלימעל! מיר וועלען עס בעשטעלען.

בשעת מיר וועלען זיך אומקערן קיין פאריז.
 זי איז שוין מער נישט אוועקגעלאפען, צוגעשמידט צו אים
 מיט'ן געדאנק וועגען דער קאסטבארער זאך, וואָס זי האָט זיך
 געסטאַרעט פאַרצושטעלען אין דער פּאַנטאַזיע. דערנאָך האָט זי
 געפרעגט:

— אַסך צייט בעדאַרף מען האָבען צו מאַכען אַזאַ זאַך?
 ער האָט זיך פּונאַנדערגעלאַכט, פּיהלענדיג, אַז ער האָט
 זי געפּאַקט.

— איך ווייס נישט, עס ווענדט זיך אָן דעם, ווי ווייט די
 אַרבייט איז קאָמפּליצירט.

נאָר פּלוצלונג האָט זי אָבגעשטעלט אַן אונאַנגענעמע מחשבה:
 — אָבער איך וועל עס דאָך נישט טאָרען טראָגען—איך געה
 דאָך אין טרויער.

ער האָט גענומען אונטער'ן האַנט דאָס יונגע מיידעל און,
 צוציהענדיג זי צו זיך, געזאָגט:

— מילא, וועסטו בעהאַלטען דאָס בראַשקעלע ביו עס וועט
 זיך ענדיגען דיין טרויער; דאָס וועט דיר דאָך נישט שטערען צו
 קוקען דערויף.

ווי נעכטען אין אַווענד, איז ער פון דאָסניי געווען צווי-
 שען זיי, אַן אַרומגערינגעלטער, אַן אַיינגעדריקטער, אַן אַיינגעשלאַ-
 טענער צווישען זייערע אַקסלען, און, כדי צו זעהן ווי זיי הוי-
 בען אויף אים די ענליכע בלויע אויגען, בעזייהט מיט שוואַרצע
 פינטעלעך, האָט ער זיך מיט אַסדר געווענדט דאָ צו איינער,
 דאָ צו אַ צווייטער. אונטער דער העלער וון, וואָס האָט זיי בע-
 לויכטען, האָט ער איצט וועניגער צוזאַמענגעמישט די גרעפּין
 מיט דער טאָכטער אָבער דערפאַר האָט ער אַלין מער צונוים-
 געפּלאַנטערט די טאָכטער מיט יענעם בילד, וואָס איז אַלין דייט-
 ליכער אויפגעשטאַנען פאַר אים, מיט יענער ערינערונג וועגען איר
 מוטער, ווי אַזוי זי איז אַמאָל געווען. ער האָט געוואָלט ביידען
 איינשליסען אין זיינע אַרעמס, איינע דערפאַר, כדי צו שפּירען
 פון דאָסניי די פּרישקייט פּונ'ם ראָזען קערפּער, פון וועלכען ער
 האָט אַמאָל אַזויטיל גענאָסען און וואָס איז דורך אַ פּשוף פון

דאסניי אויפגעלעבט געוואָרען פאַר אים, די צווייטע דערפאַר, ווייל ער האָט זי נאָך אַלץ ליב געהאַט און געמיהלט, ווי די מאַכט פון דער אַלטער געווענהייט ציהט אים צו איר. אין אָט דער שעה האָט ער קלאָר פערשטאַנען, אַז זיין בעגער, זיין לי- בע צו איר, וואָס זענען שוין לאַנג פערלאָשען געוואָרען, ווערט פון דאָסניי אָנגעצונדען, ווען ער זעהט די צוריק-אויפגעלעבטע יוגענד.

אַנעט איז ווידעראַמאָל אַוועקגעלאָפּען צווינפּקלויבען בלומען. אַליוויע האָט זי אויפגעהערט צו רופּען, פּונקט ווי די אָנ- רירונג פון איר האַנט און די פרייד, וואָס ער האָט געשפּירט, וואָלטען אים בערוהיגט. אָבער ער האָט נאָכגעהיט אירע אַלע בעוועגונגען מיט יענעם מין תּענוג, וואָס מיר לעבען-איבער, בשעת מיר קוקען אויף וועזענס און זאַכען, וואָס ציהען אונז צו און בעצויבערן. בשעת זי פּלעגט קומען און ברענגען עפּיס אַ פּלאַנצונג, פּלעגט ער שטאַרקער אַיינאַטעמען אין זיך די לופּט און אונבעוואוסטזיניג זיך געסטאַרעט אַרויסצוגעפּינען אין דער לופּט, וואָס האָט געציטערט פון אירע בעוועגונגען, עפּיס פון איר, פון איר אָטעם, פון דער וואַרימקייט פון איר קערפּער. ער האָט געקוקט אויף איר מיט עקסטאַז, ווי מען קוקט אויף זונ- אויפגאַנג, ווי מען הערט מוזיק, מיט שטאַרקער התלהבות און נאָכגעהיט, ווי אַזוי זי בויגט זיך אַיין, שטעהט-אויף, פּערוואַרפט אַהינטער די הענט, צו פּערריכטען די פּריזור. און מיט יעדער שעה האָט זי אַלץ שטאַרקער און שטאַרקער אויפגעלעבט אין אים די געשטאַלט פון עבר! איר געלעכטער, אירע חנ'עוודיגע תּנועה'לעך, אירע בעוועגונגען האָבען אויפגעלעבט אויף זיינע ליפּען דעם געשמאַק פון אַמאָליגע קושען. זי האָט פּערוואַנדעלט דעם ווייטען עבר, וועגען וועלכען ער האָט שוין פּערלאָרען די גענויע פּאַרשטעלונג, אין עפּיס אַזוינס, וואָס איז ענליך צו אַ טרוים אויפ'ן וואַר. זי האָט צונויפגעפּלאַנטערט עפּאַכעס, דאַטעס, פּאַרשטעלונגען פון פּערגאַנגענע יאָרען, און, פּיהלענדיג, אַז אין אים צינדען זיך אָן פון דאָסניי די קאַלט-געוואָרענע געפּיהלען, האָט ער אַליין גישוּ בעמערקט, ווי ער מישט צוזאַמען דעם

נעכטען מיטן מאָרגען, די ערינערונג מיט דער האָפּנונג, אָן-
שטרענגענדיג דעם געדאַנק, האָט ער זיך געפרעגט, צי די גרע-
פּין האָט געהאַט אין דער צייט פון איר פולען גלאַנץ אָט די
בויגזאַמקייט פון אַגאַזעל, אָט דעם דרייטען, קאַפּריווען רייך,
וועלכער דערמאָנט אָן אַחיה, וואָס לויפט און שפּרינגט. ניין, אין
איר איז געווען מער גלאַנץ און וועניגער ווילדקייט. אַטאַכטער
פון שטאַט, אַ פּרוי פון שטאַט, האָט זי קיינמאָל נישט געטרונ-
קען די לופט פון די פעלדער, נישט געוואַקסען צווישען גראַזען.
איר שענקייט האָט געבליהט צווישען שטיינערנע ווענט און נישט
אויף דער זון, אונטער'ן אַפענעם הימעל.

אַז זיי האָבען זיך צוריקגעקערט אין שלאָס אַרײַן, האָט
זיך די גרעפּין געזעצט ביים פענסטער אויף איר נידעריגען
טישעלע שרייבען בריף; אָנעט איז אַוועק צו זיך אין צימער און
דער קינסטלער איז פון דאָסניי אַוועק שפּאַצירען מיט לאַנגזאַמע
טריט, מיט אַ ציגאַר אין מויל, די הענט פּערלעגט אויף הינטען
איבער די געשלענגעלטע שטעגעלעך פון פאַרק, אָבער ער האָט
זיך נישט דערווייטערט אויף אַוויפּיל, אַז ער זאָל פּערלירען דעם
ווייסען פּראָנט פון שלאָס, אָדער זיין שאַרף-שפיציגען דאַך.
באַלד ווי ער איז אַוועק הינטער די גרופּעס בוימער אָדער די
קוסטעס, האָט עפּיס אַ שאַטען פּערקומערט זיין האַרץ, פּונקט ווי
אַ וואַלקען טערשטעלט די זון, און אַז די קאָנטורען פון שלאָס האָ-
בען זיך פון דאָסניי בעוויזען צווישען די בוימער, איז ער עט-
ליכע מינוט געבליבען שטעוון און געקוקט אויף דער שורה הוי-
כע פענסטער. דערנאָך האָט ער פון דאָסניי גענומען געהן.
ער האָט זיך געפּיהלט אויפגעשרויפט, אָבער צופּרידען, צו-

פּרידען מיט וואָס? מיט אַל?

אין דעמדאָויען טאַג האָט אים די לופט אויסגעוויזען רייך,
דאָס לעבען אַנגענעם. ער הייבט זיך דערשפּירט אין זיך לייכט-
זיניגע פּערלאַנגען פון אַ קליין ינגעל, ער האָט געוואַלט נאָך-
לויפּען און כאַפּען מיט די הענט די געלבע שמעטערלינגען, וואָס
ענען אומגעשוואַמען אין לופטען איבער דעם גרינעם פּלאַץ,
ינקט ווי זיי וואַלטען געווען אויפּגעהאַנגען אויף גומענע פּע-

דים. ער האָט אויסגעזונגען אַ מאָטיוו פון דער אָפּערע. עטליכע מאָל נאָכאַנאַנד האָט ער איבערגע'חזרט'ט הונאָ'ס בערימטע פראָזע: „לאָז מיט דיין געזיכט זיך קוויקען“, איינגעפינענדיג דערין אַ טיפען צארטען זין, וואָס ער האָט פריער אַזוי נישט געמיהלט. צולעצט, האָט ער זיך געפרעגט, וואָס איז עס געשעהן, וואָס פאַר אַזאַ קורצער צייט איז ער געוואָרען אַזוי נישט ענ-ליך צו זיך. נעכטען אין פאַריו איז ער מיט אַלץ געווען נישט צופרידען, ענטטוישט, אויפגערעגט. היינט איז ער געווען רוהיג, מיט אַלץ צופרידען, פונקט ווי גאָט וואָלט אים אומגעטוישט די נשמה. „אַט דער גוטער גאָט—האָט ער געטראַכט—האָט אויך בע-דאַרפט בענייען מיין קערפער און מאַכען מיך יונג“. פלוצלונג האָט ער בעמערקט זשוליאָן, וואָס האָט עפּיס אויסגעשפּירט אין די קוסטעס. ער האָט אים צוגערופען, און בשעת דעם הונטס זיידענער קאָפּ מיט די לאַנגע אויערן האָט זיך אַראָבגעלאָזט אונ-טער זיין האַנט, האָט ער זיך אַנידערגעזעצט אין גראָז און גע-נומען אים גלעטען, ריידען צו אים מיט גוטע ווערטער, אוועק-געזעצט אים צו זיך אויף די קני און אפילו אַ קוש געטאָן אים, ווי דאָס טוען פרויען, וואָס פיהלען זיך גערירט ביי יעדער גע-לעגענהייט.

נאָכ'ן מיטאָג זענען זיי, אָנשטאַט צו שפאַצירען, געזעסען צוזאַמען דעם גאַנצען אָווענד אין עסצימער. די גרעפּין האָט פלוצלונג געמאָלדען:

— מיר דאַרפען דאָך אַ טראַכט טאָן וועגען אַוועקסאָרען!

אַליוויע האָט אויסגעשריען:

— אַך, דערמאָנט איצט נישט וועגען דעם! איר האָט נישט געוואָלט אַוועקסאָרען פון ראָנטיער, ווען אין בין נישט געווען. בין איך געקומען, טראַכט איר נאָר פון דעם, ווי אַזוי צו אַנט-לויפען פון דאַנען.

— אָבער מיין טייערער פריינד—האָט זי געענטפערט—מיר קאָנען דאָך נישט וואוינען דאָ צו-לאַנג אַלע דריי. ווער רעדט פון צו-לאַנג? עס האַנדעלט זיך בלויז ווע-

גען עטליכע טעג. וויפיל מאָל האָב איך געוואוינט ביי אייך וואָכענווייז?

— יאָ, אָבער ביי אַנדערע אומשטענדען. דעמאָלט איז אונ-
זער הויז געווען אָפען פאַר אַלעמען.

דעמאָלט האָט זיך אַנעט געווענדט צו דער מוטער מיט אַ
פער'גנב'עטען טאָן:

— אַך, מאַמעלע! לאָמיר דאָ פערבליבען נאָך עטליכע טעג,
צוויי, דריי טעג. ער לערנט מיך אַזוי גוט שפּילען אין טע-
ניס. איך ווער ביז, בשעת איך פערשפּיל און דעריבער בין איך
זעהר צופרידען, ווען איך מאַך פאַרשריט!

נאָך אינדערפרי האָט די גרעפּין געבויט פּלאַנען, ווי אַזוי
צו פערלענגערן ביז זונטאָג בערטענס געהיים פערברענגען דאָ,
און איצט האָט זיך איר געוואָלט אַוועקפאַרען, הגם זי האָט אַליין
רעכט נישט געוואוסט, פאַרוואָס. זי האָט געהאַפּט, אַז דערדאָזי-
גער טאָג וועט זיין פאַר איר אַזאַ גוטער, און אָט איז ער
אַדורכגעאַנגען און איבערגעלאָזט אויף דער נשמה עפּיס אַנ'אונ-
דערקלערליכען שטאַרקען טרויער, עפּיס אַנ'אונפערשטענדליכע אונ-
רוהיגקייט, וואָס איז געווען פער'עקשנ'ט און נעבעלהאַפּט, ווי אַ
פאַרגעפיהל.

געבליבען אַליין אין צימער, האָט זי אָנגעהויבען אָבוועקען
די ספּה פון דער נייער שלעכטער שטימונג.

צי האָט זי נישט געהאַט איינע פון יענע אונמערקליכע
איבערלעבונגען, וועלכע טראָגען זיך אַזוי שנעל אַדורך אין אונ-
זער נשמה, אַז אונזער שכל האַלט זיי נישט איין אין זכרון און
דאָך ווערען אָנגערירט דורך זיי די מער-פיהלפאַרע סטרונגעס פון
אונזער האַרצען און קאָנען זיך נישט איינשטילען? מעגליך.
אָבער וואָסער סטרונע איז אָנגערירט געוואָרען? צווישען די טוי-
זענדער שאַטירונגען פון איר שטימונג, דורך וועלכע עס איז
דורכגעאַנגען איר נשמה, האָט זי זיך דערמאָנט אָן עטליכע
שווערע מאַמענטען, וואָס אין זיי איז זיך שווער מודה צו זיין.
אָבער דאָס אַלץ איז געווען אַזוי נישטיג, אַז עס האָט גאַרנישט
געלויבט דערויף צו טרויערן. איך פאַדער צופיל—האָט זי אַ

טראַכט געטאָן—און איך האָב נישט קיין שום גרונד אַזוי זיך צו
מוטשען.

זי האָט געעפענט דאָס פענסטער, איינצואַטעמען די נאַכט-
לופט, און אָנגעלענט אויפ'ן עלענבויען, איז זי אַלץ געזעסען
ביים פענסטער, אויסגעשטעלט די אויגען צו דער לבנה.

אַליינטער גערזיש האָט דערגרייכט צו איר. אַליווע האָט
שפּאַצירט אַרום שלאָט. „פאַרוואָס האָט ער געזאָגט, אַז ער געהט
צו זיך,—האָט זי אַטראַכט געטאָן—פאַרוואָס האָט ער מיר נישט
געזאָגט, אַז ער וויל זיך דורכגעהן? פאַרוואָס האָט ער מיך נישט
געבעטען געהן מיט אים צוזאַמען? ער ווייס דאָך אַזוי גוט, אַז
דאָס וואָלט מיך געפרעהט. פון וואָס פאַרט טראַכט ער?“

דער געדאַנק, אַז ער האָט נישט געוואָלט געהן מיט איר
צוזאַמען שפּאַצירען, אַז ער האָט געוואָלט אין אַט דער שענער
נאַכט שפּאַצירען אַליין, מיט אַ ציגאַר אין מויל—זי האָט געזעהן
אַרויטען ברענענדיגען ברעג פון ציגאַר—אַליין אין דער צייט,
ווען ער האָט איר געקאָנט פערשאַפּען גליק און געהן מיט איר
אינאיינעם—דערדאָזיגער געדאַנק, אַז ער האָט זיך נישט אַלע-
מאַל גענויטיגט אין איר, נישט אַלעמאַל זי בעגערט, האָט איר
פון דאָסניי פערביטערט די נשמה.

זי האָט געוואָלט צומאַכען דאָס פענסטער און נישט זעהן
אים מער, נישט האָבען דעם פערלאַנג אַ רוף צו טאָן אים; נאָר
ער האָט אויסגעהויבען די אויגען און זי בעמערקט. ער האָט
אויסגעשריען:

—איר טרוימט פאַר די שטערען, גרעפּין?

זי האָט געענטפערט:

—יָ! וואַרשייגליך איר אויך.

—אַ! איך בין איינפאַך אַרויסגעגאַנגען רויכערן.

—פאַרוואָס האָט איר מיר נישט געזאָגט, אַז איר ווילט

זיך דורכגעהן?

—איך האָב נאָר געוואָלט אויסרויכערן אַ ציגאַר. איבריגענס,

געה איך צוריק צו זיך.

—אויב אַזוי, איז אַ גוטע נאַכט, מיין פריינד.

— אַ גוטע נאַכט, גרעפּין.

זי האָט זיך צוריקגעקערט צו איר נידעריגען לעגסטולכעל, זיך אַוועקגעזעצט און פּונאַנדערגעוויינט זיך. דאָס שטובמיידעל, וואָס איז געקומען איר פּערהעלפען זיך אַריינלעגען אין בעט אַריין, האָט דערזעהן אירע רויטע אויגען און מיט מיטלייד געזאָגט:

— אַך, די הערין וועט ווידער שלעכט אויסזעהן מאָרגען. י גרעפּין האָט שלעכט געשלאָפען, עס האָט זי געפּיבערט און קאָשמאַרען האָבען זי געפּייניגט. באלד ווי זי האָט זיך אויפגעכאַפּט און איידער זי האָט אָנגעקלונגען, האָט זי אַליין גע-עפענט די פענסטער, פּונאַנדערגערוקט די פּאַרטיערן, אַ קוק צו געבען אויף זיך אין שפיגעל. דאָס געזיכט איז איר געווען אויס-געצויגען, די אויגען אָנגעשוואָלען, די הויט פּון געזיכט געלב, און דאָס האָט איר אַזוי פּערביטערט, אַז זי האָט זיך פּון דאָסניי געוואָלט מאַכען קראַנק, אַריינלעגען זיך אין בעט אַריין און זיך נישט בעווייזען ביזן אָווענד.

דערנאָך האָט זי פּלוצלונג דערשפּירט די פּאָדערונג אַוועק-צופאַרען, אַ פּער'עקשנ'טע פּאָדערונג תּיכּף אַוועקצופאַרען, מיט דעם ערשטען צוג, איבערלאָזען די דאָזיגע לאַנדשאַפּט, פּערגעסען די זון, וואו פאַר דעם העלען שיין פּון דעם פּרייען דאָרף-שטח זע-נען צו-דייטליך אַרויסגעטראָטען אויפ'ן געזיכט די נישט-אויסגע-גלעטע שפּורען פּון צער און לעבען. אין פּאַרזי געהט דאָס לעבען זורך אין האַלבטונקעלע צימערן, וואו די שווערע פּאַרטיערן לאָ-זען דורך אַווייכען שיין אפּילו בשעת עס איז האַלבער טאָג. דאָרט וועט זי ווערען אַזאָ, וואָס זי איז געווען—שען, מיט יע-נער בלאַסקייט, וואָס פּאַסט זיך אַזוי צו דער שטאַרער איינגע-האַלטענער בעלייכטונג. דעמאָלט איז פאַר אירע אויגען געקומען אַנעסס געזיכט, פּערוויטעלט, לייכט צושויבערט, אָבער אַזוי פּריש בשעת'ן שפּילען אין לאַאון-טעניס, און זי האָט פּערשטאַנען יענע מאַדנע אונרוהיגקייט, וואָס האָט געפּייניגט איר נשמה. זי האָט נישט מקנא-געווען דער טאַכטערס שענקייט! ניין, אודאי, אָבער זי האָט געפּיהלט, דאָס ערשטע מאָל געקומען צום געדאַנק, אַז זי

בעדארף זיך קיינמאל מער נישט ווייזען פאר דעם העלען שיין
פון דער זון

זי האָט אָנגעקלונגען, און איידער זי האָט נאָך געטרונקען
טיי, האָט זי פּעראַרדענט וועגען אָבפּאַרען, אָנגעשריבען עטליכע
טעלעגראַמעס, בעשטעלט זאָגאַר צו אָווענד אַ מיטאָג דורכ'ן טע-
לעגראַף, פּונאַנדערגעצאָלט זיך און אָפּגעגעבען די נויטיגע אינט-
טרוקציעס. דאָס אַלץ האָט זי געראַכט אין אָרדנונג נאָך וועני-
גער זיי אין אַ שעה צייט—פּיבערליך געוואַקסען איז איר די
אונגעדולד.

אַז זי איז אַרעָב אונטען, האָט אַנעט און אַליוויע, וואָס
האָבען שוין געוואוסט פון איר בעשלוס, זי גענומען אויספרעגען
מיט פּערוואונדערונג. זי האָט נישט געגעבען קיין שום גענויע
דערקלערונג וועגען דעם, וואָס האָט זי געצוואונגען פּלוצלינג אָב-
צופּאַרען. דאָס האָט זיי פּערדראַכען, און ביז יענעס מאַמענט,
ווען זיי איז אויסגעקומען צו שיידען זיך אין פאַריו, זענען זיי
געזעסען מיט אָנגערוקטע פּנימ'ער.

די גרעפּין האָט אויסגעצויגען דעם קינסטלער די האַנט און
געפרעגט:

—וויילט איר מאַרגען קומען מיטאָגען?

ער האָט פּרוּג'דיג געענטפּערט:

—געוויס וועל איך קומען. אָבער דאָך האָט איר זיך נישט

זעהר שטען בעגאַנגען. געווען דאַרט אַזוי גיין אונז אַלעמען

דרייען!

.III

באלד ווי די גרעפין איז געבליבען אליין מיט דער טאָך-
 טער אין קארעט, פאָרענדיג אַהיים, האָט זי זיך מיט אַמאָל דער-
 שפירט איינגערוהיגט, איינגעשטילט, פונקט ווי זי וואָלט בשלום
 דורכגעקומען דעם קרויזס פון אַ שווערער קראַנקהייט. לייכט האָט
 זיך איר געאַטעמט, זי האָט געשמייכלעט צו די הייזער, מיט
 שמחה דערקאָנט די שטאָט, וואָס איז מיט אַלע פרטים איינגע-
 זיגעלט אין די אויגען און האַרץ פון יעדען עכטען פאַריזער.
 בעמערקט עפּיס אַ מאַגאָזין, האָט זי שוין פריער פאַרגעזעהן די
 קאָנטורען פון די שכנישע הייזער ביים זייט בולוואַר, פאַרגע-
 זעהן די פיגור פון פריקאָזטיק, וואָס זי האָט אַזויפיל מאָל בע-
 מערקט דורך דער שויב פון וויטרינע. זי האָט זיך געפיהלט גע-
 ראַטעוועט! פון וואָס? בערוהיגט! פאַרוואָס? פול מיט זיכערקייט!
 אין וואָס?

בשעת די קארעט האָט זיך אָפגעשטעלט נעבען דער אַרקע
 פון טויער, איז זי לייכט אַראָפגעשפרונגען און פונקט ווי זי
 וואָלט זיך געראַטעוועט דורך אַנטלויפען, איז זי שנעל אַרויף
 אויף די האַלבטונקעלע טרעפּ, פון דאָרטען אין דעם האַלבטונ-
 קעלען עסציימער און פון דאָרטען אין איר אייגענעם האַלבטונ-
 קעלען ציימער. און דאָ האָט זי זיך אויף אַרגע צוגעשטעלט, צו-
 פרידען דערמיט, וואָס זי איז אויסער געפאַר, וואָס עס לייכט
 איר דער נעבעלדיגער שטאַרער פאַריזער טאָג, וואָס בעלייכט
 עטוואָס, וואָס לאָזט נאָר האַלב זיך אַנשטויסען, האַלב נאָר זעהן
 דאָס אַרומיגע, אין וועלכען עס איז אַזוי בעקוועם צו ווייזען
 נאָר דאָס, וואָס עס ווילט זיך און פערבאַרגען דאָס, וואָס מען

דארף בעהאלטען. די עריינערינג וועגן דעם בלענדענדען ליכט, וואָס האָט פּערגאַסען די פּעלדער, האָט נאָך אַלץ געלעבט אין איר, ווי אַ שפּירונג פּון אַ קראַנקהייט, וואָס האָט זיך געענדיגט. אַז אַנעט איז אַראָב אונטען צום מיטאָג, האָט זי דער פּאָ-טער, וואָס איז נאָר-וואָס געקומען אַהיים, צערטליך אַרומגענומען און געזאָגט מיט אַ שמייכעל:

—אַזוי, אַזוי, איך האָב טאַקי נישט געצווייפעלט דערין, אַז אונזער פּריינד בערטען וועט איך ברענגען אַהער. איך האָב גוט געטאָן, וואָס איך האָב אים געשיקט נאָך איך. אַנעט האָט געענטפּערט זעהר ערנסט, מיט יענער אייגענאַר-טיגער אינטאַנאַציע אין קול, וואָס פּלעגט זיך שטענדיג הערען, בשעת זי פּלעגט וועלען חווק-מאַכען און דערביי אַליין נישט לאַזען.

—אַ! דאָס האָט זיך אים נישט לייכט איינגעגעבען! די מאַמע האָט זיך גאַרנישט געקאַנט בעשליסען אַוועקצופאַרען! די גרעפּין, עטוואָס פּערשעמט, האָט געשוויגען.

אַזוי ווי די גרעפּין האָט נישט אויפגענומען, איז אין אַווענד קינער נישט געקומען. אויף מאַרגען האָט פּרוי דע-הי-לערואַ דעם גאַנצען טאָג פּעבראַכט אין די מאַגאַזינען, וואו זי האָט אויסגעקליבען און בעשטעלט אַלץ, וואָס מען האָט בעדאַרפט. פון די יונגע יאָרען אָן, כמעט פון דער קינדערהייט, האָט זי ליב געהאַט די לאַנגע בעראַטונגען מיט'ן מעסטען פאַר די שפּיגלען פון די בערימטע שניידער. באַלד ווי זי פּלעגט איבערטערעטען די שוועל פון זייערע ווערקשטאַטען, פּלעגט זי שוין פאַראויס פיהלען דעם הענוג אַריינצולאָזען זיך אין די אַלע פּרטים פון דער בעדאַכטער רעפּעטיציע, וואָס פּלעגט דאָ פאַרקומען הינטער די קוליסען פון פאַריזער וועלטליכען לעבען. זי פּלעגט פּערגע-טערן דעם גערויש פון די קליידער ביי די „מיידלעך“, וואָס פּלעגען איר אַרויסלויפּען אַנטקעגען, זי האָט פּערגעטערט זייערע שמייכלען, זייערע פאַרשלאָגען, זייערע פּראַגען און די בעל-הבית'טע אַליין—די שניידערין, די מאַדיסטין אָדער די קאַרסע-טען-מאַכערין, פּלעגט איר אויך זעהר אימפּאַנירען, און, אַרויס-

זאגענדיג איר מיינונג, פלעגט די גרעפין ווארטען אויפן ענט-
פער פון דער שניידערין, פונקט ווי אויף אַ מיינונג פון אַ קינסט-
לער. נאָך אָנגענעמער איז איר געווען די שפירונג צו זיין אַרומ-
גערינגעלט מיט די געשיקטע הענט פון די יונגע מיידלעך, וואָס
האַבען זי אויסגעטאָן און אָנגעטאָן, צערטליך אומגעדערעהט
איר פיגור פאַר די שענער הויכע שפיגלען. אַז זיי האָבען
בערירט מיט זייערע לייכטע פינגער די הויט, דעם האַלז, די
האַר, האָט זי געהאַט איינע פון די אָנגענעמסטע און זיסטע
שפירונגען אין איר לעבען פון אַנ'עלעגאַנטער וועלטליכער פרוי.
דאָך איז זי היינט געווען אונרוהיג ביים געדאַנק, אַז איר
וועט אויסקומען זיך צו ווייזען פאַר די אַפּענהערציגע שפיגלען
אַהן אַ שלייער, מיט אַ נישט בעדעקטען קאָפּ. אָבער איר ערשטער
וויזט צו דער מאָדיסטין האָט איר צוריקגעקערט איר זיכערקייט.
די דריי היט, וואָס זי האָט אויסגעקליבען, האָבען זיך איר וואונ-
דערליך געפאַסט, דערין האָט מען נישט געקאַנט צווייפלען, און
נאָכדעם, ווי אַ מאָדיסטין האָט איר מיט איבערצייגונג געזאָגט:
„אַך, גרעפין! בלאַנדינקעס האָבען קיינמאַל נישט בעדאַרפט אויס-
טאָן די טרויערקליידער“, איז זי אַרויס אַ צופרידענע פון מאַנאַ-
זין און רוהיג אַוועק צו די אַנדערע.

דערנאָך האָט זי אין דערהיים געפונען אַ צעטעלע פון דער
הערצאָגין, וואָס איז זי געקומען בעזוכען און מיטגעטיילט, אַז זי
וועט נאָך קומען אין אַווענד. דערנאָך האָט זי געשריבען בריף,
נאָכדעם אַ געוויסע צייט געטראַכט, איבערראַשט דערמיט, וואָס אַ
גרויס אומגליק איז אַוועק אין עבר, אַב'אומגליק, וואָס האָט זי
געקאַנט אַריינברענגען אין פערצווייפלונג, און געשעהן איז עס
איינפאַך צוליב דעם, וואָס זי האָט איבערגעטוישט דאָס אָרט.
איר האָט אויסגעזעהן אונגלויבליך, וואָס זי איז ערשט נעכטען
געקומען פון ראַנטיער, אַזוי ווייט האָט זיך געענדערט איר גע-
מיט פון דעם מאַמענט אָן, וואָס זי האָט זיך צוריקגעקערט קיין
פאַרזי. דאָס, וואָס זי האָט איבערגעטוישט דאָס אָרט, האָט אַזוי
זי פערהיילט אַלע אירע וואונדערן.

געקומען צום מיטאָג און דערזעהן זי, האָט בערטען אויס-
געשריען:

— איר פערבלענדט היינט!

און אָט דער אויסגעשריי האָט זי בעגאָסען מיט אַ וואַרי-
מער כּוואַליע פון גליק.

אַז מען האָט זיך אויפגעהויבען נאָכ'ן מיטאָג, האָט דער
גראַף, וואָס האָט געהאַט גרויס האוה צו ביליאַרד, פאַרגעלעגט
בערטענ'ען צו שפּילען מיט אים אַ פאַרטיע; ביידע פרויען זע-
נען אַוועק מיט די מענער אין ביליאַרדזאַל, וואוהין עס איז דער-
לאַנגט געוואָרען קאווע.

די מענער האָבען נאָך געשפּילט, ווען דער לאַקיי האָט
געמאַלדען, אַז די הערצאָגין איז געקומען, און אַלע זענען צו-
ריק אַוועק אין גאַסטזימער. גלייכצייטיג איז אויך געקומען מאַדאַם
דע-קאַרבעל מיט'ן מאַן. ביי אַלעמען האָבען טרערען געציטערט
אין קול. עטליכע מינוט איז דער טאָן ביי אַלעמען געווען אַזאַ
טרויעריגער, אַז עס האָט זיך געדאַכט, באלד וועלען זיך אַלע
פונאַנדערוויינען. אָבער ביסלעכטווייז האָט זיך אויסגעשעפּט די
האַרציגקייט און די רירענדיגע פראַגען. דער קלאַנג פון קול
האַט זיך געענדערט און אַלע האָבען אָנגעהויבען ריידען נאַטיר-
ליך. פונקט ווי דאָס אומגליק, וואָס האָט נאָר-וואָס אַלעמען בע-
טריבט, איז אַנטרונען געוואָרען.

דעמאָלט האָט זיך בערטען אויפגעהויבען, גענומען אַנעט
פאַר'ן האַנט, צוגעפירט זי צו דער מוטערס פאַרטרעט און אַוועק-
געשטעלט זי אַזוי, אַז דאָס ליכט זאָל זי בעלייכטען; דערנאָך
האַט ער זי געפרעגט:

— נו, איז עס נישט איבערראַשענד?

י הערצאָגין האָט פשוט געגאָפט, זי האָט נישט אויפגע-
הערט איבערצו'חור'ן: „רבינו של עולם, גאָט מיינער, דאָס איז
דאָך אונגלויבליך, זי האָט דאָך אויפגעלעבט פון דאָסניי! און ווי
האַב איך עס פריער נישט בעמערקט! אָ! קלייניטשקע אַנע,
איצט האָב איך אייך ווידער געפונען. איך האָב דאָך אייך
אַזוי גוט געקאָנט דעמאָלט, ווען איר האָט געטראָגען צום

ערשטען מאָל טרויער, ניין, צום צווייטען מאָל. וואָרום נאָך פריער האָט איר פּערלאָרען אייער פּאָטער! אָנעט אין שוואַרצען, אָט אַזאָ ווי איצט—דאָס איז דאָך איר מוטער מיט צוועלף יאָר צוריק. וואונדערליך! און וואָלט נישט געווען דערדאָזיגער פּאָרט-רעט, וואָלט עס קיינער נישט בעמערקט! אייער טאָכטער איז זעהר ענליך צו אייך, ווי איר זענט איצט, אָבער נאָך אַ סך ענ-ליכער צו דעמדאָזיגען פּאָרטערעט!

געקומען מיוואַדיע, וואָס האָט זיך דערוואוסט, אַז מאַדאָם דע-הילערעז האָט זיך צוריקגעקערט. ער האָט זיך געסטאַרעט דער ערשטער אויסצודריקען איר זיין מיטלייד.

ער האָט נאָך נישט געענדיגט זיינע ווערטער און בעמערקט דאָס יונגע מיידעל פּאַר'ן בילד, בעלויכטען פון רעפּלעקטאָר, וואָס האָט אויסגעוויזען צו זיין אַ שוועסטער פון דער פרוי, וואָס איז אויסגעמאָלט אויפ'ן פּאָרטערעט. ער האָט אויסגעשריען;

—אָך, זאָגט, איך בעט אייך, מיר האָט זיך נאָך קיינמאָל נישט געמאַכט צו זעהן אַזאָ איבערראַשענדיגע ענליכקייט!

און דעמאָלט האָבען מאַן-און-ווייב קאָרבעל, וואָס זייערע איבערצייגונגען האָבען זיך שטענדיג געהאַלטען אָן די פעסטגע-שטעלטע מיינונגען, זיך אויך אָנגעהויבען ענטזיקען, הגם עטוואָס איינגעהאַלטען.

דער גרעפּינס האַרץ האָט זיך צוזאַמענגעדריקט. און אַלץ שטאַרקער און שטאַרקער האָט זיך עס צוזאַמענגעדריקט, פּונקט ווי די אַלע אויסגעשרייען פון פּערוואונדערונג וואָלטען זיך שווער געלעגט אויף אים. אָהן ווערטער האָט זי געקוקט אויף דער טאָכטער, וואָס איז געשטאַנען נעבען פּאָרטערעט און די אויפּרע-גונג האָט אין איר געוואַקסען. איר האָט זיך געוואָלט אויסשריי-ען: „ווערט שוין שטיל אַמאָל! איך ווייס אַליין אויך, אַז זי איז ענליך צו מיר!“

דעם גאַנצען אָווענד איז זי שוין געווען טרויעריג, פון דאָסניי פּערלאָרען די זיכערקייט, וואָס זי האָט ערשט נעכטען בעקומען.

בערטען האָט גראָד געהאַלטען מיט איר אין שמועסען.

ווען דער לאַקיי האָט געמאַלדען, אָו מאַרקיו דע-פּאַרצאַנדאַל איז געקומען. בעמערקט, ווי ער געהט-אַריין און דערנענטערט זיך צו דער גרעפּין, האָט זיך דער קינסטלער אויפגעהויבען, אַוועקגע-דרעהט זיך הינטער אַ פּאַטערשטול און פאַר זיך אַרויסגעמורמעלט: „נו, אָט האָסטו! עס האָט דאָ טאַקיי נאָר געפּעלט דער שוטה!“ דערנאָך זיך געסטאַרעט אַוועקצוגעהן אונבעמערקט, זיך צוגעקרי-גען צום טיר און פּערשוואַנדען געוואָרען.

די גרעפּין, וואָס האָט זיך בעגריסט מיט'ן ניי-אַנגעקומע-נעם, האָט אָנגעהויבען זוכען אַליוויע'ן, צו בענייען מיט אים דעם שמועס, וואָס האָט זי אינטערעסירט. נישט געפינענדיג אים, האָט זי געפרעגט:

— ווי! אונזער גרויסער קינסטלער איז אַוועקגעגאַנגען?

דער מאַן האָט געענטפּערט:

— וואַרשיינליך, יאָ, מיין ליבע. איך האָב געזעהן, ווי ער איז אַוועקגעגאַנגען און זיך נישט געזעגענט, אויפ'ן ענגלישען שטייגער.

דאָס האָט זי געוואונדערט, זי האָט זיך עטוואָס פּערטראַכט און דערנאָך גענומען ריידען מיט'ן מאַרקיו.

די געסט זענען, איבעריגענס, דאָסמאָל שנעל אַוועקגעגאַנגע-גען, האַלטענדיג פאַר נישט אָנשטענדיג לענגער צו זיצען אין אַ הויז, וואו עס איז געשעהן אַנ'אומגליק און וואו מען האָט נאָך אַפיציעל נישט אויפגענומען.

ביינאַכט, בשעת זי איז געלעגען אויסגעצויגען אין בעט, זענען פון דאָסניי געקומען אין איר נשמה די אַלטע שרעקען, וואָס פלעגען זי בעלאַגען אין דאָרף, אַבער זיי זענען געווען דייטליכער, זי האָט זיי געשפּירט בעשטימטער: זי האָט דער-פיהלט, אָו זי איז אַלט!

היינט אין אַווענד האָט זי דאָס ערשטע מאָל פּערשטאַנען, אָו אין איר אויפנאַמצימער, וואו ביז אַהער האָט אַלץ—ענטצי-קונג, קאָמפּלימענטען, שבחים, ליבע—געהערט נאָר איר אַליין, איצט פּערנעמט אַצווייטע—איר טאַכטער, דאָס אַרט. מיט אַמאָל איז איר צוויי ווי קלאַר געוואָרען, אָו די התפּעלות'דיגע אויפ-

מערקאזמקייט האָט זיך בעצויגען צו איר טאָכטער. אין איר איי-גענעם הויז, אין דערדאָזיגער מלוכה פון אַ שענער פרוי, וואו זי ליידט נישט קיין שום קריטיק, פון וואָגען זי פּעריאָגט מיט אַ פּערבעהאַלטענער, פּער'עקשנ'טער אָנשטרענגונג יעדע געפּערליכע פּערגלייכונג, וואו גלייכע ווערען נאָר צוגעלאָזט דערויף, צו מאַ-כען זיי אונטערטעניג-אין דעמדאָזיגען הויז, אויף אירע אויגען, ווערט די קעניגין איר טאָכטער. וואָס פאַר אַ מאָדנע שפּירונג זי האָט איבערגעלעבט: איר האַרץ האָט זיך צוזאַמענגעדריקט, בשעת אַלע האַבען געקוקט אויף אַנעט און בערטען האָט זי געהאַלטען ביים האַנט פאַר'ן פאַרטרעט. זי האָט זיך פּלוצלונג דערפּיהלט צושלאָגען, פּערניכטעט, פון טראָן אַראָפּגעוואָרפּען! אַלע האַבען געקוקט אויף אַנעט, קיין איינער האָט זיך נישט אָפּגעקערט אַ קוק צו טאָן אויף איר. און זי איז אַזוי געווענט צו הערען קאָמפּלימענטען און חניפה יעדעס מאָל, בשעת מען האָט זיך ענטציקט מיט איר פאַרטרעט, זי איז געווען אַזוי זיכער אין די שבתים, וואָס זי האָט נישט צוגעגעבען קיין בעדייטונג און וואָס האַבען אָבער געשמייכלט איר אייגענליבע! און אַט די פּער-לאָזענקייט, אַט די פּלעצליכע מפּלה, אַט די פּלעצליכע ענטצי-קונג מיט איר טאָכטער, האָט זי צורודערט, צוטרויסעלט און אי-בערראַשט אַזוי, ווי עס האָט זי נאָך קיינמאָל נישט צורודערט קיין שום שענקייט-קאָנקורענץ, ביי וואָס פאַר אַ בעדינגונגען דאָס איז נישט געשעהן.

אַבער זי האָט געהערט צו יענעם מין נאָטורען, וואָס די סכּנה ברענגט זיי אויף לאַנג נישט אַריין אין אַ צורודערטען צו-שטאַנד. אַז זיי קומען צו זיך, שטעלען זיי זיך געגען, שטריי-טען, סטאַרען זיך אויפצומונטערן. איר איז געקומען אויפ'ן זינען, אַז בשעת איר טייער מיידעלע וועט חתונה האַבען, בשעת זיי וועלען אויפהערען צו לעבען אונטער איין דאָך, וועט איר מער נישט אויסקומען איבערצולעבען דידאָזיגע שטענדיגע פּערגלייכונג, וואָס איז געוואָרען צו-פּיינליך פאַר איר, מחמת דאָס געשיהט אויף די אויגען פון איר פּריינד.

די אויפּרענגונג איז דאָך געווען אַ צו-שטאַרקע. זי האָט גע-

פיבערט און נישט געקאנט איינשלאָפּען. אינדערפרי, האָט זי זיך אויפגעכאַפּט אַ מידע און אַ צובראָכענע און דעמאָלט האָט זי דער-שפירט אַ שטאַרקע בעדערפעניש איינצורוהיגען זיך, אויסצוהיילען זיך, ווענדען זיך נאָך הילף צו עמיצען, וואָס וואָלט געקאָנט צו-נעמען פון איר די אַלע אַנגסטען, די אַלע מאָראַלישע און פי-זישע וועהטאַגען.

און זי האָט זיך ווירקליך געפיהלט אַזוי שלעכט, אַזוי שוואַך, אַז איר איז געקומען אויפ'ן געדאַנק צו בעראַטען זיך מיט איר דאָקטאָר. אפשר איז איר פאַרגעשטאַנען אַ שווערע קראַנקהייט. זי האָט זיך דאָך אַזוי אונגאַרמאַל געפיהלט: עטלי-כע מאָל אין טאָג האָבען זיך געביטען די שטימונגען, דאָ איז זי געווען אונרוהיג, דאָ רוהיג, און דאָס אַלץ קאָן אַרויסגערופען ווערען דורך אַ קראַנקהייט. זי האָט דעפעשירט דעם דאָקטאָר און גענומען וואַרטען אויף אים.

ער איז געקומען אַרום עלף אַ זייגער. דאָס איז געווען זעהר אַ סאָלידער און וועלטליכער דאָקטאָר מיט אַ סך אויסצייכל-נונגען און טיטלען, וואָס האָבען עדות-געזאָגט אויף זיינע פע-היגקייטען. זיין וועלטליכער טאַקט איז געווען אַזוי גרויס, ווי זיינע קענטנישען און ער האָט געקאָנט היילען פרויענקראַנקהיי-טען דורך אַ געשיקטער האַלטונג, וואָס האָט געווירקט בעסער פון רפואה.

ער איז אַריין, זיך פערנויגט, אַ קוק געטאָן אויף זיין פאַציענטין און געזאָגט, שמייכלענדיג:

— נו, גאַרנישט, די זאַך איז נישט ערנסט. שווערע חולאים האָבען נישט אַזוינע אויגען, ווי ביי אײך.

שוין זיינע ערשטע ווערטער האָבען זי אָנגעפילט מיט דאַנקבאַרקייט. און זי האָט אים דערצעלט פון אירע שוואַכקיי-טען, פון איר דערשלאָגענעם מוט, פון דער מרה-שחורה, וואָס איר איז בעפאַלען; דערנאָך האָט זי אין אַבגעווייכטע ווערטער גענומען ריידען פון די סימפּטאָמען, וואָס האָבען זיך איר אוי-סערליך גענומען ווייזען. אויפּמערקזאַם זי אויסגעהערט, האָט ער נאָר געשטעלט איין פראַגע—וועגען איר אַפעטיט. ער האָט, אפנים,

פערשטאנען די געהיימע פרוושינע פון דערדאזיגער פרויען-מהלה, און ער האָט זי אויסגעקלאַפט, אָנגערירט מיט'ן פינגער אירע אַקסלען און אויפגעהויבען אַ האַנט. ער האָט זיכער פערשטאנען איר געדאַנק; דורכ'ן אינסטינקט פון אַ פראַקטישען דערפארענעם דאָקטאָר האָט ער פערשטאנען, אַז זי ווענדט זיך צו אים נאָך אַנ'עצה נישט אַזוי צוליב'ן געזונד, ווי צוליב איר שענקייט.

דערנאָך האָט ער געזאָגט: „איר האָט צעעמיע און דאָס גערווענטיסטעם איז אייך צורודערט. נישטאָ זיך וואָס צו וואונ-דערין דערויף—איר האָט נישט לאַנג איבערגעלעבט אַ גרויס אומ-גליק. איך וועל אייך אָנשרייבען אַרעצעפטל, וואָס וועט דאָס אַלץ ברענגען אין אָרדנונג. אָבער פריער פון אַלץ מוז מען זיך גערען וואָס בעסער, איינגעמען פליישוואַפּטען, טרינקען נישט וואַ-סער, נאָר ביר. איך וועל אייך רעקאָמענדירען ביר פון אַ גרויסאַר-טיגער מאַרקע. לעגט זיך פרי שלאַפען און סטאַרעט זיך וואָס מער צו געהן. שלאָפט וואָס מער, איר דאַרפט אויך עטוואָס דיקער ווע-רען. דאָס איז אַלץ, וואָס איך קאָן ראַטען מיין שענער פאַציענטין.“

זי האָט אים אויסגעהערט מיט גרויס אויפמערקזאַמקייט, זיך געסטאַרעט נישט דורכצולאָזען קיין איין רמוז.

זי האָט זיך אָנגעכאַפט פאַר דער לעצטער עצה.

— יאָ, איך בין מאָגער געוואָרען. איין צייט בין איך גע-ווען צו-דיק. דעמאָלט האָב איך מיך גענומען האַלטען אָן אַ דיעט און דאָס האָט מיך וואַרשיינליך אָבגעצערט.

— גאַנץ בעשטימט. נישטאָ קיין שום שאַרען אין מאָגערקייט, אויב איר זענט אפילו שטענדיג נישט דיק געווען. אָבער בשעת מען צערט זיך פון פרינציפ, ברענגט עס שוין שטענדיג עפּיס אַ שאַרען. צום גליק, קאָן מען עס אַלץ זעהר לייכט פּערריכטען. אַדיע, מאַדאַם.

זי האָט זיך באלד דערפיהלט בעסער, בעוועגליכער, זי האָט געוואָלט, מען זאָל איר באלד ברענגען ביר, וואָס דער דאָקטאָר האָט צוגעשריבען—ברענגען פונ'ם הויפטגעשעפט, וואו מען קאָן עס בעקומען טרישער.

אז בערטבן איז געקומען, האָט זיך שוין אויפגעהויבען פון טיש.

—דאָט בין איך—האָט ער געזאָגט—ווידער איך. איך בין מיך געקומען ביי אייך דערויסען, וואָס פאַר אַ פלאַנען איר האָט אויף היינט.

—קײן שום פלאַנען, וואָס איז?

—און וואָס רעכענט אַנעט צו טאָן?

—קײן שום בעווידערעס.

—אויף אַזאַ אופן קאָנט איר אפשר קומען צו מיר אַ זײ-

גער פיר?

—מיר קאָנען אָבער צו וואָס?

—איך מאַך דעם עסקיו פאַר מיין בילד „טרוימען“, איך האָב אייך געזאָגט וועגען דעם און געבעטען אייך, איר זאָלט דערלויבען אייער טאַכטער, זי זאָל מיר פאַזירען עטליכע מינוט. איר וואָלט מיר געטאָן אַ גרויסע טובה, ווען איך וואָלט מיך גע-קאָנט בעשעפטיגען מיט איר היינט אַוואָסער שעה. איר בע-שטעהט דערויף?

די גרעפין האָט זיך געקווענקעלט, דער פאַרשלאָג איז איר געווען נישט אָנגענעם, הגם זי האָט זיך דערין נישט געקאָנט אָפגעבען קיין רעכנונג. דאָך האָט זי געענטפערט:

—גוט, מיין פריינד, מיר וועלען זיין ביי אייך פיר אַ זייגער.

—אדאָנק, איר זענט די העפליכקייט אליין.

און ער איז אַוועק צוגרייטען אַ לייווענט און בעטראַכטען די טעמע, כדי ער זאָל נישט בעדאַרמען צופיל איינמידען די פאַזירערין.

די גרעפין איז אויך אַוועקגעגאַנגען. זי איז אַוועק צופוס אין אַ מאַגאַזין איינצוקויפען אירע זאַכען. זי האָט זיך אַוועק-געלאָזט אין די צענטראַלגאַסען, דערנאָך זיך לאַנגזאַם אויפגע-הויבען צום מאַלזערבולוואַר—די פיס זענען איר אָפגעשוואַכט געוואָרען.

אַ זי איז פאַרבייגעגאַנגען פאַרביי דער קירך, דייליגע

אויגוסטין, האָט זיך איר פלוצלונג שטאַרק פּערזאָנלעך אַרײַנצו-
געהן אין דערדאָזיגער קירך און אַברוהען דאָרטען. זי האָט אַ
שטויס געטאָן די שווערע בעשלאָגענע טיר, פריידיג אָבגעזיפּט,
איינגעאַטעמט אין זיך די קיהלע לופט פון קירך, צוגערוקט אַ
שטול און זיך אַנידערגעזעצט.

זי איז געווען פרום, ווי דאָס רוב פאַריזערינס. איר גלוי-
בען אין גאָט האָט נישט געוואוסט פון קיין שום ספקות, וואָרום
זי האָט נישט געקאָנט דערלאָזען די עקזיסטענץ פון דער וועלט
אַהן דער עקזיסטענץ פון בורא. ווי אַלע, האָט זי זיך פאַרגע-
שטעלט די אַטריבוטען פון געטליכקייט, צוגעפאַסט צו דער מאַ-
טעריעלער נאַטור, וואָס איז אָפּען פאַר אירע אויגען און דערי-
בער זיך פאַרגעשטעלט דעם אַלמעכטיגען לויט דער געשטאַלט
פון זיין שאַפּען. וועגען די ווירקליכע אייגענשאַפטען פון דעם
געהיימען שעפּער האָט זי געהאַט אַ נישט-קלאָרע, נעבעלהאַפטע
פאַרשטעלונג.

זי האָט געגלויבט אין אים מיט איבערצייגונג, טעאָרעטיש
געווען אים איבערגעגעבען און געשפּירט צו אים אַנאָנובעשטימ-
טע אימה, ווייל זי האָט נישט גאָר גוט געוואוסט זיין רצון און
זיינע פּערלאָנגען. צו גלחים האָט זי געהאַט וועניג צוטרוי, גע-
האַלטען זיי פאַר פּויערשע זיהן, וואָס ווילען נישט דינען אין
סאָלדאַטען.

איר פאַטער, אַ פאַריזער בורזשוי, האָט איר נישט גורם-
געווען קיין שום רעליגיעזע פּרינציפען, און דעריבער האָט זי
זיך ביז דער חתונה נאַכלעסיג בעצויגען צו רעליגיע. דערנאָך
האָט זי צוליב דער נייער שטעלונג געמוזט אָננעמען אַ מער-
שטרענגערע בעציהונג צו דער קירך און זי האָט בשלמות אויס-
געפילט די נישט-שווערע פליכטען אירע.

זי איז געווען אַ פאַטראָנעסע פון אַ סך זעהר פּאָפּולערע
צדקה-חברות, נישט דורכגעלאָזט קיין איין תּפילה אין קירך, אַלע
זונטאָג געטיילט נדבות.

זי האָט זעהר אָפּט געזאָגט די תּפילה מעכאַניש, ווי אַ סאָל-
דאַט, וואָס שטעהט-אַב זיין צייט אויף קאַראָאָל, טיידמאַל האָט זי

געבעטען צו גאָט ווייל אויפ'ן האַרצען איז איר געווען אומעטיג, און עפטער איז עס געשעהן דעמאָלט, ווען זי האָט זיך געשראָ-קען פאַר אַליוויעס קאַלטקייט, נישט אויסגעבענדיג פאַר די הימ-לען די הויפט-סבה פון איר פרומער שטימונג, האָט זי אַרויסגע-וויזען פאַר גאָט דיזעלבע נאַאיווע צביעות, מיט וועלכע זי פלעגט פערקערן מיט'ן מאַן, און געבעטען הילף ביי גאָט. אַמאָל, בשעת דער פאָטער איז איר געשטאַרבען, און נישט לאַנג, בשעת די מוטער האָט פערמאַכט די אויגען, האָט זי געשפּירט גרויסע ליי-דענשאַפטליכע ליבע-אויסברוכען צו גאָט, וואָס בעשירמט און טרייסט אונז.

און אָט היינט, אין דערדאָזיגער קירך, וואוהין זי איז צו-פעליג אַריין, האָט זי דערשפּירט אין זיך אַ שטאַרקע בעזערפע-ניש תפילה צו טאָן, בעטען צו גאָט נישט פאַר עמיצען, נישט פאַר עפּיס, נאָר פאַר זיך אַליין, בלויז פאַר זיך, ווי זי האָט געבעטען צו גאָט מיט עטליכע טעג צוריק אויף דער מוטערס קבר. זי האָט געלעכצט נאָך הילף, פון ערגיץ הילף, און איצט האָט זי גערופען צו גאָט, ווי זי האָט אינדערפרי גערופען צו זיך דעם דאָקטאָר.

זי האָט לאַנג אַזוי געבעטען אויף די קני, אין דעם שטיל-שווייגען פון דער קירך, וואָס פלעגט זעלטען דורכגעריסען ווע-רען דורך דעם קלאַנג פון טריט. דערנאָך האָט זי פלוצלונג, פונקט ווי אַזיגער וואָלט אויסגעשלאָגען אין איר נשמה, זיך דערמאָנט אָן אַלץ, אַרויסגענומען אַזיגערל, אַ ציטער געטאָן, דערוועהענדיג, אַז דער ווייזער רוקט זיך צו פיר און איז אַוועק אַהיים נאָך דער טאַכטער, וואָס אַליוויע האָט שוין אויף איר זי-כער געמוזט וואַרטען.

דעם קינסטלער האָבען זיי געפונען אין דער אַטעליע. ער האָט שטודירט די פּאָזע פון זיינע „טרוימען“. ער האָט געוואָלט איבערגעבען גענוי דאָס, וואָס ער האָט געזעהן אין מאָנסאַפּאַרק, בשעת ער האָט דאָרט שפּאַצירט מיט אַנעט. פאַר זיינע אויגען איז געשטאַנען די פיגור פון דעם אַרימען מיידעל, פּערוואַנקען אין הלומות, אויף די קני איז איר געלעגען אַנ'אַמען בוך. ער

האַט לאַנג געטראַכט דערויף—מאַכען דאָס מיידעל שען אָדער נישט שען. אין אַנישט-שענעם פנים וואָלט געווען מער כאַראַקטער, מער געדאַנק, שטימונג, מער פּילאָזאָפּיע. אַ שען פּינאַל וואָלט דאָס בילד געמאַכט פּיקאַנטער, וואָלט אים צוגעגעבען מער רייז און וואָלט מער אויסגענומען.

דער פּערלאַנג צו מאַכען דעם עסקיו פון זיין יונגער פּריינדינס געזיכט האָט אים געצוואונגען צו בעשליסען זיך. זאָל די טרוימעריין זיין אַ שענע—דעמאָלט וועט ער קאָנען פּערווירקן-ליכען זיין פּאָעטישען חלום, וואָרום ביי אַ נישט קיין שענעם געזיכט וואָלט ער בעדאַרפט טרוימען אָהן אַ סוף און אָהן אַ האַפּנונג. באַלד ווי ביידע פּרויען זענען געקומען, האָט אַליווע אויסגעשריען, רייבענדיג די הענט:

—נו, מאַדעמאָזעל באַנע, אַמיר אַרבייטען צוואַמען!
די גרעפּין האָט אויסגעזעהן בעזאָרגט. זי האָט זיך געזעצט אין לענשטול און געקוקט אויף אַליווע'ן, וואָס האָט זיך געסטאַ-רעט אַוועקצושטעלען דעם געבוירגענעם גאַרטענשטול אַזוי, אַז עס זאָל זיך בעקומען די נויטיגע בעלייכטונג. דערנאָך איז ער אַוועק צום ביכערשאַנק נאָך אַ בוך און, קווענקלענדיג עטוואַס, געפּרטגט:
—וואָס לייענט זי, אייער טאַכטער?

—גאָט מיינער, אַליק, וואָס איר ווילט. ניט איר אַ בענדעל פון וויקטאָר הוגאָ.

—אמשר געבען איר, די לעגענדע פון דורות?
—נו, זאָל זיין דאָס.

דעמאָלט האָט ער זיך געווענדט צום מיידעל:
—קינד מיינס, זען זיך דאָ, געס די לידערזאַמלונג. געפּין דאָס זייטעל... דאָס זייטעל 336, דאָרט וועסטו געפינען אַ ליר אונטער'ן נאָמען: „אַרימע“. לייען זיך איין דערין, לייען עס אַזוי, ווי מען טרינקט דעם בעסטען וויין—מיט קלייניטשקע שלונג-גען, לאַנגזאַם זיך-אַריין אין זיך יעדעס וואָרט, פּדי זאָס ליר זאָל דיך פּערשפּור'ן און רירען. דערנאָך פּערמאַך זאָס בוך, הויב-אויף די אויגען. טראַכט, טרוים... און איך וועל געהן און צוגרייטען אַליק, וואָס מען בעדאַרף האַבען צו דער אַרבייט.

ער איז אוועק אין ווינקעל צוצוגרייטען פארבען, אויף אַ
דין ברעטעלע האָט ער דאָרט אויסגעלעדיגט אַזוינע בלייענע
רערלעך, פון וועלכע די פארבען זענען אַרויסגעגאַנגען ווי דינע
שלאַנגעלעך, און פון צייט-צו-צייט געכאַפט אַ קוק אויפ'ן יונגען
מידעל, פערזונקען אין לייענען.

זיין האַרץ האָט זיך צוזאַמענגעדריקט, די פינגער האָבען
געציטערט, ער האָט נישט פערשטאַנען וואָס ער טוט. ער האָט
צונויפגעפלאַנטערט אַלע טאָנען, צומישט די פארבען. דידאָזיגע
ערשיינונג, אָט די אויטלעבונג פונ'ם עבר, דאָ, אויף דעמדאָזיגען
אַרט, אין צוועלף יאָר אַרום, האָט אים לחלוטין צורודערט.

איצט האָט זי שוין געענדיגט לייענען און געקוקט אַרויף.
צוגעגאַנגען צו איר, האָט ער בעמערקט אויף אירע אויגען צוויי
ליכטיגע טראַפענדלעך, וואָס זענען אַוויילע געפליבען הענגען און
דערנאָך זיך אַראָפגעקויקעלט איבער די באַקען. דעמאָלט, נישט-
בעהערשט זיך, פול מיט ציטער און אויפגעגונג, האָט ער אַרויס-
געשעפטשעט צו דער גרעפין:

—גאָט, ווי זי איז שען!

נאָר אַ צומישטער האָט ער זיך אָפגעהאַקט: ער האָט דער-
זעהן דאָס טויט-בלאַסע, קאָנוואולטיו-פערקרימטע געזיכט פון מאַ-
דאָם דע-הילערואַ.

מיט ברייט-פונאַנדערגעפענטע אויגען, פול אימה, האָט זי
געקוקט אויף ביידען—אויף אים און אויף איר טאָכטער. צורו-
דערט איז ער צוגעגאַנגען צו איר און געפרעגט:

—וואָס איז מיט אייך?

—איך דאַרף מיט אייך עפּיס ריידען.

זי האָט זיך אויפגעהויבען און אייליג געזאָגט צו אָנעט:

—וואָרט דאָ צו, מיין קינד, איך דאַרף עפּיס זאָגען דעם

הער בערטען.

דערנאָך איז זי געשווינד אַריין אינ'ם קלייניטשקען דער-
בייאגען גאַסטזימערל. ער איז געגאַנגען נאָך איר, די געדאַנקען
האַבען זיך אים געפלאַנטערט, ער האָט גאַרנישט פערשטאַנען. באַלד

ווי זיי זענען געבליבען אליין, האָט זי אים אָנגעכאַפּט פאַר ביי-
דע הענט און אַרויסגעשעפטשעט :

—אַליוויע, אַליוויע, איך בעט אייך, לאָזט איר נישט פאַ-
זירען !

אַטושטש'ער, האָט ער אַרויסגעמורמעלט :

—אַבער פאַרוואָס ?

זי האָט אָנגעהויבען ריידען און דער קול האָט איר גע-
ציטערט :

—פאַרוואָס ? פאַרוואָס ? און ער פרעגט וועגען דעם ? פיהלט
איר אַליין נישט פאַרוואָס ? אַך, איך האָב מיך געדאַרפט פריער
אָנשטויסען, האָב איך עס נאָר איצט פערשטאַנען... איצט קאָן
איך אייך גאַרנישט זאָגען... גאַרנישט... איצט געהט צו מיין
טאַכטער, זאָגט איר, אַז מיר איז נישט גוט געוואָרען, שיקט נאָך
מיין קאַרעט און קימט געוואָר ווערען אין אַ שעה אַרום... איך
וועל קיינעם נישט אויפנעמען, אויסער אייך.

זאָגט מיר אַבער דאָך, וואָס איז אַווינס ?

עס האָט זיך געדאַכט, אַז זי וועט באַלד אָנהויבען ספּאַז-
מירען.

—לאָזט מיך. דאָ וויל איך נישט ריידען. געהט נאָך מיין
טאַכטער און שיקט נאָך מיין קאַרעט.

געצוואונגען צו פאַלגען, האָט ער זיך אומגעקערט אין
אַטעליע. אַנעט, וואָס האָט דאָ גאַרנישט בעמערקט, האָט זיך ווי-
דער גענומען צום לייענען. דאָס פּאַעטישע רירענדיגע מעשה'לע,
וואָס זי האָט דורכגעלייענט, האָט איר אָנגעפילט די נשמה מיט
אומעט.

אַליוויע האָט זיך געווענדט צו איר :

—דיין מוטער איז עפּיס נישט געזונד. זי האָט שיער נישט
גע'חלש'ט, בשעת זי איז אַריין אין גאַסטצימערל. געה צו איר.
איך וועל שוין ברענגען עטער.

ער האָט זיי געפונען אַרומגענומען און וויינענדיג. ביי
אַנעט, וואָס איז געווען גערירט דורכ'ן ליד וועגען די „אַרימע“,
האָט זיך דער וועה אַרויסגעריסען דורך טרערען און דער גרע-
נע

מין גיז לייכטער געוואָרען, ווען זי האָט צונויפגעגאַסען איר
צער מיט אָט דעם קורצען אומעט, בשעת זי האָט צויפגעמישט
אירע טרערען מיט די טרערען פון איר טאָכטער.

ער האָט עטוואָס געוואָרט, נישט בעשלאָסען זיך צו ריי-
דען. ער האָט געקוקט אויף זיי ביידען און געפיהלט, ווי אים
אַליין איז בעפאלען אַן אונדערקלערליכער אומעט.
צולעצט האָט ער געזאָגט:

—ווי פיהלט איר זיך. איז אייך בעסער?

—עטוואָס בעסער. ניש'קשה, עס וועט דורכגעהן. איר האָט
בעשטעלט אַ קאַרעט?

—יא, זי וועט באַלד קומען.

—אַדאַנק, מײן פריינד, דאָס זענען קלייניגקייטען. צופיל
צער איז מיר אויסגעקומען איבערצולעבען פאַר דער לעצטער
צייט.

—שוין דאָ די קאַרעט!— האָט באַלד געמאָלדען דער לאַקיי.
און מיט אַ פערבאַרגענער זאָרג אין דער נשמה האָט בער-
טען בעגלייט זיין פריינדין. זי איז געווען בלאַס, קוים אויף די
פיס געשטאַנען. ער האָט געפיהלט, ווי עס קלאַפט איר דאָס
הארץ אונטער'ן קאַרסעט.

בשעת ער איז געבליבען אַליין, האָט ער זיך געפרעגט:
„וואָס פאַרט איז מיט איר? וואָס איז דאָס אַזוינס?" און ער
האָט זיך גענומען זוכען די סבות. ער איז געגאַנגען אַרום אמת
און מורא-געהאַט אַריינצודרינגען דערין. סוף-פל-סוף האָט ער זיך
פאַרט דערנענטערט צו אים. „צי מיינט זי נישט אַמאָל—האָט ער
זיך געזאָגט—אַז איך בין פערליבט אין איר טאָכטער? אָבער דאָס
וואַלט שוין געווען צופיל!" ער איז געווען געגען דערדאָזיגער
השערה, אָבגעוואָרפען זי מיט שטאַרקע ערליכע אַרגומענטען,
אָבער ער איי זענען צורייצט דערפון, וואָס זי האָט געקאָנט
כאַטש אויף אַרגע צוגעבען זיין געפיהל צו אַנעט, אָט דעם
כמעט פאַטערליכען געפיהל—די שאַטירונג פון ליבע. ביסלעכווייז
האָט ער דערשפירט אַן אויפגערעגטקייט געגען דער גרעפין, ער
איז געווען אַן אָנגעצונדענער דערפון, וואָס זי האָט זיך דער-

וועגט אים חושד צו זיין אין אזא געמיינהייט, און ער האָט זיך צוגעזאָגט, אַז באלד ווי די זאך וועט קומען צו אַדערקלערונג, וועט ער זי נישט שאַנעווען און אַרויסווייזען איר זיין גאַנ-ציען פעס.

ער איז אינגליכען אַוועק צו איר. געברענט האָט אין אים דער חשק, וואָס שנעלער דורכצוריידען זיך מיט איר. דעם גאַנצען וועג, וואָס ער איז געגאַנגען, האָט ער מיט אַ שטייגענדיגער אויפרעגונג צוגעגרייט יענע אַרגומענטען און פראַ-זען, וואָס האָבען איר בעראַרפט בעווייזען זיין גערעכטיגקייט און נקמה-נעמען פאַר אַזא מין חשד.

אז ער איז געקומען, איז זי האַלב-געלעגען אויף דער קו-שעטקע, מיט אַ פנים, וואָס האָט אויסגעדריקט גרויס צער.
—נו, —האָט ער געזאָגט מיט אַ טרוקענעם טאָן—דערקלערט מיר, איך בעט אייך, די מאַדנע סצענע, וואָס איז נאָר-וואָס גע-שפילט געוואָרען.

זי האָט געענטפערט מיט אַ צובראָכענעם קול:

—ווי, איר האָט נאָך נישט פערשטאַנען?

—איך בין מיך מודה, אַז נישט.

—מיר וועלען זעהן. גיט נאָר אַ קוק אַליוויע, בעסער ביי

זיך אין האַרצען.

—ביי זיך אין האַרצען?

—יא, אין דער טיפעניש פון אייער האַרץ.

—איך פערשטעה נישט. רעדט דייטליכער.

—גיט נאָר גוט אַ קוק ביי זיך אין האַרצען און זאָגט צי

איז דאָרט נישט אַמאָל בעהאַלטען אַ געפאַר פאַר אייך און פאַר מיר.

—איך זאָג נאָכאַמאָל, אַז איך פערשטעה גאַרנישט איך

שטויס מיך אָן, אַז איר האָט שוין דאָרט בעשאַפען וואָס אין

אייער פאַנטאַזיע, אָבער מיין געוויסען איז ריין.

—איך רייך נישט מיט אייך פון אייער געוויסען, איך רייך

פון אייער האַרץ.

—איך קאָן נישט טרעפען קיין רעטענישען. איך בעט אייך

אויסדריקען זיך דייטליכער.

עמאלט, לאַנגזאַם אויפגעהויבען ביידע הענט, האָט זי אָן-גענומען דעם קינסטלערס הענט, פּערהאַלטען זיי אין אירע און גענומען ריידען, און יעדעס וואָרט, דאַכט זיך, האָט איר צוריק-סען די נשמה.

— היט זיך, מיין פריינד, איר וועט זיך איינליבען אין מיין טאַכטער.

מיט אַ שאַרפּער בעוועגונג האָט ער בעפרייט די הענט און מיט דער רירעוודיגקייט פון אַנ'אונשולדיגען, וואָס בעשיצט זיך פון אַ מאוס'ען חשד, האָט ער ענערגיש זשעסטיקולירט; זיין אויפ-רעגונג האָט אַלץ געוואַקסען און ער האָט זי בעשולדיגט אין אַ נישט-גערעכטען חשד.

זי האָט אים נישט איבערגעריסען אין זיין לאַנגען ריי-דען, אָבער זי האָט אים אויסגעהערט מיט אַ פּער'עקשנ'טען אונ-צוטרוי, זיכער אין איר גערעכטיגקייט. דערנאָך האָט זי געזאָגט: — אָבער איך בין אייך גאַרנישט חושד, מיין פריינד. איר

ווייסט נישט, וואָס אין אייך קומט פאַר, פונקט ווי איך האָב נישט געוואוסט ביז היינטיגען פרימאָרגען. איר רעדט מיט מיר אַזוי, ווי איך וואָלט אייך בעשולדיגט דערין, אַז איר ווילט פּער-פירען אַנעט'ן. אָבער ניין-זשע, ניין! איך ווייס דאָך, אַז איר זענט איידעלמוטיג, אַז איר זענט ווערט, מען זאָל אייך שעצען און האַבען צו אייך פולען צוטרוי. איין זאָך נאָר בעט איך ביי אייך, און שטאַרק: קוקט גוט אַריין אין אייער נשמה און גיט אַ טראַכט: יענס געפיהל, וואָס איר, זאָגאַר געגען אייער ווילען, שפירט צו מיין טאַכטער—זאָגט: טראַגט עס נישט עטוואָס אַנ'אנדער כאַראַקטער, ווי געווענליכע פריינדשאַפט?

ער איז אין פּעס געוואָרען, זיך אויפגערעגט אַלץ שטאַר-קער און שטאַרקער און פון דאָסניי זיך געהאַלטען דערין, אַז זיינע כּונות זענען די ריינסטע. ער האָט גערעדט אַזוי, ווי ער האָט געשמעסט מיט זיך אַליין, אויפ'ן גאַס, בשעת ער איז גע-נאַנגען צו איר.

י האָט געוואָרט, ער זאָל ענדיגען ריידען, דערנאָך, אַהן

אויפֿרעגונג, פֿעסט אין איר דעה, אָבער זעהר אַ בלאַסע האָט זי אַרויסגעשעפֿטשעט!

—אָליוויע, איך ווייס זעהר גוט, וואָס איר רעדט מיר און איך טראַכט וועגען דעם דאָס אייגענע, וואָס איר. אָבער איך בין זיכער דערין, אַז איך בין מיך נישט טועה. הערט, טראַכט און פֿערשטעהט. מיין טאָכטער איז צו-ענליך צו מיר, אין איר איז דאָ אַ סך, וואָס איז אין מיר אַמאָל געווען, ווען איר האָט מיך אָנגעהויבען ליבען. און איר קאָנט נישט דעריבער נישט לי-בען זי, ווי איר האָט מיך ליב בעקומען.

—הייסט עס, —האָט ער אויסגעשרייען— איר דערוועגט זיך צו וואַרפען מיר אין פֿנים אַריין אַזאַ פֿאַרוואַרף, געשטיצט אויף אַט דער איינפֿאַכער השׁערה, אויף אַט דעם לעכערליכען געדאַנק: ער ליבט מיך, מיין טאָכטער איז ענליך צו מיר, בעדאַרף ער זי, הייסט עס, אויך ליב בעקומען.

אָבער בעמערקענדיג, אַז דער גרעפינס געזיכט ווערט אַלץ מער פֿערקרימט פֿון אָנגסט, האָט ער שוין גערעדט מיט אַ וויי-כען טאָן:

—וואַרט-נאָר, טייערע אַנע, אָבער טאַקי נאָר דערפֿאַר, וואָס איך געפֿין אייך אין איר, טאַקי נאָר דערפֿאַר, איז מיר דאָס מיידעלע אַזוי געפֿעלען. בשעת איך קוק אויף איר, האָב איך ליב נאָר אייך, בלויז אייך.

—אָבער אַט דאָס טאַקי פֿערשאַפט מיר צער, דערפֿאַר שרעק איך מיך טאַקי. איר גיט זיך נאָך נישט אָב קיין רעכ-נונג דערין, וואָס איר מיהלט. אָבער אינגליכען וועט איר זיך שוין נישט נאַרען אין דעמדאָויגען רעכנונג.

—אַנע, איך פֿערזיכער אייך, אַז איר זענט פֿון זינען. —וויילט איר ראיות?

יָאָ.

—איר זענט נישט בעקומען קיין ראָנסיער גאַנצע דריי יאָר, נישט-געקוקט אויף מיין בעטען. פֿאַרוואָס זענט איר איצט געווען אַזוי אייליג גרייט, בשעת אייך איז פֿאַרגעלעגט געוואָרען צו פֿאַרען נאָך אונז?

—אך, אָט דאָס האָט נאָך געפֿעלט! איר וואַרמט מיר פֿאַר דערין, וואָס איך האָב אייך נישט איבערגעלאָזט אַליין דאָרט אין דאָרף, וויסענדיג, אַז איר זענט קראַנק געוואָרען נאָך אייער מו-טערס טויט.

—אויסגעצייכענט! איך זאָג גאָרנישט דאָגעגען. אָבער אָט איז נאָך: דער ווילען צו זעהן אַנעט איז אַזוי שטאַרק אין אייך, אַז איר האָט נישט געקאָנט דורכלאָזען היינטיגען טאָג און גע-בעטען זי ברענגען צו אייך אונטער דעם אויסרייד, זי זאָל אייך פֿאַזירען.

—און איר טראַכט גאָרנישט, אַז דאָס האָב איך אייך, אייר געוואָלט זעהן?

—און אפילו איצט זוכט איר ראיות איבערצוצייגען זיך גופא. איך ווייס, איר וועט מיך נישט נאָרען. הערט ווייטער. פֿאַרוואָס זענט איר אַזוי פֿלוצלונג פֿערשוואַנדען געוואָרען אין אַווענד, מיט דריי טעג צוריק, בשעת עס איז אַריין דער מאַר-קיו דע-פֿאַראַנדאַל? איר ווייסט?

ער האָט זיך פֿערלאָרען; די דאָזיגע בעמערקונג האָט אים איבערראַשט, בעאונרוהיגט און ענטוואָפענט. ער האָט לאַנגזאַם געזאָגט:

—אָבער... איך ווייס עס אַליין נישט... איך בין געווען מיר... און אויב מען זאָל, ענדליך, ריידען אָפֿענהערציג, רעגט מיך זעהר אויף דערדאָזיגער אייזעל

—פון ווען-אָן?

—פון ווען-אָן? שטענדיג.

—ענטשוולדיגט, איך האָב געהערט זי איר האָט אים גע-לויבט. פֿריער איז ער אייך געפֿעלען געווען. זענט אויפֿריכטיג, אַליוויע.

ער האָט זיך פֿערטראַכט אויף עטליכע סעקונדען, דערנאָך אַנגעהויבען ריידען, זוכענדיג ווערטער:

—יא, מעגליך, אַז אָט די גרויסע צערטליכקייט, וואָס איך שפיר צו אייך, צווינגט מיך, איך זאָל אייך אַלעמען ליבען אַזוי-פֿאַר, אַז מײן מיינונג זאָל געביטען ווערען וועגען דעמדאָזיגען

גאַרנישט. ער איז מיר אַלץ-איינס, ווען איך טרעף מיך זעלטען מיט אים, אָבער מיר איז אונאַנגענעם צו זעהן אים ביי אייך כמעט אַלע טאָג.

—מיין טאַכטערס הויז וועט נישט זיין מיין הויז. אָבער גענוג. איך קאָן אייער ערליכקייט. איך ווייס, אַז איר וועט אַ סך טראַכטען וועגען דעם, וואָס איך האָב אייך נאָר-וואָס גע-זאָגט. אַז איר וועט זיך גוט איינטראַכטען, וועט איר פערשטעהן, אַז איך האָב אייך אָנגעוויזען אויף אַ גרויס געפאַר, און דערווייל איז נאָך פאַראַן צייט זי אויסצומידען. און איר וועט זיין פאַר-זיכטיגער. ריידען מיר וועגען עפּיס אַנדערש, איר ווילט?

אים איז געווען אַלצאיינס. ער האָט זיך געשפּירט נישט גוט. ער האָט נישט געוואוסט, ווי אַזוי בעדאַרף מען זיך בע-ציהען דערצו. ער האָט געהאַט אַ פּערלאַנג צו טראַכטען. און ער איז אַוועק, ריידענדיג פּריער ביי אַ פּערטעל שעה וועגען פּער-שידענע זאַכען.

IV.

מיט לאַנגזאַמע טריט האָט זיך אַליוויע בערטען אומגעקערט אַהיים. ער איז געווען פּערשעמט, פּונקט ווי מען וואָלט אים נאָר-וואָס געוויזען אַ מאוס'ען פּאַמיליען-סוד. ער האָט געפּרובט אַריינקוקען אין דער טיפּעניש פּון זיין נשמה, אָבערבען זיך אַ רעכנונג אין זיינע איבערלעבונגען, לייצען די אינטימע זייטלעך פּון זיין אינערליכען בוך. יענע זייטלעך, וואָס זענען אין אונ-זער נשמה צונויפגעקלעבט אַזוי, אַז נאָר פּרעמדע פינגער קאָנען

זיי איבערמישען, אַברייסענדיג איינס פונ'ם צווייטען. אין זיין געפיהל צו אַנעט איו, אָהן שום ספק, נישט געווען קיין פער-ליבטקייט! די גרעפין מיט איר שרעקען זיך, מיט איר אייביגער וואַכיגער אויפערדיגקייט האָט פון ווייטען פאָרגעזעהן אַ געפאַר און געמאָלדען וועגען דעם פריער, איידער די געפאַר איז אָנגעקו-מען. אָבער ווער ווייס, אפשר קאָן דידאָזיגע געפאַר זיך ווירקליך אַרויסווייזען—מאָרגען, איבערמאָרגען, אין אַ מאָנאַט אַרום? און ער האָט זיך געסטאַרעט אָפּענהערציג צו ענטפערן זיך אויף דער-דאָזיגער אָפּענהערציגער פראַגע. דאָס מיידעלע האָט אָהן אַ ספק דערוועקט אין אים מאָמענטען פון אינסטינקטיווער צערטליכקייט, אָבער דידאָזיגע מאָמענטען זענען אַזויפיל פאַראַן אין מענשען, זיי זענען אַזוי פערשידענאַרטיג, און מען דאַרף קיינמאָל נישט צוזאַמענמישען די געפערליכע מיט די אונשולדיגע. ער האָט צום ביישפּיל, שרעקליך ליב געהאַט חיות, בעזונדערס קעץ. האָט ער נאָר אַ קוק געטאָן אויף זייער זיידען פעלכעל, האָט ער באַלד דערשפּירט אַ שטאַרקען אינסטינקטיווען פערלאַנג צו גלע-טען זייער געדריכט-האַריג ווייך פעלכעל, קושען זייערע האָר, וואָס איז פול עלעקטריציטעט. דאָס געפיהל צום מיידעל האָט אים טאַקי עטוואָס דערמאָנט אָן דידאָזיגע נישט-קלאַרע אונשול-דיגע פערלאַנגען, וואָס שפּילען נישט קיין קליינע ראָל אין די אונאויפהערליכע פּסוד'דיגע וויבראַציעס פון די מענשליכע נער-ווען. זיינע אויגען פון אַ קינסטלער און זיינע אויגען פון אַ מאָנספּיל זענען געפאַנגען געוואָרען דורך דערדאָזיגער פריש-קייט, דורך דער דערוואַכונג פון אַ שענעם ליכטיגען לעבען, דורך דער ערשטער בליהונג פון דער יוגענד. אין זיין נשמה, וואָס איז געווען פול מיט זכרונות וועגען די בעציהונגען מיט דער גרעפין, וואָס האָבען זיך געצויגען יאָרענלאַנג, האָבען אויפ-געלעבט, אונטער דער מערקווירדיגער ווירקונג פון ענליכקייט צווישען אַנעט און איר מוטער, די אַמאָליגע ליבע-אויפרעגונגען, וואָס זענען דורך די יאָרען איינגעשטילט געוואָרען; זיין נשמה האָט פון דאָסניי דערוואַכט פון שלאָף, דערוואַכט? יאָ! אָט איז עס! דערדאָזיגער געדאַנק האָט אים בעגייסטערט. ער

האָט דערפיהלט, אז ער האָט דערוואַכט נאָך לאַנגע יאָרען שלאָ-
פען. ווען ער וואָלט ליב געהאַט דאָס מיידעלע, אַליין נישט בע-
מערקענדיג עס, וואָלט ער נעכען איר געשפּירט, ווי עס קערט
זיך אים צוריק זיין יוגענד; ער וואָלט דערשפּירט אַ בענייאונג
פונ'ם גאַנצען וועזען, וואָס מאַכט איבער דעם מענשען, בשעת
אין אים ווערט אָנגעצונדען אַ ניי פּייער פון בעגערן. ניין, דאָס-
דאָזיגע קינד האָט בלויז צובלאָזען אין אים אַנאַלטען פּלאַם.
אודאי, ער האָט, ווי פּריער ליב בלויז די מוטער און איצט,
אַדאָנק דער טאָכטער, האָט ער זי נאָך שטאַרקער ליב: וואָרום
די מוטער איז אַזוי ווי פון דאָסניי אויפגעלעבט געוואָרען אין
דער טאָכטער. דעמדאָזיגען פּועל-יוצא האָט ער נאָך פּערפּעטטיגט
מיט דעם בערוויגענדען סאָפּוז: איין מאָל נאָר ליבט מען! דאָס
האַרץ קאָן גאַנץ אָפט אומשפּרינגען ביים בעגענענען אַ צווייט
וועזען, וואָרום יעדער ווירקט אויף יעדען—צוציהענדיג און אָב-
שטויסענדיג. פון דערדאָזיגער געגענוויטיגער ווירקונג ווערט גע-
בוירען די פּריינדשאַפט, מינוט-קאָפּריווען, די שטרעבונג צו בע-
זיצען, שאַרפע, שנעלע, איבערגעהענדיגע האַרצצאָפּלענישען—אַבער
קיינמאָל נישט קיין עכטע ליבע. אז אַזא ליבע זאָל קומען, בע-
דאַרפען ביידע וועזענס געבוירען ווערען פאַר איינאַנדער, זיי
בעדאַרפען זיך אָנרירען איינס מיטן צווייטען דורך אונזעהליגע
פונקטען, בעזיצען דיזעלבע אַעשמאַקען, האָבען ענליכע קערפּער,
שכל, כאַראַקטער; זיי דאַרפען פּיהלען, אז זיי זענען געבונדען
דורך מיליאָנען פּערשידענע פעדים, וואָס זענען צוזאַמענגעפּלאַכ-
טען אין אַ שווערען שלייה. סוף-בל-סוף ליבט מען גאָרנישט די
מאָדאַם X... אָדער דעם הער Z... מען ליבט אַ פּרוי אָדער אַ
מאַנספּערשוין, אַ וועזען אָהן אַ נאַמען, וואָס איז אַרויס פון דער
טיפּעניש פון נאַטור פון—אַט דער אַלגעמיינער מאַמען, און דאָסדאָזי-
גע וועזען מיט זיינע אָרגאַנען, מיט זיין אויסערליכקייט, מיט
זיין האַרץ, שכל, מיט זיין אַלגעמיינעם אויסזעהן ציהט-צו, ווי
מיט אַ מאַנעט, אונזערע אָרגאַנען, אונזערע אויגען, אונזערע לי-
פען, אונזער האַרץ, אונזער געדאַנק, אַלע אונזערע קערפּערליכע
און גייסטיגע געשמאַקען. מען ליבט אַ בעשטימטען טיפּ, דאָס

הייסט די אַלע אייגענשאַפטען, וואָס יעדע בעזונדערע איז אונז געפעלען אין פּערשידענע מענשען, ליבען מיר דאָ אין איין פּערזאָן.

אַזאָ טיפּ איז פאַר אים געווען די גרעפּין דע-הילערואַ, און די זיכערקייט פון זייערע בעציהונגען, וואָס האָט אים נאָך נישט איבערגעזעטיגט, האָט אים געדינט פאַר דער בעסטער ראיה, אַז זייער ליבע איז אַנאַמתע. אָבער אַנעט איז פיזיש געווען אַזוי ענליך צו דער מוטער, אַז עס וואָלט געקאָנט מאַכען אַנאַ-איינדרוק פון אויג-פּערבלענדעניש, און דעריבער איז זיך גאָר-נישט געווען וואָס צו וואונדערן, ווען זיין מאַנסביליש האַרץ האָט נישט געקאָנט בלייבען גלייכגילטיג צו איר, כּאָטש ער איז גאָר-נישט געווען אין איר פּערליבט. געווען אַ פּרוי, וואָס ער האָט זי פּערגעטערט. און זי, דידאָזיגע פּרוי, האָט געגעבען לעבען אַנאַנדער פּרוי, כּמעט אַזאָ, ווי זי. האָט ער דאָך נישט געקאָנט זיך פּערווערן איבערצוטראַגען אויף דער צווייטער פּרוי דעם לייכטען איבערפלוס פון זיין צערטליכקייט, וואָס איז געבליבען פון זיין ליידענשאַפט צו דער ערשטער. דערין איז נישטאָ קיין שום שלעכטעס און קיין שום געפאַר. זיין אויג און זיין זכרון זענען פּער'פּשופ'ט געוואָרען דורך דערדאָזיגער אויפגעלעבטער געשטאַלט, אָבער זיין אינסטינקט האָט זיך נישט גענאַרט און דאָס יונגע מיידעל האָט קיינמאָל נישט דערוועקט אין אים קיין קערפּערליכע אויפּרעגונגען, קיין פּערלאַנגען צו בעזיצען זי.

דאָך האָט די גרעפּין אים פאַרגעוואָרפען, אַז ער איז אוי-פּעריג צום מאַרק, איז עס אַזוי? שפּירסטו דען נישט קיין אוי-פּעריגקייט צו די מענער, וואָס דרעהען זיך אַרום די געליבטע פּרויען? צי דאַרף מען זיך וואונדערן דערויף? שפּירסטו דען נישט אויפ'ן גאַס, אין רעסטאָראַן, אין טעאַטער אַ לייכטען האָס צו יענעם הער, וואָס קומט אָדער געהט-אָוועק געאַרעמט מיט אַ שענעם מיידעל? אַ געגנער איז דאָך יעדער, וואָס בעזיצט אַ פּרוי. יענער איז אַ צופּרידענער—ער, אַ זיגער, וועלכען עס זענען מקנא די איבעריגע ערען. אָבער אויסער די אַלע פיזיאָלאָגישע השּערות בלייבט גאַנץ נאַטירליך, וואָס זיין צערטליכקייט צו

אַנעט, עטוואָס פּערשאַפּט אונטער דער ווירקונג פון זיין געפיהל צו איר מוטער, רופט-אַרויס אַ געוויסע חיה'שע פיינטשאַפּט צו איר קינפטיגען מאַן. געוויס, אים וועט זיין נישט שווער צו דער-שטיקען אין זיך דידאַזיגע שלעכטע מידה.

און דאָך איז אים טיף אין דער נשמה פערבליבען עפיס אַשווערע אונצופרידענהייט מיט זיך און דער גרעפין. וועט דען דער חשד, וואָס ער וועט שטענדיג פיהלען אין דער גרעפין, נישט שטערען זיין טעגליכען פערקער? דאָרף ער דען נישט איצט נאָכקוקען מיט אַנ'אויסגעמאַטערטער אויפמערקזאַם נאָך זיין יעדען טאַט, נאָך יעדען בליק, נאָך יעדער בעוועגונג נאָך זיין יעדען וואָרט בנוגע צום יונגען מיידעל, וואָרום דאָס אַלץ, וואָס ער זאָגט און טוט, ווייזט-אויס איר מוטער פערדעכטיג.

געקומען איז ער אַהיים אַטריבער און גענומען רויכערן מיט נערוועאישע בעוועגונגען, פון אַנ'אויפגערגעטען מענשען, וואָרפענדיג איין זאַפאַלקע נאָך דער צווייטער ביים אַנצינדען דעם פאַפיראַס. אומזיסט האָט ער זיך עטליכע מאָל געפרובט נע-מען פאַר דער אַרבייט. זיין האַנט, זיינע אויגען, זיין קאָפּ האָ-בען, אַזוי ווי זיך אָבגעווענט פון מאַלען, פונקט ווי ער וואָלט פערגעסען, ווי ער וואָלט גאָר קיינמאַל נישט געוואוסט פון מאַ-לעריי, זיך נישט בעשעפטיגט דערמיט. ער האָט גענומען אַ קלייב-טשיק אָנגעהויבען לייווענט און געוואָלט עס פערענדיגען: דאָס איז געווען אַ ווינקעל גאַס מיט אַ בלינדען זינגער אין דער-מיט; אָבער דאָס אָנגעהויבענע בילד האָט אין אים בלוז אַרויסגערו-פען גלייכגילטיגקייט. ער האָט זיך געשפירט אַזוי מאַכטלאָז פאַר-צוועצען די אַרבייט, אַז זיצענדיג מיט דער פאַליטרע אין דער האַנט, האָט ער זי אינגאַנצען פערגעסען, הגם ער האָט אַלץ גע-קוקט אויפ'ן לייווענט מיט אַ פער'עקשנ'טען בליק, וואָס האָט אָבער גלייכצייטיג גאָרנישט געזעהן.

דערנאָך איז אים פלוצלונג בעפאַלען אַ שרעקליכע אונגע-דולט: די צייט האָט זיך אַזוי ווי נישט בעוועגט, מינוטען האָ-בען זיך אונענדליך געצויגען. דידאַזיגע אונגעדולט האָט אים גע-פייניגט, ווי אַ פּיבער. ער האָט בעשלאַסען צו מיטאַגען אין קלוב.

אַבער וואָס וועט ער טאָן ביוֹן מיטאַג, ווען ער קאָן נישט אַר-
 בייטען? ביים געדאַנק וועגען דער גאַס האָט ער זיך שוין גע-
 פיהלט מיד: טראַטואַרען, דורכגעהער, קאַרעטען, מאַגאַזינען—אַלץ
 האָט אין אים אַרויסגערופען עקעל. דער געדאַנק צו געהן היינט
 ערגעץ אין געסט האָט אים מיט אַמאָל אָנגעפילט מיט פיינט-
 שאַפט צו די אַלע, וואָס ער האָט געקאָנט.

צו וואָס זאָל ער זיך, אַלזאָ, נעמען? מעסטען אין דער-
 ברייט און אין דער-לענג די אַטעליע, ביי יעדען מאָל זיך אומ-
 דרעהען—אַ קוק טאָן אויפֿן זייגער און זעהן ווי דער ווייזער
 האָט זיך אַבגערוקט אויף עטליכע רגע'ס? אַך, ווי אים זענען
 גוט בעקאַנט געווען די דאָזיגע נסיעות פון דער טיר צו דער
 עטאַזשערקע, וואָס איז אָנגעלעגט מיט קלייניגקייטען! אין די
 שעה'ן פון בעגייסטערונג, פון געהויבענער שטימונג, פון ליבע,
 פון לייכטער און פרוכטבאַרער אַרבייט, זענען געווען אַ שטיק
 מנוחה די דאָזיגע נסיעות איבער דעם גרויסען צימער, וואו די
 אַטמאָספערע פון אַרבייט האָט עס אָנגעפילט מיט פּרעהליכקייט,
 בעלעבונג און וואַרימקייט. אַבער בשעת עס זענען געקומען די
 שעה'ן פון מאַכטלאָזיגקייט, בשעת עס איז אַנטרונען דער גוסט צו
 עפּיס, יענע אונגליקליכע שעה'ן, ווען עס האָט זיך געדאַכט, אַז
 אויף דערדאָזיגער וועלט לוינט גאַרנישט אַנצושטרענגען זיך, בע-
 וועגען זיך, דעמאָלט האָט אים דאָס אומגעהן איבער'ן צימער
 דערמאָנט אָן דעם ביטערן שפּאַציר פון אַ מענשען, וואָס זיצט
 אין טורמע. ווען מען וואָלט כּאַטש געקאָנט איינשלאָפּען אַ
 שעה אויפֿן דיוואַן. אַבער אונמעגליך איינצושלאָפּען, די אויפֿ-
 רעגונג, האָט ער געשפּירט, איז אַלץ געוואַקסען און ער האָט
 אַזוי ווי פּערלאָרען די האַפּנונג. ער האָט אַליין נישט געוואוסט,
 פון וואַנען נעמט זיך צו אים דערדאָזיגער שווערער צושטאַנד.
 אַבער מיינע נערווען זענען שטאַרק צוטרויסעלט—האָט ער אַ
 טראַכט געטאָן—אויב אַ גאַרנישטדיגע סבה קאָן מיך אַריינברענגען
 אין אַזאַ שטימונג."

דעמאָלט איז אים איינגעפאַלען לייענען אַ בוך. הוגאָס בענ-
 דעל איז נאָך אַדן געלעגען אויפֿן אייזערנעם שטול, וואו אַנעט

האָט עס אַנידערגעלעגט. ער האָט עס געעפענט. דורכגעלייענט אַ פּאַר זייטלעך לידער און גאַרנישט פּערשטאַנען. די דאָזיגע לי- דער זענען אים געווען אַזוי אונפּערשטענדליך, פּונקט ווי זיי וואָלטען געווען אָנגעשריבען אויף אַ פּרעמדען לשון. דאָס האָט אים שטאַרק אויפּערעגט, ער האָט גענומען לייענען פּון דאָסניי און ווידער איז אים אויסגעקומען איבערצוצייגען זיך, אַז ער כאַפט נישט דעם זין פּון די לידער. „בין איך מסתמא משוגע“— האָט ער זיך געזאָגט. אָבער פּלוצלונג האָט אים אויפּגעשיינט אַ געדאַנק, וואָס האָט אים בערוהיגט. ער האָט געפּונען אַ מיטעל, ווי אַזוי איבערצוקומען די צוויי שעה, וואָס זענען געבליבען ביז מיטאַג. ער האָט זיך געהייסען מאַכען אַ וואַנע און געלענען אויס- געצויגען אין וואַנע, וואו דאָס וואַסער האָט אים געגלעט און געצערטעלט, אַזוי לאַנג, ביז דער דינער, וואָס האָט אים גע- ברענגט וועש, האָט אים נישט אַרויסגעפירט פּון דאָרטען האַלב איינגעדערעמעלט. דערנאָך איז ער אַוועק אין קלוב אַריין, וואו עס האָט זיך פּערזאַמעלט די געווענליכע קאָמפּאַניע. בעגעגענט האָט מען אים מיט אויסגעשפּרייטע אַרעמס און אויסגעשרייען, מחמת מען האָט אים נישט געזעהן עטליכע טעג.

—נאָר-וואָס געקומען פּון דאָרף—האָט ער געזאָגט.

די אַלע לייט, אויסער דעם פּייזאַזשיסט מאַלדאָן, האָבען שטאַרק געהאַסט דאָס דאָרף. אמת, ראַקדיאַן און לאַנדוי פּלענען טיילמאָל פּאַרען אונטער'ן שטאָט אויף געיעג, אָבער פּאַר זיי איז דער גאַנצער רייך פּון וואַלד און פעלד געלענען נאָר אין יאָגד. פעלדהינער, פּאַזאַנעס און וואַכטעלפּויגעל זענען דאָ געפּאַלען אונ- טער זייערע קוילען, ווי קלייניטשקע הויפּענס פעדערן, און קראָ- ליקעס, פּערכאַפט פּון קוילען, האָבען דער'הרג'עטע זיך איבערגע- קוילערט צו פינף, זעקס מאָל, פּונקט ווי קלאָאונעס, אַרויסווייזענ- דיג דאָס ווייסע עקעלע. אויסער די דאָזיגע פּערוויילונגען הערבסט און ווינטער, האָט דאָס דאָרף שלעכט געווירקט אויף זיי. ראַק- דיאַן פּלעגט ליב האָבען צו זאָגען: „פּאַריזער מיידעלעך זענען זיסער פּון דאָרפּישען אַרבעס“.

דער מיטאַג איז דורכגעאַנגען ווי אַלעמאָל—רוישיג, פּרעה.

ליך, אין בעלעבטע דעבאטען, אין וועלכע עס איז דאך נישט אנטרונען געוואָרען קיין איין אונדערוואַרטער אויסדרוק. בערטען האָט אַסך גערעדט—ער האָט זיך געוואָלט וויילען. זיינע ווער-טער האָבען אים אַזוי ווי געוויילט. אָבער אַז ער האָט אויסגע-טרונקען זיין קאָווע און געשפּילט אַ פּאַרטיע אין ביליאָרד מיטן באַנקיר ליווערדי, איז ער אַוועקגעגאַנגען. דורכגעבלאַנקעט אַ שטיקעל צייט פון דער גאַס מאַדעלען ביז דער גאַס טעטבו, איז ער דריי מאָל פאַרבייגעגאַנגען פאַרביי דעם טעאַטער „וואָדעוויל“ און נישט געוואוסט, צי זאָל ער אַריינגעהן אָדער נישט. ער האָט זיך שיער נישט אַריינגעזעצט אין אַ דראָזשקע צו פאַרען אויפ'ן פּערד-ספּאַרט, דערנאָך חרטה-געהאַט, זיך אומגעקערט צום נייעם צירק, דערנאָך פּלוצלונג, אָהן שום פּלאַן און פּונות, אומגעקערט זיך צוריק, פון דאָסניי זיך אויפגעהויבען אויפ'ן בולוואַר מאַל-זערב, פּערקלענערט די טריט און זיך דערנענטערט צו פּרוי דע-הילערואַס הויז. „עס וועט איר אפשר אויסווייזען משונה, אויב איך וועל ווידער קומען צו איר היינט אין אָווענד?“—האָט ער אַ טראַכט געטאָן. אָבער דאָ האָט ער זיך אַליין בערוהיגט, אַז קיין שום אויסערגעווענליכעס איז נישטאָ אין זיין צווייטען ווי-זיט, ווען ער וויל וויסען וואָס זי מאַכט.

זי איז געווען אַליין מיט אַנעט אין קלייניטשקען אָבגעזונ-דערטען גאַסטציימערל און ווייטער געהאַפט אַ דעקע פאַר אַרימע. אַז ער איז אַריין, האָט זי פשוט געזאָגט:

—אַך, דאָס זענט איר, מיין פריינד?

—יאָ, איך האָב מיך בעאונרוהיגט. איך האָב אייך געוואָלט זעהן. וואָס מאַכט איר?

—אַ דאַנק, גאַנץ גוט ...

זי האָט זיך אָבגעהאַלטען עטליכע מינוט, דאָרנאָך צוגעגע-בען און דערביי אָפען אונטערגעשטריכען די ווערטער:

—און איר ...

ער האָט זיך פריי צולאַכט און געענטפּערט:

—איך? אויסגעצייכענט, אויסגעצייכענט. אייער אונרוהיג-

קייט האָט קיין שום גרונד נישט געהאַט

זי האָט אויפגעהערט צו העפטען, לאַנגזאַם אויפגעהויבען
 אויף אים די אויגען, פול מיט ברענענדיגען געבעט און ספקות.
 —ריכטיג, —האָט ער געזאָגט.
 —איז אודאי גוט —האָט זי געענטפערט מיט אַן אַנגעצויגע-
 נעם שמייכעל.

ער האָט זיך אַוועקגעזעצט, און דאָס ערשטע מאָל זיך
 דערשפירט נישט בעקוועם אין דעמדאָזיגען הויז, עפיס אַ גייס-
 טיגער פאַראַליטש איז אים בעפאַלען, נאָך אַ שטאַרקערער, ווי
 יענער, וואָס האָט אים געבונדען בייטאָג, פאַרן לייווענט, ביי
 דער אַרבייט.

די גרעפין האָט געזאָגט איר טאָכטער:
 —דו קאָנסט ווייטער אַרבייטען, מיין קינד. ער האָט גאָר-
 נישט געגען דעם.

ער האָט געפרעגט:

—וואָס האָט זי געטאָן?

—זי האָט אויס'ע'חזר'ט אַ פּיעסע.

אַנעט האָט זיך אויפגעהויבען, צו געהן צום קלאַוויר.
 ער, נישט געטראַכט וועגען דעם, האָט זי בעגלייט מיט
 די אויגען, ווי ער פלעגט שטענדיג טאָן, בשעת ער פלעגט איינ-
 געפינען, אַז זי איז שען. דעמאָלט האָט ער דערפיהלט אויף זיך
 דעם בליק פון איר מוטער, באלד אָבגעקערט דעם קאָפּ, פונקט
 ווי ער וואָלט עפיס געזוכט אין דעם טונקעלען ווינקעל פון גאַסט-
 צימער.

די גרעפין האָט גענומען פון אַרבייטסטישעל אַ קלייניטשקען
 גאָלדענעם פאַרטיגאַר, וואָס ער האָט איר געשענקט, געעפענט
 אים און, פאַרלעגענדיג אים אַ פאַפּיראַס, געזאָגט:
 —רויכערט, מיין פריינד, איר ווייסט דאָך, איך האָב ליב,
 אַז איר רויכערט, ווען מיר זענען אַליין.

ער האָט געפאַלגט. עס האָבען זיך דערהערט די קלאַנגען
 פון קלאַוויר. דאָס איז געווען מוזיק אין אַלטמאָדישען סטיל—
 לייכט און גראַציעז. עס האָט זיך געדאַכט, דער מוזיקער האָט זי
 געשאַפען אין אַ לבנה'דיגען ווייכען פּרילינג-אָווענד.

אָליוויע האָט געפרעגט:

—וואָס איז דאָס פאַר אַ מוזיק?

די גרעפֿין האָט געענטפערט:

—שומאַנס. דאָס איז וועניג געשפּילט און רייצענד.

אין אים איז אַלץ געוואַקסען דער פּערלאַנג אַ קוק צו טאָן אויף אַנעט, אָבער ער האָט זיך נישט בעשלאָסען. דערצו האָט מען בלויז בעדאַרפט מאַכען איין קלייניטשקע בעוועגונג, איין קלייניטשקען קער מיט'ן האַלז. פון דער זייט האָט ער געזעהן די פּייערן פון די ליכט, וואָס האָבען בעלויכטען די נאַטען, אָבער ער האָט אַזוי גוט פּערשטאַנען, אַזוי גוט געשפּירט דער גרעפֿינס אויפּמערקזאַמען און וואַכיגען בליק, אַז ער איז געזעסען אונבע-וועגליך, איינגעטונקט די אויגען אין דעם שטח אַרום זיך, פונקט ווי אים וואָלט בלויז אינטערעסירט דאָס גרויע רויכעל, וואָס איז געגאַנגען פון זיין פאַפּיראַס.

מאַדאַם דע-הילערואַ האָט אַ שעפּטשע געטאָן:

—דאָס איז גאַר, וואָס איר האָט מיר צו זאָגען?

ער האָט אַ שמייכעל געטאָן:

—דאָס דאַרף אייך נישט אויפּרעגען. איר ווייסט, אַז מו-

זיק היפּנאָטיזירט מיר, זי פּערשלינגט אַלע מיינע געדאַנקען. מיר וועלען עטוואָס שפּעטער ריידען.

—יאָ, יאָ—האָט זי געזאָגט, איך האָב אויסגע'חזר'ט עפּיס פאַר אייך, נאָך פאַר מיין מוטערס טויט. איר האָט עס נאָך נישט געהערט. איך וועל עס אייך באַלד שפּילען, אַז דאָס מיי-דעלע וועט ענדיגען. איר וועט זעהן, וואָס פאַר אַ מאַרדע מוזיק. זי איז באמת טאַלענטירט געווען און איר שפּילען האָט איבערגעגעבען די שטימונג, וואָס איז געלעגען אין די קלאַנגען. און דאָס, וואָס זי איז געווען מוזיקאַליש, האָט בעוונדערס שטאַרק און זיכער געווירקט אויף דער נשמה פון קינסטלער.

באַלד ווי אַנעט האָט געענדיגט איר פּיעסע, האָט זיך די גרעפֿין אויפּגעהויבען, זיך אַנידערגעזעצט אויף איר אָרט און אונטער אירע פינגער האָט זיך אַרויסגע-אַסען אַ מאַדנע מעלאָדיע. אַלע פּראָזען פון דערדאָזיגער מעלאָדיע האָבען זיך אַזוי ווי גע-

קלאָגט. פּערשידענאַרטיגע, פּערענדערליכע, זענען די אַלע קלאָג-
טענער שטענדיג איבערגעריסען געוואָרען דורך איין נאָטע, וואָס
האָט געקלונגען אין דער מעלאָדיע און וואָס האָט זיי פּערהאַל-
טען, איבערגעהאַקט, פּונאַנדערגעשלאַגען, ווי אַנ'איינטעניגען גע-
שריי, וואָס וויל נישט אַנטרונען ווערען, וואָס פּערפּאָלגט, ווי דער
אונאויפּהערליכער רוף פון אַ צוגעטשעפעטען געדאַנק.

אַבער אַליוויע האָט געקוקט אויף אַנעט, וואָס איז געזע-
סען נעבען אים און גאַרנישט געהערט און גאַרנישט פּערשטאַנען.
ער האָט געקוקט אויף איר, נישט-טראַכטענדיג, שטאַרק
הנאה-געהאַט פּונ'ם קוקען, ווי מען האָט הנאה פון אַ געווענטער
און אַ געזונטער זאַך, וואָס מען האָט נריער אויף לאַנג צוגענו-
מען; ער האָט זיך אינגאַנצען אַריינגעטאַן דערין, ווי אַ דורשטי-
גער ביים טרינקען.

—נו, ווי מיינט איר, איז עס שען?—האָט די גרעפּין גע-
פּרעגט.

אַ דערוואַכטער, האָט ער אויסגעשריען :

—אויסגעצייכענט, גרויסאַרטיג! וועמענס מוזיק איז עס ?

—ווי, איר ווייסט נישט ?

—ניין.

—ווי אַזוי דערקאַנט איר נישט : מוזיק ?

—אַבער ניין.

—דאָס איז שובּערט.

דעמאָלט האָט ער געזאָגט מיט אַ מינע פון גרויס איבער-

צייגונג :

—דאָס וואונדערט מיך נישט. די מוזיק איז אויסגעצייכענט

זענט אַזוי גוט און שפּילט פון דאָסניי.

זי האָט ווידער אָנגעהויבען, און ער, אַבגעקערט יעס קאָפּ,

האָט פון דאָסניי געקוקט אויף אַנעט, אַבער אין דערוועלבער

צייט האָט ער זיך צוגעהערט צו דער מוזיק און אויף אַזאַ אופן

איבערגעלעבט צוויי פּערגעניגענס פאַר איין מאָל.

דערנאָך האָט זיך מאַדאַם דע-הילערואַ צוריקגעקערט אויף

איר אָרט און ער האָט געפּאָלגט דעם אינסטינקט פון מענליכער

צביעות—אָבעקערט די אויגען פונם בלאַנדען קעפעל; אַנעט איז געזעסען קעגענאיבער דער מוטער, ביי דער צווייטער זייט לאַמפּ און געהאַפּט.

אַבער אפילו נישט זעהענדיג זי, האָט ער זי געשפּירט, ווי עס שפּירט זיך די נאַנטקייט פון אַ חאַרימען ווינקעל, און די גאַנצע צייט האָט אים גערייצט דער בעגער צו וואַרפען אויף איר שנעלע בליקען און באַלד נאָכדעם געקוקט אויף דער גרע-פּיץ. ער איז ענליך געווען צו אַ חדר-יונגעל, וואָס כאַפּט אַ קוק דורכ'ן פענסטער אויפ'ן גאַס, ווען דער לערער קערט זיך אָב. אַוועק איז ער פרי, ווייל די צונג איז אים פאַראַליזירט געווען, אַזוי ווי דער געדאַנק און זיין פער'עקשנ'ט שווייגען האָט מען געקאָנט שלעכט אריסטייטשען.

באַלד ווי ער איז אַרויס אויף דער גאַס, האָט זיך אים פּערוואַלט אַרומבלאַנקען אַהן אַ ציל. די געהערטע מוזיק האָט אין אים שטענדיג לאַנג געלעבט; דעמאָלט פלעגט ער אָנהויבען חלומ'ען, וואָס איז געווען אַזוי ווי אַ המשך פון די געהערטע מעלאָדיעס. די קלאַנגען פלעגען זיך צוריקקערן, זיך איבערריי-סען, אַנטרונען ווערען. פון דערווייטענס ערגיץ פלעגען זיך דער-טראַגען צוריסענע טאַקטען, דערשטיקטע, אָבגעשטאַרבענע, פונקט ווי אַ ווידער-קול... דערנאָך פלעגען די קלאַנגען אַנטשוויגען ווע-רען, פונקט ווי זיי וואַלטען געגעבען פרייהייט די געדאַנקען, וואָס פלעגען זיך סטאַרען אַריינצודרינגען אינ'ם זין פון די מע-לאַדיעס, זוכענדיג אונבעקאַנטע אידעאַלען פון פולער האַרמאָניע און צערטליכקייט.

ער איז אַוועק לינקס, צום בולוואַר, בעמערקענדיג די בענ-גאַלישע בעלייכטונג פון מאַנסאָ-פאַרק, דערנאָך אַוועק מיט דער צענטראַלער אַלעע, וואָס האָט זיך געשלענגעלט, בעלויכטען פון עלעקטרישע לבנות. צווישען די שטעגען האָט אומגעבלאַנקעט דער שומר; פון צייט-צו-צייט איז דורכגעפאַרען מיט גערויש אַ פּערשפּעטיגטע דראָזשקע; אויף איינער פון די בענק, בעגאַטען מיט אַ העל-בלויליכען ליכט, איז געזעסען עפּיס אַ מענש און גע-לייגענט אַ צייטונג. איבער אים האָט זיך געהויבען אַ זייל פון

בראָנו מיט אַ גרויסער עלעקטרישער קויל. אַנדערע פייערן אויף די וויזעס און צווישען די בוימער האָבען בעגאַסען בלעטער און גראַז מיט קאַלטען שטאַרקען ליכט און מיט בלאַסען לעבען בע- לעבט דעמדאָזיגען גרויסען שטאַטגאַרטען.

בערטען, פערלעגט די הענט אַהינטער, איז געגאַנגען נע- בען טראָטואַר. ער האָט זיך דערמאַנט אָן זיין שפּאַציר מיט אַנעט, בשעת ער האָט דאָ, אין דעמדאָזיגען פּאַרק, דערהערט פון אירע ליפען דער מוטערס קול.

אַמידער, האָט ער זיך אַגידערגעזעצט אויף אַ באַנק, איינ- געזאַטעמט די פרישע לופט פון די נאַר-וואַס בעגאַסענע וויזעס און דערפיהלט, ווי עס שטעהן אין אים אויף ליידענשאַמטלי- כע בעגערן, וואָס ביי אַ יונגעל וואָלטען זיי זיך צוזאַמענגעוועבט אין אַ ווילדען אונענדליכען ראָמאַן. אַמאָל האָט ער איבערגעלעבט אַזוינע אַווענדען פון אייליגע פאַנטאַזיעס, בשעת דער קאַפּריזונער חלום האָט אים געמאָלט פערשירענע פאַסירונגען. און, אַ פּער- וואונדערטער, האָט ער געשפירט אין זיך דעם צופּלוס פון די אַמאָליגע שטימונגען, וואָס זענען נישט כאַראַקטעריסטיש פאַר זיין עלטער.

נאָר עפיס אַ פּער'עקשנ'טע נאָטע פון שובערטס מעלאָדיע האָט אים אַלץ געקלונגען, עס האָט זיך פון דאָסניי צוריקגע- קערט דער געדאַנק וועגען אַנעט, ער האָט געזעהן איר געזיכט, עטוואָס אַראַבגעלאָזט אונטער'ן לאַמפּ און זיך דערמאַנט אָן דער גרעפינס משונה'דיגען חשד. געגען דעם אייגענעם ווילען איז נאָך אַלץ פּאַרגעזעצט געוואָרען אין זיין נשמה די אַרבייט אי- בער דערדאָזיגער פּראַגע, נאָך אַלץ האָט זיך געצויגען דער אַנאַ- ליו פון טונקעלע טיפענישען, וואו די מענשליכע געפיהלען ליגען פערבאָרגען ביז זייער געבוירען ווערען. דערדאָזיגער איינגע- שפּאַרטער אַנאָליו האָט אים אויפגערעגט; דערדאָזיגער געדאַנק וועגען יונגען מיידעל האָט אַזוי ווי געעפענט אין זיין נשמה דעם וועג פון צאַרטע טרוימען. ער איז מער נישט געווען אימ- שטאַנד אַרויסצויאָגען זי פון זיין זכרון. נאָכאַנאַנד איז זי גע- שטאַנען פאַר אים. אַמאָל, בשעת די גרעפין פלעגט אַוועקעהן

פון אים, פלעגט ער אויך האָבען אַזאַ שפּירונג, פונקט ווי זי וואָלט זיך נאָך געפונען אין אַטעליע.

ער האָט זיך נישט געקאָנט בעפרייען פון דיִדאָזיגע גע-
שטאַלטען, זיך אויפגעהויבען און אַרויסגעשעפטשעט:

— ווי נאַריש דאָס איז פון דער גרעפינס זייט, וואָס זי
האָט עס מיר געזאָגט. צוליב דעם הער איך נישט אויף צו טראַג-
טען פונים מיידעלע.

ער איז אַוועק אַהיים, בעאונרוהיגט פון זיין צושטאַנד. אַז
ער האָט זיך געלעגט אין בעט, האָט ער געפיהלט, אַז ער וועט
נישט איינשלאָפען. דאָס בלוט האָט געקאָכט אין זיינע אָדערן,
טרוימען זענען מאַסענווייז אויפגעשטאַנען אין זיין נשמה. אין
שרעק פאַר שלאָפלאָזיגקייט— יענע שלאָפלאָזיגקייט, וואָס מאַטערט-
איין און קומט מיט גייסטיגער צורודערונג— האָט ער בעשלאָסען
צו נעמען אַ בוך. אָבער געגען זיין ווילען האָט זיין צורייצטער
מח, וואָס האָט געלעכצט נאָך שטאַרקע איינדרוקען, אָבגעווכט אַ
נאָמען פון אַ שרייבער, וואָס האָט זיך געפאַסט צו זיין יעקואַל-
טירטער שטימונג, פול דערוואַרטונג. באַלזאַק, וועלכען ער האָט
פּערגעטערט, האָט איצט גאַרנישט געזאָגט זיין נשמה. ער האָט
דורכגעלאָזט הוגאַ, מיט פּעראַכטונג אַדורכגעגאַנגען אַמאַרטיניען,
וואָס האָט אים פריער פּערשאַפט אַ סך תּענוג און זיך מיט דורשט
אַרויפגעוואָרפען אויף מוסיע, דעמדאָזיגען דיכטער פון דער יו-
גענד. האָט ער גענומען אַ בענדעל מוסיע, אַוועקגעטראָגען עס
מיט זיך און געעפענט, וואו עס האָט זיך געמאַכט.

זיך אַנידערגעלעגט פון דאָסניי אין בעט, איז ער מיט
דורשט פון אַ שכור צוגעפאַלען צו דיִדאָזיגע לייכטע לידער, וואָס
אַ בעגייסטערטער זינגער האָט געזונגען, ווי עס זינגט אַ פּויגעל.
מוסיע האָט בעזונגען די דערוואַכונג פון לעבען און זיינע קלאַנ-
גען האָבען בלויז געקלעקט אויף אַ מאָרגען פון לעבען. ער איז
אַנטשוויגען געוואָרען, בשעת עס איז אַריינגעטראָטען דער האַ-
מעטער טאָג. זיין פּערישכור'ונג מיטן לעבען האָט ער אויסגע-
זונגען אין פייערליכע און נאַאיווע ליב-לידער, וואָס האָבען
ווי אַ ווידערקול געענטפּערט די יונגע הערצער, פול פּערלאַנגען.

נאָך קיינמאָל האָט בערטען נישט פערשטאַנען אַזוי גוט, ווי איצט, דעם רייץ פון דידאָזיגע לידער, וואָס רעגען אונזערע געפיהלען און רירען כמעט נישט אָן אונזער מח. נישט אָבגערי-סען די אויגען פון די צאָפּלענדיגע שורות, האָט ער דערשפּירט אין זיך אַנשמה פון אַ צוואַנציגער יונגעל, וואָס איז פּוד מיט האָפּנונג און, אַרומגעכאַפּט פון דעם יונגען עקסטאַז, כמעט דאָס גאַנצע בענדעל אַדורכגעלייענט, געשלאָגען דריי אַ זייגער, און ער האָט זיך געוואונדערט, וואָס אים ווילט זיך נישט שלאָ-פען. ער איז אויפגעשטאַנען, צו פערמאַכען דאָס פענסטער און אוועקלעגען דאָס בוך אויפ'ן טיש, וואָס איז געשטאַנען אין מי-טען צימער. אָבער אַז עס האָט אַבלאָז געטאָן אַ פּריש נאַכט-ווינטעל, האָט ער דערשפּירט אַ וועהטאַג אין קרייץ, וואָס דאָס עקסער וואַסער האָט קנאַפּ געהאַלפּען דערצו. דעמדאָזיגען וועהטאַג האָט ער דערשפּירט ווי אַרמו, ווי אַ סיגנאַל און ער האָט אוועקגע-נוואָרפען דאָס ביכעל פון דיכטער מיט אַנ'אונגעדולדיגען זשעסט און דערביי אַרויסגעמרמעלט: „גענוג, אַלטער נאַר, גענוג!“ דערנאָך האָט ער זיך ווידער געלעגט אין בעט אַריין און פער-לאָשען דאָס פייער.

אויף מאָרגען איז ער נישט געגאַנגען צו דער גרעפּין, ער האָט אפילו אָנגענומען אַנ'ענערגישען בעשלוס נישט צו געהן צו איר פּריער פאַר צוויי טעג. אָבער וואָס ער האָט נישט געטאָן— צי ער האָט זיך גענומען פאַר אַרבייט, צי ער האָט שפּאַצירט אָדער ער האָט אַזוי געוואַנדערט פון שטוב צו שטוב—אומעטום האָט אים נאַכאַנאַנד פערפאַלגט דער געדאַנק וועגען די צוויי פּרויען.

פערבאַטען זיך געהן צו זיי, איז ער מיט'ן געדאַנק גע-ווען ביי זיי די גאַנצע צייט און געטרייסט זיין דמיון און זיין האַרץ מיט דער אונאויפהערליכער ערינערונג וועגען זיי. און טיילמאָל איז ער אונטער דער ווירקונג פון איינזאַמקייט דער-גאַנצען ביז האַלוצינאַציעס. ער האָט געזעהן, ווי זיי האָבען זיך דערנענטערט צו איינאַנדער—פערשידענע, אַזוינע, ווי ער האָט זיי געקאַנט—דערנאָך האָבען זיי זיך צוזאַמענגעטראַפען, צוזאַמען-

געגאָסען אין אַ נייער געשטאַלט, וואָס איז געווען נישט דייט-
ליך און נישט ענליך נישט צו דער מוטערס געזיכט, נישט צו
דער טאָכטערס געזיכט. דאָס איז פשוט געווען אַ פנים פון אַ
פּרוי, וואָס ער האָט אַמאָל שרעקליך געליבט און ליבט אויך
איצט און ליבט שטענדיג.

דעמאָלט האָט ער זיך אָנגעהויבען פאָרוואַרפען דערין, וואָס
ער האָט זיך אַזוי ווייט אָפּגעגעבען אין דער מאַכט פון דידאָזי-
גע געפיהלען, וואָס זייער קראַפט און געפאַר האָט ער גוט גע-
קאָנט. צו בעפרייען זיך פון זיי, אַרויסרייסען זיך פון דעמדאָזי-
גען זיסען חלום, וואָס נעמט צו דעם ווילען, האָט ער געוואָר-
פען זיין געדאַנק אויף פּערשידענע אידעען, איבערגעקליבען
אַלערליי טעמעס פאַר נאָקלערן און טראַכטען.

אומזיסטע בעמיהונגען! ווי ער זאָל זיך נישט וועלען פּער-
געטען, האָט ער זיך דאָך אַלץ אומגעקערט צו איין פונקט, צו
דערוועלבער נעץ, וואו עס האָט געלאָקערט אויף אים דאָס יונגע
העלע פּנימל. דאָס איז עפּיס געווען אַמין כּשוף-קרייז, טונקעל
און אונפּערמיידליך, וואָס האָט זיך געטראָגען אַרום אים, אַרום-
גערינגעלט אים און געפאַקט, נישט-געקוקט אויף די אַלע מיט-
לען, וואָס ער האָט אָנגענומען, זיך צו ראַטעווען.

האָט ער נאָר אויפּגעהערט צו טראַכטען און קלערען,
פלעגט זיך באַלד אָנהויבען אַנאָונגעוואוסטויניגע אַרבייט פון
זכרון און פון דאָסניי פּלעגט ער שפּירען די צוואַמענגיסונג פון
צוויי וועענס אין איינעם, וואָס האָט אים אַזוי צומישט בשעת'ן
אַווענדשפּאַציר אין ראַנסיער. ער פּלעגט אַרויסרופען אין זיך
זייערע געשטאַלטען און זיך געסטאַרעט צו פּערשטעהען דאָס
אונבעקאַנטע געפיהל, וואָס האָט אים אויפּגערעגט. ער האָט זיך
געפּרעגט: „לאַמיר זעהן, אפּטער שפּיר איך באמת צו אַנעט מער
צערטליכקייט, אייער עס פּאָדערט זיך.“ גריבלענדיג זיך אין
האַרצען, האָט ער דעמאָלט איינגעפונען, אַז עס ליבט מיט אַלע
פּלאַמען אַפּרוי—נאָך גאָר אַ יונגע, וואָס האָט אַנעטט שטריכען
און וואָס איז דאָך נישט אַנעט. און ער האָט זיך קליינמוטיג
פּעררהיגט, זיך געזאָגט: „זיין, איך האָב נישט ליב דאָס מידע-“

לע, איך בין פשוט אַ קרבן פון איר ענליכקייט מיט דער מוטער.
 אין דאָך זענען די צוויי טעג, וואָס ער האָט פערבראַכט
 אין ראָנסיער, פערבליבען אין זיין נשמה ווי אַ קוואַל פון וואַ-
 רימקייט, גליק און הענוג. מיט אונגעווענליכער דייטליכקייט זע-
 נען אויפגעשטאַנען אין זיין מח די קלענסטע פרטים פון זיין
 פערברענגען אין ראָנסיער, און ער האָט פון זיי איצט נאָך
 שטאַרקער גענאָסען, איידער דעמאָלט, ווען ער האָט זיי איבער-
 געלעבט. און פלוצלונג האָבען זיך פונאַנדערגעוויקעלט די ערי-
 נערונגען, לעבעדיג אים געוויזען דאָס בילד, ווי מען איז גע-
 גאַנגען צוריק פון בית-עולם: פון דאָסניי האָט ער דערזעהן דאָס
 יונגע מיידעל, וואָס קלויבט בלומען און מיט אַמאָל האָט ער זיך
 דערמאָנט, אַז ער האָט איר פערשפראַכען צו שענקען אַ קאָרנ-
 בלימעלע פון סאַפּירען, בשעת זיי וועלען קומען קיין פאַריז.

אַלע זיינע אָנגענומענע בעשלוסען זענען זיך צופלויגען און,
 מער נישט געקעמפט מיט זיך, האָט ער גענומען דעם הוט און
 אַרויסגעגאַנגען, שטאַרק בעוועגט פון געדאַנק, אַז ער וועט איר
 קאָנען פערשאַפען אַ פעררגעניגען.

דער דינער פון גראַף דע-הילערוואַ האָט אים געזאָגט,
 בשעת ער איז געקומען:
 — די גרעפּין איז נישטאָ אין דערהיים, דאָס פרייליין
 איז דאָ.

ער איז שטאַרק דערפרעהט געוואָרען.
 — זאָגט איר, אַז איך וואָלט זי געוואָלט זעהן.
 דערנאָך איז ער אַריין מיט פאַרויכטיגע טריט אין גאַסט-
 צימער אַריין, פונקט ווי ער וואָלט זיך געשראַקען, אַז מען וועט
 דערהערען.

כמעט פאַלד האָט זיך געוויזען אַנעט.
 — אַ גרוס אייך, טייערער מאַעסטראַ, — האָט זי פייערליך
 געזאָגט.

ער האָט זיך צולאַכט, דערלאַנגט איר די האַנט, זיך גע-
 זעצט נעבען איר און געזאָגט:
 — טרעף, צוליב וואָס בין איך געקומען!

די האָט אַ וויילע געטראַכט:

— איך ווייס נישט.

— צו געהן מיט דיר און דיין מוטער צום יובעליר און אויסקלויבען ביי אים אַ קאַרנבלימעלע פון סאַפּירען, וואָס איך האָב דיר צוגעזאָגט אין ראָנסיער.
ביים יונגען מיידעל האָט דאָס פנים אויפגעלייכט פון פרייד.
— אַך, האָט זי געזאָגט— און די מאַמע איז נאָר-וואָס אַוועק-געגאַנגען. אָבער זי וועט באלד קומען. איר וועט וואַרטען אויף איר, נישט וואָר?

— יאָ, אויב דאָס וועט נישט לאַנג דויערן.

— אַ סאַראַ ביזער! מיט מיר ווייזט איך אויס די צייט זעהר לאַנג! איר האַלט מיך פאַר אַ מיידעל!
— ניין— האָט ער געזאָגט— אַ סך וועניגער, ווי דו מיינסט. און ווי אַמאָל, אין די טעג פון זיין יוגענד, האָט זיך אים פון דאָסניי געוואָלט געפעלען ווערען, זיין העפליך, שאַרפּוינג. דאָס איז געווען איינע פון יענע אינסטינקטיווע פערלאַנגען, וואָס פערשטאַרקען די פעהיגקייט צו בעצויבערן, וואָס צווינגען דער פאַווע פונאַנדערצולאָזען דעם עק, ווי אַ פעכער און די דיכטער— שאַפען לידער. ווערטער זענען געלאָפען פון זיינע ליפען שנעל, לייכט, ער האָט גערעדט אַזוי, ווי ער פלעגט ריידען אין גע-לונגענע מינוטען. דאָס יונגע מיידעל, אונטער דעם איינפלוס פון זיין רירעוודיגקייט, האָט אים געענטפערט מיט דערוועלבער היץ און מיט יענער שטיפערישער שעלמישקייט, וואָס איז געווען פער-באַרגען אין איר.

אָבער פּלוצלונג, בשעת ער האָט אָפּגעשלאָגען אירע אַ מיינונג, האָט ער אויסגעשריען:

— אָבער איר האָט עס דאָך מיר פּילמאָל געזאָגט און איך האָב אייך געענטפערט...

זי האָט זיך צולאַכט און אים איבערגעשלאָגען.

— אָבער איר זאָגט מיר שוין גישט, דו! איר מיינט, איך

די מאַמע.

ער איז רויט געוואָרען, שטיל געבליבען און דערנאָך אַרויסגעמורמעלט:

— מען שמועסט וועגען דעם, וואָס דיין מוטער האָט זיך שוין הונדערט מאל געהאַלטען ביי דערדאָזיגער מיינונג. זיין בעגייסטערונג איז אויסגעלאָשען געוואָרען. ער האָט מער קיין ווערטער נישט געפונען, און איצט האָט אים דאָס מיי-דעלע גורם-געווען שרעק, אונטערשטענדילעך שרעק. — האָט איז די מאַמע, — האָט זי געזאָגט.

זי האָט דערהערט, ווי עס האָט זיך געעפּענט די טיר פון דעם ערשטען גאַסטציימער, און אַליוויע, פּערשעמט, פּונקט ווי מען וואָלט אים געכאַפט אויפ'ן אָרט פון פּערברעכען, האָט אָנגעהויבען דערקלערן, ווי אזוי ער האָט זיך פּלוצלונג דערמאָנט וועגען זיין פּערשפּרעכונג און דעריבער געקומען נאָך ביידען, צו געהן צום יובעליר.

— אויף מיר וואָרט אַ דראָזשקע, — האָט ער געזאָגט — איך וויל זיצען אויפ'ן הינטערשטען בענקעלע.

זיי זענען אַוועק און אין עטליכע מינוט אַרום שוין געווען ביי מאַנטאָי.

דער קינסטלער האָט דאָס גאַנצע לעבען פּערבראַכט אין נאַנטען פּערקער מיט פּרויען. ער האָט זיי אַבסערווירט, שטודירט און ליב געהאַט, זיך געסטאַרעט שטענדיג צו פּערשטעהן זייערע געשמאַקען, בעגרייפּען די סודות פון זייער אינטימען לעבען און סוף-בל-סוף האָבען זיך אים אויך איבערגעגעבען זייערע שפּירונג-גען אַזוי, אַז ווען ער פּלעגט אַריין אין איינעם פון יענע גע-שעפטען, וואו עס ווערען פּערקויפט די רייצענדיגע פיינע עקסעסיוו-רען פון פּרויענשענקייט, פּלעגט ער פיהלען כּמעט אויך אַזאַ פּריידיגע אויפּרעגונג, ווי זי.

ווי אַ פּרוי, האָט ער זיך אינטערעסירט מיט די אַלע קאַ-קעטישע קלייניגקייטען, וואָס האָבען אַ שייכות צו פּוץ; געווען בען האָבען אים געגלעט דאָס אויג, שפּיצען האָבען צו זיך גע-צויגען זיינע הענט; די סאַמע קלענסטע זאַכעלעך, וואָס זענען נאָר געווען פּוץ, האָבען געצויגען זיין אויפּמערקזאַמקייט

די וויטרינעס פון יובעלירגעשעפטען האָט ער פּערהייליגט, ווי אַ טעמפעל פון פּערפירונג און לוקסוס. נישט אָהן אַכטונג האָט ער זיך בעצויגען צום טיש, פּערדעקט מיט שוואַרצען גע-וואַנד, אויף וועלכען די געשיקטע פינגער פון יובעליר האָבען אויסגעלעגט שטיינער, וואָס האָבען פאַרביג געלויכטען מיט זייע-רע פייערן. אַוועקגעזעצט די גרעפּין און איר טאַכטער פאַרן טיש, האָט ער געזאָגט, וואָס ער ברויכט, און מען האָט אים אָנגעהויבען בעווייזען מוסטערן פון בלומען.

דערנאָך האָט מען אויסגעלעגט פאַר אים סאַפּירען. מען האָט בעדאַרפט אויסקלויבען פיר שטיינדלעך. לאַנג האָט עס גע-דויערט. ביידע פרויען האָבען געדריעהט די שטיינער אויפ'ן גע-וואַנד, דערנאָך זיי פאַרויכטיג גענומען אין די הענט אַריין, גע-קוקט דורך זיי אויפ'ן ליכט, אויסגעפאַרשט זיי מיט גרויס בקיאות און ליידענשאַפט. בשעת מען האָט אָבגעלעגט די אָבגעקליבענע סאַפּירען, האָט מען נאָך בעדאַרפט אויסקלויבען דריי שמאַראַג-דען, פון וועלכע מען האָט בעדאַרפט מאַכען די בלעטלעך און נאָך אַ קליינטיק בריליאַנטל, וואָס האָט בעדאַרפט ציטערן אין דערמיט, ווי אַ טראַפּענדל טוי.

דעמאָלט האָט אַליוויע, שטאַרק דערפּרעהט, וואָס ער שענקט, געזאָגט דער גרעפּין:

—איך בעט אייך, פּערשאַפט מיר דאָס פּערגעניגען, קלויבט זיך אויס צוויי פינגערלעך.

—איך?

—יאָ. איינס פאַר אייך, דאָס צווייטע פאַר אַנעט! דער-לויבט מיר צו מאַכען אייך ביידען דעמדאָזיגען קלייניטשקען גע-שאַנק צום אַנדענקען פון יענע צוויי טעג, וואָס מיר האָבען פּער-בראַכט אין ראָנסיער.

זיי האָבען זיך אָבגעזאָגט. ער האָט שטאַרק געבעטען. האָט מען זיך לאַנג געשפּאַרט, איו אַוועק אַ קאַמף פון ווערטער און אַרגומענטען, אָבער אַליוויע'ן האָט זיך נישט אָהן מי אַיינגעגע-בען אָבצוהאַלטען אַ נצחון.

מען האָט געוויזען פינגערלעך. מאַנכע פון זיי, די סאַמע

שענסטע, זענען געלעגען בעוונדער, אין ספעציעלע שיידלעך, אַג-
דערע, פונאַנדערגעסאַרטירט לויט די מוסטערן, זענען געלעגען
אין גרויסע פירקאַנטיגע קעסטלעך, וואו אויפ'ן סאַמעט זענען גע-
בליבען די שפורען פון זייערע קאַפּריזע פאַרמען. דער קינסט-
לער האָט זיך געזעצט צווישען ביידע פרויען און אַרויסגענומען
פינגערלעך פון די קלייניטשקע סאַמעטענע גריבעלעך מיט
דערזעלבער אויפמערקזאַמקייט, ווי זיי. דערנאָך האָט ער זיי גע-
לעגט פאַר זיך, אויפ'ן געוואַנד פון טיש אין צוויי קופּקעלעך:
אין איין קופּקעלע זענען אָבגעלעגט געוואָרען די פינגערלעך,
וואָס זענען פערבראַקירט געוואָרען אויפ'ן ערשטען קוק, אין דער
צווייטער זענען געלעגען יענע, וואָס מען האָט נאָך בעדאַרפט
איבערקוקען, כדי אויסצוקלויבען פון זיי אַ פינגערל.

דערנאָך האָט מען אָנגעהויבען מאַכען פּערגלייכוונגען, זיך
שפאַרען און, צולעצט, נאָך געוויסע קווענקלענישען האָבען זיך
די דריי מבינים אָבגעשטעלט אויף אַ גאַלדענעם שלאַנגעלע, וואָס
האָט געהאַלטען צווישען דעם דינעטשקען צינגעלע און עקעל אַ
שענעם רובין.

אַליוויע האָט זיך אויפגעהויבען, אַ שיינענדיגער:
— איך וועל אייך איבערלאָזען מיין קאַרעט, — האָט ער גע-
זאָגט — איך בעדאַרף נאָך זיין אין עטליכע ערטער. איך געה
אָוועק.

אָבער אַנעט האָט געבעטען דער מוטער צו געהן אַהיים
צופוס מחמת דעם שענעם נעטער. די גרעפין האָט צוגעשטימט
און, בעדאַנקט בערטענ'ען, אָוועק מיט דער טאָכטער.

אַ געוויסע צייט זענען זיי געגאַנגען שווייגענדיג און זיך
אַלץ ענטציקט מיט די מתנות. דערנאָך האָבען זיי אָנגעהויבען
ריידען וועגען די אַלע טייערע שטיינער, וואָס זיי האָבען גע-
זעהן און געהאַלטען אין האַנט. אין דמיון איז זיי פון די אַלע
קאָסטבאַרקייטען געבליבען עפיס אַ שימערן, אַ לייכטער קלאַנג,
עפיס אַ פרייד. זיי האָבען זיך שנעל בעוועגט צווישען עולם,
וואָס פערפלייצט די טראַטואַרען אין אַ זומערָווענד. מענער האָ-
בען זיך אָבעקערט, אַ קוק צו טאָן אויף אַנעט און פאַרבייגע-

הענדיג געשעפטשעט אונפערשטענדליכע ווערטער פון התפעלות. דאָס ערשטע מאָל נאָכ'ן טרויער, נאָכדעם, ווי די שוואַרצע קליי-דער האָבען צוגעגעבען איר טאָכטער אַזאָ ליכטיגען גלאַנץ פון שענקייט, האָט זיך די גרעפּין אָנגעהויבען ווייזען מיט איר טאָכ-טער. איר ערפּאָלג צווישען עולם, די בליקען, וואָס זענען גע-וואָרפען געוואָרען אויף איר, די געשמייכעלטע אויפּמערקזאָמ-קייט, וואָס ווערט אַרויסגערופּען צווישען מאַנספּערשוינען, ווען עס ווייזט זיך אַ שענע פּרוי, האָט פּיינליך צוזאַמענגעדריקט דער גרעפּינס האַרץ, ווי אין יענעם אָווענד, ביי זיך אין גאַסצימער, בשעת מען האָט פּערגלייכט איר טאָכטער מיט איר פּאַרטנער. נישט-וויילענדיג האָט זי נאָכגעהיט די בליקען, וואָס מען האָט געוואָרפען אויף אַנעט, זי האָט זיי שוין פון ווייטען געפּיהלט. זי האָט געפּיהלט, ווי זיי גליטשען זיך איבער איר געזיכט, שטעלען זיך נישט אָב דערויף און געהען באַלד איבער צו דעם העלבלאָנדען קעפּעל, וואָס געבען איר. זי האָט פּערשטאַנען, זי האָט געלייענט אין די אויגען פון די דורכגעהער, ווי זיי אָנער-קענען שנעל און שטום די שענקייט פון דערדאָזיגער בליהענ-דיגער יוגענד, איר רייך, איר פּרישקייט, און זי האָט גע-טראַכט: „איך בין אַזוי שען געווען, ווי זי, אויב נישט שענער.“ און פּרוצלונג האָט איר אַ שטאַך געטאַן די ערינערונג וועגען אַליוויען, און אַ שטאַרקער פּערלאַנג צו אַנטלויפען האָט זי אַרומ-געכאַפט, ווי דעמאָלט אין ראָנסיער

איר האָט זיך געוואָלט, אַז עס זאָל מער נישט זיין אַרום איר אָט דער העלער שיין, אַז עס זאָל נישט זיין אַרום איר דערדאָזיגער שטראָם מענשען, וואָס האָבען זי לייכט אָנגעקוקט און קיין שום אַכט נישט געלעגט אויף איר. ווייט האָבען אויס-געוויזען יענע טעג, וואָס זענען נאָך גאַרנישט לאַנג געווען, בשעת זי אַליין האָט אָבגעזוכט און אַרויסגערופּען די געלעגענהייט צו פּערגלייכען זי מיט איר טאָכטער. וועמען פון די אַלע דורכגעהער קומט איצט אין קאַפּ אַריין צו פּערגלייכען זיי? אפשר יע-נעם, דאָרטען, אינ'ם יובעלירגעשעפט? סאַרע וועהטאַג! געוויס, דידאָזיגן פּערגלייכונג פּערפּאָלגט זי נאָכאַנאַנד! קאַן ער זי

דען נישט פּערגלייכען, בשעת ער זעהט זיי צוזאַמען, נישט
דערמאָנען די פּערגאַנגענהייט, ווען זי פּלעגט קומען צו אים אַזאַ
פּרישע, אַשענע, אַזיכערע אין זיין ליבע!
—מיר איז נישט גוט—האַט זי געזאָגט—מיר וועלען נעמען
אַ דראָזשקע, קינד מיינס.

אַנעט, דערשראָקען, האָט געפּרעגט:

—וואָס איז מיט דיר, מאַמע?

—קײן זאַך נישט, דו ווייסט דאָך, אַז נאָך דער מוטערס

טויט האָב איר עפּטער אַזוינע אַטאַקען פֿון אָבגעשוואַכטקייט.

V

אַ צוגעטשעפּטער געדאַנק פּייניגט דעם מענשען אַזאַ
עקשנות, ווי אַ כּראַנגישע קראַנקהייט. קוים בעהערשט ער די
נשמה, צורייסט ער זי, דריקט זי אונטער, נעמט איר צו די פּרייהייט
צו טראַכטען עפּיס, זיך אינטערעסירען מיט וואָס. וואָס די גרע-
פּין זאָל נישט טאָן, וואו זי זאָל זיך נישט געפּינען, אין שטוב
צי אויסער'ן שטוב, צי זי איז געווען אַליין, צי מיט מענשען—
האַט זי זיך אַלץ נישט געקאַנט בעפּרייען פֿון געדאַנק, וואָס איז
בעפּאַלען איר נשמה, בשעת זי האָט זיך צוריקגעקערט מיט דער
טאַכטער אַהיים. „איז דען מעגליך, אַז אַליוויע, וואָס האָט זיי
כמעט אַלע טאָג געזעהן, זאָל נישט האָבען שטענדיג אַ פּערלאַנג
צו פּערגלייכען זיי ביידען?“

אודאי, געגען זיין ווילען אפילו האָט ער נישט געקאַנט
נישט פּערגלייכען זיי שטענדיג. אויף דערדאָזיגער פּערגלייכונג

האָט אים בעדאַרפט אָנשטויסען זייער וואונדערליכע ענליכקייט, וואָס איז נאָך פריער אומישנע אונטערגעשטריכען געוואָרען דער- מיט, וואָס איינע האָט נאָכגעמאַכט דאָס לשון און זשעסטען פון דער צווייטער. און קוים האָט ער זיך בעוויזען, האָט זי באַלד אָנגעהויבען טראַכטען וועגען דעם, אַז ער פּערגלייכט זיי, אין זיינע אויגען האָט זי געלעזען די דאָזיגע פּערגלייכונג, איר נשמה און געדאַנק האָבען עס פּערשטאַנען און אויסגעטייטשט אויף איר שטייגער. און דעמאָלט האָט זי געפייניגט דער געדאַנק צו בעהאַלטען זיך, פּערשוואַנדען ווערען, נישט ווייזען זיך אים מער צוזאַמען מיט דער טאַכטער. אָבער אויסערדעם זענען נאָך גע- הען אַ סך בעדינגונגען, וואָס האָבען זי געצוואונגען צו ליידען: זי האָט אויפגעהערט זיך צו פיהלען „ביי זיך“, אין איר הויז. די מורא אַרויסגעשטויסען צו ווערען, וואָס זי האָט איינמאַל אין אַזענד געשפירט, בשעת אַלע האָבען געקוקט בלויז אויף אַנעט, וואָס איז געזעסען אונטער'ן פאַרטערט—די דאָזיגע מורא האָט זיך אַלץ פּערשטאַרקט און האָט זי טיילמאַל דערפירט ביז פּער- צווייפּלונג. זי האָט זיך נאָכאַנאַנד פאַרגעוואָרפען דערין, אַז זי האָט אַ פּערבאַרגענעם פּערלאַנג פטור צו ווערען פון אַנעט, אַז זי האָט אַ שטיל בעדערפעניש צו דערווייטערן די טאַכטער פון איר הויז, ווי אַ גאַסט, וואָס ווערט דערעסען און שטערט; און מיט אַנ'אונבעוואוסטזיניגער געשיקטקייט האָט זי געשטרעבט צו דערגרייכען איר ציל און פון דאָסניי קעמפּען און איינהאַלטען ביי זיך דעם מאַן, וואָס זי האָט ליב געהאַט.

זי האָט נישט געקאַנט זעהר איילען מיט דער חתונה פון איר טאַכטער, דאָס האָט געשטערט דער טרויער און זי האָט געשפירט שרעק, נישט-קלאַרען שטאַרקען שרעק, אַז עפּיס אַ זאָך וועט נישט דערלאָזען, דערדאָזיגער פּלאַן וואָל פּערווירקליכט ווע- רען, און נישט-ווילענדיג האָט זי זיך געסטאַרעט צו דערוועקען אין איר טאַכטער אַ געפיהל צום מאַרקיוז.

די שכל'דיגע דיפּלאַמאַטיע, מיט וועלכער זי האָט זיך שוין לאַנג בענוצט, כדי איינצוהאַלטען נעבען זיך אַליוויע'ן, האָט זיך איצט פּערשלייערט אין נייע, מער-פיינערע, מער-פּערבאַרגענערע

פארמען. איצט האָט זי געוואָלט, אַז די יונגע זאָלען זיך געפּע-
לען איינאַנדער, אַז זיי זאָלען זיך עפּטער זעהן, אָבער אויף אַזאַ
שטייגער, אַז דער מאַרקיו און דער קינסטלער זאָלען זיך נישט
בעגעגענען.

אזוי ווי דער קינסטלער, וואָס איז געווענט געווען צו אַר-
בייטען, האָט שטענדיג געפּרישטיגט אין דערהיים און נאָר אין
אָווענד פּלעגט ער זיך ווייזען אין דער געזעלשאַפּט פון זיינע
פּריינד, האָט זי טאַקי איצט אָנגעהויבען איינלאַדען דעם מאַרקיו
צום פּרישטיג. פּלעגט ער קומען אַ צוהיצטער פּון דורכרייטען זיך,
אָנגעזאַפּט מיט'ן ריח פון דער פּרישער פּרימאָרגענלופּט, און אַ
צולעבטקייט פּלעגט ער זייהען אַרום זיך. און פּרעהליך פּלעגט
ער דערציעלען פון פּערשידענע צופּאַלען פון וועלטליכען לעבען,
פון די קלאַנגען, וואָס טראָגען זיך אַרום אין דער לופּט הערבסט-
צייט, בשעת אויף די אַלעען פון בולאָנער וואָלד זעהט מען פּאַ-
ריז פון פּערדענספּאַרט און גרויסער וועלט. אַנעט האָט אים מיט
פּערגעניגען געהערט, פּעראינטערעסירט מיט זיין אַלטעגליכען
צייט-פּערוויילען, וועגען וועלכען ער האָט איר געקאָנט דערצע-
לען, אָנשטעקענדיג זי מיט זיין היץ און גלאַנץ, ביסלעכווייז זע-
נען צווישען זיי איינגעשטעלט געוואָרען אינטימע צאַרטע חבּר-
ליכע בעציהונגען. בעזונדערס האָט זיי פּעראייניגט די הייסע
ליבע צו פּערד. אַז דער מאַרקיו פּלעגט אַוועקגעוהן, פּלעגט די
גרעפּין און דער גראַף אים קונציג לויבען. זיי האָבען זיך גע-
סטאַרעט געבען צו פּערשטעהן דעם יונגען מיידעל, אַז דאָס
חתונה-האַבען מיט אים ווענדט זיך אויסשליסליך אָן איר, אויב
ער געפּעלט אים.

איבעריגענס, האָט זי עס אַליין גאַנץ שנעל דערשפּירט. יי
האָט נאָאויז געטראַכט, אַז עס איז נישטאָ קיין פּשוט'ערע זאַך,
ווי געמען פּאַר אַ מאַן דעמדאָיגען שענעם יונג, וואָס וועט צו-
פּרידענטשטעלען אַלע אירע געשמאַקען און וועט איר אויך דער-
לויבען דאָס, וואָס איז איר טייערער געווען פון אַלץ אין דער
וועלט: אַלע טאָג צוזאַמען מיט אים פּאַרעו רייטענדיג אויף אַ
בוטען פּערד.

דאָס האָט נאָטירליך געבראַכט צו דעם, אַז אין איין שעה-
געם טאָג זענען זיי עפענטליך געוואָרען חתן-כלה. זיי האָבען זיך
געדריקט די הענט, געשמייכלט און וועגען זייער חתונה האָט
מען גערעדט, ווי וועגען אַ בעשלאַסענער זאָך. נאָכדעם פלעגט
קומען דער מאַרקיו מיט מתנות. איצט האָט זיך בעצויגען די
הערצאָגין צו אַנעט, ווי צו אַנאָיגענער טאָכטער.

און געשעהן איז דאָס אַלץ זעהר שנעל, אין די אינטימע
רוהיגע פרימאָרגענוויזטען. דער מאַרקיו, וואָס האָט געהאַט אַ סך
בעשעפטיגונגען, פערקערונגען, פליכטען און התחייבות'ן, פלעגט
זעלטען קומען אין אַווענד.

אין אַווענד פלעגט קומען אַליווע. איין מאָל אין וואָך
פלעגט ער געווענליך מיטאַגען ביי זיינע פריינד, אָבער ער
פלעגט קומען אָפט און אין מאַנכע טעג—צווישען ניין און צוועלף,
אויסצוטרינקען ביי זיי אַ טעצעל טיי.

באַד ווי ער פלעגט אַריין, פלעגט אים די גרעפין אָנהוי-
בען נאָכשפירען—זי האָט פיינליך געוואָלט וויסען, וואָס געשיהט
אין זיין האַרץ. נישט געווען ביי אים קיין איין בליק, קיין
איין בעוועגונג, וואָס זי זאָל נישט אויסטייטשען באַלד אויף איר
שטייגער, און איר האָט נאָכאַנאָנד געפייניגט דער געדאַנק: „עס
קאָן נישט זיין, אַז ער זאָל זי נישט ליבען, ווען ער זעהט אונז
צוזאַמען“.

דער קינסטלער האָט אויך געבראַכט מתנות. נישט אַוועק
קיין וואָך, ער זאָל נישט קומען מיט צוויי קלייניטשקע פעקעלעך
אין די הענט—אינט פאַר דער מוטער, דאָס צווייטע פאַר דער
טאָכטער, און ביי דער גרעפין פלעגט זיך צוזאַמענדריקען דאָס
האַרץ, בשעת זי פלעגט עפענען דאָס קעסטעלע, וואו זי פלעגט
עפטער געפינען אַ קאָסטבאַרע זאָך. איר איז גוט בעקאַנט געווען
דידאָזיגע בעדערפעניש צו שענקען, וואָס זי, ווי אַ פרוי, האָט
עס קיינמאָל נישט געקאַנט טאָן. דידאָזיגע בעדערפעניש עפיס צו
ברענגען, דערפרעהען, קויפען וואָס פאַר אַ צווייטען, אויסקלויבען
עפיס אין אַ געשעפט.

אַמאָל, פריער האָט דער קינסטלער איבערגעלעבט דעמועל.

בען צושטאַנד. דעמאָלט האָט זי אַזויפיל מאָל געזעהן, ווי ער פלעגט קומען פונקט אַזוי ווי איצט, אויך אַזוי שמייכלעך און אין האַנט האָט ער געהאַט אַ קליינטשיק פעקעלע. דערנאָך איז דידאַזיגע ליידענשאַפט צו שענקען אַזעלע און איצט זיך ווידער דערוועקט. וועמען האָט ער געשענקט? זי האָט קיין שום ספק נישט געהאַט. נישט איר!

ער האָט אויסגעוויזען מיד, אויסגעמאַגערט. דערפון האָט זי בעשלאַסען, אַז ער ליידט. זי האָט פּערגלייכט זיין קומען, זיין אויסדרוק פון געזיכט, זיינע מאַנירען—מיט די מאַנירען פון מאַרקיו, אויף וועלכען עס האָט, אפנים, אויך גענומען ווירקען אַנעטס שענקייט. אָבער ווי פּערשידען זיי האָבען זיך געהאַלטען. דער מאַרקיו דע-פאַראַנדאַל איז געווען פּערליבט. אַליווע בער-טען האָט ליב געהאַט! אַזוי, לפחות, האָט זי געטראַכט אין די שעה'ן פון אַנגסט, און דערנאָך, בשעת עס פלעגען קומען די מינוטען פון בערוהיגונג, פלעגט זיך איר דאַכטען, אַז זי נאַרט זיך.

ווי אָפט, בשעת זי פלעגט פּערבליבען אַליין מיט אים, פלעגט זיך איר וועלען אים פּונאַנדערפּרעגען, בעטען, נישט אָב-לאָזען, ער זאָל איר אַלץ זאָגען, זיך מודה-זיין אין אַלץ, גאָר-נישט פּערבאַרגען פון איר. איר האָט זיך געדאַכט, אַז עס וואָלט געווען בעסער צו וויסען אַלץ, בעוויינען דעם ביטערן אמת, איידער צו פייניגען זיך דורך ספקות און פיהלען, אַז זיין האַרץ איז פאַר איר פּערשלאַסען געוואָרען און אַז אין אים—איצט איז זי דערין זיכער געווען—וואַקסט אַנאָדער ליבע.

זיין האַרץ איז איר טייערער געווען פון לעבען. זי האָט עס אָבגעהיט, דערוואַרימט, איינגעהילט אין איר צערטליכקייט אין אַמשך פון צוואַנציג יאָר. 1 איז שוין גאָר זיכער געווען, אַז זי האָט עס געהאַט, אַז עס געהערט איר אינגאַנצען, אַז עס איז בעזיגט, אונטערדריקט, ליידענשאַפטליך איר איבערגעגעבען ביזן סוף פון זייער לעבען. און פּלוצלונג ווערט פּערשוואַונדען פון איר דאָסדאַזיגע האַרץ—אַזוי וויל דער מזל, דער אונפּער-שטענליכער, דער שרעקליכער, דער מאַוימדיגער שיקזאַל, יאָ.

דאָסדאָזיגע האַרץ איז פּלוצלונג פּערשלאָסען געוואָרען און פּער-
 באַרגען אין זיך אַ סוד. איצט האָט זי שוין נישט געקאָנט אַריין-
 דרינגען אין אים מיט איין פּריינדליך-אינטימען וואָרט, עס איז
 איר שוין נישט מער געווען אַ טרייע היים פאַר אירע געפיהלען,
 אַ היים, וואָס איז נאָר געווען אַפּען פאַר איר. צו וואָס ליבען,
 צו וואָס זיך איבערגעבען אינגאַנצען, ווען יענער, צו וועלכען עס
 האָט געהערט איר גאַנץ וועזען, איר גאַנץ לעבען, אַלץ, וואָס זי
 האָט געהאַט אויף דער וועלט, קאָן פּלוצלונג אַוועק בלויז דער-
 פאַר, ווייל אים איז געפּעלען געוואָרען אַנאַנדער געזיכט, און
 אין עטליכע טעג איז ער כּמעט אַ פּרעמדער געוואָרען!

אַ פּרעמדער! ער, אַליוויע? גערעדט האָט ער מיט איר ווי
 פּריער: דיועלבע ווערטער, דערזעלבער קול, דיועלבע אינטאָ-
 נאַציע. און דאָך איז עפּיס געשטאַנען צווישען זיי, עפּיס אונ-
 פּערשטענדליכעס, וואָס לאָזט זיך נישט כּאַפּען, וואָס לאָזט זיך
 נישט בעזיגען, עפּיס, כּמעט ווי גאַרנישט. אָבער דאָסדאָזיגע
 כּמעט איז געווען, ווי אַ לייכט ווינטעלע, וואָס איז גענוג, אַז
 דער געהאָרואַמער זעגל זאָל זיך פּלוצלונג נעמען דערווייטערן.
 און ער האָט זיך דערווייטערט, מיט יעדען טאָג זיך אַלץ
 מער דערווייטערט פּון איר. ער איז אַוועק פּון איר, און יעדער
 בליק, וואָס ער האָט געוואָרפּען אויף אַנעט, האָט פּערגרעסערט
 צווישען זיי דעם שטח. ער אַליין האָט זיך נישט געסטאַרעט צו
 פּערשטעהן זיין האַרץ. ער האָט דייטליך געפיהלט, ווי עס צו
 שפּרייטען זיך אין זיין נשמה די וואורצלען פּון אַ נייער ליבע,
 ווי ער ווערט בעהערשט פּון אַ שטאַרקען געפיהל, אָבער ער האָט
 זיך דערין נישט געוואָלט אָבעבען קיין רעכנונג; ער האָט זיך
 אָבעגעבען דעם שטראָם פּון געשעהענישען, דעם נישט-פאַרגע-
 זעהענעםשפּיל פּון צופאַל.

ער האָט נאָר געלעבט מיט'ן געדאַנק וועגען די שעה'ן
 צווישען מיטאָג און אַווענד, ווען ער האָט פּערבראַכט צווישען
 ביידע פּרויען. וואָס האָבען איצט, צוליב'ן טרויער, זיך נישט
 בעטייליגט אין וועלטליכען לעבען. טרעפּען פּלעגט ער דאָרט
 מענשען, צו וועלכע ער איז געווען גלייכגילטיג, עפּטער די קאָר-

בעלס און מיוואדיען און אים האָט אָנגעהויבען אויסצעווייזען. אַז אויסער אים און זיי עקוויסטירט קיינער נישט, און אזוי ווי ער פלעגט דאָ נישט טרעפּען נישט די הערצאָגין, נישט דעם מאַרקיו, וואָס פלעגען איינגעלאָדען ווערען אינדערפֿי און ביי-טאָג, האָט ער זיך געסטאַרעט צו פּערגעסען זיי און גערעכענט, אַז די חתונה איז אָפּגעלעגט געוואָרען אויף אַן אונבעשטימטע צייט.

איבעריגענס, האָט אַנעט קיינמאָל אין זיין געזעלשאַפּט נישט גערעדט פון פאַראַנדאָלן. צי איז דערין געלעגען אינ-סטינקטיווע שעמעריי אָדער אפשר איז דאָ געווען איינע פון יע-נע געהיימע אינטואַיציעס פון אַ פּרויענהאַרץ, וואָס פּערהעלפט זיי צו פּערשטעהן דאָס, וואָס זיי ווייסען נישט?

וואָכען זענען געגאַנגען נאָך וואָכען, דאָס לעבען האָט גע-פלאָסען, ווי פּריער, געקומען הערבסט און צוזאַמען דערמיט האָט זיך דערנענטערט די עפענונג פון דער פּאַלאַטע, וואָס איז אין דעם יאָר בעשטימט געוואָרען פּריער, ווי געווענליך, צוליב פּער-שידענע פּאַליטישע אומשטענדען.

אין דעם טאָג, ווען עס איז בענייט געוואָרען די סעסיע פון פאַרלאַמענט, האָט דער גראַף דע-הילערוואַ צוגעזאָגט צו נע-מען אויף דער זיצונג פון פּאַלאַטע די פּרוי דע-מאַרטעמען, דעם מאַרקיו און אַנעט. בלויז די גרעפּין, איינזאַם אין איר טריבער שטימונג, וואָס האָט איר אַלץ שטאַרקער בעהערשט, האָט געזאָגט, אַז זי פּערבלייבט אין דערהיים.

מען האָט זיך נאָר-וואָס אויפּגעהויבען פון טיש, געטרונ-קען קאַווע אין דעם גרויסען גאַסטצימער און עס איז געווען פּרעהליך. דער גראַף, גליקליך דערמיט, וואָס עס הויבט זיך אָן די אַרבייט פון פאַרלאַמענט, וואָס איז געווען די איינציגע פּרייד פון זיין לעבען, איז געווען שטאַרק אויפּגעלעגט און זעהר שען גערעדט וועגען דער פּאַליטישער לאַגע און די בעשוועריגונגען פון דער רעפּובליק. דער מאַרקיו, אינגאַנצען פּערליבט, האָט אים היציג געענטפּערט און געקוקט אויף אַנעט; און די הערצאָגין איז כמעט אין אַ גלייכען אופן געווען צופּרידען מיט די געפּהילען פון

איר פלימעניק און דער קריטישער לאגע פון דער רעגירונג. אין זאל איז געווען ווארים מיט יענער ערשטער ווארימקייט פון די נאָר-וואָס אויסגעהייצטע אויווענס פאר דעמדאָזיגען הערבסט און פון זיי זענען דערוואַרימט געוואָרען די געוועבען, די טעפּליכען, די ווענט; אין דערדאָזיגער אַטמאָספּערע האָט זיך שנעל אויס-געדאַמפט דער אַראָמאַט פון די אָבגעשטאַרבענע בלומען. אין דעם-דאָזיגען פּערמאַכטען צימער, וואו עס האָט זיך אויך שטאַרק גע-לאָזט הערען דער ריח פון קאַווע, האָט זיך געשפּירט עפּיס אַנ'אינטימע גוטמוטיגקייט, בשעת די טיר האָט זיך פּלוצלונג געע-פענט פאַר אַליוויע בערטען.

ער איז געבליבען שטעהן אויפ'ן שוועל אַזאַ מוושטשער, אַז ער האָט זאָגאַר געצווייפעלט, צי זאָל ער געהן ווייטער. ער איז געווען צוטרויסעלט, ווי אַ מאַן, וואָס האָט געכאַפט די פרוי אויפ'ן אָרט פון פּערברעכען. עפּיס אַ נישט-קלאָרער כּעס און אַנ'-אויפּרעגונג האָט אים געשטיקט און ער האָט מיט אַמאָל פּער-שטאַנען, ווי שטאַרק די ליבע האָט אים צוריסען דאָס האַרץ. אַלץ, וואָס מען האָט פון אים פּערבאַרגען, און אַלץ, וואָס ער האָט פּערבאַרגען אַליין פון זיך, איז אים מיט אַמאָל קלאָר געוואָ-רען, באַלד ווי ער האָט נאָר אַ קוק געטאַן אויפ'ן מאַרק, וואָס האָט זיך דאָ אין הויז איינגעאַרדענט אַלס חתן.

אין דער קלאָרקייט פון פּערצווייפלונג האָט ער פּערשטאַ-נען דאָס אַלץ, וואָס ער האָט נישט געוואָלט וויסען און וואָס מען האָט זיך אים נישט בעשלאָסען צו זאָגען. ער האָט זיך שוין נישט געפּרעגט, פאַרוואָס האָט מען פּערבאַרגען פון אים די הכנות צו דער חתונה, ער האָט שוין איצט אַלץ געוואוסט. און זיינע אויגען, וואָס האָבען אויסגעדריקט אכזריות, האָבען זיך בע-געגענט מיט דער גרעפינס אויגען. זי איז רויט געוואָרען. זיי האָבען איינאַנדער פּערשטאַנען.

בשעת ער האָט זיך אַנידערגעזעצט, איז אויך עטליכע מי-נוט שטיל געוואָרען. דאָס, וואָס ער איז פּלוצלונג געקומען, האָט פאַראַליזירט דעם עולמ'ס רייד; דערנאָך האָט די הערצאָגין פּער-פּירט אַ שמועס מיט אים, און געענטפּערט האָט ער איר אָבגע-

האָקט, מיט עפּיס אַ פּרעמדער אינטאַנאַציע, מיט אַ מאָדנעם קול, נישט זיינעם. ער האָט געקוקט אויף די מענשען, וואָס האָבען אים אַרומגערינגעלט און וואָס האָבען איצט בענייט דעם איבערגע-האַקטען געשפרעך, און ער האָט זיך געזאָגט: „זיי האָבען מיך אָבגענאַרט. זיי וועלען מיר בעצאָלען דערפאַר.“ מער פון אַלץ איז ער געווען אין כּעס אויף דער גרעפּין און אויף אַנעם, וואָס איר געמאַכטע אונשולדיגקייט האָט ער איצט פּערשטאַנען. דער גראַף האָט אַ קוק געטאָן אויפֿן זייער און אויסגע-שריען:

— אַ, מען בעדאַרף פּאַרען!

דערנאָך זיך געווענדט צום קינסטלער און געזאָגט:
— מיר ווילען פּאַרען אויף דער עפענונג פון דער פּאַרלאַ-מענטסעסיע. מיין פּרוי בלייבט אין דערהיים. אפשר זענט איר אויך אַ בעלן דערויף? איר וואָלט מיר פּערשאַפט גרויס פּערגע-גיגען דערמיט.

אַליוויע האָט טרוקען געענטפּערט:

— ניין, אַדאַנק, אייער פּאַלאַטע ציהט מיך נישט. דעמאָלט איז אַנעם צוגעגאַנגען צו אים און גענומען אים פּרעהליך איינבעטען:

— נו, קומט איר, טייערער לערער. איך בין זיכער, אַז איר וועט אונז בעסער ווילען, איידער די דעפּוטאַטען.
— ניין, אייך וועט זיין פּרעהליך אויך אָהן מיר. עטליכע ווערטער האָבען זיך אים אַרויסגעריסען אַזוי שנעל, אַז ער האָט נישט בעוויזען זיי איינצוהאַלטען, אָדער צו ענדערן די אינטאַנאַציע.

— באַ! איר וועט זיך אויך אַזוי בעגעהן אָהן מיר, ווי אַלע איבעריגע.

געטראַפען פון זיין טאָן, האָט זי אויסגעשריען:
גאָר אַזוי! איצט זאָגט ער שוין מיר נישט מער, דו! אויף זיינע ליפען האָט זיך בעוויזען אַ קרומער שמייכל, וואָס האָט אויסגעגעבען זיין גאַנצען אינערליכען וועהטאָג, און לייכט פּערנויגט, האָט ער געזאָגט:

—ברויך איך מיך דאך אמאל אָבגעווענען דערפון.

—פאַרוואָס?

—ווייל איר וועט חתונה-האַבען, און איינער מאן, ווער ער זאל נישט זיין, וועט אויסווייזען נישט פאַסיג, ווען איך וועל מיך ווענדען צו אייך אויף „דו“.

די גרעפן האָט געאייילט צו זאָגען:

עס איז נאָך צייט וועגען דעם צו טראַכטען. אָבער איך פעהאַף, אַז אַנעט וועט נישט חתונה-האַבען מיט אַזאַ איינעם, וואָס וועט זיין אַזוי קליינליך, אַז אים וועט שאַקירען די קליי-ניטשקע פאַמיליאַריטעט פון אַנאַלטען פריינד.

דער גראַף האָט אויסגעשריען:

—שוין צייט, צייט אין וועג אַריין! מיר וועלען פעהר-

שפעטיגען!

און אַלע, וואָס האָבען בעדאַרפט געהן מיט אים, האָבען זיך אויפגעהויבען און אַרויסגעגאַנגען, דריקענדיג דער גרעפן די האַנט און קושענדיג זיך מיט איר: די הערצאַגין, די גרעפין און איר טאָכטער האָבען זיך שטענדיג געקושט ביים בעגעגענען און ביים שיידען זיך.

זיי זענען געבליבען אַליין. ביידע זענען געשטאַנען פאַר דער נאָר-וואָס פערמאַכטער טיר.

—זעצט זיך, מיין פריינד, האָט זי שטיל געבעטען

אָבער ער האָט כמעט גראָב געענטפערט:

—גיין, איך דאַנק, איך געה אויך אַוועק.

זי האָט שטיל און פיינליך געפרעגט:

—פאַרוואָס?

—דערפאַר, ווייל דידאַזיגע שעהן זענען, אפנים, נישט פאַר-

מיר. איך ענטשולדיג מיך פאַר אייך, וואָס איך האָב מיך דער-לויבט צו קומען און אייך פריער נישט אָנגעזאָגט.

—אַליוויע, וואָס איז מיט אייך?

—קיין זאַך נישט. עס טוט מיר נאָר באַנג, וואָס איך האָב

געשטערט דאָס פערגעניגען, וואָס איז נאָך, אפנים, פריער צוגע-מייט געוואָרען.

—איך פערשטעה אייך נישט. איר זענט געקומען אין דעם מאַמענט, בשעת זיי האָבען בעדאַרפט אַוועקגעהן. מען האָט בע-
שלאָסען צו געהן היינט אויף דער עפענונג פון דער סעסיע. איך
האַלט נישט גיין געהן אַהין. פערקערט, אַגליקליכער געדאַנק
איז אייך איינגעפאַלען צו קומען דוקא היינט, ווען איך בין
אַליין.

ער האָט מיט חוזק איבערגע'חור'ט:

—מיר איז טאַק איינגעפאַלען אַגליקליכער געדאַנק.

זי האָט אים אָנגענומען פאַר ביידע הענט, טיף אים
אַריינגעקוקט אין די אויגען אַריין און זעהר שטיל אַרויסגע-
שעפטשעט:

—אָנערקענט, אַז איר האָט זי ליב...

ער האָט בעפרייט זיינע הענט און מער נישט געווען אים-
שטאַנד זיך איינצוהאַלטען פון פערדרוס.

—אָבער איר זענט משוגע אויף דעמדאָזיגען געדאַנק!

זי האָט אים פון דאָסניי געכאַפט פאַר די הענט, און,
האַלטענדיג אים מיט די פינגער פאַר די אַרבעל, האָט זי אים
שטאַרק געבעטען:

—אַליוויע, זאָגט, זאָגט! בעסער לאָמיק וויסען אַלץ! איך
בין זיכער דערין, אָבער איך וואָלט געוואָלט עס וויסען! נאָר
וויסען!... אַ, איר פערשטעהט נישט, אין וואָס עס האָט זיך פער-
וואַנדעלט מיין לעבען!

ער האָט געדריקט מיט די אַקסלען:

—וואָס ווילט איר פון מיר? בין איך דען שולדיג דערין,

וואָס איר פערלירט דעם קאַפּ?

האַלטענדיג אים פאַר די הענט, האָט זי אים געצויגען אין
דעם צווייטען אויפנאַמזימער, וואָס איז ווייטער פון דעם, און דאָרט
האַט מען זיי נישט געקאַנט אונטערהערען. זי האָט אים גע-
שלעפט פאַר די אַרבעל, זיך געדריקט צו אים מיט אַ פּערהאַק-
טען אָטעם. בשעת איר איז געלונגען צוצופירען אים צו דעם
קלייניטשקען קיילעכטיגען דיוואַנדל, האָט זי אים מיט אַלע כּחה
אַנדערגעזעצט און דערנאָך זיך אַליין געזעצט נעבען אים.

—אָליוויע, מיין פריינד, מיין איינציגער פריינד, זאָגט מיר, אַז איר האָט זי ליב. איך ווייס עס, איך פיהל עס אין יעדער טאָט אייערער. איך האָב קיין שום צווייפעל נישט דערין, איך שטאַרב דערפון, אָבער איך וויל עס האָבען פון אייערע ליפען! פיהלענדיג, אַז ער וויל זיך וועהרען געגען דעם, האָט זי זיך אַראָבגעלאָזט אויף די קני ביי זיינע פיס, איר קול פלעגט איבערגעהאַקט ווערען:

—אַ, מיין פריינד, מיין איינציגער פריינד, איז עס וואָר, אַז איר האָט זי ליב?

ער האָט זיך געפרובט אויפהויבען און אויסגעשריען:
אָבער ניין, ניין, איך שווער אייך, אַז ניין!
זי האָט אויסגעצויגען די האַנט צו זיינע ליפען, צוגעדריקט זי צו זיין מויל, נישט צו לאָזען אים ריידען און אַרויסגע-
מורמעלט:

—אַ, לייגט נישט, וואָרום איך לייד צופיל!
דערנאָך, אַראָבגעלאָזט דעם קאָפּ אויף זיינע קני, זיך פו-
גאַנדערגעוויינט.

ערשט איצט האָט ער דערזעהן איר הינטערשטען טייל קאָפּ און די בלאַנדע האַר, צוזאַמענגעמישט מיט אַ סך ווייסע פעדימלעך און אים איז בעפאַלען אַ שרעקליכער רחמנות, אַ מורא'דיגע בענקשאַפט.

אָנגערירט מיט די פינגער די דאָזיגע שויערע האַר, האָט ער זי מיט געוואַלט אויפגעוויבען און צוגעצויגען צו זיך, געקוקט איר אין די פערטרערטע און פערצווייפעלטע אויגען אַריין, צו וועלכע ער האָט צוגעפרעסט זיינע ליפען און געקושט זיי און גע'חזר'ט:

—אַני, אַני! מיין טייערע, טייערע אַני!
זי האָט געענטפערט, געפרובט שמייכלען און דער קול האָט איר געציטערט, ווי ביי קינדער, בשעת זיי ווילען עפּיס זאָגען דורך טרערען:

—אַ, מיין פריינד, זאָגט מיר נאָר, אַז איר ליבט מיך
עטוואָס אויך, מיך

ער האָט זי ווידער אַרומגענומען :

— יאָ, איך האָב אייך ליב, מיין טייערע אַני!
זי האָט זיך אויפגעהויבען, זיך אַנידערגעזעצט געבען אים,
גענומען אים ווידער פאַר די הענט, אַ קוק געטאָן אויף אים און
צאָרט געזאָגט :

— מיר ליבען דאָך איינאַנדער אַזוי לאַנג. אַזוי האָט זיך
עס נישט געטאָרט ענדיגען.

צוגעדריקט זי צו זיך, האָט ער געפרעגט :

— אָבער פאַרוואָס בעדאָרף זיך עס ענדיגען?

— ווייל איך בין אַלט, און אַנעט איז צו-ענליך צו מיר,
ווי איך האָב אויסגעזעהן, בשעת מיר האָבען זיך בעקאָנט.
איצט האָט ער מיט די פינגער פּערהאַלטען איר דאָס מויל,
זי זאָל נישט ריידען, און געזאָגט :

— שוין ווידער! איך בעט אייך, נישט רעדט מער וועגען
דעם! איך שווער אייך, אַז איר האָט אַ טעות.

זי האָט ווידער איבערגע'חור'ט :

— איר זאָלט מיך פּאָטש ליב האָבען עטוואָס!

און ער האָט פון דאָסניי געענטפּערט :

— יאָ, איך האָב אייך ליב!

זיי זענען לאַנג געזעסען שווייגענדיג, איינאַנדער די הענט
געהאַלטען, אויפגערענטע און טרויעריגע.

צולעצט, האָט זי איבערגעריסען דאָס שווייגען און אַרויס-
געשעפטשעט :

— אַך, די טעג, וואָס זענען נאָך געבליבען צו לעבען, ווע-
לען זיין נישט קיין פּרעהליכע.

— איך וועל מיך סטאַרעט צו בעשענען זיי אייך.

אין צימער האָבען זיך געלעגט טונקעלע שאַטענס פון די
וואַלקען, וואָס האָבען פּערשטעלט דעם הימעל; דער אַווענד האָט
זיך גערוקט. דער גרויער נעבעל פון אַ הערבסטאָווענד האָט זיי
אונבעמערקט פּערהילט.

דער זייגער האָט געשלאָגען.

— מיר זיצען דאָ לאַנג, — האָט זי געזאָגט — איר בעדאָרפט

אָוועקגעהן, ווייל מען קאָן נאָך קומען און מיר האָבען זיך נישט גענוג בעהע־שט.

ער האָט זיך אויפגעהויבען, אַרומגענומען זי, אַ קוש גע-
טאָן, ווי פריער, איר האַלב אָפען מויל און דערנאָך זענען זיי
דורכגעגאַנגען ביידע גאַסטציימערן, האַלטענדיג איינאַנדער אונטער
די הענט.

— אַדיע, מיין פריינד.

— אַדיע, מיין טייערע.

און די טיר האָט זיך צוגעמאַכט הינטער אים.

ער איז אַראָב פון די טרעפּ, אָוועק מיט דער גאַס מאַ-
דעלען און אָהן שום ציל געגאַנגען, נישט-וויסענדיג, וואָס ער
טוט, פונקט ווי ער וואָלט בעטויבט געוואָרען פון זי פּלעצליכען
קלאַפּ. די פיס זענען אים אונטערגעהאַקט געוואָרען, דאָס האַרץ
האָט געברענט און געציטערט, פונקט ווי עס וואָלט געווען אַרומ-
געכאַפט פון אַ פייער. אַשעה צוויי, דריי און אפשר פיר איז ער
אַרומגעגאַנגען אָהן שום ציל, אין עפּיס אַ גייסטיגען פאַראַליטש
און אין אַזאַ אָפּגעשוואַכטקייט, אַז ער האָט נישט געקאָנט בע-
וועגען די פיס. דערנאָך איז ער אָוועק צו זיך, צו בעטראַכטען
זיין לאַגע.

האָט ער, אַלזאָ, געליבט דאָס מיידעלע! איצט האָט ער
פּערשטאַנען אַליץ, וואָס ער האָט איבערגעלעבט נעבען איר, אָנ-
געהויבען פונ'ם שפּאַציר אין מאַנסאַפּאַרק, בשעת ער האָט פון
אירע ליפען דערהערט אַנאַנדער קול, וואָס ער האָט לכתחלה
קיים דערקאָנט. דערדאָזיגער קול האָט אַזוי ווי דערוועקט זיין
האַרץ. און לאַנגזאַם און שטאַרק האָט אין אים פון דאָסניי אָנ-
געהויבען ברענען דאָס פייערל פון ליבע, וואָס איז נאָך נישט
אויסגעלאָשען געוואָרען, נאָך נישט אָפּגעקיהלט געוואָרען.

וואָס זאָל ער, אַלזאָ, טאָן? אָבער וואָס האָט ער געקאָנט
טאָן? אַז זי וועט חתונה-האַבען, וועט ער זיך סטאַרען אויסנו-
מיידען מיט איר אָפּטע בעגעגענישען—דאָס אינגאַנצען. דערווייל
אָבער וועט ער, ווי פריער, קומען צו זיי אין הויז, כדי עס זאָל

נישט זיין פערדעכטיג. ער האָט בעשלאַסען נישט אויסגעבען קיי-
נעם זיין סוד.

ער האָט געמיטאַגט אין דערהיים, אַ זאַך, וואָס איז מיט
אים פריער קיינמאָל נישט געשעהן. דערנאָך האָט ער געהייסען
איינהייצען דעם גרויסען אויווען אין דער אַטעליע, ווייל די
נאַכט האָט געזאָלט זיין אַ קאַלטע. ער האָט זאָגאַר געהייסען אָנ-
צינדען די לוסטרע, פונקט ווי ער וואָלט זיך געשראַקען פאַר
טונקעלע ווינקלען און זיך דערנאָך פערשלאַסען. עס האָט אים
פערפעלט אַטעם פון עפּיס אַנאויסטערלישער, טיפּער, כמעט פּי-
זישער שפּירונג, וואָס איז געווען אונגעהויער טרויעריג. עפּיס אָנ-
אומעט האָט אים געדריקט דעם האַל, די ברוסט, אַריינגעדרוּנ-
גען אַין די מוסקולען, וואָס זענען פּלוצלונג אָבגעשוואַכט געוואָרען,
אין דער נשמה אַריין, וואָס איז געווען אָנגעגאַסען מיט מרה-
שחורה. אים האָבען געדריקט די ווענט פון דערדאָזיגער אַטעליע,
וואו עס איז אַדורכגעגאַנגען זיין גאַנץ לעבען, דאָס לעבען פון
אַ קינטלער און דאָס לעבען פון אַ מענשען. יעדער פון די עטיו-
דען, וואָס זענען געהאַנגען אויף די ווענט, האָט אים גערעדט
פון עפּיס אַדערגרייכטען ערפּאָלג, יעדע זאַך פון מעבעל איז גע-
ווען פערבונדען מיט עפּיס אָנערינערונג. אָבער די ערפּאָלגען
און די ערינערונגען האָבען גערעדט פון עבר. זיין לעבען? איצט
האָט עס אים אויסגעוויזען שטיל, פוסט און גלייכצייטיג פול מיט
האַוועניש און שמאַיטניש. ער האָט געמאַלט בילדער, בילדער,
דאָס גאַנצע לעבען בילדער און געליבט איין פרוי. ער האָט זיך
דערמאַנט אָן די אַווענדען, האָס ער האָט, נאָכין זעהן זיך מיט
איר, פערבראַכט דאָ, אין דער אַטעליע, אין אַ געהויבענער שטי-
מונג. אַ גאַנצע נאַכט פלעגט ער אומגעהן איבער דער אַטעליע
און זיין גאַנץ וועזען האָט געציטערט פון אַ פיבערליכער געהוי-
בענער שטימונג. די פרייד פון אַ גליקליכער ליבע, די פרייד פון
ערפּאָלג אין דער געזעלשאַפט, יענע איינציגע פערשכורונג, וואָס
דער רום גיט, האָט אים געצוואונגען איבערצולעבען אונפער-
געסליכע מינוטען פון תענוג, פון אינערליכען נצחון.
ער האָט ליב געהאַט אַ פרוי און די פרוי האָט אים ליב

געהאט. זי האָט אים אַרײַנגעפירט אין דער געהיימער וועלט פון ליבע און צערטליכקייט. זי האָט כמעט איבער געוואָלט געעפענט זיין האַרץ און איצט האָט זיך עס שוין מער נישט געקאָנט צו-מאַכען. און געגען זיין ווילען איז דורך דערדאָזיגער עפענונג אַרײַנגעדרוגען אַנאָדער ליבע. ניין, נישט קיין אַנדערע. אַלץ דידאָזיגע! דאָס נייע פנימל האָט זי בלוז אָנגעצונדען מיט נייעס און שטאַרקען פּייער און די אייגענשאפט פון אַנעלטערן מענשען צו פּערגעטערן, צו פּערהייליגען האָט צוגעגעבען דער ליבע אַ קראַפט, וואָס ער האָט נאָך גאַרנישט איבערגעלעבט ביז איצט.

האָט ער, אַלזאָ, געליבט דאָסדאָזיגע מיידעלע. נישטאָ זיך וואָס צו ראַנגלען, שטעלען זיך געגען, אָפלייקענען דידאָזיגע לי-בע, וואָס איז פול פּערצווייפלונג. ער האָט געוואוסט, אָז ער וועט אפילו נישט בעקומען קיין טראַפעלע מיטלייד, אָז זי וועט קיינמאָל נישט וויסען פון זיין פּיין, און אָז אַנאָדערער וועט חתונה-האַבען מיט איר. דערדאָזיגער געדאַנק, צו וועלכען ער האָט זיך אַלץ ווידער און ווידער אומגעקערט און וואָס ער איז אים נישט געווען בכח צו פּעריאָגען, האָט דערוועקט אין אים עפּיס אַ חיה'שען פּערלאַנג צו וואָיען, ווי עס וואָיען הינט אויפ'ן קייט, און ער האָט זיך געשפּירט מאַכטלאָז, פּערשקלאַפט, געבונדען, ווי זיי. די צורודערונג פון זיינע גערווען איז אַלץ געוואַקסען, צו-זאַמען מיט זיין פּערטיפּען זיך אין דידאָזיגע געדאַנקען, און מיט ברייטע טריט האָט ער געמאַסטען די גרויסע אַטעליע, וואָס איז געווען בעלויכטען פּונקט ווי צו אַיום-טוב, מחמת דער וועהטאַג פון וואונד, אין וועלכער ער האָט זיך נאָר-וואָס געגריבעלט, איז געוואָ-רען אונדערטרעגליך, האָט זיך אים געוואָלט זי בערוהיגען מיט דער ערינערונג פון דער געוועזענער ליבע, פּערהיילען זי מיט די בילדער פון זיין איינציגער גרויסער צוגעבונדענעקייט. ער האָט אַרויסגענומען פון שאַנק אַ בעהאַלטענע קאָפּיע, וואָס ער האָט אַמאָל פאַר זיך געמאַכט פון דער גרעפּינס פּאָרטרעט, אַוועקגע-שטעלט זי אויפ'ן מאַלבערט. אַוועקגעזעצט זיך אַנטקעגען לייזענען און גענומען בעקוקען, ער האָט זי געוואָלט זעהן, דערשפּירען זי

א לעבעדיגע, אוא, ווי ער האָט זי אַמאָל געליבט. אָבער אויפ'ן
לייווענט האָט ער, ווי פריער, געזעהן בלויז אַנעט'ן. דאָס בילד
פון דער מוטער האָט זיך אויסגעדאַמפט, זיך צושפרייט און אי-
בערגעלאָזט דאָס אָרט פאַר אַנדערע שטריכען, וואָס זענען אַזוי
משונה ענליך געווען צו איר. ער האָט געזעהן אַ יונג מיידעל
מיט אירע האָר, עטוואָס העלער, מיט אַ שמייכל, — עטוואָס קי-
דערשער, מיט אַנ'אויסדרוק פון געזיכט — עטוואָס חוזק'דיגער, ווי
ביי דער מוטער. און ער האָט געפיהלט, אַז ער געהערט מיט'ן
גאַנצען לייב און זעל דעמדאָזיגען יונגען וועזען און אַזוי קיי-
מאָל קיין צווייטען נישט געהערט; אַזוי געהערט די כוואַליעס
אַ שיפעל, וואָס טרינקט זיך.

דעמאָלט האָט ער זיך אויפגעהויבען און, צו בעפרייען זיך
פון דערדאָזיגער ווייזע, האָט ער איבערגעקערט דאָס לייווענט;
דערנאָך, דורכגעדרונגען מיט אונגענדליכען טרויער, איז ער אַוועק
צו זיך אין צימער און דאָרטען גענומען אַ שופלאָדל פון שרייב-
טיש אין אַטעליע אַריין; אין שופלאָדל זענען געלעגען בעהאַל-
טען די בריף פון זיין געליבטער. דאָ האָבען זיי גערוהט, ווי
אויף אַ געלעגער, געלעגען, ווי אַ הייפעל דינע בלעטעלעך.

ער האָט בעריירט מיט די הענט דידאָזיגע בלעטעלעך, די-
דאָזיגע פערשריבענע זייטלעך, וואָס האָבען גערעדט פון אים און
פון איר און ער האָט זיך פערזונקען אין דידאָזיגע עדות פון
זייערע לאַנגע בעציהונגען. ער האָט געקוקט אויף דער קליי-
ניטשקער הילצערנער טרומע מיט דער מענגע קאַנווערטען,
וואו עס איז געווען געשריבען זיין נאָמען, שטענדיג בלויז זיין
נאָמען, און ער האָט געטראַכט וועגען דעם, אַז אין דעמדאָזיגען
בערגעל פאַפיר, וואָס איז געל געוואָרען, נעסטיגט זיך אַ ליבע-
דערצעלונג, אַ האַרציגע צוגעבונדענקייט צווישען צוויי מענטשען
און אַנגענויגט זיך צום פאַפיר, האָט ער איינגעאַטעמט אַנ'אַל-
טען טרויעריגען ריח פון די בריף, וואָס זענען געלעגען פער-
שלאָסען.

ער האָט זיי געוואַלט פון דאָסניי ליינען און טיפער האַט
ער געזוכט אין שופלאָד און אַרויסבעקומען פון דאָרטען גאָל-

אנ'אלט פעקעל בריף. און אז ער האָט זיי פונאָנדערגעעפּענט, זענען אויפגעשטאַנען פאַר אים אַלטע דייטליכע אינטערעסאַנטע ערינערונגען. ער האָט דערקאַנט אַסך בריף, וואָס ער האָט גאַנ-צע וואַכען געטראָגען מיט זיך, ער האָט דערקאַנט דעם דראָבנעם כּתב, מיט וועלכען עס זענען אָנגעשריבען געוואָרען ווערטער, פול מיט אונענדליכער צערטליכקייט. לאַנג-פּערגעסענע געפיהלען האָבען פון דאָסגי אויפגעלעבט אין זיין נשמה. פּלוצלונג האָבען זיינע פינגער בערירט אַ דיין אויסגענייהט טיכעל. וואָס איז דאָס צווייט? געקומען אויפ'ן זכרון אַפאַר רגע'ס און דערנאָך האָט ער זיך דערמאָנט אײנמאָל האָט זי אים עטוואָס געאויפּערט און זיך צעוויינט ביי אים, און ער האָט איר אַוועקגע'גנב'עט דאָס טיכעל, דורכגעווייקט דורך טרערען, צו בעהאַלטען עס ביי זיך. אַך, ווי דאָס אַלץ איז טרויעריג! ווי דאָס אַלץ איז טרוי-עריג! אַרימע!

פון דער טיפּעניש פון דעמאָזיגען שופּלאַדל, פון דער טי-פעניש פון זיין עבר זענען אויפגעשטאַנען ערינערונגען, ווי רויך. בלוז אַ נישט-ממשות'דיג רויכל איז פּערבליבען פון דער ווירק-ליכקייט, וואָס האָט זיך אויסגעדאַמפט און וואָס איז שוין נישטאַ. און דאָך האָט ער געליטען, בעוויינט די דאָזיגע בריף, ווי מען בעוויינט אַ טויטען דערפאַר, וואָס ער איז שוין מער נישטאַ. אָבער די ערינערונגען פון דער געוועזענער ליבע האָבען פונאָנדערגעפלאַקערט אין זיין נשמה אַ נייע יונגע ליידענשאַפט, געעפּענט אַ קוואַל פון אַניאונגעווערער צערטליכקייט, וואָס אין אים האָט דערוועקט אַנעטס ליכטיגע געשטאַלט. אין שטאַרקער ליבע האָט ער זיך פרייוויליג אונטערגעוואָרפען איר מוטער, און אַזיט האָט ער אָנגעהויבען ליבען דאָס דאָזיגע מיידעלע, ווי אַ קנעכט, ווי אַנ'אַלכער קנעכט, וואָס מען שמידט אין קייטען, און ער האָט געוואוסט, אַז ער וועט זיי שוין נישט צורייסען. מיט זיין גאַנצען וועזען האָט ער עס געשפּירט און אָט דאָס בעוואוסטזיין האָט אים אָנגעפילט מיט שרעק. ער האָט זיך געסטאַרעט צו פּערשטעהן פאַרוואָס, ווי אַזוי ריט זי עס בעקומען איבער אים צו אַ מאַכט. ער האָט דאָך די

אוי וועניג געקאָנט. זי איז דאָך נאָך אַ קינד, איר נשמה און האַרץ זענען נאָך פּערוויגט אין אַ האַלבקינדערשען שלאָף.

און ער האַלט דאָך איצט כּמעט ביים סוף פון זיין לע-
בען! מיט וואָס פאַר אַ כּשוף האָט אים דאָסדאָזיגע קינד פּער-
שופּ'ט—מיט עטליכע שמיילען, מיט אירע לאַקען! אָ! די
שמיילען, די האַר פון דעמדאָזיגען העלבלאַנדען מיידעלע האַ-
בען אין אים אַרויסגערופען פּערלאַנגען צו פּאלען אויף די
קני און שלאָגען מיט'ן קאָפּ אָן דער ערד!

ווייסטו דען, קאָנסטו דען ווען-עס-איז וויסען, פאַרוואָס
דאָס געזיכט פון אַ פּרוי בעקומט איבער אונז פּלוצלונג די מאַכט
פון גיפּט? מיר טרינקען זי מיט די אויגען און זי ווערט אונזער
געדאַנק, אונזער לייב. מיר זענען שפור מיט איר, מיר זענען
משוגע, מיר לעבען מיט דערדאָזיגער געשטאַלט, וואָס האָט זיך
בעזעצט אין אונז און מיר וואָלטען וועלען שטאַרבען מיט איר!
און וואָס פאַר אַליידען פּערשאַפט די דאָזיגע אונדערקלער-
ליכע מאַכט פון אַ פּרויענגעזיכט איבער'ן האַרץ פון אַ מאַנסביל!
אַליוויע בערטען האָט פון דאָסניי גענומען שפּאַצירען אי-
בער'ן צימער. געוואָרען נאַכט, אויסגעלאָשען געוואָרען דער אוי-
ווען. דורך די שויבען איז אַריינגעדרונגען די קעלט פון דער
נאַכט. דעמאָלט האָט ער זיך געלעגט אין בעט אַריין. אָבער ביז
אינדערפרי האָט ער זיך געטראַכט און געליטען.

ער האָט זיך פרי אויפגעוויבען און נישט געוואוסט פאַר-
וואָס, נישט געוואוסט, וואָס צו טאָן מיט זיך; עס האָבען אים
געשטויסען די אויפגערעגטע נערווען און ער האָט זיך געשפּירט
נישט קרעפטיג, ווי אַ פּלוגער, וואָס דרעהט זיך. *

ער האָט די גאַנצע צייט געזוכט עפּיס אַווייזונג פאַר זיין
מה, עפּיס אַבעשעפּטיגונג. פאַר זיין קערפּער און זיך דערמאָנט,
אַז פּונקט אין דעמדאָזיגען טאַג קומען זיך אַלע וואָך צוזאַמען
עטליכע מיטגלידער פון זיין קלוב אין דער מויריטאַנישער פּאַד
וואו זיי פּרישטיגען נאַכ'ן מאַסאַזש. ער האָט זיך שנעל אָנגע-
טאָן מיט דער האַפּנונג, אַז די פּאַד און דער דוש וועלען אים
בערוהיגען, און ער איז אַוועקגעגאַנגען

באלד ווי ער איז ארויס אויף דער גאס, האָט אים אַרומ-געכאַפּט אַ שאַרפע קעלט—יענע דורכדרינגענדיגע קעלט פון דעם ערשטען פרעסטעל, וואָס מאַכט אין איין נאַכט אַ תּל פון די לעצטע זומער-שפורען.

אויף די בולוואַרען האָבען זיך, ווי אַ געדיכטער רעגען, געשאַטען רויטע, געלבע בלעטער, וואָס זענען געפאַלען מיט אַ טרוקענעם לייכטען שאַרץ. אומעטום, וואו דאָס אויג האָט דער-גרייכט—פון איין עק ביי ברייטע פּראָספעקטען, איינגעשלאָ-סענע צווישען שורות הייזער, ביז דעם צווייטען עק, האָבען זיך אַרץ געזעהן דידאָזיגע פאַלענדיגע בלעטער. עס האָט זיך גע-דעכט, אַז דער דינער שאַרף פון אַנאייזמעסער האָט אָבגעשני-טען די אַלע צווייגעלעך. די ברוק און די טראָטוואַרען זענען געווען בעדעקט מיט בלעטער און עטליכע שעה צייט עליך גע-ווען צו די וואַלדשטעגעלעך אין אָנהויב ווינטער. די טויטע בלע-טער האָבען געשאַרכט אונטער די פיס און דורכ'ן ווינט ציי-טענווייז אויפגעהויבען געוואָרען אין לייכטע כּוואַליעס.

דאָס איז געווען גיינער פון די איבערגאַנגסטעג, וואָס בע-צייכענען מיט זיך דעם סוף פון איין צייט אין יאָר און דעם אָנהויב פון אַ צווייטען. דידאָזיגע טעג זענען פול מיט אייגענאַר-טיגער שטימונג און בעזונדערן אומעט: אין זיי איז פאַראַן דער אומעט פון שטאַרבען און דער רייץ פון אויפלעבונג.

אַז ער האָט איבערגעטראָטען די שוועל פון דער מוירי-טאַנישער באַד, האָט זיך אַליוועס טרויעריג האַרץ אויף אַ מי-נאַט אָנגעפילט מיט פרייד; ביים געדאַנק, אַז זיין קערפער וועט זיך באלד געפינען אין וואַרימקייט, נאָכ'ן געהן אויף דער קעלט, האָט אים אַרומגעכאַפּט אַנאָגענעמע שפּירונג.

ער האָט זיך אייליג אויסגעטאַן, אַרומגעוויקעלט די טאַליע מיט אַ ווייכען שאַרף, וואָס אַיונגעל האָט אים דערלאַנגט און פּערשוואַנדען הינטער אַ דיקער בעשלאָגענער טיר.

אַז ער איז געגאַנגען איבער דער מויריטאַנישער גאַלעריע, בעלויכטען מיט צוויי לאַמטערנעס אויפ'ן מזרח'ישען שטייגער, האָט אים אַרומגעכאַפּט אַ הייסע פּערשטיקטע לופט-פאַליע, וואָס

איז אַזוי ווי אַרויסגעגאַנגען פון דער טיפעניש פון אויווען און אים געצוואונגען צו אָטעמען אַזוי, פונקט ווי אים וואָלט פער-פעלט אָטעם. דערנאָך איז צו אים צוגעגאַנגען אַ געקרייזעלטער נעגער, וואָס האָט געטראָגען בלוז אַ גאַרטעל, מיט אַ גלאַנציגען לייב און מוסקולירטע אברים און ביים צווייטען עק פון דער גאַלעריע פונאַנדערגערוקט פאַר אים אַ פאַרטייערע. בערטען איז אַריין אין דעם גרויסען זאַל פון באַד, וואָס איז געווען קיילע-כיג, הויך, שטיל-שווייגענדיג, פול מיט סודות, פּמעט ווי אַ טעם-פעל, דאָס ליכט איז געפאַלען אין דעם געוואַלטיגען קיילעכיגען זאַל דורך דעם אויבערשטען קופּאַל און דורך די פּערשידענפאַר-ביגע געצייכענטע שויבען. די ווענט זענען געווען בעפּוצט מיט פּלאַטעס פון האַלב-פאַרצעלאַן אין אַראַבישען סטיל.

מענער פון פּערשידענער עלטער, כּמעט נאַקעט, האָבען זיך לאַנגזאַם, שטאַלץ און שווייגענדיג בעוועגט; מאַנכע זענען געזע-סען אויף מאַרמאַרשטולען, די הענט פּערלעגט אויפֿן האַרצען. אַנדערע האָבען שטיל געשמועסט.

איז מען נאָר אַריינגעגאַנגען, האָט זיך באַלד דאָס האַרץ צוזאַמענגעפרעסט פון הייסער לופט. אין דעמדאָזיגען הייסען אויס-געמאַלטען זאַל, וואו מענשליכע קערפּער זענען דערוואַרימט גע-וואָרען, וואו עס האָבען זיך בעוועגט שוואַרצע מאַסאַזשיסטען און נעגרעס מיט קופּער-רויטע פּיס, איז געלעגען עפּיס אַלט-רוימישעס און געהיימעס.

דער ערשטער, וואָס האָט זיך געוואָרפען דעם קינסטלער אין די אויגען, איז געווען גראַף דע-לאַנדוי, וואָס האָט זיך בע-וועגט איבער'ן זאַל, ווי אַ רוימישער קעמפּער, שטאַלץ מיט זיין מעכטיגער ברוסט און מיט די מאַסיווע הענט צונויפגעלעגט אויף דער ברוסט. ער איז געווען אַתּושב אין דערדאָזיגער באַד און זיך דאָ געפּיהלט, ווי אַנ'אַקטאַר, וואָס איז געווענט צו אַפּלאַ-דיסמענטען. דאָ פּלעגט ער אַרויסטרעטען אַלס עקספּערט, בשעת עס פּלעגט בעטראַכט ווערען די מוסקולאַטור ביי די סאַמע שטאַרקסטע מענשען פון פאַריז.

—וואָס מאַכט איר, בערטען—האַט ער געזאָגט.

זיי האָבען געדריקט איינאַנדער די הענט, דערנאָך האָט
לאַנדוי געזאָגט:

— נו, איצט איז אַקוראַט גוט אַ הייסע באָד.

— אַ. יאָ!

— האָט איר געזעהן ראָקדיאַנ'ען? ער איז דאָרט. איך בין
געקומען נאָך אים, בשעת ער איז נאָר-וואָס אויפגעשטאַנען. אַ!
זעהט-נאָר, וואָס פאַר אַ מין קערפערבוי!

פאַרבייגעגאַנגען אַ קליינטשיק מענשעל מיט קרומע פיס, מיט
מאַגערע הענט, מיט אויסגעדאַרטע לענדען; די פריינד, וואָס זע-
נען שטאַלץ געווען מיט זייער פח, האָבען מיט פעראַכטונג אַ
שמיכלעל געטאָן.

צוגעגאַנגען ראָקדיאַן, וואָס האָט בעמערקט דעם קינסטלער.
זיי האָבען זיך אַנידערגעזעצט אויף אַ לאַנגען מאַרמאָרטיש
און גענומען שמועסען, ווי אין אַ גאַטצזימער. אין די אויגען האָ-
בען געפינטעלט דינער מיט פאַרגעלעגטע משקאות, הילכיג האָט
אַבגעקלונגען די פאַטשעריי פון מאַסאַזשיסטען איבער'ן נאַקעטען
לייב און נאָכאַנאַנד האָט זיך געהערט דאָס רוישען פונ'ם וואַ-
סער, וואָס איז געפאַלען פון דוש. דער גערויש פון וואַסער,
ענליך צום קלאַנג פון אַרעגען, האָט זיך געטראַגען פון אַלע
ווינקלען פון דעם גרויסען אַמפיטעאַטער.

וויילעווייז זענען געקומען נייע בעזוכער, וואָס האָבען זיך
געגריסט מיט די דריי פריינד אָדער צוגעגאַנגען צו זיי און גע-
דריקט זיך די הענט. דאָ איז געווען דער דיקער הערצאָג דע-
האַריסאָן, דער קליינטשקער פירשט עפילאַטי, באַראָן פליאַש און
אַנדערע.

פלוצלונג האָט ראָקדיאַן געזאָגט:

— אַ! אָט איז פאַראַנדאַל!

דער מאַרקויז איז אַריין מיט די הענט ביי די לענדען; ער
איז געגאַנגען מיט דער רוהיגקייט פון אַ מאַנסביל, וואָס איז גוט
געבויט און וואָס קיין זאַך שטערט אים נישט.

לאַנדוי האָט אַרויסגעמורמעלט:

— דערדאָזיגער יונג איז אַנ'עכטער גלאַדיאַטאָר!

רֶאָקדיאַן האָט געפרעגט בערטענ'ען :

—איו עס וואָר, ער האָט חתונה מיט דער טאָכטער פון אייערע פריינד?

—דאָכט זיך, אַז אַזוי, —האָט געזאָגט דער קינסטלער. אָבער דידאָזיגע פראַגע, וואָס איז אים געשטעלט געוואָרען פאַר פאַראַנדאָל'ן, אין אָט דער מינוט, דאָ, אויף דעמדאָזיגען אָרט, האָט צוטרויסעלט אַליוויעס האַרץ דורך אַ שרעקליכער שפּי-רונג פון פערצווייפלונג און אויפּרעגונג.

און אין דער אייגענער רגע האָט ער מיט אַזאַ שאַרפּקייט דערשפּירט די אימה פאַר דער נאָנטער ווירקליכקייט, וואָס איז פּלוצלונג געבליבען שטעהן פאַר אים, אַז עטליכע מינוט צייט האָט ער זיך געמוזט ראַנגלען מיט אַריין-היה'שען בעגער אַ וואָרף צו טאָן זיך אויפ'ן מאַרקיו.

דערנאָך האָט ער זיך אויפּגעהויבען.

—איך בין מיד, —האָט ער געזאָגט—איך געה מיר שוין מאַכען מאַסאָזש.

פאַרבייגעגאַנגען אַן אַראַבער.

—אַכמעד, דו ביזט פריי?

—יא, הער בערטען.

און ער איז שנעל אַוועק—נישט צו דריקען די האַנט פאַ-ראַנדאָל'ן, וואָס איז לאַנגזאַם צו זיי צוגעגאַנגען.

אין רוה-זאַל, וואו אַלץ האָט געאַטעמט מיט מנוחה, האָט ער פערבראַכט נישט מער ווי אַ פּערטעל שעה. אַרום זענען גע-ווען אַריינגערוקטע צימערלעך און בעטלעך, פּערשטעלט מיט אַפּריקאַנישע פּלאַנצונגען, צווישען וועלכע עס האָט זיך אויפּגע-הויבען אַ רוישיגער שטראָם וואָסער פון אַ פּאָנטאַן, דעם קינסט-לער האָט זיך געדאַכט, אַז מען סטראַשעט אים, אַז מען יאָגט זיך נאָך אים, אַז דער מאַרקיו וועט זיך באַלד דאָ ווייזען, און דעמאָלט וועט ער אים בעדאַרפען געבען די האַנט.

און באַלד האָט ער זיך פון דאָסניי געפונען אויפ'ן בול-וואָר, פּערוזיהט מיט פּערוויאַלעטע בלעטער. זיי זענען שוין מער נישט געפאַלען. אַ ווילדער ווינט האָט די לעצטע אַראַבגערישע

אַבער דער טעפּיך פון די געלע און רויטע בלעטער האָט צו-
ליבן שלעכטען וועטער און ווינט געציטערט און גערוישט, כּוואַ-
ליעסווייז זיך איבערגעוואָרפּען פון אַ טראָטואַר צו אַ טראָטואַר.
און פּלוצלונג האָט זיך איבער די דעכער דורכגעטראָגען
אַ יאָמערִי, ווי פון אַ חיה און באַלד דערויף איז געקומען אַ וויל-
דער ווינט, וואָס האָט זיך אַזוי ווי געטראָגען פון מאַדעלען-
פּלאַץ, אַנצופאַלען אויפֿן בולוואַר.

יי אַראָבגעפאַלענע בלעטער האָבען אַזוי ווי געוואָרט אויף
אים, ביי זיין דערנענטערונג האָבען זיי זיך צונויפגעקנוילט אין
דער-הויך, געלאָפּען אים פאַראויס, זיך צונויפגעזאָמעלט אין הוי-
פענס, זיך געדערהט און אויפגעהויבען זיך סאַמע ביז די דעכער
פון די הייזער. דער שטאַרקער ווינט האָט זיי געטריבען ווי אַ
טשערעדע, וואָס איז זיך פּונאַנדערגעפּלויגען, פּונאַנדערגעלאָפּען
און געזוכט הילף הינטער די פאַרזיער ראָגאַטקעס, אויסער'ן
שטאָט, אונטער'ן אָפּענעם הימעל, און בשעת דער געדיכטער וואָל-
קען פון בלעטער און שטייב איז פּערשוואַנדען געוואָרען הינ-
טער די בערג פון מאַלוערב-קוואַרטאַל, זענען גאַסען און טראָ-
טוואַרען פּלוצלונג נאַקעט געוואָרען, משונה ריינע, פּונקט ווי זיי
וואָלטען אויסגעקערט געוואָרען.

„ווי זאָל זיין מיט מיר? וואוהין געהן?״ האָט זיך בערטען
געפרעגט און אַוועק אַהיים, גאַרנישט צוטראַכטענדיג.
ער האָט בעמערקט אַ צייטונגס-קאַסק. אַ זיבען אָדער אַכט
צייטונגען געקויפט; זאָל זיין מאַטעריאַל צום לעזען אַ שעה אָדער
צוויי.

— איך פּרישטיג אין דערהיים. — האָט ער געזאָגט, זיך אומ-
קערנדיג, און ער האָט זיך אויפגעהויבען אין זיין אַטעליע.
אַבער אַז ער האָט זיך אַנידערגעזעצט, האָט ער דערפיהלט,
אַז ער קאָן דאָ נישט פּערבלייבען. אין אים האָט געקאַכט די
ווילדקייט פון אַ חיה. די צייטונגען, וואָס ער האָט דורכגעקוקט,
האַבען אים נישט געקאַנט וויילען אויף אַ רגע און די געשעהע-
נישען, וואָס ער האָט דורכגעלייענט, האָט ער נאָר אויפגעכאַפט
מיט די אויגען— צום בעוואוסטזיין זענען זיי נישט דערגאַנגען.

אין אנהויב פון עפּיס אַנאַרטיקעל, וואָס זיין אינהאַלט האָט ער גאַרנישט געוואָלט אפילו משיג-זיין, האָט אים פּלוצלונג פּערהאַל-טען דער נאָמען הילערואַ. עס האָט זיך געהאַנדעלט וועגען אַ זיצונג פון פּאַלאַטע, וואו דער גראַף האָט געוואָנט עטליכע ווערטער.

דערדאָזיגער נאָמען האָט דערוועקט אין אים אויפּמערק-זאַמקייט און געצוואונגען לענגער זיך אַבצושטעלען אויף דער בעמערקונג וועגען דעם בערימטען טענאָר מאָנראָזע, וואָס האָט בעדאַרפט צום סוף דעצעמבער געבען אַ פּאַרשטעלונג אין דער גרויסער אָפּערע. לויט די צייטונגען איז פּאַרגעשטאַנען אַ גרויסער יום-טוב פון מוזיק. דער טענאָר מאָנראָזע איז מיט זעקס יאָר צוריק אוועקגעפאַרען פון פאַריז און איצט זיך אומגעקערט פון זיין נכיעה איבער גאַנץ אייראָפּאַ און אַמעריקאַ, וואָס איז דורכ-געגאַנגען מיט אונגעהערטען ערפּאָלג; דערצו האָט נאָך צוזאַמען מיט אים בעדאַרפט אַרויסטרעטען די בערימטע שוועדישע זינגע-רין כעלסאָן, וואָס אין פאַריז האָט מען זי שוין אויך נישט גע-הערט אַ יאָר פינף!

און פּלוצלונג איז אַליוויע'ן איינגעפאַלען אַנאַידעע, וואָס איז, דאַכט זיך, געקומען פון דער טיפּעניש פון האַרצען. אים האָט זיך געוואָלט פּערשאַפען אַנעט פּערגעניגען און זיין אויף דעמדאָזיגען ספּעקטאַקעל. ער האָט זיך אפילו דערמאָנט, אַז דער גרעפּינס טרויער קאָן שטערען דעמדאָזיגען פּראָיעקט און ער האָט לאַנג צוגעטראַכט אַזוינע קאָמבינאַציעס, וואָס זאָלען אים העלפען עס פּערווירקליכען. איינס איז נאָר מעגליך געווען. מען קאָן גע-מען אַ לאַזשע אויפּן סצענע, וואו מען קאָן זיצען כּמעט אונבע-מערקט, און אויב די גרעפּין וועט דאָך נישט איינשטימען צו געהן, דאַרף מען מאַכען אַזוי, אַז מיט אַנעט זאָלען געהן איר פּאַטער און די הערצאַגין. דעמאָלט וואָלט מען אפשר בעדאַרפט דער הערצאַגין אויך פּאַרלעגען די לאַזשע. אָבער דעמאָלט בעדאַרף מען אויך איינלאַדען דעם מאַרקיוז.

ער האָט זיך געקווענקעלט און לאַנג געטראַכט.

געוויס, די חתונה איז שוין בעשלאָסען, אפילו דער טאָג פון דער חתונה שוין בעשטימט.

ער האָט פּערשטאַנען דעם פּערלאַנג פון זיין פּריינדין, וואָס גיכער צו ענדיגען דערמיט, ער האָט פּערשטאַנען, אַז זי וועט זיך סטאַרען וואָס גיכער אָבצוגעבען די טאָכטער פּאַראַנ-דאַל'ן. דאָ איז ער געווען מאַכטלאָז. ער האָט נישט געקאָנט נישט שטערען, נישט ענדערן, נישט אָבציהען דאָס אָנקומען פון דערדאָזיגער געשעהעניש. אָבער, אויב מען מוז שלום-ווערען דער-מיט, איז אפשר נישט גלייכער צו פרובען בעהערשען זיך, פּער-באַרגען די ליידען, מאַכען אַנ'אַנשטעל פון אַ צופרידענעם, נישט אַריינפאַלען אין גרימצאָרן, ווי דאָס איז נאָר-וואָס געשעהן?

יאָ, ער וועט איינלאָדען דעם מאַרקיו, דערמיט בערוהיגען דער גרעפינט חשד און זיך פּערזיכערן מיט אַ פּריינדליכען שטע-געלע אין דעם הויז פון דעם יונגען קינפטיגען פּאַרל.

אָבגעפּרישטיגט, איז ער באַלד אַוועק אין דער אָפּערע צו בעשטעלען דאָרט איינע פון די לאָזשעס, וואָס זענען פּערבאַר-גען הינטער'ן פּאַרהאַנג. מען האָט זי אים פּערשפּראַכען. דעמאָלט איז ער אַוועקגעלאָפּען צו הילערוואַ.

די גרעפּין איז כּמעט באַלד אַרויסגעגאַנגען צו אים און, נאָך אינגאַנצען אויפּגערעגט פון דער נעכטיגער צאַרטער סצענע, האָט זי געזאָגט:

—ווי דאָס איז שען פון אייער זייט, וואָס איר זענט היינט געקומען!

ער האָט אַרויסגעמורמעלט

—איך האָב עפּיס פאַר איין.

—וואָס אַזוינס?

—אַ לאָזשע אויף דער סצענע אין דער אָפּערע, אויף דער

איינציגער פּאַרשטעלונג פון כּעלסאַן און מאַנראָזע!

—אָ! מיין פּריינד, ווי דאָס טוט באַנג! און מיין

טרויער?

—אָבער איר טראַגט דאָך אייער טרויער שוין באַלד פיר

מאַנאַטען?

— איך פערויכער אייך, אז איך קאָן נישט געהן.
 — און אַנעט? בעטראַכט זיך נאָר, עס איז דאָך מעגליך,
 אז מיר וועלען מער נישט האָבען אַזאַ געלעגענהייט.
 — מיט וועמען וועט זי, אַלואָ, געהן?
 — מיט'ן פאָטער און דער הערצאָגין, וואָס איך קאָן אויך
 איינלאָדען. איך האָב אפילו געוואָלט פאַרלעגען אַנאָרט אויך
 דעם מאַרקיוז.

זי האָט אים אַריינגעקוקט אין דער טיפעניש פון די אוי-
 גען און אין דער צייט האָט דער חשק אים צו קושען געברענט
 איר די ליפען. זי האָט איבערגע'חור'ט און זיך נישט בעשלאָסען
 צו גלויבען די אייגענע אויערן.
 — דעם מאַרקיוז?

— נו, יאָ.

און זי האָט פאַלד איינגעשטימט אויף דערדאָזיגער קאָמ-
 בינאַציע.

מיט אַ גלייכגילטיגער מינע האָט ער זיך פון דאָסני גע-
 ווענדט צו איר:

— איר האָט שוין בעשטימט זייער חתונה?
 — אַן, גאָט מיינער, כמעט. מיר האָבען אַ גרויסן זעהר צו
 איילען דערמיט, און בעזונדערס דערפאַר, וואָס די חתונה איז
 געווען בעשטימט נאָך פאַר דער מוטערס טויט. איר געדענקט?
 — יאָ, איך געדענק עס זעהר גוט. ווען-זשע וועט זיין די
 חתונה?

— אָנהויב יאָנואַר, וואַרשיינליך. איך ענשטולדיג מיר, וואָס
 איך האָב אייך פריער נישט געזאָגט דערפון.
 אַריין אַנעט, ער האָט דערפיהלט, ווי עס האָט אים גענו-
 מען אומשפרינגען דאָס האַרץ און די גאַנצע צערטליכקייט, וואָס
 ער האָט געשפירט צו איר, איז פערואַנדעלט געוואָרען אין פער-
 דרוס. אין זיין נשמה איז אַרויסגערופען געוואָרען צו איר יענע
 מאַדנע ליידענשאַפטליכע פיינטשאַפט, אין וועלכער עס ווערט
 פערואַנדעלט די ליבע, ווען עס שמייסט זי צו די אויפערדיגקייט.
 — איך וויל אייך וואָס פאַרלעגען-האַט ער געזאָגט.

די האָט בעמערקט :

—איר געהט, אַלזאָ, ענדגילטיג איבער אויף „איר“?
—הערט-נאָר, קינד מיינס. אך בין אינפאַרמירט וועגען אַ
געשעהעניש, וואָס בעדאַרף באלד פּערווירקליכט ווערען. איך פּער-
זיכער אייך, אַז דאָס איז סיי-ווי אונפערמיידליך. בעסער איצט
איבערגעהן אויף „איר“, איידער שפּעטער.
זי האָט געדריקט מיט די אַקסלען אַנ'אונצופרידענע, די
גרעפּין האָט געשוויגען און מיט ברייט-פּונאַנדערגעריסענע אויגען
שטאַרק געטראַכט פּון עפּיס.
אַנעט האָט געפּרעגט :

—וואָס האָט איר מיר געוואָלט פּאַרלעגען?
ער האָט איר מיטגעטיילט פּון דער קינפּטיגער פּאַרשטע-
לונג און וועגען די איינלאַדונגען, וואָס ער וויל מאַכען.
דאָס האָט זי שטאַרק ענטציקט און אין גרויס התפּעלות,
מיט אַ זשעסט פּון אַ קליין מיידעלע, זיך געוואָרפּען אים אויפ'ן
האַלז און געקושט אים אין ביידע באַקען.
ער האָט דערפּיהלט, אַז ער ווערט אַבגעשוואַכט, און אונ-
טער דער טאַפּעלער בערירונג פּון ביידע ליפלעך מיט זייער
פּרישען אַטעם, האָט ער דערשפּירט, אַז זיין קראַנקהייט איז
אונהיילבאַר.

די גרעפּין, קוים איינגעהאַלטען, האָט זיך געווענדט צו
דער טאַכטער :

—וויסטו, אַז דער פּאַטער וואַרט אויף דיר?
—יאָ, מאַמאַ, איך געה.
זי איז אַוועקגעלאַפּען און געשיקט אים מיט די פּינגער
לופּט-קושען.

באלד ווי זי אַרויס, האָט אַליוויע געפּרעגט :

—זיי וועלען מאַכען אַ ריזע?

—יאָ, אויף דריי מאַנאַטען.

—און אונגערן האָט ער אַרויסגעשפּעטשעט :

—נאָך בעסער!

—מיר וועלען אָנהויבען לעבען, ווי פריער—האַט געזאָגט
י גרעפּין.

ער האָט געזאָגט :

—איך פּערהאַף.

—אַבער דערווייל פּערגעסט מיך נישט.

—ניין, מיין פּריינד.

די נעכטיגע צערטליכקייט זיינע, בשעת זי האָט געוויינט
און זיין היינטיגער פּערלאַנג איינצולאָדען דעם מאַרקין, האָבען
געגעבען דער גרעפּין אַ שטאַטען פון האַפּנונג.

אינגליכען איז ער אַזוועק. נאָך קיין וואָך נישט אַזוועקגעגאַנגען
גען, ווי זי האָט פון דאָסניי מיט פייערליכער און אויפּעריגער
אויפּמערקזאַמקייט אויסגעפּאַרשט אויפ'ן געזיכט פון דעמדאָזיגען
מאָן די שפורען פון אַנגסט. זי האָט נישט געקאַנט נישט זעהן
דאָס אַלץ, ווייל דעם וועהטאָג, וואָס זי האָט געשפּירט אין אים,
האַט זי אַליין איבערגעלעבט; און דאָס, וואָס אַנעט איז שטענדיג
געווען נעבען איר, האָט איר יעדע מינוט דערמאַנט, אַז אַלע
אירע אַנשטרענגונגען זענען אומזיסט.

אַלץ האָט זי דערשלאָגען: אי די יאָרען, אי דער טרויער.
איר קאָקעטעריע, פול אַקטיוויטעט, וויסען, געשיקטקייט, וואָס צו-
ליב דעם איז זי דאָס גאַנצע לעבען געווען אַ זיגערין, איז פּלוצ-
לונג פּאַראַליזירט געוואָרען. דער שוואַרצער קאָסטיום, אין וועל-
כען זי איז איינגעפּאַסט געווען, האָט אונטערגעשטריכען איר
בלאַסקייט, איר אָבגעלעבט געזיכט, בשעת ער האָט אין דערוועל-
בער צייט צוגעגעבען שטאַרקען גלאַנץ דער יונגער שענקייט פון
איר טאַכטער.

ווייט האָט אויסגעזעהן יענע צייט, וואָס איז נישט לאַנג
געווען. בשעת אַנעט פּלעגט קומען קיין פּאַריז און זי פּלעגט
מיט שטאַלץ אונטערשטרייכען זייער ענליכקייט דורך דער קליי-
דונג. דעמאָלט האָט זיך עס איר געלוינט! איצט האָט זי געהאַט
אַ ווילדען פּערלאַנג אַראַבצורייסען פון זיך דיִדאָזיגע לוי-ה-קליי-
דער, וואָס האָבען זי העסליך געמאַכט.

ווען זי וואָלט געקאַנט אויסקלויבען קליידער לויט איר איי-

גענעם געשמאק, ווען זי וואָלט געקאָנט טראָגען געוועבען פון צאַרטע שאַטירונגען, וואָס זאָלען האַרמאָנירען מיט'ן פאַרב פון איר געזיכט! זיי וואָלטען צוגעגעבען אירע וועלקענדיגע יאָרען יענע קינסטליכע שענקייט, וואָס וואָלט נאָך געקאָנט ביישטעהן געגען דעם נאַטירליכען רייץ פון איר טאָכטער, און פון זיי ביי-דען וואָלט זי זיכער אויסגעוויזען צוציהענדיגער.

זי האָט אַזוי גוט געוואוסט דעם רושם פון די פערפירישע אַווענדטואַלעטען און די וויילע צוציהענדיגע פרימאָרגען-קליידער, אַט די הויז-קליידער, וואָס זענען זאָגאַר דערלויבט ביים פרישטיג מיט אינטימע פריינד, וואָס לאָזען-איבער דער פרוי ביז האַלבען טאָג דעם אַראַמאַט פון איר דערוואַכונג און גיבען אַזאַ ממשות'-דיגען וואַרימען איינדרוק פון דעם נאָר-וואָס פערלאָטען געלע-גער און דעם פאַרפומירטען שלאָפצימער.

אַבער וואָס קאָן מען טאָן אין דידאָזיגע לוייה-קליידער, אין דעמדאָזיגען אַרעסטאַנטען-באַלאַט, וואָס זי בעדאַרף טראָגען נאָך אַגאַנץ יאָר! אַגאַנץ יאָר! נאָך אַיאָר וועט זי זיין איינגעשלאָ-סען אין דידאָזיגע שוואַרצע, מאַכטלאָזע, בעזיגטע קליידער! אין אַמשך פון אַיאָר צייט וועט זי פיהלען, ווי זי ווערט עלטער פון טאָג-צו-טאָג, פון שעה-צו-שעה, פון מינוט-צו-מינוט אין דעם-דאָזיגען שוואַרצען שיידעל. וואָס וועט זיין מיט איר אין אַיאָר אַרום, ווען איר אַרימער קראַנקער קערפער, געפייניגט פון אירע איבערליכע וועהען, וועט זיך אַלץ ווייטער אַזוי שנעל אויסניצען? דידאָזיגע געדאַנקען האָבען זי שוין מער נישט פערלאָזט;

זיי האָבען איר קאַליע געמאַכט יעדע הגאה, פערוואַנדעלט אין צער אַלץ, וואָס האָט געקאָנט זיין פרייד, אונבערירט נישט אי-בערגעלאָזט קיין איין פערגעניגען. יעדע מינוט האָבען זיי גע-שטערט איר די רוה, פער'סמ'ט איר די שמחה. די גאַנצע צייט האָט זי געהאַט אַפיינליכע בעדערפעניש אַראַבצוטרויסלען פון זיך די-דאָזיגע משא, וואָס דערשטיקט זי אינגאַנצען. וואָלט נישט געווען דערדאָזיגער אָנגעבונדענער געדאַנק, וואָלט זי, ווי פריער, גע-ווען גליקליך, פּרעהליך, געזונד! זי האָט געפיהלט, אַז די נשמה איז איר פול לעבען און פרישקייט, דאָס האַרץ איז איר ווי

אלעמאָל יונג. זי האָט געשפירט דעם דורשט פון אַוועזען, וואָס הויבט ערשט אָן צו לעבען, אַ נישט-געשטילטען דורשט צו גליק, וואָס איז פיינליכער, ווי שטענדיג, און אַ ווילדע נאָגענדיגע בע-דערפעניש צו ליבען.

און אָט דאָס אַלץ, וואָס איז אָנגענעם, זיס, זאָנפט, פאָ-עטיש, דאָס אַלץ, וואָס בעפוצט דאָס לעבען און צווינגט אונז צו האַלטען עס טייער, געהט-אָוועק פון איר בלוז דערפאַר, וואָס זי איז אַלט געוואָרען! אַלץ איז געענדיגט! האָט זי דען נישט איבערגעלעבט דעם צושטאַנד פון זיסען מענוג און צערטליכקייט, וואָס זענען כאַראַקטעריסטיש פאַר יונגע מיידלעך און די אַטאַ-קען פון ליידענשאַפט ביי אַ יונגער פרוי? קיין זאַך איז נישט אַלט געוואָרען, אויסער איר קערפער, אויסער דער נישטיגער הויט, אויסער דעם צודעק, וואָס פעהילט די ביינער, וואָס איז ביסלעכווייז אויסגעניצט געוואָרען, ווי דאָס טשיכעל אויפ'ן מע-בעל-געהילץ. זי איז געווען צוגעשמידט צו דערדאָזיגער מאַ-טעריע, וואָס האָט זיך אויסגעניצט, און דאָס איז פאַר איר גע-וואָרען אַ פיושער וועהטאָג. דער אָנגעבונדענער געדאַנק האָט אַרויסגערופען אַ בעזונדערע הויט-שפירונג: זי האָט געפיהלט, ווי זי ווערט עלטער און אָט די שפירונג איז געווען אַ שטענדיגע, אַ דייטליכע, ווי די שפירונג פון קעלט אָדער וואַרימקייט, איר האָט זיך ווירקליך אויסגעדאַכט, אַז זי פיהלט אַ מין לייכטע שמאַרצונג, אַ לאַנגזאַמע בעוועגונג פון די קנייטשען אויפ'ן שטע-רען; זי האָט געפיהלט, ווי עס ווערען איר אָבגעשוואַכט די גע-וועבען אויף די באַקען און אויפ'ן האַלז, ווי עס פערמערן זיך די אונזעהליגע שטריכעלעך, וואָס צואַקערן די מידע הויט. ווי אַ מענש, דורכגענומען פון אַנ'עסענדיגער קראַנקהייט, האָט זי אונטער דער לאַסט פונ'ם שטענדיגען בעוואוסטזיין און שרעק, וואָס די אַרבייט פון דער איילענדיגער צייט האָט איר גורם-געווען, אָנגעהויבען קאָנטראַלירען די דאָזיגע אַרבייט מיט דער הילף פון שפּיגלען. די שפּיגלען האָבען זי געצויגען, גערופען און געצוואונגען צוצוגעהן צו זיי מיט אַ פער'עקשניט-אויסגע-ריסענעם בליק-זיך פון דאָסניי אָנצוקוקען, ווידער און ווידער

זעהן די הארטע שפורען פון דער צייט, אָנרירען זיי מיט דער האַנט און זיך בעסער איבערצייגען אין זיי. אין אָנהויב איז עס בלויו געווען אַ פאַרבייגעהענדיגער פערלאַנג, וואָס איז איר יעדעס מאָל בעפאַלען, ווען זי האָט בעמערקט אין שטוב אָדער אויסער דער שטוב די גלאַטקייט פון דעמדאָזיגען שרעקליכען שפיגעל. זי פלעגט זיך אָבשטעלען אויף די טראַטואַרען און זיך איינקוקען אין די וויטרינעס פון די קראַמען; ווי אַ צוגעשמידטע פלעגט זי שטעהן פאַר אַלע שפיגעלען, מיט וועלכע די קרעמער בעפוצען די פענסטער פון זייערע מאַגאָזינען. דאָס איז איבערגעאָנגען אין אַ קראַנקהייט, אין אַ מאַניע. זי האָט געהאַט אין טאָש אַ קליין פיין קעסטעלע פון העלפאַנד-ביין, אָנגעפילט מיט פּוּדער; דאָס איז געווען גרויס, ווי אַ ניסעל. דאָס אינערליכע דעקעל האָט געהאַט אַ שפיגעלע, און טיילמאָל אויפ'ן גאַס, געהענדיג, האָט זי עס פון-נאַנדערגעעפענט אין האַנט און צוגעטראָגען צו די אויגען.

אַז זי האָט זיך געזעצט לייענען אָדער שרייבען אין איר אויפנאַמצימער, האָט דער געדאַנק, וואָס האָט זיך איר אויף אַ מינוט פּעראַינטערעסירט מיט דער אַרבייט, פון דאָסניי זיך צו-ריקגעקערט צום זעלבען. זי האָט געקעמפט מיט זיך, געוואָלט זיך פּערגעסען, טראַכטען פון עפּיס אַנדערש, פאַרטועצען די אַר-בייט, אָבער אַלץ אומזיסט. דער פערלאַנג האָט זי היפּנאָטיזירט, זי האָט באלד אַוועקגעוואָרפען דאָס בוך אָדער די פּעדער און די האַנט האָט זיך איר מיט אַ האַסטיגער בעוועגונג אָנגעכאַפט פאַר'ן קלייניטשקען שפיגעלע אין אַראַם פון אַלטען זילבער, וואָס איז געלעגען ביי איר אויפ'ן טיש. אין דער געצייכענטער אַוואָל-ראַם פון שפיגעל איז אַריין איר גאַנץ געזיכט און האָט אויסגעזעהן ווי אַנאַלטער פאַרטרעט, אַ פאַסטעל-פאַרטרעט, וואָס די אַמאָלי-גע פּרישע פאַרבען זיינע זענען אָבגעקראַכען און פּערוועלקט געוואָרען. דערנאָך, נאָך אַ לאַנגען בעטראַכטען זיך, פלעגט זי מיט אַ מידער בעוועגונג אַוועקלעגען צוריק דאָס שפיגעלע און זיך צו-ריק נעמען פאַר דער אַרבייט. אָבער קוים דורכגעליענט אַ צוויי זייטלעך, קוים אָנגעשריבען אַ צוואַנציג שורות, האָט זי פון דאָס-ניי דערשפּירט אַ פּאָדערונג אַ קוק צו טאָן אין שפיגעל, און די

פאָדערונג איז געווען שטאַרק און פיינליך. און פון דאָסניי פלעגט זי אויסציהען די האַנט צום קליינעם שפיגעלע.

דאָס שפיגעלע איז פאַר איר געוואָרען אַ געווענטע און אַנאויפּרעגענדיגע זאַך, מיט וועלכער די האַנט קאָן זיך נישט שיידען! וויילעווייז האָט זי עס געכאַפט אין דער האַנט בשעת זי האָט אויפגענומען געסט, און צייטענווייז האָט דאָס שפיגעלע זי אַזוי אויפגערייצט, אַז איר האָט זיך געוואָלט שרייען. דרעהענ-דיג עס צווישען די פינגער, האָט זי עס טיילמאָל פיינט געהאַט, ווי אַ לעבעדיגע זאַך.

איינמאָל, אַרויסגעבראַכט פון זיך דורכ'ן קאַמף מיט דעם-דאָזיגען שטיקעל גלאָז, האָט זי עס אַ שליידער געטאָן אָן וואַנט; עס איז אַראָפּגעפאלען און צובראָכען געוואָרען.

אַבער אין אַ צייט אַרום האָט דער מאַן אַריינגעשטעלט אַ ניי שפיגעלע אין ראַם און עס איר צוריקגעגעבען: דאָס איז געווען קלערער און ריינער, ווי אַלעמאָל. האָט זי צוגענומען דאָס שפיגעלע, בעדאַנקט און בעשלאָסען שלום צו-ווערען מיט זיין עקזיסטענץ.

יעדען אָווענד, און יעדען פרימאָרגען האָט זי זיך פער-שלאָסען ביי זיך אין צימער און פון דאָסניי גענומען קאָנטראַך-לירען די העסליכע און פער'עקשנ'טע אַרבייט פון פּערוויסטונג. ביינאַכט, אין געלעצער, האָט זי נישט געקאָנט איינשלאָ-פען. האָט זי אָנגעצונדען ליכט, געלעגען מיט אָפענע אויגען און געטראַכט וועגען דעם, אַז שלאָפלאָזיגקייט און צער פּערענדיגען מיט פלייס די שרעקליכע אַרבייט פון דער צייט. אין דער נאַכט-שטילקייט האָט זי זיך צוגעהערט צום שלאָגען פון וואַנטווייגער און איר האָט זיך געדאַכט. אַז מיט זיין איינטעניגען מעסיגען טיק-טאָק סוד'עט ער איר אָן: „געהט, געהט, געהט,“ די צייט געהט. און דאָס האַרץ האָט זיך איר צוזאַמענגעדריקט פון וועה-טאָג אַזוי, אַז זי האָט געקערעכצט פון יאוש, כאָטש זי האָט פּער-שטאַפט דאָס מויל מיט'ן ליילעך.

אַמאָל האָט זי, ווי אַלע, זיך אָפּגעגעבען אַרעכנונג אין יאַרען, וואָס געהען-אָוועק, און אין די פּערענדערונגען, וואָס קו-

מען נאָך זיי. ווי אַלע, האָט זי יעדען ווינטער, יעדען פרי-
לינג און יעדען זומער צו אַנדערע און צו זיך גערעדט: „איך
האָב מיך שטאַרק פּערענדערט פון פּערגאַנגענעם יאָר.“ אָבער
זי איז נאָך אַלץ געווען שען, הגם די שענקייט איז גע-
ווען אַנאַנדערע, און זי האָט זיך נישט געוואָרנט וועגען דעם.
פריער פלעגט זי רוהיג קאָנסטאַטירען דעם לאַנגזאַמען גאַנג פון
דער צייט און איצט איז איר פלוצלונג קלאַר געוואָרען דער גע-
וואַלטיגער שטראַם פון רגע'ס. זי האָט אַזוי ווי פלוצלונג דער-
זעהן, ווי עס לויפען שעה'ן, דערזעהן זייער אימפעט, וואָס לאַזט
זיך נישט פיהלען, וואָס קאָן אָבער דערפירען ביז משוגע; דער-
זעהן די אונגענדליכע דעמילירונג פון קלייניטשקע איילענדיגע סע-
קונדעס, וואָס נאָען דעם קערפער און דאָס לעבען פון מענשען.
נאָך די דאָזיגע פייגליכע נעכט פלעגען קומען שעה'ן פון
שלעפּעריגקייט און פּערגעסען זיך. זי פלעגט ליגען איינגעהילט
אין די וואַרימע ליילעכער ביז וואַנען עס פלעגט זיך נישט וויי-
זען דאָס שטובמיידעל, וואָס פלעגט אויפהויבען די שטאַרען און
איינהייצען די אויווענס. און זי פלעגט נאָך אַלץ ליגען—אַ-
מע, אַ פּערגליווערטע אין עפיס אַ מאָדנעם צושטאַנד: דאָס איז
עפיס נישט געווען נישט קיין שלאָף און נישט קיין וואַך-זיין.
דער געדאַנק איז טעמפּ געוואָרען און דעמאָלט איז אין איר
נשמה געבוירען געוואָרען אַנאַינסטינקטיווע אונפערמיידליכע האָפּ-
נונג, יענע האָפּנונג, וואָס לעבט אין מענשען און פּרעהט אים
ביז דער לעצטער רגע.

און אַלע פרימאַרען, באַלד ווי זי איז נאָר אויפגעשטאַ-
נען פון בעט, האָט זי איצט אַרומגעכאַפט אַ שטאַרקער פּערלאַנג
צו בעטען גאָט, אויסבעטען ביי אים אַ טראַפּעלע מיטלייד צו זיך,
כאָטש אַ קלייניטשקע פּערלייכטערונג.

פלעגט זי זיך שטעלען אויף די קני. מיט פּערפּרעסטע לי-
פען, מיט אַ נשמה-קול, מיט וועלכען אַ מענש דערט מיט זיך
אַליין, האָט זי זיך געווענדט צו גאָט מיט אַ פייגליכער בקשה.
זי האָט שרעקליך געוואָלט זיין אויסגעהערט און געטרייסט; נאָ-
איוו אין איר צער, ווי אַלע גלויבענדיגע און כורעים-פּאַלענדיגע,

האַט זי נישט געצווייפעלט דערין, אַז גאָט הערט זי, אַז ער וועט זיך אויפּמערקזאַם בעציהען צו איר בקשה, אַז אירע אַנג-סטען וועלען אים רירען. זי האָט אים נישט געבעטען, ער זאָל טאָן פאַר איר דאָס, וואָס ער האָט קיינמאָל פאַר קיינעם נישט געטאָן, אַז ער זאָל איר פּערהיטען ביזן סאַמע טויט די שענ-קייט, פּרישקייט און רייך. געוויס, זי בעדאַרף עלטער ווערען אויך אַזוי, ווי זי בעדאַרף שטאַרבען. אָבער פאַרוואָס אַזוי שנעל? פאַראַן דאָך פּרויען, וואָס פּערבעהאַלטען זייער שענקייט ביז די שפּעטע יאָרען. אפשר וועט ער איר דערלויבען צו זיין איינע פון זיי? גאָט מיט זיין חסד קאָן איר איבערלאָזען נאָך אויף אַ יאָר צוויי אָדער דריי דאָס לעצטע ביסעל רייך, וואָס איז נוי-טיג צו געפעלען.

זי האָט נישט גערעדט פאַר גאָט די אַלע זאַכען, אָבער ווע-גען דעם האָט זי געזיפצט פאַר אים, אויסגיסענדיג די נישט-קלאָרע בקשות פון איר נשמה.

דערנאָך האָט זי זיך אויסגעהויבען, זיך אַגידערגעזעצט פאַר איר טואַלעטענטישעל און מיט דערזעלבער ליידענשאַפטליכער אַנשטרענגונג, ווי זי האָט נאָר-וואָס גאָט געבעטען, האָט זי זיך פּערטיפּט אין אירע קאָסמעטישע זאַכען, זיך גענומען פאַר'ן פּו-דער, פאַר איינרייבונגען, פאַר די בלייפּעדער, קישעלעך און בערשטעלעך און אויף אַזאַ אופן געשאַפען די שענקייט פון אַ גיפּסענער מאַסקע, וואָס איז שוואַך און נישט דויערהאַפּט.

VI.

אויפן בולוואַר זענען צוויי נעמען געווען ביי אלעמען אויף די ליפען: „עמאָ כעלסאָן“ און „מאַנראָזע“. וואָס נענטער צום בנין פון דער אָפּערע, אַלץ עפּטער זענען זיי איבערגע-חור'ט געוואָרען. אין אָווענד האָבען אונגעהויער-גרויסע אָפּישען צוגעשמידט צו דידאָזיגע נעמען די אויגען פון דורכגעהער און אין דער אָווענדלושט האָט זיך געשפּירט אַ גרויסע אויפ-רענונג.

פאַר'ן מאַסיווען בנין, וואָס הייסט, נאַציאָנאַלע מוויק-אַקא-דעמיע, איז געשטאַנען אַנ'עולם מענשען. אונטער'ן שוואַרצען הימעל האָט געבלייכט דער שענער פּראָנט פון בנין, און די מאַרמאָר-קאָלאָנעס פון דער גאַלעריע, בעלויכטען מיט אונבע-מערקטע עלעקטרישע פייערן, האָבען אויסגעוויזען ווי אַדעקא-ראַציע.

אויפן פּלאַץ האָט אַנאַטראַד אויף פּערד אויפגעקוקט אויף דער בעוועגונג. פון אַלע ווינקלען פון פאַריו האָט אָהער גע-שטראָמט אַנ'אונגעהויערע צאָל קאַרעטען, הינטער די אַראָבגע-לאָזטע פענסטעלעך האָבען זיך געזעהן פּאַליעס פון ליכטיגע גע-וועבען און קאָנטורען פון קעפּ.

קאַרעטען און לאַנדאַס זענען שורות'ווייז אַרונטערגעפאַרען אונטער דער אַרקע, געבליבען דאָרט שטעהן אויף אַרגע. פון די טרעפּלעך זענען אַרונטערגעשפרונגען גרויסוועלטליכע דאַמען און אַנדערע, פּערוויקעלט אין אָווענד-מאַנטלען, בעפּוצט מיט פעל, פּעדערן און שפיצען.

דאַמען, אויסגעפּוצט, ווי פּרינצעסינס, וואָס זייער האַלו און

אויערן האָבען געלויכטען מיט בריליאַנטען-פייערן און די לאַנגע שלעפעס האָבען זיך געשלענגעלט איבער די טרעפּ, האָבען זיך אויפגעהויבען אין דער-הויך, ווי אַוואַנדערליכע פּראָצעסיע. דער זאַל איז באַלד פול געוואָרען, וואָרום מען האָט מורא-געהאַט אַדורכצולאָזען כּאָטש איין נאָטע פון דידאָזיגע בע-רימטע אַרטיסטען. דער געוואַלטיג-גרויסער אַמפיטעאָטער, אונטער דעם בלענדענדיגען ליכט פּונם עלעקטרישען הענגלייכטער, איז געווען פול מיט מענשען און שטאַרקען געפילדער.

פון דער לאָזשע איבער דער סצענע, וואו עס זענען גע-זעסען די הערצאָגין, אַנעט, דער גראַף, דער מאַרקי, בערטען און הער דע-מיוואַדיע, האָט מען גאַרנישט געזעהן, אויסער די קוליסען, וואו מענשען האָבען געפלוידערט. אַרומגעלאָפען און גע-שריען; עס האָבען זיך געזעהן מעכאַניקער אין העמדלעך, הערן אין פּראַקען, אַרטיסטען אין קאָסטיומען. אָבער הינטער דעם גע-וואַלטיג-גרויסען אַראַפּגעלאָזטען פּאַרהאַנג האָט זיך געהערט אַ שטאַרק ברומען פון אַנ'עולט מענשען, עס האָט זיך געשפּירט דאָס דערביי-זיין פון אַ מענגע וועזענס, בעוועגליכע און אויפגע-רעגטע, און זייער אויפּרעגונג, האָט זיך געדאַכט, איז אַדורכגע-דרונגען דורכ'ן פּאַרהאַנג און דערגרייכט די דעקאָראַציעס. מען האָט בעדאַרפט שפּילען „פּויסט“.

מיוואַדיע האָט דערצעלט אַנעקדאָטען איבער דער ערשטער פּאַרשטעלונג פון „פּויסט“ אינ'ם לירישען טעאָטער, וועגען זיין ערשטען טיילווייזען דורכפאַל, נאָך וועלכען ער האָט דערנאָך געהאַט גרויס ערפּאָלג. ער האָט לאַנג גערעדט איבער די ער-שטע שפּילער פון דערדאָזיגער אָפּערע, ווי אַזוי זיי האָבען גע-זונגען פּערשידענע ערטער.

אַנעט, האַלב-אומגעקערט צו אים, האָט אים געהערט מיט יענער דורשיגער יונגער נייגיריקייט, מיט וועלכער זי האָט זיך בעצויגען צו אַלץ אין דער וועלט. נאָר צייטענווייז האָט זי צום חתן, וואָס האָט בעדאַרפט אין עטליכע טעג אַרום הערען איר מאַן, געוואָרען בליקען פול צערטליכקייט. זי האָט אים איצט ליב געהאַט, ווי עס ליבען אַלע נאַאיווע קינדער, זי האָט גע-

ליבט אין אים אירע האַפנונגען אויף מאַרגען, אין דער צוקונפט. די פער'שפורונג דורך דער ערשטער פרייד פון לעבען און דער שטארקער בעגער צו גליק האָט זי געמאַכט ציטערן פון פערגע-ניגען און דערוואַרטונג.

אָליוויע האָט אַלץ געזעהן, אַלץ געוואוסט, ער איז דער-גאַנגען ביז דער טימסטער ירידה אין זיין מאַכטלאָזער אויפער-גער ליבע, און שוין נישט זיין קערפער, נאָר דאָס האַרץ האָט אים געטליעט אויף די פלאַמען פון ליידען. אָליוויע איז געשטאַ-גען טיף אין דער לאַזשע און געקוקט אויף ביידען מיט'ן בליק פון אַ מענשען, וואָס איז פער'משפט צום טויט.

דריי מאָל האָט אַ קלאַפּ געטאָן, און פלוצלונג האָט דעם דיריזשאָרס שטעקעלע איבער'ן פיופיטער איבערגעריסען אַלע בע-וועגונגען, איינגעשטילט אַלע הוסטען און שעפטשערייען. דער-נאָך, נאָך אַ קורצען שטיל-שווייגען, האָבען זיך דערהערט די ער-שטע טאַקטען פון דער אובערטור וואָס האָבען אָנגעפילט דעם זאָל מיט דעם מעכטיגען סוד פון מוויק. זי האָט אַזוי ווי מיט אַנעץ אַרומגעלאַפט אונזער קערפער און אָנגעצונדען אונזערע גערווען און אונזערע נשמות מיט אַ פּאַעטישער פיהלפארער הי-צ-קראַנקהייט, אָנגעפילט די ליכטיגע לופט, וואָס מיר אַטעמען-אייך, מיט קלינגענדיגע כּוואַליעס, וואָס מיר הערען.

אָליוויע האָט זיך געזעצט טיף אין לאַזשע; ער איז גע-ווען שטאַרק אויפגערעגט, פונקט ווי די דאָזיגע קלאַנגען וואָלטען אָנגערירט זי וואונדען פון זיין האַרצען.

נאָר אַז דער פאַרהאַנג איז אויפגעהויבען געוואָרען, האָט ער זיך פון דאָסניי אויפגעשטעלט און צווישען די דעקאָראַציעס, וואָס האָבען פאַרגעשטעלט אַ קאַבינעט פון אַנ'אַלכימיקער, האָט ער דערזעהן דעם דאָקטאָר פויכט, שטאַרק פערטיפט אין זיינע רעיונות.

אַמאָל צוואַנציג האָט ער שוין געהערט די דאָזיגע אַפערע, ער האָט זי כמעט געקאָנט אויסוועניג און דעריבער נישט גע-קוקט אויף דער פאַרשטעלונג, נאָר אין זאָל אַריין. פון דער לאַ-זשע, וואָס איז געווען פערבאַרגען הינטער די קוליסען, האָט ער

געזעהן אַ קליין ווינקעל פון זאל, אָבער דאָסדאָזיגע ווינקעל. וואָס האָט זיך געצויגען פון אַרקעסטער ביו דער גאלעריע, האָט אים בעוויוזען אַ היבשען עולם מענשען, צווישען וועלכע ער האָט געזעהן פיל בעקאָנטע. אונטען, אויף די ערטער פאַרן אַרקעס-טער, זענען אין אַ שטרענגער שורה געזעסען מענשען אין ווייסע קראַואַטען. פאַר אַליוויע'ן איז עס געווען אַ מין אויסשטעלונג פון בעקאָנטע פּנימ'ער: וועלטליכע לייט, זשורנאַליסטען, אַרטיסט-טען. דאָ זענען געווען פאַרשטעהער פון אַלע קרייזען, וואָס לאָ-זען קיינמאָל נישט דורך די געלעגענהייט צו זיין דאָרט, וואו אַלע זענען. בעטראַכט די באַלקאָגען און לאָזשעס, האָט ער אין געדאַנק בעצייכענט יענע פרויען, וואָס האָבען געצויגען אויף זיך די אויפמערקזאַמקייט. די גרעפּין דע-לאַקריסט ביי זיך אין לאָ-זשע. אים ווירקליך געווען פול רייך און עטוואָס ווייטער האָט זי יונגע, נאָר-וואָס חתונה-געהאַטע פרוי-מאַרקיוזין ד'עבעלין-צוגע-שמידט צו זיך די לאָרנעטען. „אַ געלונגענער דעביוט“ — האָט בערטען זיך געזאָגט.

מיט גרויס אויפמערקזאַמקייט, מיט אָפּענהערציגער סימ-פאַטיע האָט מען געהערט דעם טענאָר מאָנראָזע, וואָס האָט אין קלאַנגען געקלאָגט אויפ'ן לעבען.

אַליוויע האָט געטראַכט: „סאַראַ מין חוּק! אָט איז פּויסט, דער געהיימער גרויסער פּויסט זינגט פון שרעקליכען יאוש, פון וועלט-הבל, און אָט דער עולם פרעגט מיט אונרוהיגקייט, צי האָט זיך נישט פּערענדערט מאָנראָזעס קול“. דעמאָלט האָט ער ווי אַנדערע, זיך גענומען צוהערען און דורך די באַנאַלע ווער-טער פון דער ליברעטאָ, דורך דער מוזיק, וואָס וועקט טיף אין דער נשמה פּערבאַרגענע געריהלען האָט ער אַזוי חי פּלוצלונג משיג-געווען, וואָס פאַר אַ פּויסט-נשמה געטע האָט פּערטראַכט. ער האָט אַמאָל געלייענט דידאָזיגע פּאַעמע און געווען זעהר אַ הויכער מיינונג איבער איר שענקייט, אָבער זי האָט אים עפּיס וועניג גערעגט. און אָט האָט ער פּלוצלונג דערפיהלט די גאַנצע אונגעדליכע טיפּקייט אירע, וואָרום אים האָט אויסגעוויזען,

אז אין דעמדאָזיגען אָווענד ווערט ער אַליין פּערוואַנדעלט אין פּויכט.

לייכט אויסגעבויגט פּאַראַויס, אָנגעלעבט אויפֿן באַריער פון לאַזשע, איז אַנעט געווען בלויו געהער. אַ צופּרידענע שעפּטשע-ריי האָט זיך דערהערט צווישען פּובליקום, ווייל מאַנאַָזעס קול האָט אויסגעוויזען גאָך בעסער אַוועקגעשטעלט, גאָך זעפּטיגער, ווי פּריער.

בערטען האָט פּערמאַכט די אויגען. שוין אַ אַחדש צייט, ה אַלץ, וואָס ער האָט געזעהן, אַלץ, וואָס ער האָט איבערגעלעבט, אַלץ, וואָס ער האָט געטראָפּען אין לעבען איז באַלד פּערוואַנ-דעלט געוואָרען אין אַ דעטאַל פון זיין ליבע. די גאַנצע וועלט און זיך האָט ער אָבגעגעבען אַלס קרבן דערדאָזיגער אידעע, וואָס וויל נישט אָבטרעטען. אַלץ, וואָס ער האָט איינגעפונען פאַר שען, ראַפּינירט, אַלץ, וואָס ער האָט אַליין געקאָנט בעשאַ-פען שענעס—דאָס אַלץ האָט ער אין געדאַנק באַלד פּאַרגעלעגט זיין קלייניטשקער פּריינדין, און ער האָט מער נישט געהאַט קיין איין געדאַנק, וואָס זאָל נישט געהערן זיין ליבע. טיף אין זיין נשמה האָט ער זיך צוגעהערט צו די אָבקלאַנגען פון פּויסט'ס בעקלאַנגען זיך. און ער האָט געוואָלט שטאַרבען, מאַכען אַ סוף מיט די אַלע אָנגסטען, מיט די אַלע ליידען, וואָס אים האָט גע-געבען דאָס אונגליקליכע געפיהל. ער האָט געקוקט אויף אַנעטס פיינעם פּראָפּיל און געזעהן, ווי דער מאַרקוז דע-פּאַראַנדאַל, וואָס איז געזעסען הינטער איר, האָט אויך געקוקט אויף איר.

ער האָט זיך געפיהלט אַלט, אָבגעלעבט, פּערלאָרען! אַך! מער אויף גאַרנישט וואַרטען, מער אויף קיין זאָך נישט האָפען, נישט האָבען אפילו דאָס רעכט צו האָפען, פיהלען זיך אַרויס-געשליידערט, פיהלען, אַז דאָס לעבען האָט געגעבען דעמיסיע, פונקט ווי אַנאַלטען בעאַמטען, וואָס האָט אויסגעדינט זיין צייט און געענדיגט זיין קאַריערע... וואָס פאַר אַ מיין אונדערקלערלי-כער וועהטאַג!

עס האָבען זיך דערהערט אַפּלאַדיסמענטען, מאַנאַָזעס טרי-

אומפען האָבען זיך אָנגעהויבען. און מעפיסטאַפּעל לאַבאַריער איז פּלוצלונג אויסגעוואַקסען פון דער ערד.

אַליוויע, וואָס האָט אים קיינמאָל נישט געזעהן אין דער ראָל, האָט זיך פון דאָסניי גענומען צוהערען. פון אָנהויב האָט די ערינערונג וועגען ד'אַבען, וואָס האָט מיט זיין נידעריגען קול אַריינגעלעגט אַוויפיל דראַמאַטיום אין זיין ראָל און דערנאָך ווע-גען פאַר, וואָס זיין באַריטאָן האָט אַווי זיס געקלונגען, צווייט אים אויף עטליכע מינוט.

נאָר פּלוצלונג האָט אים שטאַרק צוטרויסעלט די פּראָזע, וואָס מאַנראָזע האָט אויסגעזונגען מיט אונגעהויערער קראַפט.

פּויסט האָט געזאָגט צום טייוועל

„גיב מיר דעם אוצר, וואָס נעמט אַלץ אַריין אין זיך! אָ.

גיב מיר יוגענד!“

און עס ווייזט זיך דער טענאָר אין אַ זיידענער פעלערינע, מיט אַ שווערד ביי דער זייט, אין אַ הוט מיט פעדערן, אַנ'עלע-גאַנטער, אַ יונגער, וואָס איז חנ'עוודיג מיט זיין מאַנירליכער שענקייט פון אַ זינגער.

אין זאל האָט מען זיך איבערגעשעפטשעט. ער איז געווען זעהר שען און געפעלען געווען פרויען. אָבער אַליוויע האָט, פערקערט, זיך געשפירט ענטטוישט, ווייל די פיינליך-קלאָרע פּערוואַנדלונג פון געטעס דראַמאַטישער פּאַעמע איז פּערשוואַונ-דען געוואָרען אַ דאַנק דערדאָזיגער מעטאַמאָרפּאָזע. איצט זענען פאַרביי זיינע אויגען דורכגעגאַנגען בלויו בילדער, פול מיט שע-נע מעלאָדיעס, מיט טאַלענטירטע אַרטיסטען, וואָס האָבען אים בלויו אינטערעסירט מיט זייער קול. דערדאָזיגער מאַן אין דער זיידענער פעלערינע, אָט דער שענער יונג וואָס האָט געמאַכט מיט זיין קול פּערשידענע קונצען און בעוויזען זיינע לענדען און היכע נאַטען, איז אים נישט געפעלען געווען. ער איז שוין מער נישט ענליך געווען צו דעם עכטען, פעסטען און ביי-טריבען ריטער פּויסט, וואָס האָט בעדאַרפט פּערפירען מאַרגאַריטען.

ער האָט זיך ווידער אַנידערגעזעצט אין די נאָר-וואָס גע-

העוּסע פּראָזע איז אים ווידער געקומען אויפ'ן זינען:

גיב מיר דעם אוצר, וואָס נעמט אַלץ אַרײַן אין זיך. אָ,
גיב מיר יוגענד!"

ער האָט זי געמורמעלט דורך די צײַן, מיט וועהטאָג האָט
זי זיך אים אָפגערופען טיף אין דער נשמה, און בשעת זײַנע
אויגען זענען צוגעשמידט געוואָרען צום בלאַנדען קעפעל פון
אַנעט, וואָס איר געשטאַלט האָט זיך אײַנגעפאַסט אין דער פיר-
עקיגער עפענונג פון דער לאַזשע, האָט ער דערשפּירט די גאַנ-
צע ביטערניש פון זײַן בעגער, וואָס קאָן נישט מקוים-ווערען.
אַבער מאָנראַזע האָט פּערענדיגט דעם ערשטען אַקט אַזוי
זוט, אַז ער האָט אַרויסגערופען ענטציקונג, עטליכע מינוט צײַט
האָט דער גערויש פון אַפלאַדיסמענטען, די טופעריי פון פּיס און
די געשרײַען בראַוואַ פּערהילכט דעם זאַל, ווי דאָס ברומען פון
אַטמורמווינט. אין אַלע לאַזשעס האָבען פרויען געקלאַפּט אײַן
האַנטשו אין דער צווייטער, די מענער זענען בעת מעשה גע-
שטאַנען הינטער זיי און געשרײַען, אַפלאַדירענדיג. דער פּאַרהאַנג
איז געפאַלען און פון דאָסניי זיך אַ פּאַר מאָל אויפגעוויבען און
אַלעמענס עקסטאַז איז נישט געשטילט געוואָרען. דערנאָך, בשעת
דער פּאַרהאַנג האָט זיך אַראָפגעלאָזט צום דריטען מאָל און אָב-
געטיילט פון פּובליקום די סצענע און די אינערליכע לאַזשעס,
האָט די הערצאָגין און אַנעט נאָך אַלץ אַפלאַדירט; דערפאַר האָט
זיי דער טענאַר בעדאַנקט דורך אַ קלייניטשקען חשוב'ען שאַקעל
מיט'ן קאַפּ.

אָ, ער האָט אונז געזעהן?—האָט אַנעט געזאָגט.

—אַזעלטענער אַרטיסט!—האָט אויסגעשרײַען די הערצאָגין.
און בערטען, אַרויסרוקענדיג זיך פּאַראויס, האָט געקוקט
מיט אַ געמישטען געפיהל פון פּערדרוס און פּעראַכטונג אויפ'ן
אַקטאָר, וואָס איז בײַ די אַרויסרופונגען פּערשוואַנדען געוואָרען
הינטער די קוליסען מיט לייכט-שאַרענדיגע טריט, אַרויסשטעלענ-
דיג פּאַראויס אַפּס, מיט אַ האַנט אויף דער זײַט, נאָך אין דער-
זעלבער פּאָזע פון אַ העלד אין אַ פּיעסע.

מען האָט גערעדט פון אים. זײַן ערפּאָלג בײַ פּוּלען האָט
פּערשאַפען אַזויפיל טומעל, וויפיל זײַן טאַלענט. ער האָט בע-

רייזט אַלע רעזידענצשטעט און אומעטום אַרויסגערופען עקסטאַז
 ביי פרויען, וואָס האָבען פריער געוואוסט, אַז ער ווירקט אונגע-
 הויער; מיט האַרצקלאַפּעניש האָבען זיי געוואַרט דערויף, ווי ער
 וועט זיך ווייזען אויף דער סצענע. מען האָט, איבעריגענס, גע-
 שמועסט, אַז די סענטימענטאַלע משוגעת'ן האָבען אים וועניג גע-
 רירט, און ער האָט זיך בעגרענצט מיט די מוזיקאַלישע טריאומ-
 פען. מיוואַדיע האָט דערצעלט אין פּאַרוזיכטיגע ווערטער—צוליב
 אַנעט—אויס דעם לעבען פון דעמדאָזיגען אויסגעצייכענטען אַר-
 טיסט, און די הערצאָגין, אַ צוהיצטע, האָט אָנגעהויבען פּער-
 זיכערן, אַז זי פּערשטעהט און איר זענען געפּעלען די אַלע
 משוגעת'ן, וואָס ער זאָל זיין די סבה פון זיי. אַזוי שטאַרק גע-
 פעלט ער איר, ווי אַ צוציהענדיגער, שענער, עלעגאַנטער, אונגע-
 ווענליכער מוזיקאַנט.

—ווי פּאַרט קאָן מען ביישטעהן קעגען אַ מענשען מיט אַזאַ

שטים.

אָליווע איז ביזו געוואָרען און אָנגעהויבען ריידען מיט
 ביטערניש. ער האָט זיך אָפּגעזאָגט צו פּערשטעהן די פּערקאָט-
 קייט אין אַנאַקטאָר, אין אַט דעם אייביגען פּאַרשטעלער פון
 מענשליכע טיפּען, וואָס פּערזענליך זענען זיי אים אַלע פּרעמד,
 וואָס קומט אַנאָויסגעפּוצטער אַלע אָווענד אין אַ נייער ראָל.
 —איר אויפּערט צו זיי—האָט געזאָגט די הערצאָגין—איר
 אַלע, סיי וועלטליכע לייט, סיי קינסטלער האָט פּיינט ארטסיס-
 טען, ווייל זיי האָבען מער ערפּאָלג פאַר אייך.
 דערנאָך האָט זי געפּרעגט אַנעט:

—נו, און דו, קינד, דו טרעסט איצט אַריין אין לעבען,
 דו קוקסט נאָך אויף אַלץ מיט געזונטע אויגען, ווי זעהט דיר
 אויס דערדאָזיגער טענאָר?

אַנעט האָט געענטפּערט מיט איבערצייגונג:

—איך? איך זעה נישט איין, אַז ער איז זעהר שען.

עס האָבען זיך דערהערט דריי קלעפּ, וואָס האָבען אָנגע-
 זאָגט דעם אָנהויב פון צווייטען אַקט; דער פּאַרהאַנג האָט זיך
 אויפּגעהויבען און געוויזען די סצענע ביים טעמפּעל.

כעלסאָנס אויפטרײט איז געווען אַנ'אויסגעצייכענטער. ביי איר האָט זיך, אפנים, אויך ענטוויקעלט די שטים און זי האָט זי בעהערשט מיט אַ זעלטענער זיכערקייט. דאָס איז באמת געווען אַ גרויסע וואונדערליכע זינגערין, וואָס איר וועלט-טריאומף איז געווען גלייך צום רום פון אַ ביסמאַרק אָדער אַ לעטעפּס. בשעת פויסט איז צוגעגאַנגען צו איר און מיט זיין פער'-שופ'טער שטים אויסגעזונגען דיאָזיגע חנ'עוודיגע פראָזע:

„קאָן איך מיט'ן שעגעס מיידעל

געהן צוזאַמען? איך בעגלייטען.“

און בשעת די בלאַנדע שענע רייצענדיגע מאַרגאַריטע האָט

גים געענטפערט:

„נישטאָ קיין שענע מיידעל דאָ!

אַהיים קאָן איך אליין נאָר געהן.“

איז איבער'ן גאַנצען זאָל דורכגעלאָפּען אַ ציטער פון התפעלות. און אַז דער פאָרהאַנג איז געפאַלען, איז דער געשריי און ליאַרם געווען שרעקליך גרויס און אַנעט האָט אַזוי לאַנג אַפלאָ-דירט, אַז בערטען האָט זי געמוזט אָנכאַפּען פאַר די הענט—זי זאָל אויפהערען. אַ נייער וועה האָט אים איצט געמוטשעט. בשעת'ן אַנטראַקט האָט ער געשוויגען, ווייל זיין אָנגעשטרענגטער פינד-ליכער געדאַנק האָט זיך געדרעהט הינטער די קוליסען. ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, ווי דער עקעלדיגער זינגער, וואָס האָט אַזוי אויפגערגט דאָסדיאָזיגע מיידעלע, האָט געפאַרבט די באַקען. דערנאָך האָט זיך אויפגעהויבען דער פאָרהאַנג; עס האָט זיך געוווּזען די דעקאָראַציע פון גאַרטען.

עפּיס אַ מין ליבע-פיבער האָט זיך באַלד פערשפרייט אי-בער'ן גאַנצען זאָל, וואָרום נאָך קיינמאַל האָט דידיאָזיגע מוזיק, וואָס איז אַזוי ווי געווען געוועבט פון קישען, נישט געהאַט אַזוי-נע צוויי אויספירער. דאָס זענען שוין מער נישט געווען קיין צוויי בערימטע אַקטאָרען: מאַגנאַזע און כעלסאָן; דאָס זענען געווען צוויי וועזענס פון אַנ'אידעאָלער וועלט; דאָס זענען כמעט קיין וועזענס נישט געווען—צוויי שטימען זענען דאָס געווען: די

אייביגע שטים פון מאַנספערשויך, וואָס האָט ליב, די אייביגע שטים פון דער פרוי, וואָס גיט נאָך. און אָט די צוויי שטימען צוזאַמען האָבען גערעדט וועגען יענער גאַנצער פּאָעזיע, וואָס נעסטיגט זיך אין מענשען.

פויסט האָט געוונגען:

„לאַז, לאַז מיר קוקען אויף דיר.“

און אין די לייכט-דערשטיקטע קלאַנגען פון זיין קול האָט זיך געשפירט אַזאָ אויסדרוק פון פּערגעטערונג, בעגייסטערונג און געבעט, אַז אויף אַ מינוט האָט אַלע הערצער אין זאַל אַרומגע-כאַפט דער פּערלאַנג צו ליבען.

אַליווע האָט זיך דערמאָנט, אַז ער האָט אַליין געשעפּ-טשעט די דאָזיגע ווערטער אין פאַרק אין ראָנסיער, אונטער די פענסטער פון שלאָס. ביז אַהער האָבען זיי אים אויסגעוויזען עטוואָס באַנאַל, און איצט האָבען זיי זיך געבעטען צו אים אויף די ליפען, ווי אַ לעצטער אויסגעשריי פון ליידענשאַפט, וואָס ער האָט נאָך געקאַנט דערוואַרטען דאָ, אין דעמדאָזיגען לעבען.

דערנאָך האָט ער מער גאַרנישט געהערט, מער גאַרנישט געזעהן. זיין האַרץ איז צוריסען געוואָרען אויף שטיקער פון אַ שווערער שניידגער אַטאַק פון אויפּעריגקייט, ווייל ער האָט גע-זעהן, ווי אַנעט האָט צוגעטראָגען איר טיכעל צו די אויגען.

זי האָט געוויינט! הייסט עס, אַז איר האַרץ האָט דערוואַכט, אויפגעלעבט, געווען אונרהיג, איר קליינטשיק הערצעלע פון אַ פרוי, וואָס האָט נאָך גאַרנישט געוואוסט. דאָ, סאַמע נעבען אים, גאַרנישט טראַכטענדיג פון אים, איז פאַר איר האַרץ ענטדעקט געוואָרען, אַז ליבע קאָן צוטרויסלען אַ מענשען, און די דאָזיגע ענטדעקונג, די דאָזיגע פּערטרויונג אין די סודות פון ליבע האָט איר געגעבען צו שפירען דערדאָזיגער צרה'דיגער זינגער-קאָ-מעדיאַנט.

אַך, ער האָט שוין מער גאַרנישט געהאַט געגען דעם מאַר-קין דע-פאַראַנדאַל, געגען דעמדאָזיגען שוטה. וואָס האָט קיין זאַך נישט געהערט, נישט געוואוסט, נישט פּערשטאַנען! אָבער ווי העסליך און פיינדליך איז אים איצט געווען יענער מאַן, וואָס

איז איינגעצויגען אין טריקא, וואָס האָט געקאָנט אָנצוינדען די־אָ-
זיגע מיידעלשע נשמה.

ער האָט זיך געוואָלט וואַרפען צו איר, ווי מען וואַרפט
זיך צו אַ מענשען, וואָס קאָן צומורשט ווערען פון אַ צוֹיאַגטען
פּערד, כאַפען זי פאַר דער האַנט, אַוועקטראַגען, ציהען זי נאָך
זיך, זאָגען איר: „לאַמיר אַוועקגעהן פון דאַנען! אַוועקגעהן! איך
בעט אייך!“

ווי זי האָט געהערט, ווי זי האָט געציטערט! און ווי ער
האָט געליטען! ער האָט שוין איינמאָל איבערגעלעבט אַוויגע
יסורים, אָבער דעמאָלט זענען זיי נישט געווען אַזוי פּיינליך. ער
האָט זיך דערמאָנט אָן זיי, וואַרום יסורים פון אויפערן לעבען
תּידער און ווידער אויף, בשעת עס ווערען פון דאָסניי
געעפענט די אַלטע וואונדען. צום ערשטען מאָל איז עס גע-
שעהן אין ראָנסייער, בשעת זיי האָבען זיך צוריקגעקערט פון
בית-עולם; ער האָט דעמאָלט צום ערשטען מאָל דערפּיהלט, אַז
זי געהט אַוועק פון אים, אַז ער האָט קיין מאַכט נישט איבער
איר, איבער דעמדאָזיגען קליינעם מיידעלע, וואָס איז ווילד, ווי
אַ יונג היה'לע. אָבער דאָרט, בשעת זי האָט אים אויפּגערגט,
אַנטלויפענדיג פון אים, אָנצורייטען בלומען, האָט ער הויפטזעכל-
ליך געהאַט אַ גראָבען פּערלאַנג אויפצוהאַלטען זי, נישט לאָזען
איר זיך בעוועגען, צוהאַלטען איר קערפּער נעבען זיך; אָבער
איצט איז איר נשמה אַוועק פון אים, זי לאָזט זיך שוין נישט
כאַפען. אַך, ער האָט נישט איינמאָל איבערגעלעבט דעמדאָזיגען
צאַפלענדיגען וועהטאָג, אָט די קלייניטשקע שטעך, אין וועלכע דו
ביוט זיך אַליין נישט מודה און וואָס לאָזען-איבער אַ סך ביילען
אין פּערליבטען האַרצען. ער האָט זיך דערמאָנט אָן די שווערע
שפּירונגען פון קליינליכען אויפערן, וואָס האָבען זיך ווי אַפּטע
קלעפּ געשאַטען אויף אים פון טאָג צו טאָג. יעדעס מאָל, ווען
עפּיס האָט אַרויסגערופען אין אַנעט אויפּמערקזאַמקייט, ענטציקונג,
ליבע אָדער פּערלאַנג, האָט ער געאויפּערט, געאויפּערט פּערבאַר-
גען, אָבער שטענדיג. ער האָט זי געאויפּערט צו דעם אַלעם,
אויף וואָס זי האָט גע'פּטר'ט צייט, אויף וואָס זי האָט געקוקט,

וואָס האָט אַרויכגעוואָפּען אין איר פּרעהליכקייט, פּערוואַונדערונג אָדער מיטגעפיהל, ווייל דאָס אַלץ האָט זי צוגענומען פון אים; ער האָט געוואַפּערט צו דעם אַלעם, וואָס זי האָט געטאָן אָהן אים, צו אַלעם, וואָס ער האָט נישט געוואוסט, צו איר שפּאַציר-רען, צו אירע ביכער, צו אַלעם, וואָס איז איר געווען געפּעלען, צום אָפּציר, וואָס איז העלדיש פּערוואַונדעט געוואָרען אין אַפּרי-קאָ און גאַנץ פּאַרזי האָט זיך מיט אים בעשעפּטיגט אַכט טעג צייט, צום אויטאָר, וואָס זיין ראָמאַן איז געלויבט געוואָרען, צום יונגען אונבעקאַנטען פּאַעט, וואָס זי האָט אים קיינמאַל נישט גע-זעהן, נאָר מיוואַדיע האָט געלייענט הויך זיינע לידער, צו אַלע מענער, וואָס מען האָט געלויבט פאַר איר כּאָטש אין סאַמע באַ-נאַלע פּראָזען; וואָרום בשעת דו האָסט ליב אַפּרוי, קאָנסטו אָהן אונרוהיגקייט נישט אַ טראַכט טאָן וועגען דעם, אָז זי קאָן זיך בעציהען צו עמיצען אפילו מיט דעם קלענסטען אינטערעס. דער פּערליבטער שפּירט אין זיין האַרצען אַ געוואַלטיגע פּאָדערונג צו זיין פאַר דער פּרוי דער איינציגער אין דער וועלט. ער וויל, אָז אויסער אים זאָל זי מער גאַרנישט זעהן, נישט וויסען, נישט שעצען. און באַלד ווי זי מאַכט אַ בעוועגונג צו זעהן אָדער צו דערגעהן עפּיס, ווילט זיך פּערלויפּען פאַראויס פאַר איר בליק און אַבציהען אים, דערשטיקען אים, און אויב דאָס געלינגט נישט, ליידיסטו אָהן אַ מאָס.

און אַליוויע האָט זיך געמוטשעט, קוקענדיג אויף דעמדאָזי-גען זינגער, וואָס האָט אַזוי ווי געזייהט און געשניטען ליבע אין דעמדאָזיגען זאָל. און ער האָט געהאַסט די גאַנצע וועלט פאַר דעם טריאומף פון דעמדאָזיגען טענאַר—די פּרויען דערפאַר, וואָס זיי זענען געזעסען אין די לאַזשעס פול התלהבות, די אויסוואר-פּען-מענער דערפאַר, וואָס זיי האָבען געשאַפּען דעם יום-טוב דעמדאָזיגען פּאַצעט.

אַרטיסטו ער הייסט ביי זיי אַרטיסט, גרויסער אַרטיסט! און ער, דערדאָזיגער פּאַיאָן, וואָס פּערוואַנדעלט אַ פּרעמדען געדאַנק, האָט אַזאַ ערפּאָלג, וואָס דער אויטאָר אַליין געניסט קיינמאַל נישט פון אים, יאָ, אַזוי איז דער יושר און פּערשטאַנד פון די

וועלטליכע לייט, דיראָזיגע עם-הארצים-דילעטאַנטען, אויף וועלכע עם אַרבייטען דאָס גאַנצע לעבען ביוֹן טויט די גרעסטע מייסטער פון מענשליכער קונסט. ער האָט געזעהן ווי זיי אַפלאָזירען, שרייען, ענטזיקען זיך. און די אַלטע פיינדשאַפט, וואָס האָט זיך שטענדיג גענעסטיגט אין דער טיפעניש פון זיין שטאַלצען האַרץ פון אַ פלעביי, האָט, אויסוואַקסענדיג, זיך פּערוואַנדעלט אין ווילדען האָס צו דיראָזיגע שוטים, וואָס זענען געוואָרען אַלמעכטיג בלויז לויטן רעכט פון געבוירען און עשירות.

ביוֹן סוף פון דער פּאַרשטעלונג איז ער געזעסען שוויי-גענדיג, געפייניגט פון זיינע מחשבות; דערנאָך, אַז עס זענען איינגעשטילט געוואָרען די לעצטע געשרייען פון עקסטאַז, האָט ער פּאַרגעלעגט זיין האַנט דער הערצאַגין. אין דער אייגענער צייט האָט דער מאַרקיו גענומען אַנעט אונטער'ן האַנט. זיי זע-בען אַוועק מיט די ברייטע טרעפּ אין אַ שטראָם פון פרויען און מענער, וואָס זענען געגאַנגען אַראָב און געשטראַלט מיט זייערע גאַקעטע אַקסלען, רייכע קליידער און שוואַרצע פּראַקען. דערנאָך האָט זיך די הערצאַגין, דאָס יונגע מיידעל, איר פּאַטער און דער מאַרקיו אריינגעזעצט אין לאַנדאָ, און אַליווע בערטען איז פּער-בליבען אַליין מיט מיוואַדיען אויפ'ן אַפּערן-פלאַץ.

פּלוצלונג האָט ער דערפיהלט אין זיין האַרץ אַ וואַרימקייט צו דעמדאָזיגען מענשען אָדער, ריכטיגער, אַ נאַטירליך געפיהל, וואָס דו שפּירסט צו אַ בן-עיר, ווען דו טרעפּסט אים אין אַ וויי-טען לאַנד. דאָ, אין דערדאָזיגער מחנה פון פרעמדע גלייכגילטי-גע מענשען, האָט ער זיך געפיהלט פּערלאָרען, און מיט מיוואַדיען האָט ער דאָך געקאַנט ריידען וועגען איר.

ער האָט אים גענומען אונטער'ן האַנט.

— איר וועט נאָך וואַרשיינליך נישט געהן אַהיים—האָט ער געזאָגט—דאָס וועטער איז שען. מיר וועלען זיך עטוואָס דורכגעהן.
— גערן.

זיי זענען אַוועק מיט דער גאַס מאַדלען צווישען דעם נאַכט-עולם און יענער בעלעפונג, וואס רוישט אויף די בולוואַ-פּלאַץ ביים אַרויסגעהן פון טעאַטער.

מיוואדיע האָט געהאַט אין קאָפּ טויזענדער זאַכען, טויענע-
 דער מעשיות, וואָס האָבען זיך געפאַסט צום ענין, און ער האָט
 גענומען אויספרובען זיין שען ריידען איבער צוויי אָדער דריי
 פראָגען, וואָס האָבען אים אַממערסטען אינטערעסירט. דער קינסט-
 לער האָט אים געלאָזט ריידען, אָבער נישט געהערט. ער האָט
 אים געהאַלטען אונטער'ן האַנט און געווען זיכער דערין, אַז ער
 וועט אים באַלד צווינגען צו ריידען וועגען איר. ער איז געגאַנ-
 גען און גאַרנישט בעמערקט אַרום זיך, איינגעשלאָסען אין דער
 תפיסה פון זיין אייגענעם געפיהל. ער איז געגאַנגען אַנאָבע-
 שוואַכער פון אויפּעריגקייט, פיזיש דערשלאָגען, פונקט ווי נאָך
 אַ ירידה, דערשטיקט פון דער זיכערקייט, אַז ער האָט שוין מער
 גאַרנישט וואָס צו טאָן אויף דער וועלט.

און נאָך שטאַרקער וועט ער דאַרפען ליידען און אין דער
 צוקונפט שטעהט אים גאַרנישט פאַר. און אַזוי וועלען געהן טעג
 איינע נאָך די אַנדערע, לערע טעג, און ער וועט נאָר פון וויי-
 טען זעהן, ווי זי לעבט, ווי זי איז גליקליך, ווערט געליבט
 און וועט מסתמא אַליין אויך ליבען. מעגליך, אַז זי וועט אַליין
 אויך האָבען אַ געליבטען, ווי איר מיטער האָט געהאַט. ער האָט
 דערשפירט אין זיך אַזויפיל קוואַלען צו ליידען, זיי זענען גע-
 ווען אַזוי פּערשידענאַרטיג און פּערוויקעלט, דאָס איז געווען אַזאַ
 גרויסע אַנזאַמלונג פון אונגליק, אַזויפיל אונפּערמיידליכע יסורים,
 אַז ער האָט בשום אופן נישט געקאָנט דערלאָזען צום געדאַנק,
 אַז עמיץ אַנאָנדערער זאָל אַזוי ליידען, ווי ער. און ער האָט
 פּלוצלונג אַ טראַכט געטאָן וועגען דעם, ווי קינדערש עס זענען
 די פּאַעטען, וואָס האָבען אויסגעטראַכט די אומזיסטע אַרבייט פון
 סיוויפּוס, דעם פיזישען דורשט פון טאַנטאַל, דאָס אויסגעפייניגטע
 האַרץ פון פּראַמעטייאַס! אַך, ווען זיי וואַלטען פאַרגעזעהן, ווען
 זיי וואַלטען פּערשטאַנען די וואַנזינגע ליבע פון אַנאָלטען מאַנס-
 פּערשוין צו אַ יונגען מיידעל, ווי וואַלטען זיי אויסגעדריקט די
 שרעקליכע געהיימע פּרעטענזיע פון אַ וועזען, וואָס מען קאָן שוין
 מער נישט ליבען, די יסורים פון אומזיסטע בעגערן און די

אכזריות'דיגע מאַכט פון אַ קלייניטשקען העל פנימ'ל, וואָס צו-
רייסט דאָס אַלטע האַרץ אויף שטיקער נאָך ערגער פון אַ קאָר-
שן-שנאָבעל.

מיוואַדיע האָט נאָך אַלץ גערעדט און בערטען, אונטער
דער מאַכט פון זיין אָנגעפונדענעם געדאַנק, האָט אים איבערגע-
שלאָגען און אַרויסגעזאָגט פּמעט געגען זיין אייגענעם ווילען:
—אַנעט איז היינט געווען זעהר שען.

—יאָ, גרויסאַרטיג...

און דער קינסטלער האָט צוגעגעבען—נישט צו דערלאָזען,
מיוואַדיע זאָל געפינען דעם אָבגעריסענעם פּאָדעם פון זיינע גע-
דאַנקען:

—זי איז שענער, ווי איר מוטער איז אַמאָל געווען.

מיוואַדיע, אַ צווייטער, האָט מיט אים מסכים-געווען, עטליכע
מאָל נאָכאַנאַנד איבערגע'חור'ט: „יאָ, יאָ, יאָ, אָבער זיין בע-
וואוסטזיין האָט זיך נאָך אַלץ נישט קאַנצענטרירט אויף דעמאָ-
זיגען נייעם געדאַנק.

אַליוויע האָט זיך געסטאַרעט איינצוהאַלטען אים דערויף,
מיט כּיטרע גענוג זיך בעמיהט צו קאַנצענטרירען מיוואַדיעס
אויפּמערקזאַמקייט אויף זיינע געליבטע טעמעס. ער האָט געזאָגט:
—נאָך איר חתונה וועט ביי איר זיין איינער פון די ער-

שטע סאַלאָנען אין פאַריו.

דאָס איז געווען גענוג, און דער איבערצייגטער וועלטלי-
כער מאַן, וואָס אזא איז געווען דער אינספּעקטאָר איבער שענער
קונסט, האָט אויף אַ זעהר וויסענשאַפּטליכער אַרט גענומען אָב-
שאַצען די שטעלונג, וואָס דער מאַרקזי דע-פאַראַנדאַל וועט פּער-
נעמען אין דער פּראָנצויזשער געזעלשאַפּט.

בערטען האָט אים געהערט און געזעהן אַנעט אין אַ גרוי-
סען, העל-בעלויכטענעם אויפּנאַמצימער, אַרומגערינגעלט פון פּרויען
און מענער. אָבער אויך דאָס בילד האָט אין אים אַרויסגערופּען
אַ געפיהל פון אויפּערן.

איצט האָבען זיי זיך אויפּגעהויבען איבער'ן בולוואַר מאָל-
זערב. אַז זיי זענען פאַרבייגעגאַנגען פאַרביי דעם הויז, וואו עס

האָט געוואוינט דע-הילערווא, האָט דער קינסטלער אַ קוק געטאָן אַרויף. הינטער די פּאַלדען פון די פענסטער-פּאַרהאַנגען איז דאַכט זיך, געווען ליכטיג. ער האָט חושד-געווען, אַז נאָכ'ן טע-אַטער האָט מען געמוזט איינלאָדען אויף אַ גלאָז טיי די הער-צאָגין מיט איר פלימעניק. און אים איז בעפּאַלען אַ ווילדער כּעס, פון וועלכען עס האָט אים פיינליך וועה געטאָן דאָס האַרץ.

ער האָט נאָך אַלץ געהאַלטען מיוואַדיע'ן אונטער'ן האַנט און מיט'ן ענטפער זיך געסטאַרעט דערוואַרימען זיינע מיינונגען וועגען דער קינסטיגער מאַרקיון.

און אונטער די קלאַנגען פונ'ם באַנאַלען קול, וואָס האָט גערעדט וועגען איר, איז אין נאַכט אַרומגעשוואמען אַרום אים איר געשטאַלט.

אַז זיי זענען צוגעגאַנגען צום וויליע-פּראָספעקט און גע-בליבען שטעהן פאַר'ן קינסטלערס גאַס-טיר, האָט דער לעצטער געפרעגט:

— איר וועט אַריינגעהן?

— ניין, איך דאַנק. שוין שפעט. איך וועל מיך לעגען שלאָפען.

— קומט-אַריין, איך בעט אייך, אויף אַ וואַסער האַלבער שעה, מיר וועלען נאָך שמועסען.

דער געדאַנק צו פערבלייבען אַליין נאָך די אַלע אויפרע-גונגען, וואָס ער האָט נאָר-וואָס איבערגעלעבט, האָט אים אָנגע-פילט דאָס האַרץ מיט שרעק. איצט איז עמיץ געשטאַנען נעבען אים און ער האָט אים בעדאַרפט פּערהאַלטען.

— דאָך, קומט-אַריין. איך האָב אייך שוין לאַנג געוואַלט פאַרלעגען אַנ'עטיוד, איך וויל אָבער, איר זאָלט אים אַליין אויס-קלויבען.

מיוואַדיע, וואָס האָט געוואוסט, אַז נישט אַלעמאַל זענען קינסטלער אַזוי ברייט צו שענקען עפּים און אַז דער זפרון ביים פּערשפּרעכען איז אַ גאַנץ קורצער, האָט בעשלאָסען נישט דורכ-צולאָזען אַזאַ געלעגענהייט.

אלס אינספעקטאר פון שעבער קונסט, האָט ער געהאַט אַ קאַלעקציע צייכנונגען, וואָס ער האָט זעהר געשיקט צונויפגע-
זאַמעלט.

—איך געה מיט אייך, — האָט ער געזאָגט.

זיי זענען אַרויפגעגאַנגען.

ער אויפגעוועקטער לאַקיי האָט געבראַכט גראַג און אַגע-
וויסע צייט האָט מען אַלץ געשמועסט פון מאָלעריי, בערטען האָט
בעוויווען עטוידען און געבעטען מיוואַדיען, ער זאָל נעמען דאָס,
וואָס איז אים צום בעסטען געפעלען. מיוואַדיע האָט געקווענ-
קעלט, דער שיינ פון גאַז האָט אים געערגערט, דאָס האָט גע-
געבען פאַלשע טאָנען. צולעצט האָט ער זיך אָבגעשטעלט אויף אַ
גרופע קלייניטשקע מיידעלעך, וואָס זענען געשפרונגען איבער אַ
שטריקעל אויפ'ן טראַטואַר. נאָכדעם האָט ער באַלד געוואַלט
אַוועקגעהן, מיטנעמענדיג דעם קינסטלערס מתנה,

—איך וועל עס אייך צושיקען, — האָט געזאָגט דער קינסטלער.

—ניין, איך וועל עס בעסער נעמען איצט און וועל מיך נאָך

קוויקען דערמיט, איידער איך געה מיך לעגען אין בעט אַריין.

מען האָט אים בשום אופן נישט געקאָנט מער אָבהאַלטען,

און אַליוויע בערטען איז פון דאָסניי געבליבען אַליין אין שטוב,

אין דערדאָזיגער טורמע, וואָס איז פול זכרונות און איבערגע-

לעבטע פיינליכע אויפרעגונגען.

אויף מאַרגען, בשעת דער דינער איז אַריין אין צימער און

געבראַכט טיי און צייטונגען, האָט ער געפונען זיין הער זיצענ-

דיג אין בעט. אַליוויע בערטען איז געווען אַזוי טויט, אַז דער

דינער האָט זיך דערשראָקען.

—איז דער הער נישט געזונט? — האָט ער געפרעגט.

—נאַרישקייטען. אַ קלייניטשקער מיגרען.

—וויילט איר, איך זאָל עפיס ברענגען?

—ניין. וואָס פאַר אַ וועטער איז היינט?

—עס געהט אַ רעגען.

—גוט. מער ברויך איך גאַרנישט.

דער דינער האָט, ווי אַלעמאָל, אַוועקגעשטעלט אויפ'ן קליי-

ניטשקען טישעל דעם טיי-סערוויז און צייטונגען, און איז צרויס-געגאנגען.

אַליוויע האָט גענומען די צייטונג ש. ג. ר. פּ. אין דער האַנט אַרײַן. דער לייטאַרטיקעל האָט געהייסען: „די מאָדערנע מאַלע-ריי“. דאָס זענען געווען איבער דער מאָס שבחים אויפֿן אַדרעס פון אַ פיר אָדער פינף יונגע קינסטלער, וואָס זענען באמת גע-ווען גוטע קאַלאָריסטען. אָבער צוליב עפעקט האָבען זיי בעטאַנט און מגומ-געווען זייערע אייגענשאַפטען און מיט פּרעטענזיעס אַרויסגעטראָטען אַלס רעוואָלוציאָנערן אין דער קונסט און אַלס געניאַלע רעפּאַרמאַטאָרען.

ווי אַלע קינסטלער פון עלטערן דור, איז בערטען נישט צופּרידען געווען מיט די נייע, אויפגערעגט פון זייער איינזע-שפּאַרטיקייט און אָבגעלייקענט זייערע טעאָריעס. און דעריבער, נאָך איידער ער האָט גענומען לייענען, האָט ער שוין דערשפּירט אַ כּעס, מיט וועלכען עס פּלאַמט זיך אויף דאָס קראַנקע אויסגעפּייניגטע האַרץ. דערנאָך, אַדורכלויפּענדיג מיט די אויגען נידעריגער, האָט ער בעמערקט זיין נאָמען, און עטליכע ווערטער, ביים סוף פון אַ פּראָזע, האָבען אים געטראָפּען ווי אַ קלאַפּ מיט'ן פּויסט גלייך אין האַרץ אַרײַן: „די קונסט פון אַליוויע בערטען, וואָס איז ארויס פון מאָדע...“ האָט ער דורכגעלייענט.

ער איז אַלעמאַל געווען עמפּינדליך סיי צו קריטיק און סיי צו לויבערייען. אָבער אין פּלל, נישט געקוקט אויף זיין געזעצ-ליכען שטאַל, האָט אים דאָך מער געערגערט דאָס זידלעניש, איידער געפרעהט די שבחים. די שלעכטע קריטיק האָט אַזוי ווי בעשטעטיגט דעם אמת פון יענער אינערליכער אונרוהיגקייט, וואָס האָט אים נישט פּערלאָזט און שטענדיג געמאַטערט מיט פּייגלי-כע ספּקות.

אַמאָל, אין דער צייט פון זיינע טריאומפּען, האָט מען אים אַזוי שטאַרק געלויבט, אַז עס זענען לייכט פּערגעסען גע-וואָרען די נאָדעל-שטעך פון דער אייגענליבע. אָבער באַלד איז געקומען אַ שטרעם מיט נייע קינסטלער, זיי האָבען געהאַט זיי-ערע אייגענע נייע אָנהענגער און אויף אַליוויעס חלק האָבען די

שבהים גענומען אויספאלען אלץ זעלטענער און די זידלערייען אלץ שארפער. ער האָט זיך געפיהלט פאַר רעגיסטרירט אינ'ם פּאַלק פון אַלטע טאַלענטירטע קינסטלער, אין וועלכע די יוגענד וויל אָבער נישט זעהן אירע לערער. אָבער אַזוי ווי ער איז גע-ווען נישט בלויז קלוג, נאָר אויך דורכדרינגליך, האָט ער איצט פון קלענסטען רמו אויך אַזוי געליטען, ווי פון אָפּענע זידלע-רייען. עס האָט אים געפעלט אָטעם, נאָר ער האָט פון דאָסניי גענומען לייענען דעם אַרטיקעל, צו בענעמען אים אין די סאַמע קלענסטע פרטים. מיט אַ בעלידיגענדער פּאַמיליאַריטעט איז ער און עטליכע חברים זיינע אַרויסגעשליידערט געוואָרען הינטער'ן באָרט. און ער האָט זיך אויפגעהויבען און געשעפטשעט ווער-טער, וואָס האָבען זיך אים איינגעשניטען אין זכרון: „די קונסט פון אַליוויע בערטען, וואָס איז אַרויס פון מאָדע“.

ער האָט נאָך קיינמאָל נישט איבערגעלעבט אַזאַ אומעט, אַזאַ יאוש, אַזאַ שפּירונג פון ירידה סיי פון זיין פיזישען און סיי פון זיין גייסטיגען איך, קיינמאָל נישט געשפּירט אַזאַ גע-פּאַלענקייט פון גייסט און אָהן אַ שום האָפּנונג. דערנאָך האָט ער דערשפּירט אַ בעדערפעניש אין טרייסט, אַ בעדערפעניש אין דרי-קען אַ טרייע האַנט, אַ קוק טאָן אין איבערגעגעבענע אויגען; ער האָט געוואָלט, מען זאָל מיטלייד האָבען מיט אים, טרייסטען אים, דערוואַרימען מיט פּריינדליכע ווערטער, און, ווי אַלעמאָל, איז ער אַוועק צו דער גרעפּין.

אַז ער איז אַריינגעקומען, איז אָנעט געווען אַליין אין גאַסטצימער. זי איז געשטאַנען צו אים מיט'ן פּלייצע און אייליג אָנגעשריבען אַנ'אַדדעס אויף אַ בריף. געבען איר, אויפ'ן טיש, איז געלעגען אַ פּונאַנדערגעמענטער נומער פיגאַראַ. בערטען האָט גלייכצייטיג דערזעהן די צייטונג און דאָס יונגע מיידעל, געבליבען שטעהן אַ פּערלאַרענער און נישט געוואָגט צוצוגעהן. און וואָס, אויב זי האָט שוין איבערגעלייענט! זי האָט זיך אָב-געקערט און, אַ בעשעפּטיגטע, אַנ'אילענדיגע, מיט אַ קאָפּ פּול פּרויענטוואָרען, האָט זי אים געוואָגט:

— אַ! גוט-מאָרגען, הער קינסטלער! איר וועט מיך ענט-

שולדיגען, אויב איך וועל אייך איבערלאָזען. אויבען זיצט די מאָדיסטין, וואָס וואָרט אויף מיר. איר פערשטעהט: אַ שניידערין ערב אַ חתונה... דאָס איז זעהר וויכטיג. איך וועל אייך שיקען די מוטער, וואָס האָט זיך שטאַרק פעררעדט מיט מיין קינסטלע-רין-שניידערין. אויב איך וועל זי ברויכען צו האָבען, וועל איך זי אַרויספאָדערן ביי אייך אויף עטליכע מינוט.

און פערשוואונדען געוואָרען כמעט לויפענדיג, מען זאָל זעהן, אַז זי איילט זעהר.

איר שנעל אַוועקגעהן אָהן אַנ'איינציגען וואַרימען וואָרט, אָהן אַנ'איינציגען צערטליכען בליק, וואָס זאָל אים, וועלכער האָט זי אַזוי געליבט... אַזוי געליבט... צוגעוואָרפען ווערען. דעמאָלט האָט ער אַ קוק געטאָן אויפ'ן נומער פיגאָרע און געטראַכט: „זי האָט שוין דורכגעלייענט דעם אַרטיקעל! מען רעכענט זיך נישט מיט מיר, מען פערהאַסט מיר. זי גלויבט שוין נישט מער אין מיר. איצט בין איך פאַר איר אַ נול.“

ער האָט געמאַכט אַ פאַר טריט און צוגעגאַנגען נאָנט צו דער צייטונג, ווי מען געהט-צו צו אַ מענשען, ווען מען וויל אים געבען אַ פאַטש. דערנאָך האָט ער זיך געזאָגט: „און אפשר האָט זי נאָך נישט געלייענט. זי איז דאָך היינט אַזוי בעשעפּ-טיגט. אָבער היינט אין אַווענד, ביים מיטאַג, וועט מען אין איר געגענוואָרט זיכער ריידען וועגען דעם און זי וועט וועלען לייע-נען דעם אַרטיקעל!“

מיט אַנ'אונגערנדיגער בעיוועגונג, כמעט אינסטינקטיוו, האָט ער גענומען די צייטונג, אייליג, ווי אַ גנב, צונויפגעלעגט זי און אַריינגעלעגט צו זיך אין קעשענע.

אַריין די גרעפּין. באַלד ווי זי האָט דערזעהן אַליווייע'ס טויט-בלאַס, פערקרימט געזיכט, האָט זי פערשטאַנען, אַז ער איז דערגאַנגען ביז דער לעצטער מדרגה פון ליידען.

זי האָט זיך געוואָרפען צו אים, דאָס איז געווען אַנ'אויס-דרוק פון איר אַרימער נשמה, וואָס איז אויך אויסגעפייניגט גע-ווען, פון איר אַרימען גוף, וואָס האָט אויך אַזוי געליטען. גע-

לעגט אים די הענט אויף די אַקסלען, האָט זי אים אַריינגעקוקט
טיף אין די אויגען אַריין און געזאָגט:

—אַך, ווי אייך איז שווער!

דאָסמאַל האָט ער שוין מער נישט געלייקענט און דורך
די ספּאַזמעס, וואָס האָבען אים געדריקט דעם האַלז, האָט ער
אַרויסגעשעפטשעט:

—יָאָ... יָאָ... יָאָ...

זי האָט געפיהלט, אז נאָך אַ ביסעל—און ער וועט זיך פו-
באַנדערוויינען און האָט אים אַוועקגעפירט אין דעם טונקעלען ווין-
קעל פון גאַסצימער, צו די צוויי לענשטולען, פערבאַרגען הינ-
טער אַ קלייניטשקען שירמעל פון פאַרצייטיגען זייד. זיי האָבען
זיך געזעצט הינטער דערדאָזיגער דינער מחיצה און זייערע פיגו-
רען האָבען זיך אויך בעהאַלטען אין דער האַלב-טונקעלקייט פון
רעגענדיגען טאָג.

זי האָט פון דאָסניי אָנגעהויבען ריידען, דורכגעדרונגען מיט
רחמנות צו אים, צורודערט פון זיינע ליידען:

—מיין אַרימער אַליוויע, ווי איר ליידט!

ער האָט צוגעלעגט זיין גרויען קאָפּ צום אַקסעל פון זיין
פריינדן.

—מער ווי איר מיינט, האָט ער געזאָגט.

זי האָט זעהר טרויעריג אַרויסגעשעפטשעט:

—אַך, איך האָב עס געוואוסט. איך האָב עס אַלץ געפיהלט.

איך האָב געזעהן, ווי עס האָט זיך אָנגעהויבען און געוואַקסען
אייער געפיהל.

ער האָט זיך פערענטפערט, פונקט ווי זי וואָלט אים בע-
שולדיגט:

—אַג, איך בין נישט שולדיג דערין.

—איך ווייס עס זעהר גוט... איך בעשולדיג אייך נישט...

און שטיל, עטוואָס אַבגעקערט, האָט זי צוגעדריקט אירע

ליפען צו אַליוויעס אויגען און דאָס ערשטע מאָל דערשפירט אויף
זי דעם ביטערן טעם פון טרערען.

איבער איר קערפער איז אַדורך אַ ציטער, איר האָט אויס-

געוויזען, אַז זי האָט אויסגעטרונקען אַ טראָפּענדל פּערצווייפלונג
און זי האָט עטליכע מאָל איבערגע'חורט:
—אַך, מיין אַרימער... מיין אַרימער... מיין אַרימער פריינד!..
דערנאָך, נאָך אַ מינוט פון פּערצווייפלונג, האָט זי צו-
געגעבען:

—דערין זענען שולדיג אונזערע הערצער, וואָס זענען נישט
אַלט געוואָרען. איך פיהל, ווי מיין האַרץ איז נאָך אַזוי פול
לעבען!

ער האָט געפרובט ריידען און נישט געקאָנט: טרערען האָ-
בען אים געשטיקט. ער האָט זיך צוגעדריקט צו איר און זי האָט
אַזוי גאַנט געהערט זיין אָבגעהאַקטען אָטעם. דעמאָלט האָט די
זאָרג פאַר זיך גופא, וואָס איז אַרויסגערופען געוואָרען דורך לי-
בע, וועלכע האָט שוין אַזוי לאַנג געברענט ביי איר אין דער
נשמה, פון דאָסניי אויפגעפלאַמט אין איר, און מיט יענער פּער-
צווייפלונג אין קול, מיט וועלכער מען קאָנסטאַטירט אַ שרעקליך
אומגליק, האָט זי אַרויסגעזאָגט:

—גאָט מיינער! ווי איר האָט זי ליב!

און ער האָט זיך נאָכאַמאָל מודה-געווען:

—אַך, יאָ! איך האָב זי ליב!

זי האָט זיך פּערטראַכט אויף עטליכע מינוט און דערנאָך
פון דאָסניי געפרעגט:

—מיך האָט איר קיינמאָל אַזוי נישט געליבט?

ער האָט עס נישט אָבגעלייקענט, ווייל ער האָט איצט אי-
בערגעלעבט איינעם פון יענע מאָמענטען, ווען מען רעדט בלוז
דעם אמת, און געזאָגט:

—ניין, איך בין דעמאָלט געווען צו-יונג.

דאָס האָט זי איבעראַשט:

—צו-יונג? פאַרוואָס אַזוי?

—דאָס לעבען איז מיר דעמאָלט געווען צו-אַנגענעם. נאָר

אין אונזערע יאָרען דערקאָנטו יענע ליבע, פאַר וועלכער אַלץ,
אויסער איר, פּערשווינדט.
זי האָט געפרעגט.

—אוי ענליך אייער איצטיג געפיהל צו דעם, וואָס איר
האַט געפיהלט צו מיר?

—יאָ און ניין... דאָס איז כמעט איינס און דאָסזעלבע.
איך האָב אייך געליבט אַזוי, ווי מען קאָן נאָר ליבען אַ פרוי. איך
האַב זי ליב ווי אייך, וואָרום זי איז דאָך דאָס אייגענע, וואָס
איר. אָבער די ליבע איז געוואָרען עפיס אַזוינס, וואָס לאָזט זיך
נישט מנצח-זיין, וואָס האָט זיך פּערוואַנדעלט אין אַ מין צושטע-
רונגסקראַפט, וואָס איז שטאַרקער פון טויט. איך בין אין איר
מאַכט, ווי אַ הויז, וואָס איז אַרומגעכאַפט פון אַ שרפה, געפינט
זיך אין דער מאַכט פון פייער.

זי האָט געפיהלט, ווי איר מיטלייד ווערט פּערשוואַונדען
אונטער דער ווירקונג פון אויפּערן און האָט געזאָגט מיט אַ מין
רחמנות-טאָן:

—מיין אָרימער פריינד! אין עטליכע טעג אַרום וועט זי
חזונה-האַבען און אַוועקפאַרען. אַז איר וועט זי נישט זעהן, וועט
איר זיכער געהיילט ווערען.

ער האָט אַ שאַקעל געטאָן מיטן קאַפּ.
—אָ! איך בין אַ פּערפאַלענער, אינגאַנצען אַ פּערפאַלענער!
—אָבער ניין, אָבער ניין! עטליכע מאָנאַטען וועט איר זי
נישט זעהן. דאָס איז גענוג. אייך איז דאָך גענוג געווען עטלי-
כע מאָנאַטען ליב צו בעקומען זי מער, ווי מיך, און מין קאָנט
איר שוין צוועלף יאָר צייט.

דעמאָלט, אין דער גרעסטער פּערצווייפלונג, האָט ער זי
אַנגעהויבען בעטען:

—אַני, לאָזט מיך נישט איבער!
—וואָס פאַרט קאָן איך טאָן, מיין פריינד?
—לאָזט מיך נישט איבער אַליין.
—איך וועל קומען צו אייך אַזוי אַפּט, ווי איר וועט עס
פּערלאַנגען.

—ניין, דערליבט מיר צו בלייבען נעבען אייך מעגליכסט
לענגער.

—דעמאָלט וועט איר זיין נעבען איר.

- און נעבען אייך.
 —איר בעדאַרפט זי מער נישט זעהן ביז דער חתונה.
 —אָך! אָני!
 —אָדער יעדענפאָלס וואָס וועניגער.
 —איך מעג דאָ פערבלייבען היינט אין אָווענד?
 —ניין, אין דעם צושטאַנד, אין וועלכען איר געפינט זיך
 איצט, איז עס אונמעגליך. איר בעדאַרפט עס אַרויסשלאָגען פון
 קאָפּ. געהט אין קלוב, אין טעאַטער, וואו איר ווילט, אָבער דאָ
 טאָרט איר נישט פערבלייבען.
 —איך בעט אייך.
 —ניין, אַליוויע, דאָס איז אונמעגליך. דערצו וועלען נאָך
 היינט צו מיטאָג זיין ביי מיר מענשען, וואָס זייער געזעלשאַפט
 וועט אייך נאָך שטאַרקער אויפרעגען.
 —די הערצאָגין? און... ער?
 —יאָ.
 —אָבער איך האָב דאָך נעכטען פערבראַכט אַן אָווענד מיט זיי.
 —און איר רעדט נאָך דערפון? פיהלט איר זיך היינט גוט
 נאָכדעם?
 —איך זאָג אייך צו, אַז איך וועל זיין רוהיג.
 —ניין, דאָס איז אונמעגליך.
 —וועל איך אָוועקגעהן.
 —וואָס איילט איר אַזוי?
 —איך פיהל, אַז איך דאַרף געהן.
 —דאָס איז גוט. געהט וואָס מער, געהט, ביז וואָנען איר
 וועט שטאַרק אייגעמאַטערט ווערען און דערנאָך לעגט זיך שלאָפען.
 ער האָט זיך אויפגעהויבען.
 —אָדיע, אָני.
 —אָדיע, מיין פריינד. איך וועל מאָרגען פרי קומען אייך
 זעהן. ווילט איר, איך זאָל מיר, ווי פריער, דערוועגען צו זיין
 נישט-פאַרויכטיג? איך וועל מאַכען אַן אַנשטעל, אַז איך האָב גע-
 פרישטיגט אין דערהיים צוועלף א זייגער און וועל פרישטיגען
 מיט אייך אַ פערטעל צוויי.

—יא, איך וויל זעהר. ווי איר זענט גוט!

—ווייל איך האָב אייך ליב.

—איך, איך אויך. איך האָב אייך ליב.

—אך, רערט מיט מיר נישט דערפון.

—אדיע, אָני.

—אדיע, מיין פריינד. ביז מאָרגען

—אדיע.

ער האָט בעדעקט מיט קושען אירע הענט, דערנאָך געקישט איר אין די שלייפען אַריין, דערנאָך אין די ווינקלען פון די לי-פען. איצט זענען אים די אויגען געווען טרוקען, דאָס פנים האָט אויסגעדריקט ענטשלאָסענקייט. פאַר'ן אַוועקגעהן האָט ער זי אַרומגעכאַפט, אינגאַנצען זי איינגעשלאָסען אין זיינע אַרעמס, צו-געדריקט די ליפען צו איר שטערען און, דאַכט זיך, זי אַריין-געוויגען אין זיך אַריין, איר גאַנצע ליבע צו זיך אַריינגענומען. און געשווינד אַוועק, נישט-אַבקערנדיג זיך.

געבליבען אַליין, האָט זי זיך אַראָבעלאָזט אויפ'ן לענשטול און זיך פונאַנדערגעוויינט. זי וואָלט אַזוי פערבליבען ביז אין נאַכט אַריין, ווען אַנעט וואָלט זיך פלוצלונג נישט געווינען, זי-כענדיג זי. כדי צו קאָנען זיך אויסרייבען די רויטע אויגען, האָט זי גרעפּן געזאַגט:

—איך בעדאַרף אַנשרייבען ע-ליכע ווערטער, מיין קינד. געה-אַרויף אויבען, און איך וועל אין עטליכע מינוט אַרום זיין ביי דיר.

ביז'ן אַווענד האָט זי נאָך בעדאַרפט אַרומריידען וויכטיגע פראַגען וועגען נדן.

צום מיטאָג זענען געווען איינגעלאָדען די הערצאַגין און איר פלימעניק אַלס קינפטיגע מיטגלידער פון דער פאַמיליע.

האָט מען זיך געזעצט צום טיש און גערעדט פון נעכט-גאַנץ ספעקטאַקעל. געקומען דער מעטער דאָטעל מיט צוויי גרוי-סע בוקעטען אין די הענט.

מאַדאַם דע-מאַרטעמען האָט זיך שטאַרק פּערוואַונדערט:

—אך, גאָט מיינער, פון וועמען ?

אָנעט האָט אויסגעשריען :

—אך, ווי די בלומען זענען שוין! ווער האָט עס געקאָנט

אונז שיקען ?

איר מוטער האָט געענטפערט :

—אָליוויע בערטען, נאַטירליך.

פון זינט ער איז אַוועקגעגאַנגען, האָט זי אַלץ געטראַכט
וועגען אים. ער האָט איר אויסגעוויזען אַזוי טריב, אַזוי טראַגיש
געשטימט, זי האָט אַזוי קלאַר געזעהן זיין אומגליק אַהן אַנאָיס-
גאַנג און אין איר אַליין האָט זיך עס אַבגערופען מיט אַזאַ
שווערען וועהטאַג; זי האָט אים אַזוי ליב געהאַט, אַזוי צערטליך,
אַזוי הייס, אַז אַיצט האָט געוועהטאַגט איר האַרץ דורך אַ שלעכ-
טען פאַרגעפיהל.

אין אַלע זריי בוקעטען האָט מען ווירקליך געפונען דעם
קינסטלערס קאַרטלעך. מיט אַ בלייפערער איז אויף זיי געווען
אַנגעשריבען די נעמען פון דער גרעפין, דער הערצאָגין און
אַנעט.

מאָדאַם דע-מאַרטעמען האָט געפרעגט :

—ער איז, אפנים, קראַנק, אייער פריינד בערטען ? מיר

דאַכט זיך, ער האָט נעכטען זעהר שלעכט אויסגעזעהן.

און מאָדאַם דע-הילערואַ האָט געענטפערט :

—יאַ, ער בעאונרוהיגט מיך עטוואָס, הגם ער קלאַגט זיך

נישט.

איר מאַן האָט צוגעגעבען :

—יאַ, ער טוט דאָס אייגענע, וואָס מיר: ער ווערט אַלט.

ער עלטערט זיך אַיצט זעהר שנעל. איבעריגענס, מיין איך, אַז

אַלטע בחורים גיבען זיך עפּיס אונטער מיט אַמאָל. ער האָט זיך

באמת זעהר פערענדערט.

די גרעפין האָט אַבגעזיפצט :

—יאַ! יאַ!

פאַראַנדאַל האָט מיט אַמאָל איבערגעהאַקט זיין שעפטשעריי

מיט אָנעט, צו זאָגען :

—היינט אינדערפרי איז אין פיגאראָ געווען זעהר אַנ-
אונאַנגענעמער אַרטיקעל פאַר אים.
אַלע אָנפאַלען, יעדע קריטיק, יעדער שלעכטער רמו אויפ'ן
טאַלענט פון איר פריינד האָט די גרעפין אַרויסגעבראַכט פון זיך.
—אַ!—האָט זי געזאָגט—מענשען מיט בערטענס טאַלענט
האָבען נישט וואָס צו קוקען אויף זידלערייען.
הילערואַ האָט אויסגעדריקט פערוואונדערונג:
—זעהט-נאָר, אַנ'אונאַנגענעמער אַרטיקעל פאַר אַליוויע'ן און
איך האָב נישט געלעזען. אויף וועלכער זייט?
דער מאַרקיו האָט אים מיטגעטיילט:
—אויף דער ערשטער זייט אַ לייטאַרטיקעל אונטער'ן נאָ-
מען: „די מאַדערנע מאַלעריי“.
דעמאָלט האָט דער דעפוטאַט זיך אויפגעהערט צו וואונדערן:
—נאָנץ ריכטיג. דעמדאָזיגען אַרטיקעל האָב איך נישט גע-
לייענט טאַקי דערפאַר, ווייל די זאַך בעלאַנגט מאַלעריי.
אַלע האָבען אַ שמייעל געטאָן, ווייל עס איז געווען בע-
וואוסט, אַז אויסער פּאָליטיק און לאַנדווירטשאַפט האָט דעם הער
דע-הילערואַ גאָרנישט אינטערעסירט.
דערנאָך האָט מען אָנגעהויבען שמועסען פון אַנדערע זאַ-
כען און איבערגעגאַנגען אין גאַסטציימער טרינקען קאַווע. די
גרעפין האָט נישט געהערט, זי האָט שוואַך געענטפערט, זי איז
געווען אונרוהיג און געטראַכט וועגען דעם, וואָס קאָן איצט טאָן
אַליוויע? איצט האָט איר שרעקליך באַנג געטאָן, וואָס זי האָט
אים געלאָזט אַוועקגעהן, וואָס זי האָט אים נישט איינגעהאַלטען.
און זי האָט משער-געווען, אַז ער בלאַנקעט-אַרום איבער די גאַ-
סען אַנ'אומעטיגער, אַ היימלאָזער, אַנ'איינזאַמער, פערפאַלגט דורך
זיין צער.
אַוועק די הערצאָגין, אַוועק איר פלימעניק און זי האָט
נישט אויסגערעדט קיין וואָרט. עפּיס אַ נעבעלהאַפטע אַבערגלוי-
בישע אימה האָט זי געפייניגט. דערנאָך האָט זי זיך געלעגט אין
בעט מיט אָפּענע אויגען אין דער פינסטערניש אַריין און אַלץ
געטראַכט פון אים.

אָוועק נאָ סך צייט, ביו עס האָט איר אָנגעהויבען אויס-
ווייזען, אָז מען קלינגט. זי האָט אויפגעציטערט, אין בעט זיך
אַנידערגזעצט און גענומען זיך צוהערען. דער ציטערדיגער קלאַנג
פון גלעקעל האָט אַ צווייט מאָל פערקלונגען אין נאַכט אַריין. " "
זי איז אויפגעשפרונגען אין בעט און מיט אַלע כחות אָנ-
געדריקט אויפ'ן עלעקטרישען קנעפעל, וואָס האָט בעדאַרפט אויפ-
וועקען דאָס שטובמיידעל. דערנאָך איז זי אָוועקגעלאָפּען אין
פאַרציימער מיט אַ ליכט אין דער האַנט.

זי האָט געפרעגט דורכ'ן טיר:

—ווער איז דאָרט?

אַנאונבעקאַנטער קול האָט געענטפערט:

—אַ בריף.

—אַ בריף, פון וועמען?

—פון דאָקטאָר.

—פון וואָסער דאָקטאָר?

—איך ווייס נישט. געשעהן אַנאומגליק.

נישט געקווענקעלט מער, האָט זי געעפענט די טיר און
אָנגעטראָפּען זיך פנים צו פנים מיט אַ דראָושקאַר אין אַ צעראַ-
טעבעס הוט. ער האָט איר דערלאַנגט אַ בריף. זי האָט איבערגע-
לייענט: "זעהר נויטיג—דעם גראַף דע-הילערואַ."
די האַנטשריפט איז געווען אַנאונבעקאַנטע.

—קומט אַריין, מיין פריינד, —האָט זי געזאָגט, —זעצט זיך

און וואַרט אויף מיר.

פאַר'ן מאַנס צימער האָט איר אַזוי שטאַרק גענומען קלאַ-
פען דאָס האַרץ, אָז זי איז נישט געווען אימשטאַנד אים אַ רוף
צו טאָן. זי האָט אַ קלאַפּ געטאָן אין סיר מיט'ן מעטאַלענעם
לייכטערל. דער גראַף האָט געשלאָפען און נישט געהערט.

דעמאָלט, אויסער זיך פון אונגעדולד און אויפּרעגונג, האָט
זי אָנגעהויבען קלאַפען מיט'ן פוס אין וואַנט און דערהערט אַ
פערשלאָפענעם קול, וואָס האָט געפרעגט:

—ווער איז דאָרט? ווי שפעט איז איצט?

זו האָט געענטפערט:

—דאָס בין איך. איך בין געקומען אייך איבערגעבען זעהר
א נויטיגען בריף, וואָס אַ דראָזשקאר האָט געבראַכט. געשעהן
עפּיס אַנ'אונגליק.

פון דער טיפעניש, הינטער די פאַרהאַנגען האָט זיך דער-
טראָגען אַ שעפטשענדיגער קול:

—וואַרט-צו, איך שטעה-אויף. איך קום שוין.

אין אַ מינוט אַרום האָט ער זיך בעוויזען אין שלאָסראַק.
גלייכצייטיג זענען געקומען צוליפּען צוויי דינער, וואָס די קלינג-
געריי האָט זיי אויפגעוועקט, און דערשראָקען און צורודערט גע-
קוקט אויפ'ן פרעמדען מענשען, וואָס איז געוועסען אין עסצימער
אויף אַ שטול.

דער גראַף האָט גענומען דעם בריף, געדערעהט אים אין
די הענט און געזאָגט:

—וואָס קאָן עס זיין? איך הויב נישט אָן צו פערשטעהן.

זי האָט אים פיבערליך איבערגעשלאָגען:

—אַבער לייענט-איבער!

ער האָט פונאַנדערגעריסען דעם קאָנווערט, געעפענט דאָס
פאַפּיר, פּערגאַפּט אויסגעשריען און מיט דערשראָקענע אויגען אַ
קוק געטאָן אויפ'ן ווייב.

—גאָט מיינער, וואָס איז געשעהן?—האָט זי געפרעגט.

ער איז געווען אזוי צורודערט, אז ער האָט קוים געקאָנט
אַרויסריידען:

—אַ, אַ גרויס אומגליק! ... אַ גרויס אומגליק! ... בערטען

איז אַרונטערגעפאַלען אונטער די רעדער פון אַ קאַרעט.

זי האָט אויסגעשריען:

—געשטאַרבען?!

—ניין, ניין,—האָט ער געזאָגט—לעזט-איבער אַליין.

זי האָט אַרויסגעכאַפּט פון זיינע הענט דעם בריף, וואָס
ער האָט איר געוואָלט געבען, און דורכגעלייענט:

„געערטער הער, עס איז געשעהן אַ גרויס אומגליק. אונ-
זער פריינד, דער בערימטער קינסטלער הער בערטען, איז אומ-
געוואָרפען געוואָרען דורך אַנ'אַמניבוס און אַראָד איז אים אַרי-

בערגעפאָרען איבער'ן קערפער. ביי דער איצטיגער מינוט קאָן
 איך מ'ך נאָך נישט בעשליסען אַרויסצוזאָגען זיך וועגען די מעגליכע
 פאָלגען פונ'ם צופאל. מעגליך, אָ דאָס וועט זיך אַרויסווייזען
 נישט ערנסט. אָבער עס איז אויך מעגליך, אָ דאָס זאָל אונגע-
 זאַמט ברענגען צו אַ שלעכטען אויסוועג. הער בערטען בעט זעהר
 אייך און די גרעפין דע-הילערוואַ, איר זאָלט אים תיכף בעזוכען.
 איך פעהרשאָף, גנדיגער הער, אָ די גרעפין און איר וועלען
 איינשטימען צו דערפילען דעם בעגער פון אונזער פריינד, וואָס
 וועט אפשר נישט דערציהען ביז פרימאָרגען.

דאָקטאָר דע-ריוויל.

די גרעפין האָט אַ קוק געטאָן אויפ'ן מאַן מיט אויגען
 ברייט - פונאַנדערגעפענטע, שטעהענדיגע, פול שרעק. דערנאָך,
 פלוצלונג איז דורכגעגאַנגען איבער איר אַנ'עלעקטרישער שטראָם,
 זי האָט אין זיך דערפיהלט יענע דרייסטקייט, וואָס אין אַנ'אומ-
 גליק מאַכט זי דער פרוי פאַר גאָר אַ שטאַרק וועזען.

זי האָט געזאָגט דעם שטובמיידעל:

— גיכער, גיט זיך מיר אָנטאָן!

דאָס שטובמיידעל האָט געפרעגט:

— וואָס וויל די הערין אָנטאָן?

— אַלץ-איינס. וואָס איר ווילט.

— זשאַק. — האָט זי געזאָגט צום מאַן — מאַכט זיך פאַרטיג אין

פינף מינוט.

געהענדיג צו זיך, אַ צורודערטע, האָט זי בעמערקט דעם

דראָזשאַק, וואָס האָט נאָך אַלץ געוואַרט, און אים געזאָגט:

— איר האָט דאָ אייער עקיפאָזש?

— יאָ, מיין הערין.

— גוט, מיר פאַרען מיט אייך.

דערנאָך איז זי אַוועקגעלאָפּען צו זיך אין צימער.

ווילד, מיט צאַפלענדיגע בעוועגונגען האָט זי אָנגעהויבען

וואַרפען אויף זיך דאָס אָנטאָן, ווי-עס-איז פערשפילעט, צוגע-

שטאַכען, פערבונדען, דערנאָך, פאַר'ן שפיגעל אויפגעהויבען און

פערדרעהט אירע האַר אין אַ שרעקליכער אונאַרדנונג, געקוקט

אויף איר בלאס געזיכט און שטרענגע אויגען און דאָסמאָל פון דעם נישט געטראַכט.

אַז זי איז שוין געווען אינגאַנצען אָנגעטאָן, האָט זי זיך געוואָרפען אין מאַנס צימער. דער מאַן איז נאָך נישט געווען גרייט. זי האָט אים געשלעפט נאָך זיך.

—לאַמיר געהן!— האָט זי געזאָגט—טראַכט וועגען דעם, אַז ער קאָן אַוועקשטאַרבען.

דער גראַף, דערשראָקען, איז געגאַנגען נאָך איר מיט פער- האַלטענע טריט, געטאַפט מיט'ן פוס די טרעפּ, ער זאָל נישט אומפאַלען.

די נכיעה איז געווען אַ קורצע און אַ שווייגענדיגע. די גרעפּין האָט אַווי שטאַרק געציטערט, אַז צאָן אָן צאָן האָט איר געקלאַפט און דורכ'ן פאַרהענגעל פון עקיפּאָזש-פענסטערל האָט זי געזעהן, ווי עס לויפען די גאַולעמפלעך, נאָס פון רעגען. עס האָ- בען געגלאַנצט די נאַסע פליטעס פון די טראָטואַרען, די בולוואַ- רען זענען געווען וויסט, אַרום איז געלעגען אַ טריבע נאַכט. בשעת זיי זענען געקומען צופאַרען, האָבען זיי די טיר געפונען אָפּען, אין דעם לאַקייס צימער איז געווען ליכטיג און דער.

אויבען, אויף די טרעפּ, האָט זיי בעגעגענט דער דאָקטאָר דע-ריוויל. דאָס איז געווען אַ קליינטשיג, גרוי-האַריג, קיילעכייג מענ- שעל, זעהר אַ העפּליכס. ער האָט זיך טיף פּערנויגט פאַר דער גרעפּין און דערלאַנגט דעם גראַף די האַנט.

מיט אַ פּערהאַקטען אָטעם האָט זי אים געפּרעגט, פּונקט חיי דער אָטעם וואָלט איר געבליבען שטעהן, ווייל זי האָט זיך אויפ- געהויבען אויף די טרעפּ:

—גו, וואָס, דאָקטאָר?

—וואָס, מאַדאַם, איך פּערהאַף, אַז דאָס וועט זיין ווע- ניגער ערנסט, איידער דאָס האט מיר אויסגעוויזען אין דער ער- שטער מינוט.

זי האָט אויסגעשריען:

—ער וועט נישט שטאַרבען?

—ניין. לפחות מייך איך עס נישט.

— איר זענט מיר ערוב פאר זיין לעבען?
 — ניין. איך זאג נאר דאס, איך פעהאף, אז אין זיין
 פאל איז געווען בלויז א געווענליכער קלאפ אין בויך און אי-
 גערליכע צושעדיגונגען.
 — וואָס מיינט איר אונטער'ן וואָרט צושעדיגונגען?
 — אַ ריט.
 — ווי קאָנט איר וויסען, אז דאָס איז נישט געווען?
 — איך בין בלויז משער.
 — און אז אַ ריט איז יאָ געשעהן?
 — אַ דעמאָלט איז עס זעהר ערנסט.
 — ער קאָן דערפון שטארבען?
 — יאָ.
 — גיך?
 — זעהר גיך. אין עטליכע מינוט אָדער זאָגאר אין עטליכע
 סעקונדען, אָבער בערוהיגט זיך מאַדאָס, איך בין זיכער, אז
 אין אַ וואָך צוויי אַרום וועט ער געזונט ווערען.
 — זי האָט אים אויסגעהערט מיט טיפער אויפמערקזאָמקייט—
 זי האָט געוואָלט אַלץ וויסען, אַלץ פערשטעהן.
 — דערנאָך האָט זי פון דאָסניי אָנגעהויבען ריידען:
 — אָבער וואָס פאַר אַ ריט קאָן ביי אים זיין?
 — צום ביישפּיל, אַ גירען-ריט.
 — דאָס וואָלט געווען זעהר געפערליך?
 — יאָ... אָבער מיך וואָלט זעהר געוואונדערט, ווען עס זאָל
 זיך איצט אַרויסווייזען עפּיס אַ פערערגערונג. לאָמיר אַריין צו
 אים. דאָס וועט אים פערלייכטערן, ווייל ער וואָרט אויף אייך
 מיט גרויס אונגעדולט.
 — אז זי איז אַריין אין צימער, האָט זיך איר פריער פון
 אַלץ געוואָרפען אין די אויגען אַ בלאַס געזיכט אויף אַ ווייסען
 קישען, וואָס איז געווען בעלויכטען פון דריי ליכט און פון דעם
 פלאַם אין קאַמין, און צוליב דעם האָט זיך שאַרף אויסגעטיילט
 זיין פראָפּיל און די גריבעלדיגע ערטער אויפן געזיכט. און אויף
 אַט דעם טויט-בלאַסען פנים האָט די גרעפּין דערווען אויגען.

וואָס האָבען נאָכגעהיט איר דערנענטערונג.
איר גאַנצע דרייַסטקייט, איר גאַנצע ענערגיע, איר גאַנצע
ענטשלאָסענקייט זענען מיט אַמאָל געפאַלען, אַזוי איז דאָס איינ-
געפאַלענע אויסגעקרימטע געזיכט ענליך געווען צו אַ פנים פון אַ
גוססן. דאָס האָט ער, וואָס זי האָט אים נאָר-וואָס גיזעהן, זיך
פּערוואַנדעלט אין דעמדאָזיגען שאַטען.

זי האָט קיים צום הערען אַרויסגעשעפטשעט: „אַך, גאָט
מינער!“ און, ציטערנדיג פון שרעק, צוגעגאַנגען צו אים.
ער האָט געפרובט שמייכלעך, צו בערוהיגען זי; אָבער די
גרימאָסע, וואָס איז אַרויסגערופען געוואָרען אויף זיין געזיכט,
איז געווען שרעקליך.

אַז זי איז גאָר נאָנט צוגעגאַנגען צו אים, האָט זי פאַר-
זיכטיג געלעגט אירע הענט אויף זיינע, וואָס זענען געלעגען
אויסגעצויגען אין דער לענג פון קערפער, און געזאָגט:
— אַך, מיין אַרימער פריינד.

— דאָס איז גאַרנישט, — האָט ער קיים אַרויסגעזאָגט, נישט
אָבקערנדיג דעם קאָפּ.

איצט האָט זי געקוקט אויף אים, אַ צומישטע דורך דער
פּערענדערונג, וואָס איז אין אים פאַרגעקומען. ער איז געווען
אַזוי בלאָס, אַז עס האָט אויסגעוויזען, אונטערן הויט איז אים
נישט געבליבען קיין איין טראָפּעלע בלוט. די באַקען זענען איינ-
געפאַלען און די אויגען האָבען זיך אַזוי טיף אַראָבגעלאָזט, פונקט
זי מען וואָלט זיי פון אינוועניג געצויגען מיט אַ שנורעל.

ער האָט דייטליך געזעהן דעם שרעק פון זיין פריינדין
און אָבגעזיפּצט:

— אָט ווי איך זעה-אויס.

זי האָט אים נאָך אַלץ געקוקט גלייך אין פנים אַריין און
געפרעגט:

— ווי אַזוי איז עס געשעהן?

ביים ריידען האָט ער זיך בעדאַרפט זעהר אָנשטרענגען,
און טיילמאָל האָט אים דאָס גאַנצע געזיכט געצוקט פון נערווען-
קאַנוואַלטיען.

— איך האָב גאַרנישט געזעהן אַרום זיך ... איך האָב גע-
טראַכט פון אַנ'אנדער זאָך ... גאָר פון אַנ'אנדער זאָך ... יאָ ... און
אַט האָט מיך אומגעוואָרפֿען אַנ'אָמניבוס און איז מיר איבערגע-
פֿאַרען איבער'ן בויד ...

זי האָט אים געהערט, דער דמיון האָט איר געמאַלט דאָס
גאַנצע בילד און, אַ דערשראָקענע, האָט זי געפרעגט:

— איר האָט פֿערלאָרען אַ סך בלוט?

— ניין, נאַרישקייטען, איך בין נאָר עטוואָס צומישט,

זי האָט געפרעגט:

— ווי אַזוי איז עס געשעהן?

ער האָט גאָר שטיל געענטפֿערט

— איך ווייס עס נישט גענוי. דאָס איז געווען זעהר ווייט.

דער דאָקטאָר האָט צוגערוקט אַ שטול און די גרעפֿין האָט

זיך מאַכטלאָז אַנדערגעזעצט, דער גראַף איז אַלץ געשטאַנען ביי

דעם קראַנקענס פֿיס און גע'חזר'ט רוך די ציין:

— אַ מיין אַרימער פֿריינד ... מיין אַרימער פֿריינד ... וואָס

פֿאַר אַ גרויס אומגליק!

און ער האָט באַמת איבערגעלעבט אַ גרויס אומגליק, ווייל

ער האָט זעהר ליב געהאַט אַליוויע'ן.

די גרעפֿין האָט ווידעראַמאַל געזאָגט:

— אָבער וואו איז עס פֿאַרט געשעהן?

דער דאָקטאָר האָט געענטפֿערט:

— איך ווייס עס אַליין אויך נישט, אָדער, ריכטיגען, איך

קאָן דאָ גאַרנישט פֿערשטעזן. דאָס איז געשעהן אין דער גע-

גענד פון גאַבעלען, כמעט אויסער פֿאַרזי. אַזוי לפחות בעשטע-

טיגט דער דראָזשקאר, וואָס האָט אים געבראַכט. לויט זיינע

רייד, האָט ער גענומען דעם קראַנקען פון דער דאָרטיגער אַפ-

טייק, וואוהין מען האָט אים ניין אַ זייגער אין אַווענד אַריינ-

געטראָגען.

אַנגעבויגט זיך צו אַליוויע'ן, האָט ער דערנאָך צוגעגעבען:

— איז עס אמת, אַז דער אינגליקליכעד פֿאַל איז מיט אייך

געשעהן אַרום גאַבעלען?

בערטען האָט פערמאַכט די אויגען, ווי ער וואָלט זיך גע-
וואַלט דערמאָנען, דערנאָך אַרויסגעמורמעלט:
—איך ווייס נישט.

—אַבער וואוהין זענט איר געגאַנגען?
—איך קאָן מיך איצט נישט דערמאָנען. פשוט געגאַנגען,
וואוהין די אויגען האָבען געטראָגען.

די גרעפֿין האָט נישט געקאָנט דערשטיקען אַ זיפֿן. עטלי-
כע מינוט האָט איר עפֿיס געשטיקט און נישט געלאָזט זיך אָב-
אַטעמען. דערנאָך האָט זי אַרויסגענומען פֿון קעשענע דאָס נאָז-
טיכעל, פערדעקט דערמיט די אויגען און זיך שרעקליך צעוויינט,
איצט האָט זי שוין געוואוסט, פערשטאַנען, ווי אַזוי דאָס
אַלץ איז פאַרגעקומען!

ווי אַנאָנדערטרעגליכע דריקענדיגע משה האָט זיך איר
געלעגט אויפֿן האַרצען דער פיין פֿון געוויסען: זי האָט אַליוויען
נישט פֿעהאַלטען ביי זיך, זי האָט אים אַרויסגעטריבען, אַרויס-
געשליידערט אויף דער גאַס, וואו ער האָט זיך אַרונטערגעדורעהט
אונטער די רעדער מיט אַ פֿערלאָרענעם קאַפּ פֿון בענקעניש און
אַנסט.

אַהן שום קלאַנג, ווי ער האָט נאָר-וואָס גערעדט, האָט ער
זיך געווענדט צו איר:

—נישט וויינט, איך לייד דערפֿון.

אַסך מיה און אַנשטרענגונג האָט איר געקאַסט אויפֿצוהע-
רען וויינען. זי האָט איצט געקוקט אויף אים מיט ברייט-אַפֿענע
אויגען. איר פנים איז אַזוי ווי פֿערשטיינערט געוואָרען, הגם
דערויף האָבען זיך לאַנגזאַם געקויקעלט טרערען.

זיי האָבען געקוקט איינער אויפֿן צווייטען, ביידע אונבע-
וועגליכע, און זיינע הענט, אויבען אויפֿן ליילעך, זענען געלע-
גען אין אירע הענט. זיי האָבען געקוקט איינער אויפֿן צווייטען
און נישט געפֿיהלט, אַז אויסער זיי זענען דאָ נאָך מענטשען;
זייערע בליקען זיך צוזאַמענטרעפען און אָנפֿילען זייערע
הערצער מיט איבערמענשליכען וועה.

שנעל, שטום אין שרעקליך האָבען אויסגעלעבט פֿאַר זיי

די ערינערונגען—די ערינערונגען פון ליבע, וואָס איז איצט אויך אַ צוקלאַפּטע, די ערינערונג פון אַלץ, וואָס זיי האָבען געפיהלט צוזאַמען, פון אַלץ, וואָס האָט זיי פּעראַייניגט און צונויפגעגאַסען אין לעבען, פון אַלץ, וואָס האָט אויסגעבראַכען אין יענעם עק-סטאַז, וואָס האָט זיי געצוואונגען זיך אַבצוגעבען איינער דעם צווייטען.

זיי האָבען געקוקט איינער אויפ'ן צווייטען און זייערע לי-פען האָבען געהאַט אַ שטאַרקען בעגער צו ריידען צווישען איי-נאַנדער, נאָכאַמאָל עפּיס זאָגען איינער דעם צווייטען און אויס-הערען טויענדער אינטימע אומעטיגע זאַכען. זי האָט געמיהלט, אַז זי מוז דערווייטערן ביידע מענער, וואָס זענען געשטאַנען הינטער איר פלייצע און אַז אירע אַמאָליגע איינפאַלען דאַרפּען איר אונטערזאָגען עפּיס אַ מיטעל, עפּיס אַ כּיטרע זאַך, אַ געלונ-גענעם געדאַנק. זי האָט אָנגעהויבען צוצוטראַכטען עפּיס און, ווי פּריער, נישט אַראַבגענומען די אויגען פון אַליוועץ.

איר מאַן און דער דאָקטאָר האָבען צוזאַמען געשמועסט אין דער-שטיל. זיי האָבען גערעדט, אַז מען בעדאַרף אַבהיטען דעם קראַנקען.

זי האָט אַבגעקערט דעם קאָפּ און געפרעגט דעם דאָקטאָר:
— איר האָט געבראַכט מיט זיך אַ וואַלטהערין?
— ניין. איך וועל בעסער שיקען אַנ'אינטערן, וואָס קאָן בעסער אַרומגעהן אַרום אַ קראַנקען
— שיקט ביידען. איבעריגע פאַרזיכטיגקייט שאַדט קיינמאָל נישט. קאָנט איר זיי נאָך צושטעלען היינט ביינאַכט, וואָרום איר אַליין וועט דאָך מסתמא נישט פערבלייבען ביז אינדערפרי?
— ווירקליך, איך וויל געהן אַהיים. שוין פיר שעה, אַז איך

בין דאָ

— אַבער אַז איר וועט אַוועק אַהיים, וועט איר פּעראַרדנען מען זאָל אונז צושיקען מענשען, וואָס קאָנען געהן אַרום אַ חולה?
— דאָס איז אפילו שווער איינצואַרדנען אין אַ מיטען נאַכט-איבעריגענס, וועל איך מיך פּרובען.
— דאָס איז נויטיג.

— זיי וועלען אפשר צוזאגען, אָבער צי זיי וועלען קומען?
 — מײן מאַן וועט סאַרען מיט אייך און זיי צווינגען צו
 קומען, אויב זיי וועלען עס נישט טאָן פרייוויליג.
 — אָבער איר, מאַדאַם, קאָנט דאָך נישט פערבלייבען דאָ
 אַליין.

— איך? — האָט זי אויסגערופען און אין איר קול האָט זיך
 געהערט אי קרעכץ, אי אַרויסרוף, אי פראָטעסט דערפאַר, וואָס
 מען שטעלט זיך געגען איר ווילען. דערנאָך האָט זי מיט אַנ-
 אויטאָריטעטען-טאָן, וואָס דערלאָזט נישט קיין שום שפאַרעניש,
 אויסגעלעגט די פאַדערונגען, וואָס ווערען דיקטירט דורך דער
 איצטיגער לאַגע. מען בעדאַרף, אַז דער אינטערן און די וואַל-
 טערין זאָלען דאָ זיין נאָך וועניגער ווי אין אַ שעה צייט, וואָרום
 מען בעדאַרף זיין גרייט אין פאַל פון אַ פערערגעראַנג. צוליב
 דעם מוז מען זיי אויפהויבען פון די בעטען און ברענגען אַהער.
 דאָס קאָן טאָן נאָר איר מאַן. דערוויל, ביז זייער קומען.
 פערבלייבט זי ביים קראַנקען—דאָס איז איר חוב און רעכט. זי
 איז עס מהויב צו טאָן, ווי אַ פריינד, ווי אַ פרוי. אויסערדעם,
 איז דאָס איר בעשלוס און קיינער קאָן אים נישט ענדערן.
 זי האָט גערעדט צו דער זאך. מען האָט געמוזט איינשטי-
 מען מיט איר און זיך אונטערגעבען אירע אינסטרוקציעס.
 זי האָט זיך אויפגעהויבען, אינגאַנצען בעשעפטיגט מיט'ן
 געדאַנק וועגען זייער אַוועקגעהן. זי האָט געוואַלט וואָס גיכער
 האָבען די שפירונג, אַז זיי זענען ווייט, אַז זי איז אַליין מיט
 אים. און פדי נישט צו טאָן עפּיס אַנ'אונפאַרזיכטיגע זאך, בשעת
 זיי וועלען נישט זיין, האָט זי אויסגעהערט דעם דאָקטאָר, זיך
 געסטאַרעט אַלין. גוט צו פערשטעהן, געדענקען, קיין זאך נישט
 פערגעסען פון דעם דאָקטאָרס אינסטרוקציעס. דעם קינסטלערס
 דינער, וואָס איז געשטאַנען נעבען איר, האָט אויך געהערט, און
 הינטער אים דאָס ווייב זיינס, די קעכין, וואָס האָט געהאַלפּען
 מאַכען די ערשטע באַנדאַזשען, האָט דורכ'ן שאַקלען מיט'ן קאַפּ
 געגעבען צו פערשטעהן, אַז זי הערט אויך. בשעת די גרעפּין
 האָט אויסג'ח'רט, ווי אַ לעקציע, די אַלע אינסטרוקציעס פון

דאקטאָר, האָט זי אָנגעהויבען איילען די מאַנסלייט, זיי זאָלען גילכער אַוועקגעהן, און דעם מאַן האָט זי נאָכאַמאָל געזאָגט: — אָבער די הויפטזאך—קומט וואָס שנעלער צוריק, וואָס שנעלער צוריק.

—איך וועל אייך צופירען מיט מיין עקיפּאָזש—האָט דער דאָקטאָר געזאָגט דעם גראַף—אויף אַזא אופן וועט איר זיך קאָ-נען גילכער צוריקקערן. אין אַ שעה אַרום וועט איר שוין זיין דאָ. פאַר'ן אַוועקגעהן האָט דער דאָקטאָר פון דאָסניי בעטראַכט דעם הולה.

הילערוא האָט נאָך געקווענקעלט. ער האָט געזאָגט: —זעהט אייך נישט אויס אונפאַרזיכטיג דאָס, וואָס מיר

טוען?

—ניין. קיין געפאַר איז נישטאָ. ער נויטיגט זיך נאָר אין אַברוהען. מאַדאם דע-הילערוא וועט שוין זאָרגען דערפאַר, ער זאָל נישט ריידען און וועט אַליין מיט אים וואָס וועניגער שמועסען.

די גרעפּין האָט זיך דערשראָקען און איבערגעמרעגט: —בעדאַרף מען מיט אים, אַלזאָ, נישט ריידען?

—אָ, ניין מאַדאָם. נעמט אייך אַ שטול און זעצט זיך נע-בען אים. וועט ער זיך נישט פיהלען איינזאַם און דערפון וועט אים זיין לייכטער. מען טאָר אים נישט איינמידען דורך אַ גע-שפרעך אָדער אפילו דורך געדאַנקען. אַדיע, מאַדאָם, דערלויבט מיר צו בעשטעטיגען פאַר אייך מיין דרך-ארץ.

ער האָט זיך טיף פערנויגט און אַוועק; הינטער אים איז געגאַנגען דער גראַף, וואָס האָט אַלץ איבערגע'חזור'ט:

—זיי נישט אונרוהיג, טייערע! נאָך פריער ווי אין אַ שעה אַרום קער איך מיך אום צוריק, און איר וועט קאָנען פאַרען אַהיים.

אַז זיי זענען אַוועקגעגאַנגען, האָט זי זיך צוגעהערט צום גערויש פון דער אונטערשטער טיר, וואָס מען האָט פערשפּאַרט, דערנאָך צום קלאַפּען פון די דערווייטערטע רעדער. דער דינער און די קעכין זענען נאָך אַלץ געשטאַנען נע-

בען קראַנקען און געוואַרט אויף אַ פּעראַרדנונג. די גרעפּין האָט זיי אַוועקגעשיקט.

—איר קאָנט אַוועקגעהן—האַט זי געזאָגט.—איך וועל אָן-קלינגען, אויב איך וועל עפּיס דאַרפּען.

זיי זענען אַוועקגעגאַנגען און זי איז געבליבען אַליין גע-בען אים.

זי איז ווידער גאַנט צוגעגאַנגען צום בעט, און, אַוועקגע-לעגט די הענט פון ביידע זייטען אויפ'ן קישען, האָט זי אַרומ-גערינגעלט מיט זיי דעם טייערן קאַפּ, דערנאָך זיך איינגעבוּיגען און אַריינגעקוקט אים טיף אין פנים אַריין. דערנאָך האָט זי גע-פרעגט און דערביי זיך אַזוי גאַנט צוגעבוּיגען, אַז די ווערטער אירע האָבען ווי אַ לייכט ווינטעלע אָנגערירט זיין הויט:

—איר האָט זיך אַליין געוואַרפּען אונטער די רעדער פון אָמניבוס?

ער האָט געענטפּערט און, ווי פריער, זיך געסטאַרעט צו שמייכלען:

—ניין, איך האָב מיך אַליין נישט געוואַרפּען, דער אָמני-בוס האָט זיך אויף מיר געוואַרפּען.

—נישט אמת, איר האָט עס אַליין געטאָן.

—ניין, איך פּערוזיכער אייך, אַז דער אָמניבוס.

נאָך עטליכע רגע'ס שווייגען—יענע רגע'ס, בשעת די נשמה וואַלט אַזוי זוי געלעבט אין בליק—האַט זי אַרויסגעמורמעלט:

—אַ, מייך טייערער, טייערער אַליוויע! און דאָס האָב איך אייך געלאָזט אַוועקגעהן, דאָס האָב איך אייך נישט אָבגעהאַלטען.

ער האָט געענטפּערט מיט איבערצייגונג:

—עס וואַלט אַלץ-איינס געשעהן—נישט היינט, איז מאַרגען.

זיי האָבען זיך ווידעראַמאַל געטוישט מיט די בליקען און זיך געסטאַרעט צו זעהן די סאַמע פּערבאָרגענטטע געדאַנקען איי-

נער ביים צווייטען.

ער האָט פון דאָסניי געזאָגט:

—איך האַלט נישט, איך זאָל געזונט ווערען. איך האָב צו-

זי האָט אַרויסגעמורמעלט:

— איר ליידט זעהר?

— אָ! יאָ.

נאָך נענטער האָט זי זיך אָנגענויגט צו אים און מיט לאַנג-
זאמע לייכטע צארטע קושען דעם שטערען אים אָנגערירט, דער-
נאָך די אויגען, דערנאָך די באַקען. זי האָט אים קוים בערירט
מיט די ליפען, און געאַטעמט, ווי עס אָטעמען קינדער, בשעת
זיי קושען. דאָס האָט זיך געצויגען לאַנג, זעהר לאַנג. ער האָט
זיך אונטערגעגעבען דעמדאָזיגען רעגען פון לייכטע גלעטענדיגע
פאָרויכטיגע צערטליכקייטען, וואָס האָבען אים אַזוי ווי בערוהיגט,
דערפרישט, ווייל זיין קאָנוואַלסיוו-אויסקערימט געזיכט האָט
איצט וועניגער געצוקט, ווי פריער.

דערנאָך האָט ער געזאָגט:

— אַני?

זי האָט אים אויפגעהערט צו קושען און זיך צוגעהערט:

— וואָס, מיין פריינד?

— איך וויל, איר זאָלט מיר עפּיס צוואַגען.

— איך וועל אייך צוואַגען אַלץ, וואָס איר וועט וועלען.

— אויב איך וועל נישט שטאַרבען ביז אינדערפרי, טאָ

שווערט מיר, אַז איר וועט מיר ברענגען אַנעט, איין מאָל, בגוין

איין מאָל! איך וואָלט אַזוי נישט וועלען שטאַרבען, נישט זע-

הענדיג זי פריער. גיט נאָר אַ טראַכט, אַז... מאַרגען... אין דער-

דאָזיגער שעה... וועל איך אפשר... וועל איך זיכער פערמאַכען

אויף אייביג די אויגען... און איך וועל מער קיינמאָל נישט זעהן

נישט אייך, נישט זי...

זי האָט אים אויפגעהאַלטען און דאָס האַרץ איז איר צו-

ריסען געוואָרען פון וועהטאָג:

— אָ, שווייגט... שווייגט... יאָ, איך גיב אייך מיין וואָרט,

אַז איך וועל זי אייך ברענגען.

— איר גיט מיר אַ שבועה?

— איך שווער אייך, מיין פריינד... אָבער שווייגט, רעדט

נישט מער... איר פערשאַפט מיר שרעקליכע יסורים... שווייגט.

פלוצלונג איז אים פון קאנוואולסיע אויסגעקרימט געוואָרען
 דאָס געזיכט. אָז עס איז איבערגעגאַנגען, האָט ער געזאָגט:
 — אונז איז מערבליבען בלויז אַ פּאַר רגע'ס צו זיין אינ-
 איינעם, טאָ לאַמיר זיי נישט פּטראָן, לאַמיר זיך בענוצען מיט
 זיי און זיך צוועגענען, איך האָב אייך אַזוי ליב געהאַט...
 זי האָט אָבגעזיפּט:
 — און אייך... איך האָב אייך שטענדיג אַזוי ליב געהאַט,
 ווי איצט.

ער האָט ווייטער געזאָגט:
 — מיין גאַנץ גליק איז נאָר געווען אין אייך. שווער איז
 בלויז געווען אין די לעצטע טעג... דאָס איז נישט אייער שולד...
 אַך, מיין אַרימע אַני!... ווי דאָס לעבען איז טיילמאָל טרויע-
 ריג... און ווי עס איז שווער צו שטאַרבען...
 — שווייגט, אַליוויע, איך בעט אייך...
 ער האָט זי נישט געהערט און ווייטער גערעדט:
 — ווי גליקליך וואָלט איך געקאָנט זיין, ווען איר וואָלט
 נישט געהאַט קיין טאַכטער...
 — זענט שטיל... גאָט מיינער! רעדט נישט.
 עס האָט אויסגעוויזען, ווי ער רעדט נישט צו איר, נאָר
 צו זיך:

— אַך! דער, וואָס האָט אויסגעטראַכט מענשען, איז געווען
 זעהר בלינד אָדער זעהר אַ שלעכטער...
 — אַליוויע, האָט רחמנות... אויב איר האָט מיך אַמאָל ליב
 געהאַט, טאָ שווייגט, רעדט נישט מער אַזוי...
 — ער האָט זי אָנגעקוקט; זי האָט זיך איבערגעבוויגט אי-
 בער אים. זי איז געווען אַזוי בלאַס, אַז זי האָט אויך אויסגע-
 זעהן טויט, און זיי האָבען געשוויגען.
 דעמאָלט האָט זי זיך אַנידערגעזעצט אין פּאָטעל, צוגערוקט
 אים גאָר נאָנט צום בעט און ווידער גענומען זיין האַנט, וואָס
 איז געלעגען אויפ'ן ליילעך.
 — איצט סערווער איך אייך צו ריידען, — האָט זי געזאָגט. —

נישט בעוועגט זיך, טראַכט פון מיר, ווי איך האָב געטראַכט פון אייך.

זיי האָבען ווידער גענומען קוקען איינער אויפ'ן צווייטען, אונבעוועגליכע, צונויפגעבונדען דורך דער הייסער בערירונג פון די הענט. זי האָט לייכט געדריקט די דאָזיגע פיבערליכע האַנט, וואָס איז געלעגען אין אירער, און ער האָט געענטפערט אויף איר צערטליכקייט דורכדעם, וואָס ער האָט עטוואָס אָנגעבויגט די פינגער. יעדע פון די דאָזיגע האַנטדריקונגען האָט זיי גערעדט פון עפּיס, אַרויסגערופען אַ טיילכעל פון יענעם עבר, וואָס איז פאַר-ביי, געוועקט אין זייער זכרון ליבע-ערינערונגען! יעדע פון די-דאָזיגע האַנטדריקונגען איז געווען אַנ'אינטימע פּראָגע און יעדע איז אויך געווען אַנ'אינטימער ענטפער.

—געדענקט איר?—האָבען זיי געפרעגט איינאַנדער, און טרויעריג זענען געווען די פּראָגען און טרויעריג די ענטפערס. אין דער אַגאַניע פון דעמדאָזיגען זעהן זיך, וואָס איז אפשר דאָס לעצטע אין זייער לעבען, האָבען זיי אין געדאַנק, יאָר נאָך יאָר, פון דאָסניי איבערגעלעבט די געשיכטע פון זייער ליבע, און אין צימער האָט זיך בלויו געלאָזט הערען דאָס לייכ-טע זשומען פון פייער אין קאַמין.

פלוצלונג האָט ער זיך אַזוי ווי פון שלאָף אויפגעכאַפט און, שטאַרק דערשראָקען, אַרויסגעוואָגט:

און אייערע בריף?

זי האָט געפרעגט:

—וואָס? מיינע בריף?

—איך וואָלט געקאָנט שטאַרבען און אייערע בריף נישט

פּערגיכטען.

זי האָט אויסגעשריען:

—אַך! וואָס געהען זיי מיר אָן! האָט עס דען איצט אַ

ווערט? זאָל מען זיי געפינען און לייענען. זיי געהען מיר

נישט אָן!

ער האָט געענטפערט:

—איך, איך וויל, שטעהט-אויף, אַני, עפענט דעם אונטער-

שטען שופלאָד פון מיין שרייבטיש, אַ גרויסער שופלאָד, דאָרט זענען זיי אַלע, אַלע. מען דאַרף זיי נעמען און אַריינזאָרפֿען אין פייער.

זי האָט זיך נישט בעוועגט, געזעסן אַנ'איינגעבויגענע, פונקט ווי דאָס, וואָס ער האָט איר פאַרגעלעגט, וואָלט געווען אַ שענדליכע זאַך.

ער האָט ווידער אַמאָל געזאָגט:

—אַני, איך בעט אייך, אויב איר וועט עס מיר נישט טאָן, וועט איר מיר פערשאַפֿען גרויסע יסורים און פערדרוס. בענעמט נאָר, אַז זיי קאָנען אַריינפאַלען צו וועמען עס איז אין די הענט אַריין, צום נאָטאַריוס, צום דינער... און אפשר צו אייער מאַן... איך וויל נישט...

זי האָט זיך אויפגעהויבען, אָבער זי האָט נאָך אַלץ גע-קווענקעלט און איבערגע'חורט:

—ניין, דאָס איז צו-שווער, צו-פייגליך. מיר דאַכט זיך, איר פאָדערט פון מיר, איך זאָל פערברענען מיין האַרץ און אייערס.

ער האָט זי שטאַרק געבעטען מיט אַ פנים, וואָס איז גע-ווען אויסגעקרימט דורכ'ן צער פון טויט.

דערזעהן זיינע ליידען, האָט זי זיך, צולעצט, בעשלאַסען און אַוועק צום שרייבטיש. זי האָט געעפענט דעם שופלאָד און דערזעהן, אַז ער איז אינגאַנצען אָנגעפילט מיט אַ מענגע בריף, אָנגעלעגט איינע אויף די אַנדערע, און אויף אַלע קאָנווערטען האָט זי דערקאָנט צוויי שורה'לעך פון אַדרעס, וואָס זי פלעגט אַזוי אָפט שרייבען. ווי זיי זענען איר געווען בעקאָנט—דידאָזיגע צוויי שורה'לעך—דער נאָמען פון מענשען, דער נאָמען פון דער גאָס—זי האָט זיי געקאָנט, ווי איר אייגענעם נאָמען, ווי עס לאָוען זיך קאָנען יענע עטליכע ווערטער, וואָס אין משך פון גאַנ-צען לעבען האָבען זיי אויסגעדריקט די גאַנצע האַפנונג, דאָס גאַנצע גליק. זי האָט געקוקט אויף זיי, אויף דידאָזיגע פירקאָנט-טיגע בויגעלעך פאַפיר, וואָס האָבען געהאַט אין זיך אַלץ, וואָס זי האָט געקאָנט זאָגען וועגען איר ליבע, אַלץ, וואָס זי האָט

געקאָנט אַרויסנעמען פון איר נשמה און דערלאַנגען אים דורך דער הילף פון אַ טראָפעלע טינט אויף אַ שטיקעל פאַפיר.

ער האָט זי געוואָלט זעהן און געפרובט אַ קער טאָן דעם קאַפּ אויפ'ן קישען; דערנאָך געזאָגט נאָכאַמאָל:

— גיכער, פערברענט זיי.

דעמאָלט האָט זי אַ כאַפּ געטאָן צוויי הויפּענס בריף און געהאַלטען זיי אַ מינוט אין די הענט. זיי האָבען איר אויסגעווי- זען שווערע, טרויעריגע, ווי לעבעדיגע און גלייכצייטיג אויך אַזוי ווי טויטע. געווען אין זיי אַזויפיל פערשידענע ליבע זאַכען, וואָס זענען אַמאָל מול געווען מיט געפיהלען און טרוימען. דאָ איז געווען די נשמה פון איר נשמה, דאָס האַרץ פון איר האַרץ, דאָ איז אויסגעגאַסען געוואָרען דאָס גאַנצע וועזען פון איר לי- בענדיגען איר. און איצט האָט זי זיך דערמאָנט, ווי משוגע און האַסטיג זי האָט אָנגעשריבען מאַנכע פון זיי, וויפיל איז דאָ גע- ווען בעגייסטערונג, לעבענס-פערשכורונג און שכרות פון דעם אַלעם, וואָס זי האָט ליב געהאַט און וואָס האָט געקאָנט ריידען פון איר ליבע.

אַליוויע האָט איבערגע'חור'ט:

— פערברענט זיי, פערברענט זיי, אַלע.

דעמאָלט האָט זי מיט ביידע הענט אַריינגעוואָרפען די צוויי הויפּענס בריף אין קאַמין אַרײן, זיי זענען צושאַטען און צוזאַ- לען געוואָרען אויפ'ן האַלץ. דערנאָך האָט זי פון שופלאָד גע- כאַפט אַנדערע און געוואָרפען זיי און דערנאָך ווידעראַמאָל גע- כאַפט און געשליידערט מיט שנעלע בעוועגונגען, זיך געבויגט און אויסגעגלייכט און געוואָלט וואָס גיכער ענדיגען דידאָזיגע שרעקליכע אַרבייט.

איצט איז דער קאַמין אינגאַנצען פערלעגט געווען מיט בריף און דער שופלאָד איז לעדיג געוואָרען. זי איז געשטאַנען, אַנ'אויסגעגלייכטע, און געוואַרט און בשעת מעשה זיך צוגעקוקט, ווי אַ שוואַכער פלאַם האָט זיך דורכגעשלאָגען דורך די ברענען פון דעמדאָזיגען בערגעל בריף. איין פלאַם האָט זיי אַרומגעכאַפט פון די זייטען, געלעקט די ווינקלען, געלאָפען איבער די ברע-

גען פאפיר, דאָ פערלאָשען געוואָרען, דאָ פון דאָסניי אויפגע-
פלאַמט און געברענט. באלד איז די ווייסע פיראַמיד אַרומגעכאַפט
געוואָרען דורך אַ לעבעדיגען רונג פייער, וואָס האָט מיט זיין
שיין בעלויכטען דאָס גאַנצע צימער. און דערדאָזיגער שיין האָט
בעלויכטען די שטעהענדיגע פרוי און דעם מאַן, וואָס איז גע-
לעגען אין בעט. דאָס האָט זייער ליבע געברענט, דאָס איז זייער
ליבע פּערוואַנדעלט געוואָרען אין אַש.

די גרעפּין האָט זיך אָפּגעקערט און אין דעם בלענדענדיגען
ליכט פון די פלאַמען דערזעהן איר פריינד, וואָס האָט זיך גע-
צויגען צום עק בעט מיט אַ שטרענגען פנים.
ער האָט געפרעגט:

—אַליץ?

—יא, אַליץ.

אָבער איידער זי איז געגאַנגען צו אים, האָט זי געוואָר-
פּען אַ לעצטען בליק אויף דעמדאָזיגען בילד פון צושטערונג, און
פלוצלונג האָט זיך אויף דעם צונויפגעקניילטען און שוואַרץ-גע-
וואָרענעם בערגעל פאָפיר, וואָס איז שוין אויף דער העלמט פּער-
ברענט געוואָרען, בעוויזען עפּיס רויטעס, ענליך צו אַ טראָפּעלע
בלוט. איר האָט אויסגעוויזען, אַז די נשמה פון די בריף ווערט
אויסגערוּנען. פון יעדען בריף האָט געגאַסען בלוט, ווי פון אַ
וואונד און לאנגזאַם האָט עס געפלאַסען אין פייער אַריין, אי-
בערלאָזענדיג הינטער זיך אַ רויטען שפור.

דער גרעפּין האָט אויפגעציטערט די נשמה פון עפּיס אַ
מיסטישען שרעק, פונקט ווי מען וואָלט אויף אירע אויגען עמי-
צען דער'הרג'עט, אָבער דערנאָך האָט זי פּערשטאַנען, מיט אַמאָל
פּערשטאַנען, אַז דאָס, וואָס זי האָט געזעהן, איז בלוז אַ טראָ-
פּעלע טריוואַקס פון אַ צוגאַנגענעם שטעמפּעל.

דעמאָלט האָט זי זיך אומגעקערט צום קראַנקען, פאַרזיכטיג
אים אויפגעהויבען דעם קאַפּ און פאַוואָליע אַוועקגעלעגט אויפ'ן
מיטען קישען. אָבער ער האָט זיך בעוועגט, און די וועהטאַגען
האַבען זיך אים פּערשטאַרקט. איצט האָט ער זיך געשטיקט און
דאָס פנים האָט אים געצוקט פון איבערמענשליכע יסורים. ער

האַט שוין, אפנים, נישט געזעהן, אָז זי איז דאָ.
 זי האָט געוואָרט, ער זאָל זיך עטוואָס בערוהיגען, ער זאָל
 אויפהויבען אויף איר די אויגען, וואָס זענען פּער'עקשנ'ט צוגע-
 מאַכט, ער זאָל איר זאָגען כאָטש נאָך איין וואָרט.
 צולעצט, האָט זי געפרעגט:
 -איר ליידט שטאַרק?
 ער האָט נישט געענטפּערט.

זי האָט זיך אָנגעבויגט צו אים און אַרויפגעלעגט אים אַ
 פינגער אויפ'ן שטערען—ער זאָל אַ קוק טאָן אויף איר.
 ער האָט ווירקליך געעפּענט די אויגען—אויגען אָהן אַנ'-
 אויסדרוק, משוגע'נע אויגען.

אין שרעק האָט זי איבערגע'חור'ט:
 -איר ליידט?... אַליוויע! ענטפּערט מיר! ווילט איר
 אפשר, איך זאָל עמיצען אַ רוף טאָן... שטאַרקט זיך און זאָגט
 מיר עפּים!...

איר האָט זיך געדאַכט, אָז ער האָט געזאָגט:
 -ברענגט זי... איר האָט מיר געשוואָרען...
 דערנאָך האָט ער זיך בעוועגט אונטער די ליילעכער, דער
 קערפּער האָט נישט געקאָנט ליגען, קאָנוואולסיעס האָבען אים גע-
 צוקט דאָס פנים.

זי האָט איבערגע'חור'ט:
 אַליוויע, גאָט מיינער! אַליוויע, וואָס איז מיט אייך!...
 איר ווילט, איך זאָל אַ רוף טאָן...
 דאָסמאָל האָט ער זי דערהערט, ווייל ער האָט געענטפּערט:
 -ניין... ס'איז גאַרנישט.

און ער האָט זיך באמת גענומען בערוהיגען, די וועהטאָ-
 גען זענען אַזוי ווי איינגעשטילט געוואָרען. אָבער פּלוצלונג איז
 ער אַריינגעפאלען אין אַ מין פּערגליווערונג, אין עפּים אַ שלע-
 פעריגקייט. זי האָט געמיינט, אָז ער וועט אפשר איינשלאָפּען,
 האָט זי זיך אַוועקגעוועצט נעבען זיין בעט, גענומען זיין האָנט
 אין אירער און געוואָרט. ער האָט זיך מער נישט בעוועגט, די
 גאַמבע איז אים געלעגען אויף דער ברוסט, דאָס מויל האַלב

אָפען און בשעת ער האָט אַרויסגעלאָזט דעם אָטעם, האָט זיך געדאַכט, אַז עס ווערט אים צוריסען דער האַלז. און צייטענווייז האָבען זיך אים אָנגעהויבען בעוועגען די פינגער געגען זיין ווי-לען, זיי האָבען לייכט געצוקט און די דאָזיגע פינגער-צוקעניש האָט די גרעפּין געשפּירט ביו די וואורצלען פון אירע האַר. זי האָט שרעקליך געציטערט און איר האָט זיך געוואָלט אויס-שרייען, דאָס זענען שוין נישט געווען יענע בעוואוסטזיניגע לייכטע האַנטדריקונגען, וואָס האָבען אָנשטאַט די מידע ליפען, גערעדט וועגען דעם אומעט פון זייערע הערצער. דאָס זענען בלויז געווען אונאויפהערליכע ספּאַומעס, וואָס האָבען אויסגע-דריקט די יסורים פון קערפּער.

איצט האָט זי געפּיהלט בלויז אימה, אונגעהויערן שרעק און אַוילדען פּערלאַנג אַוועקצוגעהן, אָנקלינגען, אַ רוף טאָן עמי-צען, אָבער זי האָט זיך נישט דערוועגט צו רירען פון אַרט, נישט צו שטערען אים זיין רוח.

דורך די זיפּצען האָט זיך דערטראַגען אַ ווייטער גערויש פון עקיפּאַזשען; און צוגעהערט האָט זי זיך, צי וועט זיך אַמאָל נישט אויפהאַלטען ביי דער טיר פון גאַס דער גערויש פון רע-דער, צי וועט אפשר נישט קומען דער מאַן און בעפּרייען זי, אַרויסראַטעווען פון דעמדאָזיגען שרעקליכען זיצען אַליין מיט אים. אַז זי האָט געפרובט אַרויסנעמען איר האַנט פון אַליוועס האַנט, האָט ער זי צוגעדריקט און אַרויסגעלאָזט אַ טיפען זיפּץ. דעמאָלט האָט זי בעשלאָסען צו יאָרטען, זיך נישט בעוועגען, נישט שטערן דערמיט אים די רוח.

אין קאַמין האָט גע'גוכס'ט דאָס פייער, דערשטיקט אונ-טער'ן שוואַרצען אַש פון די בריף. צוויי ליכט זענען פּערלאַנג-זען געוואָרען. ערגיץ האָט אַסקריפע געטאָן דאָס מעבעל. אין שטוב האָט אַלץ געשוויגען, אַלץ האָט אויסגעוויזען טויט, אויסער דעם הויכען פּלאַמאַנדישען וואַנטווייגער אויף די טרעפּ, וואָס האָט פינקטליך אויסגעקלאַפט טיק-טאָק און אויסגע-שלאָגען האַלבע און פּערטעל שעה'ן. ער האָט געזונגען אין מ-טען נאַכט וועגען דעם, אַז די צייט געהט.

די גרעפן איז געזעסען אונבעוועגליך און געפיהלט, ווי דער שרעק צעוואַקסט זיך איר שטאַרק אין דער נשמה. משונה-דיגע בילדער האָבען זי פערפאַלגט, שרעקליכע געדאַנקען האָבען איר פערפלאַנטערט דעם קאַפּ. און איר האָט זיך געדאַכט, אָז זי פיהלט, ווי אַליוויעס פינגער ווערען קאַלט אין איר האַנט. איז עס טאַקי אזוי? ניין, נאַטירליך! אָבער פון וואַנען נעמט זיך פאַרט די דאַזיגע שפּירונג פון מאַדנער אַקאַלטער בערירונג? אוי-סער זיך פון שרעק האָט זי זיך אויפגעהויבען, אַ קוק צו טאַן אויף זיין פנים. ער איז געלעגען אויסגעצויגען, אַ קאַלטער, אַהן חושים, גלייכגילטיג צו יעדען וועה. ער איז פלוצלונג בערוהיגט געוואָרען דורך אייביגער רוה.